

Člověk mívá, život mění...

Žánr: Psychologické

Žánr2: AU

Pár: Hermione Grangerová, Severus Snape

Přístupnost: pro všechny

Období: Po Bradavicích

Autor: wixie

První díl povídky

1. Nový život

Nemilosrdné zvonění mudlovského budíku ji donutilo otočit se na druhý bok a ještě poslepu nahmatat vypínání oné vřeštěcí věci, která ji vytrhla z příjemného spánku. Slastně se protáhla, odhodila ze sebe přikrývku a spustila nohy do chlupatých pantoflí. Další pracovní týden je tu, s ním i mnoho nových pacientů a zároveň nepřeborné množství korespondence týkající se všeho možného; od děkovních slov až po názory na její poslední články v odborných publikacích. Ale jí to nevadilo. Svou práci milovala a užívala si vše, co s ní bylo spojené. Možná i proto vstávala s takovým elánem.

Osprchovala se, oblékla se do stále častěji nošeného černého kostýmku a s čerstvou kávou a britskými Timesy se posadila k jídelnímu stolu. Už si zvykla na to, že nemůže před svými kolegy jen tak číst noviny s pohyblivými se fotkami, a tak si raději navykla na pravidelné odebírání již zmíněného tisku. Denního věštce četla už jen výjimečně snad proto, aby neztratila kontakt s kouzelnickým světem úplně.

V domnění, že si po dlouhé době stihne přečíst ranní noviny v klidu, rozložila si je pohodlně na stůl. Její představa se však rozplynula v okamžiku, kdy uslyšela vtíravé pípání svého pageru. Takto časně ráno po ní opět mohla zatoužit snad jen nemocnice. K tomu, aby se o své domněnce přesvědčila, stačil jeden krátký pohled na tu malou pípačící mudlovskou věc schovávající se v její kapse. Poté už jen vstala a hodila noviny do kabelky. Snad si je stihne alespoň prolistovat v době polední pauzy, pomyslela si a vyrazila ven ze svého londýnského bytu. Ještě stihla vrhnout poněkud lítostivý pohled na hrnek čerstvé kávy s představou, že si dnes bude muset opět vystačit s kávou z automatu, a zamkla za sebou dveře.

Taxi se jí podařilo chytit až na druhý pokus, proto ke svému běžnému oznámení:

„Královská nemocnice,“ dodala i nezbytné, „rychle prosím!“

„Jistě, paní doktorko,“ mrkl na ni taxikář do zpětného zrcátka a plynule se rozjel.

Zmíněná paní doktorka se na něj překvapeně podívala, ale bujná kštice blondatých vlasů ji hned upomenula.

Na tohoto člověka nešlo zapomenout. Po celou dobu svého pobytu v nemocnici působil naprosto nezúčastněně. Baval ostatní pacienty, familiérně flirtoval s mladými sestřičkami a nikdy nepřestal svými vtípkami rozčilovat vrchní sestru. Nikdo by neřekl, že tento veselý člověk, oplývající chutí k životu, trpí vážnou oční chorobou.

Všichni lékaři mu říkali, že už nikdy úplně neuvidí. Prý bude rád, když mu zůstane třicet procent jeho zraku. Až pak mu někdo řekl, že v Královské nemocnici pracuje mladá lékařka, která se nebrání použitím nových, třeba i nevyzkoušených experimentálních metod. A tak na tuto mladou lékařku vsadil poslední kartu. A vyhrál.

Za šest měsíců, které byly naplněny mnoha operacemi, hrstmi tablet a v neposlední řadě soustavnou rehabilitací, se mohl opět vrátit ke své práci taxikáře.

„Pane Artigene, jak se vám daří?“ se zájmem se zeptala mladá žena.

„Výborně, paní doktorko. Mám pocit, že vidím každý den lépe. Máte zlaté ruce,“ dořekl a prudce zabrzdil.

Žena se usmála a podávala mu bankovku.

„Ale paní doktorko, jediný, kdo by tady měl platit jsem já. Zůstávám vašim věčným dlužníkem. Tak se nezdržujte a utíkejte zachraňovat zrak.“

„Ale –“

„Žádné ale. Jestli budete něco namítat, tak vám příště naučtuji dvojnásobek.“

Opět mu věnovala úsměv, zabouchla za sebou dveře auta a rychlým krokem zamířila do budovy nemocnice.

Prokličkovala nemocničními chodbami a vešla do dveří se skromnou tabulkou, která přichozímu oznamovala, že za těmito dveřmi má pracovnu:

Dr. Grangerová Hermiona, Ph. D., oční specialista

Hermiona se převlékla do bílého pláště a kalhot. Hůlku uložila na bezpečné místo a vydala se ze své ordinace a pracovny v jednom, na oddělení oční chirurgie.

„Hermiono, tady jsi,“ udýchaně na sebe upozornil její kolega.

„Ahoj Johne, co se stalo?“

„Sál 3. Potřebují tě tam!“ zněla stručná odpověď.

Kývla na souhlas a svižným krokem zamířila na zmíněné pracoviště. Ještě za ní asistenční sestra nestačila ani zavřít dveře a už se ozývala slova úlevy.

„Paní doktorko, konečně jste tady,“ promluvil mladý medik, který si na jejím oddělení dělal část svého "kolečka", které je povinnou částí studia na lékařské fakultě.

„Byla to běžná operace,“ pokračoval mladík, „ale laser byl špatně nastaven a -“

Víc nestihl dodat, protože ho Hermiona odstrčila a pohotově začala zachraňovat nejen situaci, ale i zrak postiženého.

„Když se jí konečně podařilo dostat situaci pod kontrolu, hodiny se blížily k poledni. Hermiona naznačila sestře, že může převzít pacienta a odvést ho na pokoj. Zhluboka se nadechla a prudce se otočila na mladého medika.

„Thomasi, nepočítejte s tím, že ode mě uvidíte kladný posudek. Je Vaší povinností před každou operací zkontrolovat nastavení laseru.“

„Ale paní doktorko...“

„Pro to není žádná omluva, takže se o ni ani nepokoušejte. Máte opravdu velké štěstí, že bylo možné sjednat nápravu. V opačném případě bych Vás hnala před disciplinární řízení.“

Nechala stát překvapeného mladíka na sále a zlobně práskla dveřmi. Musela se okamžitě nějak zaměstnat, aby nevybuchla. Zamířila tedy do své pracovny vyřídit korespondenci a napsat protokol k dnešní zbabrané operaci. Ten tupec měl štěstí, že u sebe nemá hůlku, pomyslela si.

Nikdy neměla ráda nezodpovědnost. Ona, stále tak precizní ve všem do čeho se kdy pustila, má pak chránit zadek budoucím doktůrkům, jako to dělají někteří její kolegové? Má tak ohrozit potencionální pacienty těchto rádoby lékařů, kteří šli na lékařskou fakultu z mnoha důvodů, ale potřeba zodpovědně léčit pacienta mezi nimi chybí?

Z myšlenek ji vytrhl zvýšený hlas.

„Ahoj Hermi,“ poplácal ji kolega lehce po zádech.

„Co tak naštvaneš? Tváříš se jak deset čertů. Co bys řekla na menší menší rozptýlení v podobě večere se sympatickým mužem? Rozuměj se mnou.“

„Tedde, myslí, že jsem ti už několikrát řekla, že nemám zájem.“

Zatvářila se naoko naštvaneš, ale opak byl pravdou. Jeho neustálé flirtování s ní a její soustavné odmítání už brali oba víceméně jako hru. A ve chvílích jako je tato, ji většinou zvedla náladu.

Mladý muž se zasmál.

„Hermi, překvapilo by mě, kdybys řekla ano. Ale aspoň na kafe z našeho exkluzivního automatu tě pozvat může, nebo i to odmítneš?“

Hermiona si vzpomněla na kouřící šálek své ranní kávy.

„Ano, ale pod jednou podmínkou. Půjdeme do kantýny. Snídani jsem nestihla a mám děsný hlad.“

„Rozkaz, doktorko,“ zašuškoval Tedd a dal jí přednost ve dveřích.

2. Jak to bylo tenkrát

Bylo něco málo po deváté večer, když se Hermiona dostala domů. Poté, co si dala s Teddem lehký oběd a vypila tolik potřebný šálek kávy, odebrala se do své pracovny. První, co udělala bylo sepsání protokolu k dnešní operaci. Vyřídila veškerou korespondenci, která se jí za necelý týden, kdy nebyl čas na papírování, navršila na kraji stolu.

Podařilo se jí také dopsat odborný článek do časopisu o experimentálních metodách oční chirurgie a nakonec napsala i recenzi na poslední výzkum v oblasti laserových operací.

Úlevně se opřela ve svém křesle a slastně se protáhla. Byla se sebou dnes celkem spokojená. Pondělí je jediný den v pracovním týdnu, kdy nemívá ordinační hodiny a zároveň jediný den, kdy chodí domů tak pozdě, uvědomila si, když si v předsíni věšela kabát.

Převlékla se do trička a volných kalhot. Při letmém pohledu, jímž přelétla kuchyň, si všimla netknuté kávy na stole. Snad proto, že se jí toho dne už nechtělo nic dělat, nebo možná proto, že si chtěla připomenout jaké to je zase kouzlit, vylovila z kapsy hůlku. Stačilo několik pohybů a hrneček byl čistý a suchý uložen ve skřínce.

Hermiona se otočila a zcela automaticky zapnula televizi. Samota ji nevadila, avšak úmyslně ji nevyhledávala. Uvítala tedy jakékoli rozptýlení, i když se jednalo o nemožnou televizní soutěž, jako tomu bylo právě teď.

Než se stačila posadit a začíst se do nového čísla Zdraví a my, zaslechla drobné, téměř neslyšné škrábání na sklo. Jakmile se otočila, spatřila sovu, která ji nesla nové číslo Večerního věštce. Hermiona otevřela okno a poskytla tak puštíkoví stabilnější plochu. Přece jen, úzký parapet nebyl zrovna ideální. Opatrně si od něj vzala noviny a nabídla mu pamlskek, který měla vždy po ruce. Sova si ho vděčně sezobla a byla pryč.

Byl to už téměř měsíc, kdy v ruce naposledy noviny z kouzelnického světa, nebylo divu, že se na ně dychtivě vrhla. Posadila se a... Oči se jí zalily slzami, když spatřila velký titul: Harry Potter – zbabělec a lhář!

Už více než devět let bylo po válce a noviny stále nepřestávaly kritizovat Vyvoleného. Přestože Harry Voldemorta přemohl a zabil, sám zemřel také. A po jeho smrti se novináři rozhodli, že zůstalo mnoho nezodpovězených otázek. A tak tisk začal okamžitě útočit a hledat odpovědi. Nejdříve u Rona, který utekl krátce na to utekl do Států. Válka ho poznamenala až příliš a on už neměl tolik sil čelit ještě útoku novinářů v čele s neohroženou Ritou Holoubkovou.

A když už tu nebyl Ron, novináři uspořádali hon na ni. A ona, za války tak silná dívka, také nevydržela a podlehla. Rozhodla se opustit kouzelnický svět. Už nebylo nic, co by ji tam drželo.

Harry byl mrtvý, Ron i se zbytkem rodiny byl pryč a většina jejich přátel byla zabita ve válce. Snad jediné profesorka McGonagallová se snažila přemluvit Hermionu, aby zůstala.

Nabídla jí místo profesorky přeměňování, protože ona sama se stala ředitelkou a na učení už jí nezbyval čas. Co si tak teď matně vybavovala, tak v Bradavicích zůstala jen madam Pomfreyová, profesorka Prýtová, profesor Kratiknot a profesor Snape, který byl po válce zproštěn Starostolcem viny v celém rozsahu.

Hermiona se tehdy odebrala do Londýna. Vystudovala lékařskou fakultu a našla si místo v Královské nemocnici. Žila sama. Občas navštěvovala rodiče, ale kontakt s kýmkoli, kdo jí připomínal její minulý život, omezila na minimum.

Když dostudovala, její otec zemřel a matka z ničeho nic oslepla. A to byl důvod, proč se rozhodla dále se vzdělávat a zabývat se oční specializací. Během následujících tří let pak vyzkoušela mnoho experimentálních, dosud neaplikovaných metod a když zabíraly na laboratorních myších, zkusila je aplikovat na své matce.

Podařilo se jí její zrak vrátit, ale Jane Grangerová byla tak psychicky na dně, že už nebyla schopna vrátit se do normálního života.

Hermiona se tedy po devíti letech, po odchodu z kouzelnického světa, stala uznávanou oční specialistkou v Královské nemocnici a nechala se prací a výzkumem zcela pohltit.

A teď, tolik let po válce byla otázka Harryho Pottera, Chlapce-který-přežil, stále otevřená a v dnešních dnech opředaná již nepřeborným množstvím lží. Nejsmutnější na tom byl fakt, že vlastně nebylo na co odpovídat. Veřejnost znala celý příběh Vyvoleného, ale noviny stále hledaly a vymýšlely nové a nové teorie.

Z myšlenek ji vytrhla závěrečná znělka televizní soutěže. Najednou pocítila chuť být sama. Sama se svými pocity a vzpomínkami. Vypnula televizi a noviny hodila do koše na papír. Zhasla. Ve tmě si sedla do křesla u okna a pohled upřela na hvězdné nebe.

3. Zprávy

Hermiona se probudila s bolestí v zádech a ztuhlým krkem.

„Grangerová, vzpamatuj se!“ napomenula se nahlas a v duchu si ještě zanáčovala na svoje včerejší slzy. Nesnášela, když zas a znova podléhala událostem již dávno minulým.

Do nemocnice dorazila právě včas, aby mohla do své ordinace pozvat prvního pacienta. Prvního pak vystřídal druhý, druhého třetí a Hermiona se až do odpoledne nehnula z pracovny. Když odešel poslední objednaný i neobjednaný pacient, zhluboka se nadechla a pohodlně se opřela do křesla. Zavřela oči a uvažovala jaké složky si dnes vezme domů. Opět, tak jako každý den, se objevilo pár případů, které si žádaly její větší pozornost.

Z jejího rozjímání ji vyrušilo bouchání na dveře, následované jejich prudkým rozražením. Hermiona leknutím nadskočila.

„Je nutné, abys sem vždycky vtrhnul jako velká voda, Tedde?!“ ptala se napůl vážně, napůl pobaveně.

„Ale Herm, neříkej, že tě to ještě dokáže vyděsit,“ smál se Tedd. „Myslel jsem, že už sis dávno zvykla.“

„Na tvoje okázalé příchody si zvyknout nelze, věř mi. Co potřebuješ tentokrát?“

„Potřebuji společnost jedné krásné dámy v bílém plášti při návštěvě zdejšího stravovacího zařízení,“ zašklebil se.

„Ty si nedáš pokoj, vid?“ zasmála se Hermiona a natáhla se, aby vypnula počítač.

„Naopak, teď už dám pokoj definitivní,“ zatvářil se její kolega tajuplně, na její nevyřčenou otázku dodal: „Neboj, všechno ti řeknu, ale až u oběda,“ a dal jí galantně přednost ve dveřích.

„Řecký salát a minerálku, prosím,“ objednala si a sedla si naproti kolegovi.

„Aby ses nepřecpala,“ poznamenal a kriticky si změřil až příliš zdravě vypadající salát.

Hermiona se ušklíbala.

„Já být tebou, tak si ho dám čas od času taky, jinak budeš muset za chvíli vyfasovat větší plášť.“

„Drahá kolegyně, budete se divit, ale nejen vaše dokonalé křivky jsou přitažlivé a žádoucí. A tím se také dostáváme k tomu, s čím jsem se ti chtěl svěřit,“ pokračoval, aniž by reagoval na Hermionin špatně skrývaný smích.

„Od dnešního dne s tebou přestávám flirtovat, tedy asi ne úplně, ale musím to omezit, protože by mi to moje přítelkyně nemusela trpět,“ dokončil dramaticky a s napětím se podíval na Hermionu.

„Teda, to je úžasný. Takže už sis konečně někoho našel. Doufám, že nás brzy seznámíš.“

Hermiona byla upřímně nadšená.

„Ty ani trochu nežáríš,“ zatvářil se naoko smutně Tedd a zahrnul Hermionu informacemi o svém objevu.

„Takže, když to shrneme,“ zarazila Hermiona po několika minutách kamaráda. „Paula je ten nejúžasnější tvor na planetě, který ti trpí nejen větší břicho, ale i nepravidelnou pracovní dobu. Tě se určitě drží. Jinou takhle tolerantní bys hledal už jen těžko.“

„Já vím. Paula je prostě úžas-“ Tedd nestihl dokončit, protože ho Hermiona zarazila gestem ruky. Následně si přiložila ukazováček ke rtům a ukázala na rádio v rohu jídelny. Tedd se zaposlouchal do hlasu, který informoval o novinkách z domova i zahraničí.

„A teď už se dostáváme k dnešní, zatím nejtragičtější události z Londýna,“ zazněl příjemný ženský hlas z rozhlasu.

„Jen před několika málo minutami došlo na předměstí našeho hlavního města, v jednom z tamějších bytů, k hrozivému výbuchu. Podle prozatím posledních informací se jednalo o výbuch, který zapříčinil unikající plyn. Tisková mluvčí zasahující záchranné služby potvrdila domněnku hasičů, že byla zraněna jen jedna osoba. Tou je pravděpodobně majitel bytu, který se v inkriminovanou dobu nacházel zřejmě ve své pracovně.“

Naším zpravodajům se podařilo zjistit, že muž utrpěl překvapivě jen lehké popáleniny, ale vlivem výbuchu došlo nejspíše k odmrštění a následnému nárazu do zdi. Mohlo tedy podle záchranářů dojít k poškození páteře.

Muž byl převezen do Královské nemocnice. Více informací se nám zjistit nepodařilo-“

„To je divné, že jsme ani neslyšeli sirény sanitky.“

„Tedde, mě to divné nepřijde. Alespoň ne u tebe, když jsi byl předešlých asi patnáct minut myšlenkami u Pauly.“

Tedd se omluvně usmál a dopil svoji colu. Chvíli seděli jen tak mlčky, každý ponořen do svých myšlenek a svých problémů. Tedd ze zamyšlení procitl první.

„Myslím, že bychom se měli vrátit do svých pracoven a vymlouvat hypochondrům jejich smrtelná onemocnění, co ty na to, Herm?“

„Ano, máš pravdu, za pár minut mi dorazí další pacient. Jen mi vrtá hlavou ten zraněný člověk. Nevím proč, ale mám divný pocit.“

„Ty tu máš někoho známého? Myslím v Londýně? Jsem měl dojem, že jsi říkala, že ne, nebo jsi se možná nezmínila.“

„Jo, máš pravdu, nikoho tu nemám a co vím, tak se do Londýna v poslední době nikdo z mých známých nechystal, ale stejně...“ Hermiona nechala zbytek věty vyznít naprázdno.

„Tak už nad tím nedumej. Beztak máš divný pocit z toho salátu. Máš si dát pořádný jídlo, jako já, a žádný divný pocity by se nedostavovaly.“

„Je neuvěřitelný, jak vždycky dokážeš omluvit tu svoji kotletu, ale můj salát do toho netahej, ten byl naprosto ok,“ smála se Hermiona.

„Herm, buď v klidu. Službu na ARU má Higgins, takže věřím, že ten chlápek bude v pohodě. Ať je to kdo je to. A teď už opravdu zpátky do práce.“

Hermiona nad tím mávla rukou a zvedla se ze židle.

„Fajn, jdeme.“

4. Dopis z Bradavic

Následující týden byl ve znamení shonu. Do nemocnice přijel inspektor, aby kontroloval chod a pracovníky léčebného ústavu, a to tak dlouho jak jen bude třeba. Hermiona byla jako vedoucí očního oddělení maximálně zaneprázdněná. Mladý muž si z nějakého jí neznámého důvodu umínil doslova prolézt její oddělení od podlahy až po strop.

Když nenalezl žádnou, byť jen sebemenší závadu či zádrhel, pozval Hermionu na kafe. A zde se také Hermiona dozvěděla pravý důvod tak pečlivé kontroly. Vše mělo nakonec zcela jednoduché vysvětlení. Inspektorova maminka totiž trpěla oční chorobou, a tak si mladý inspektor umínil nejprve záhadnou oční specialistku pořádně prověřit.

Oba dva se toho dne hodně nasmáli. Zvláště když si svěřovali své obavy, které ze sebe navzájem měli. Ještě toho dne pak s Johnem, tak se mladý muž jmenoval, dojednali termín nástupu jeho maminky do nemocnice.

Dny pomalu plynuly a Londýn se začínal oblékat do zimního kabátu. Vánoce, tak jako každý rok, přišly s předstihem. Mnoho lidí to přecházelo bez většího zájmu, někteří si toho ani nevšimli. Mezi druhou skupinu patřila i Hermiona.

Zpozorovala to v okamžiku, kdy se po několika dnech od rozhovoru s Johnem, vracela z nemocnice domů. Jakmile vyšla z budovy, ovanul ji chlad. Však taky lehké sako mohlo jen stěží nahradit zimní kabát. Následovalo mohutné hepčí a Hermiona začala okamžitě hledat kapesník.

„Potřebujete tohle, krásná dámo?“ ozval se jí za zády známý hlas.

„Ach, Tedde, díky moc,“ otočila se na něj a vděčně přijala nabízený kapesník.

„Není zač, Herm, ale doporučil bych ti vyšetření. Kdybys potřebovala, znám jednoho dobrého internistu, kterému se fakt hodně líbíš.“

„Tedde, já myslela, že už jsi s tím skončil,“ zasmála se.

„A kdo říká, že jsem mluvil o sobě?“ zatvářil se naoko ublíženě.

„To bych tě nesměla znát, víš? A navíc mi nic není. Obyčejná chřipka. Prostě jsem podcenila počasí.“

„Jo tak podcenila,“ smál se její kolega nahlas.

„Kdybys ho podcenila, tak máš na sobě alespoň dlouhé kalhoty a teplé boty. Ale ty vypadáš, jako by sis spletla roční období. Krátká sukně, mimochodem děsně sexy, tenký sáčko a lodičky. Ani silonky nemáš. Drahá Hermiono, ty jsi totiž v tom svém pracovním nasazení vůbec nezaregistrovala, že se blíží Vánoce a s

nimi je v naší zemi úzce spojeno co? Zima!“

„Drahý kolego,“ napodobila jeho oslovení, „pokud ti jde o to, abych si uvědomila, že se blíží Vánoce, tak to má jen jeden jediný důvod. Chceš mi naznačit, že s Vánocemi jsou spojené dárky. Neboj – pro tebe ho mám koupený už dlouho.“

Její poznámku přešel bez povšimnutí.

„Myslím to vážně, Hermiono. Nerad bych tě léčil se zápallem plic.“

„Dobře, vzdávám se. Hned jak přijdu domů, udělám si teplý čaj a zalezu do postele, spokojen?“

„Poslušná holka. Tak se mi líbíš, tedy ty se mi líbíš, i když nejsi posluš...“

„Tedde!“ plácla ho uličnický do zad.

„Už mlčím. Ale domů tě odvézt můžu, vid?“

Nakonec musela Hermiona přetrpět ještě povinnou návštěvu lékárny. Když se pak konečně dostala domů, začala se při pohledu na plné tašky smát. Připadala si, jako by snad vyloupila ne lékárnu, ale sklad léčiv. Tedd nechtěl nechat nic náhodě a koupil všechno možné. Pokoušela se ho zarazit už při nákupu homeopatik. Když však začal objednávat těhotenský test se slovy, že její nemoc může být jiného charakteru, musela ho z lékárny téměř odtáhnout.

Když se jí konečně podařilo utišit záchvat smíchu, převlékla se do teplého oblečení. Uvařila si zelený čaj s citronem a uklidila všechny krabičky s léky do lékárníčky. Na stůl v obývacím pokoji vyrovnala složky pacientů, které si chtěla ještě pročíst.

Nejprve si jen tak lenořila pod dekou, usrkávala horký čaj a poslouchala svou oblíbenou muziku. Bylo jí tak příjemně, že by zřejmě usnula, nebýt vtíravého klepání na okno. Nejprve se domnívala, že jí sova nese další vydání Večerního věštce. Až když vstala, tak si uvědomila, že na další číslo si ještě nějaký ten den bude muset počkat.

Znamenalo to tedy jediné. Píše jí někdo z kouzelnického světa. Rychle se zamyslela. S Ronem a Weasleyovými si vyměňovala přání k narozeninám i svátkům, ale dnes by podle ní nikdo slavit neměl. Usoudila, že se to jí samotné rozlousknout nepodaří. Vpusťla tedy sovu dovnitř a zamyšleně jí nabídla pamlsek. Když pak uchočila dopis, který opeřenec pustil na zem, nevěřicně zírala na bradavickou pečeť.

Na půl s obavami, napůl dychtivě otevřela obálku a vybalila tak dobře známý nažloutlý papír s ještě známějším rukopisem.

Drahá Hermiono,

asi teď přemýšlíte, proč Vám píši. Víím, že nemám právo žádat Vás abyste se, byť jen na okamžik, vrátila do kouzelnického světa. Přesto tak činím.

Chtěla bych Vás touto cestou požádat, zda byste mě mohla navštívit. Předmětem této návštěvy je věc, kterou bych nerada řešila tak neosobní formou, jako je dopis.

Předem Vám děkuji za Vaši okamžitou odpověď,

Minerva McGonagallová

Hermiona si dopis přečetla nevěřicně ještě jednou. A musela usoudit, že ředitelka snad nikdy nezmění své vyjadřování. Nejen, že se dotyčnému adresátovi zrodí v hlavě nekonečno otazníků z neurčitého dopisu. Ale styl psaní, přestože je více než zdvořilý, nedovolí napsat negativní odpověď. Hermiona si povzdychla, nasypala sově ještě pár pamlsků a sedla si ke stolu s perem v ruce.

Vážená paní ředitelko,

z Vašeho dopisu jsem usoudila, že se jedná o neodkladnou záležitost. Pracovní vytížení mi však nedovoluje vzdálit se na delší dobu z Londýna. Proto Vás žádám o propojení Vašeho krbu s mým, abych mohla použít letax.

Děkuji Vám za pochopení,

Hermiona Grangerová

Zalepila obálku a podala ji sově. Hlavou jí vířilo mnoho otázek. Co mohlo být tak důležitého, aby jí její bývalá ředitelka koleje kontaktovala po tak dlouhé době? Má snad problémy s očima?

Za několik okamžiků dorazila sova s odpovědí.

Hermiono,

děkuji Vám za kladnou odpověď. Letaxové propojení zařídím.

Doufám, že se Vám to hodí tuto sobotu odpoledne.

S pozdravem,

Minerva

Hermiona napsala stručnou odpověď a zavřela okno. S myšlenkami na Bradavice sledovala zmenšující se tečku nočního dravce.

5. Nemožné se stává skutečným

Byl pátek. Den, jenž pro ni znamenal konec pracovního týdne a občas i volný víkend. Tentokrát zas tak moc volný ne pomyslela si, když si vzpomněla na včerejší korespondenci s Minervou. Přesto se nemohla zbavit pocitu, že všechno dnes bude, tak jak být má. Bohužel se měla toho dne přesvědčit o opaku.

Jakmile dorazila do nemocnice, rozhodla se nejprve navštívit své pacienty. S nosem zabořeným v chorobopisu jednoho z nich, přeslechla volání kolegy.

„Slečno Grangerová, tady Země. Haló!!“

„Tedde, musíš mě pořád lekat? A navíc začínám mít pocit, že mě sleduješ. A neboj, včerejší slib jsem splnila do puntíku. Udělala jsem si čaj a šla spát, aniž bych ponocovala“

„O to tu teď nejde,“ tvářil se mladý muž nezvykle vážně.

„Tak o co?“

„Posílá mě Ginsberg, víš ten z úrazovky.“

„Jo, myslím, že vím, kterého myslíš. Allen vid? Co je s ním?“

„Už včera tě celý den hledal a když tě nemohl najít, požádal mě, abych ti předal tohle.“

Hermiona si od kolegy vzala složku, ale nevěnovala ji větší pozornost.

„Co je to? Nevzpomínám si, že bych mu dávala nějaké záznamy svých pacientů.“

„On to taky zatím tvůj pacient není, ale zřejmě hodně brzy bude. Vzpomínáš si na toho chlápka, jak přežil výbuch bytu? Před necelými čtrnácti dny jsme to slyšeli v rádiu.“

„To sice ano, ale zřejmě mi pořád uniká kam tím míříš. Ten člověk, pokud se nepletu, měl lehké popáleniny a snad i poraněnou páteř. S očima nic neměl.“

„Omyl, Hermi. Tedy ne tak docela, ale dovol, abych to uvedl na pravou míru.“

„Buď tak laskav. Začínám se v tom ztrácet.“

„Takže. Popáleniny už mají kolegové pod kontrolou. Zatím je pořád v narkóze. Není tedy moc jisté, jak na tom ta jeho páteř je. Zřejmě ne moc dobře, ale dokud se neprobere, nemůžou přesně říct jestli chodit bude, nebo ne. No a teď k očím. Nejdřív se tím vůbec nezabývali, ale když se mu do toho teď dostal zánět, tak přišli na to, že má v oku nejspíš nějakou střepinu. Ginsberg říkal, že je tam nějak zaseknutá. To víš, tomuhle já nerozumím, ale ještě se zmiňoval o zákalu. Svoji řeč pak ukončil prohlášením, cituji „Jedině Grangerová by mu mohla vrátit zrak, jinak to vypadá bledě.“ To je všechno, víc jsem z něj nedostal.“

Hermiona celou dobu kolegu pozorně poslouchala. Při posledních dvou větách se zamračila. To není moc dobré, pomyslela si.

„No a kde je teď? Doufám, že už na mém oddělení.“

„To právě ještě ne. Čeká se na tvůj souhlas. A navíc chtěl Ginsberg udělat ještě rentgen. Á, my o vlku a vlk za dveřmi,“ zasmál se Tedd a pokynul Hermioně, aby se otočila.

„Zdravím vás Hermiono, Tedde.“

„Já Vás také Allene. Teď jsem se to všechno dozvěděla. S umístěním na své oddělení samozřejmě souhlasím, ale s tím rentgenem moc ne. Ozařování není nejlepší věc, když má něco v oku a ani nevíme

kde. Žádám okamžité umístění ke mně. Myslím, že pokoj šest bude nejlepší.“

„Dobrá, vy jste tu šéf. Do deseti minut je tam. A teď mě omluvte, hlásili zase nějakou nehodu.“

Pokynul oběma na pozdrav a spěšným krokem se vydal ke stanovišti sanitek.

„Co si o tom myslíš, Tedde?“

„Myslím si, že někdo podcenil svoji práci. A taky si myslím, že jediný, kdo ho z toho může vysekat, jsi ty. Tak hodně štěstí. Uvidíme se později.“

Povzbudivě ji stiskl ruku a zamířil do své ordinace.

Hermiona se s neurčitými myšlenkami vydala ke schodům. Rozhodla se zaskočit ještě do své kanceláře, aby vyřídila potřebné formality. Do mysli se jí vkrádaly také neurčité myšlenky o tom, že na tohle bude muset složit speciální tým. Nebylo možné, aby takovou operaci, jaká bude s největší pravděpodobností třeba, zvládla sama.

Cestou do kanceláře ji míjel nemocniční asistent. Zběžně koukla na lůžko. Podle široké pásky přes oči mohla soudit, že vezl jejího nového pacienta. Přestože měl muž hlavu zabořenou v polštáři, nemohla si nevšimnout delších havraních vlasů a pravidelných úzkých rtů. Koho jí ten člověk jenom připomínal?

O několik desítek minut později už mířila na pokoj číslo šest. Podařilo se jí dát dohromady pár kolegů, na které se mohla spolehnout. Byla jí přislíbena i osobní konzultace se specialistou ze Států. Měla štěstí. Volala mu okamžitě po příchodu do své pracovny. Byl zrovna na cestě do Británie a neměl problém se u ní během svého pobytu stavit.

Teď, když už podruhé toho dne pospíchala na lůžkovou část svého oddělení, uvědomila si, že pod paží stále svírá složku pacienta. Však už se brzy dozví, o koho se jedná, pomyslela si a otevřela dveře.

Na posteli ležel muž, kterého před chvílí spatřila. Takže se nemýlila. Byla ráda, že vybrala pokoj jen s jedním pacientem. Neměla ráda vyrušování při práci.

„Dobrý den, paní doktorko. Tak jsem koukal, že jste mi sem nastěhovala nocležníka,“ zasmál se bezzubými ústy pacient z lůžka u dveří. Byl tu už dlouho a všichni si ho oblíbili pro jeho dobrosrdečnost.

„Dobrý den, pane Hellere. Ano, je to tak. Už to tu nebudete mít jenom pro sebe. Ale můžu Vám slíbit, že Vás tenhle muž zatím rušit nebude.“

Odvrátila se od staříka a konečně se dostala k nově zaplněnému lůžku. Zkontrolovala přístroje i kapačku a svůj zrak upřela na muže pod sebou.

Kde ho jen viděla? Pořád se nemohla zbavit pocitu, že toho člověka zná. V bližším prozkoumání povědomé tváře jí bránily obvazy. Znovu se zadívala na mužova ústa. Pohledem sjela na jeho vlasy. S takovouto černí se setkala jen u jedné osoby. Ale je přece nemožné, že zrovna on by...

Rychlostí blesku otočila složku, kterou svírala v ruce a podívala se na jméno pacienta. To nemohlo být možné. Ne, to je nějaký omyl. To přece... nemůže být... Severus Snape!

Ale ano. Když si znova prohlédla jeho rysy nemohlo být pochyb. Najednou jí to začalo zapadat do sebe. Ne kvůli sobě, ale kvůli Snapeovi ji Minerva kontaktovala. A nebo je snad možné, že o tom zatím vůbec neví?

Teď není čas na úvahy. Seber se a začni něco dělat. Stejně se to zítra všechno dozvíš. Napomenula se v duchu a začetla se do Severusova chorobopisu.

6. Nečekaná prosba

Odtrhla se od Snapeových výsledků jednotlivých vyšetření právě včas. Byly tři hodiny. Nejvyšší čas vyrazit k profesorce McGonagallové. Převlékla se a nabrala si do dlaně hrst prášku. Se slovy: „Ředitelna Školy čar a kouzel v Bradavicích,“ vhodila letax do krbu.

Za moment už se snažila zmírnit kašel, který jí způsobil prach v nose.

„Hermiono, drahá. Jsem tak ráda, že jste přišla,“ ozval se za ní hlas její bývalé profesorky.

„Dobrý den, paní ředitelko. To byla samozřejmost. Co pro Vás mohu udělat?“

„Tak za prvé mě prosím přestaňte oslovovat paní ředitelko. Jmenuji se Minerva.“

Hermiona zůstala stát jako opařená. Přece jen, takovéto přivítání nečekala.

„Ehm, dobře, Minervo. S čím Vám mohu pomoci?“

„Hermiono, prosím, posadte se. Mohu Vám nabídnout čaj? Kávu?“

Mladá žena přikývla, protože si byla vědoma, že to bude nadlouho, ať se jedná o cokoliv.

„Kávu, prosím.“

„Výborně.“

Ředitelka oběma naplnila šálky hnědou, krásně vonící tekutinou. Přesto se však stále neměla k tomu, aby přešla k problému.

„Tak tedy,“ nadechla se zhluboka ve snaze přimět ředitelku k řeči, „stalo se něco?“

Minerva k ní vzhledla a Hermionu zarazila vážnost jejího pohledu.

„Vlastně ano,“ promluvila. „Jde o Severuse.“

Tak už je to tady, pomyslela si Hermiona. Další slova ji však překvapila.

„Dnes je to už čtrnáct dní co odjel na víkend k sobě. Do londýnského bytu. Od té doby ho nikdo neviděl. Sovy mi chodí zpět, nedorazil ani patron. Kladu si to za vinu. Byl to můj nápad, aby jel na víkend domů. Je pořád zavřený na hradě...“ nechala větu nedokončenou a utřela si cípem kapesníku slzy.

Minervina bývalá studentka seděla jako opařená. To hlavní však mělo teprve přijít.

„Už nemohu déle čekat. Začala jsem za něj hledat náhradu. Alespoň dočasnou. Bohužel není nikdo, kdo by byl alespoň minimálně vhodný a kvalifikovaný. Proto jsem kontaktovala Vás, Hermiono. Chtěla bych Vás požádat, zda byste nemohla dočasně převzít Severusovy hodiny lektvarů.“

Hermiona zalapala po dechu. Ať čekala cokoli, tohle tedy rozhodně ne. Okamžitě se ohradila.

„Ale to je nemo...“

„Já vím, Hermiono, že po Vás žádám až příliš, ale prosím, vyslechněte mě. Jste jediná, kdo je schopný vyučovat lektvary, aniž by došlo k nějaké katastrofě. Samozřejmě bych s ohledem na Vaši pracovní dobu upravila rozvrhy. Mohly bychom se domluvit na dvou dnech, které byste učila. Byl by Vám k dispozici pokoj s krbem připojeným k tomu ve Vašem bytě,“ upřela na ni prosebný pohled.

„Minervo, obávám se, že to nebude možné. Musela bych úplně změnit pracovní dobu, s tím jsou spojené ordinační hodiny... Navíc ani jedna nevíme, o jak dlouhé době mluvíte. Je to nemožné.“

„Hermiono, bylo by to jen do začátku vánočních prázdnin. To je osm týdnů. Slibuji, že nepřestanu hledat náhradu, ale prosím Vás o pomoc.“

Ředitelka upírala na mladou ženu před sebou prosebný pohled plný očekávání.

„Hledat náhradu byste měla určitě. I kdybych přijala a do Vánoc učila lektvary nevím, jestli by byl profesor Snape schopný se vrátit do práce.“

„Hermiono, asi jste mi nerozuměla. Severus vůbec není k nalezení. Obávám se nejhoršího.“

„A kdybych Vám řekla, že Severus je živý a leží momentálně na mém oddělení v Královské nemocnici?“

Minerva začala velice neeticky vykašlávat kávu, která jí vlétla do dýchací trubice. Zanedlouho se jí konečně podařilo nabrat dech a vyrovnat kyslíkový deficit způsobený dušením. Začala si sušit poprskaný hábit. Ještě zarudlýma očima pohlédla na Hermionu.

„To myslíte vážně?“

„Naprosto. Dozvěděla jsem se to teprve včera.“

„Ale jak... jak k tomu došlo? Co je mu?“

Hermiona jí převyprávěla, jak došlo k výbuchu, zmínila se o poškozené páteři i očích. Minerva jí s úžasem naslouchala.

„Dostane se z toho?“ byla její první otázka, když se mladá žena odmlčela.

„Abych řekla pravdu; nevím. Zatím ho udržujeme stále v umělém spánku, aby se tělo dostatečně regenerovalo a vyrovnalo se změnou, jenž nastala. Pokud na tom bude v pondělí dobře, je pravděpodobné,

že ho probudíme. V tomto okamžiku je důležité zvážit všechna pro a proti. Čím dřív ho vzbudíme, tím dříve budeme moci zjistit jak je na tom s pohyblivostí. Jak už jsem říkala, páteř byla poškozena. Přestože byl operován, nemůžeme říct, jak operace dopadla. A s léčbou očí musíme také začít co nejdříve. Kolegové se domnívají, že mu v oku zůstal nějaký úlomek. To je samozřejmě možné, ale vzhledem k tomu, že se jedná o profesora Snapea, nemohu vyloučit ani kontakt s nějakým lektvarem. Je také docela možné, že právě lektvar způsobil onen výbuch. A ne plyn, jak se všichni domnívají. To jsou však jen mé teorie, které ani nemohu před svými kolegy přednést. Všichni jsou mudlové,“ dodala nakonec na vysvětlenou.

„Nevíte náhodou Minervo, zda se nezabýval v poslední době nějakým novým výzkumem?“

„Ne, to bohužel netuším. Já... Promiňte, Hermiono, ale tato zpráva mě zastihla naprosto nepřípravenou.“

„To je v pořádku. Svým způsobem Vám rozumím. Také jsem byla velmi překvapená. A samozřejmě, že udělám vše co bude v mých silách, aby se mohl profesor Snape vrátit co nejdříve do normálního života.“

„A nebylo by lepší dostat ho k Mungovi?“ svitla ředitelce naděje.

„Obávám se, že nikoli. Už jen převoz by byl riskantní, a jak bych pak vysvětlila jeho zmizení? Navíc ani nemůžu říct, zda by mu tam byli schopni poskytnout lepší péči. Minervo, věřte mi. Mudlovská medicína je v dnešní době na vysoké úrovni.“

Ředitelka mlčela.

„Co se týče Vaší prosby,“ promluvila opět Hermiona, „Jsem ochotna Vám pomoci. Ale je opravdu nutné upravit rozvrhy. Jsem schopna si zařídit pracovní dobu tak, abych Vám byla dva dny v týdnu k dispozici. Samozřejmě, že využiji Vaši nabídku propojení krbů. Jinak by to ostatně pro mě bylo nemožné. Nevím, jak na tom profesor Snape bude, ale počítejte prosím s tím, že má pomoc bude trvat opravdu jen do Vánoc.“

„Hermiono, nevím, jak Vám mám poděkovat.“

„Neděkujte mi Minervo. Profesor Snape toho pro nás udělal za války velmi mnoho a tohle bude jen velmi malá pomoc, kterou mu budu moci vyjádřit náš dík.“

„Dobrá. Tak tedy. Předělám rozvrhy a seznámím studenty s některými okolnostmi. Zřejmě jen s tím, že je teď budete nějakou dobu učit vy. O Severusovi se zatím zmiňovat nebudu. Jistě by si to nepřál. Mohu Vám zítra poslat sovu s podrobnostmi?“

„Samozřejmě. A pokud je to vše...“ Hermiona se zvedla k odchodu.

„Ach ano. Děkuji Vám, Hermiono, za čas, který Bradavicím věnujete, a také za péči o Severuse.“

„Jak už jsem řekla. Udělám vše, co bude v mých silách.“

Pokynula ředitelce na pozdrav a zmizela v krbu. Minerva se zničeně sesunula do křesla. Ať už je na tom Severus jakkoli, věřila, že právě Hermiona Grangerová mu dokáže pomoci.

7. Jedno překvapení nestačí

Bylo pondělí ráno a nic nebránilo tomu, probudit Severuse Snapea z umělého spánku. Hermionu však trápily problémy s tím spojené. Nevěděla, jak se její bývalý profesor zachová, zvláště když mu chyběl jeden ze smyslů. Bylo by nevhodné, aby se byť jen náznakem zmínil o kouzelnickém světě ve spojitosti s ní. Musela to tedy vyřešit jinak.

Už v neděli večer zavolala do nemocnice a požádala o převoz pacienta, který se Severusem sdílel místnost, na jiný pokoj. Použila k tomu celkem věrohodný důvod. Je přece více než jasné, že se u nového pacienta budou nyní střídát různí lékaři a starý pán by neměl potřebný klid.

Pak stačilo zařídit jen jedině. Aby nemusela asistovat při probouzení.

„Joano, mohla bys mi, prosím, zjistit, kdo dává anestetika jednomu mému pacientovi?“ Požádala o potřebné informace svoji kolegyni.

„Jistě Herm, o koho se jedná?“

„Severus Snape, je to ten muž, co přežil výbuch.“

„Tak to vím náhodou úplně přesně. Jeho klidný spánek mám na starosti já. A víš, že mě to skoro mrzí? Už aby byl vzhůru. Je to fakt kus chlapa. Škoda jen té pásky přes oči, musí mít přímo odzbrojující pohled.“ Zasnila se její kolegyně.

Hermiona se v duchu ušklíbala. Doufám, že nebudeš mít možnost toho chlapa poznat i v bdělém stavu. Asi by tě to hodně rychle přešlo, pomyslela si. Nahlas však řekla naprosto něco jiného.

„Fajn, potřebovala bych ho vyšetřit. A potřebuji, aby při tom byl vzhůru. Myslím, že je čas ho probudit a zahájit léčbu, aby mu ta páska zůstala co nejkratší dobu. Zvládneš to do hodinky?“

„To není problém. Až bude ready, ozvu se ti. A dej mi ho do kupy. Hned, jak bude při smyslech, začnu ho balit.“

„Udělám co je v mých silách, neboj.“ Ušklíbala se Hermiona nad troufalostí své starší kolegyně.

„Hermi, měla bys ho poslat spíš na psychiatrii,“ ozvala se ode dveří Joana.

Oslovená zvedla překvapeně hlavu.

„Proč?“

„No protože mluví úplně nesmysly. Nejdřív jsem si myslela, že je jako každý pacient trochu omámený po narkóze, ale jazyk se mu nepletl. Ale je to asi fakt cvok. Představ si. Ptal se mě, jestli je u Monga. Královská nemocnice, to je to místo kde jste, říkám mu. Načež on začal nadávat na celý svět a nazval mě mo... mud... modlem.“ Tvářila se Joana nanejvýš pohoršeně.

Hermiona jen stěží zadržovala smích. Nechala nebohou kolegyni při Mongovi i při modlech a rázným krokem zamířila na pokoj.

Když otevírala dveře místnosti, dohonil ji kolega.

„Doufám, že s tebou můžu počítat na oběd?“

„Jistě, Tedde,“ mávla na souhlas a zavřela za sebou dveře.

Muž na posteli sebou při zaznění jejího hlasu lehce cukl. Něco, tedy spíš někoho mu připomínal. Ale absolutně nic nechápal. A na nic si nevzpomínal. Poslední, co mu utkvělo v paměti, byl ohlušující výbuch. Pak dlouho nic. A najednou ho probudí nějaká mudla a ptá se ho, jestli ji slyší.

Sice ji slyšel, ale další věc, kterou nechápal byla ta páska na očích. Něco mu však našeptávalo, že by ji tam měl nechat. Víc už si nestačil uvědomit, protože zaslechl ten povědomý hlas. Vlastně ani nevěděl jestli je povědomý. Možná patřil té samé ženě, jenž ho před chvílí probudila.

„Pokud jste se mě opět přišla vyptávat na sluch, tak Vás musím upozornit, aby jste neplýtvala silami. Sundejte mi to něco, co mám na očích a pusťte mě odtud.“

Hermiona se pro sebe usmála. Proslov jejího bývalého profesora ji jen utvrdil v tom, že jeho spolupráce bude tvrdý oříšek.

„Je mi líto, pane profesore. Páska i vy zůstanete na svém místě.“

Najednou mu ten hlas už nepřišel tak podobný hlasu ženy, která tu byla před chvílí. Ale kdo byl u Salazara tohle?

„Nevím, jak jste přišla na to, že jsem profesor, ale ujišťuji Vás...“

„Ach, tak Vy nevíte,“ skočila mu Hermiona do řeči. „Možná se pletu, když tak mě opravte, ale domnívám se, že jste nějakou dobu učil jednu nesnesitelnou šprtku s encyklopedií místo mozku.“

Přestože se Severus necítil úplně nejlépe, myslelo mu to pořád rychle.

„Grangerová?!“ Aby zamaskoval své překvapení, neodpustil si sarkastickou poznámku. „Ať jsem kdekoli, je patrné, že i zde potřebují někoho, kdo by jim zpravoval archiv a po nocích osahával knihy.“

„Asi Vás zklamou, jsem vaše ošetřující lékařka.“

„Cože jste?!“

„Jak jste před chvílí podotknul, Váš sluch je v pořádku. Je možné, že by došlo tak rychle k tak razantnímu zhoršení?“

Hermiona i přes vážnost jeho stavu usoudila, že bude lepší, když bude sarkastický, než kdyby propadl depresím. Zatím co nechala lehce konsternovaného Severuse zabývat se nastalou situací, odhrnula mu z

nohou příkrývku.

„Co si sakra myslíte, že děláte,“ vyrazil na ni Severus, jakmile ucítil, že mu zpod rukou vyklouzla peřina.

„Pane profesore, nevím jak dalece se pamatujete na události, které Vás dostaly až do Královské nemocnice. Přežil jste opravdu ošklivý výbuch, při kterém došlo k poškození zraku. A kolegové se domnívají, že došlo i k poškození páteře. Musím zjistit, zda jsou Vaše nohy inervovány a zda je cítíte mozkiem, když to řeknu laicky.“

„Grangerová, nevím, na co si to tu hrajete. Ať už to je Svatý Mung nebo Matka Tereza, můžu Vás ujistit, že mám nohy v po...“ nedokončil.

Během svého projevu chtěl demonstrovat, jak se Hermiona plete a pokusil se vstát. Marně. Nohy ho neposlouchaly.

V místnosti nastalo tíživé ticho. Po chvíli promluvila Hermiona.

„Pane profesore, musím Vás požádat, abyste se mnou a s mými kolegy spolupracoval. Čím dříve přijdeme na to, co s Vámi opravdu je, tím dříve Vás můžeme pustit domů.“ Hermiona přeháněla. Jeho léčba rozhodně nebude otázkou několika dnů. Severus to zřejmě vycítil.

„Grangerová, nelžete a nebo se to konečně naučte pořádně. Myslíte si, že mi to nedochází?“

„Je mi jedno, co Vám dochází a co ne. Ale věřte, že Vás dám do kupy. A opravdu se Vás nehodlám ptát na svolení. A teď mi laskavě sdělte, jestli cítíte tohle.“

Hermiona mu začala navyklými pohyby masírovat levé lýtko.

„Sice nevím co děláte, ale mám pocit, že mám levou nohu v mraveništi.“

„Výborně. To není tak zlé. A teď?“ Přešla k pravému lýtku.

„Můžete toho nechat. Cítím Vaše ruce,“ upozornil ji.

Hermiona se ušklíbala. Byly to rozpaky, co postřehla v jeho hlase? Vzala do ruky drobné kladívko a uštědřila mu standardní ránu do čéšky.

Ozval se nesouhlasný výkřik: „Ale to už přeháníte. Musíte do mě tak mlátit?!“

Jeho poznámky si nevšímal a stejné zkoušce podrobila i levé koleno.

„Grangerová, Vy se v tom snad vyžíváte?!“

„A víte, že docela jo? Komu se jen tak poštěstí klepat do bývalého profesora?“

Odpověď jí bylo varovné vrčení. Rozhodla se, že dnes toho na něj už bylo příliš.

„Nechci Vám dávat plané naděje...“

„No tak mi je nedávejte!“

Aniž by reagovala, pokračovala: „...ale vypadá to dobře. Myslím, že operace už další nebude nutná. Samozřejmě budou rehabilitace. Dnes už Vám dám klid a zítra vyšetříme Vaše oči. Jste v pokoji sám. Domnívala jsem se, že by Vám to tak mohlo vyhovovat. Kdybyste cokoli potřeboval, po pravé ruce je zvonek na sestry.“

Odmlčela se a čekala, zda se ozve na protest. Za chvíli se dočkala. Překvapivě ne však očekávaného.

„Minerva o mě zřejmě nic neví a...“

„A vy můžete být úplně v klidu. Mluvila jsem s ní před dvěma dny. Pozdravuje Vás.“

Slabě kývl hlavou. Najednou mu však došel hrozný fakt.

„Kdo bude učit tu bandu trollů?!“

„Já,“ odvětila Hermiona, zavřela za sebou dveře, a nechala tak Severuse vzpamatovat se z dalšího šoku.

8. Jak to tenkrát bylo

Než se Severus stihl probrat z šoku a namítnout něco o absurditě jejího rozhodnutí, byla pryč. Zaslechl jen cvaknutí dveří a osaměl. Aby nemusel tak intenzivně vnímat ohlušující ticho, které ho obklopilo, rozhodl se

pro vytríbení svých myšlenek. Snad si konečně dá do souvislostí to, o čem mluvila Grangerová.

Za nic na světě si nedokázal uvědomit, jak dlouho byl mimo. Byly to dny? Nebo snad týdny? O měsících raději ani nepřemýšlel. Domníval se, že celé to začalo okamžikem, kdy ho ředitelka poslala na víkend domů.

„Severusi, pořád jste zavřený na hradě, ve svém sklepení. Udělejte si hezký víkend, jedte domů a užijte si atmosféru přicházejících zimních svátků.“

Severus se už někde v půlce Minervina hořekování ušklíbl. Jakmile pak zmínila svátky, nasadil maximálně znechucený výraz.

„Minervo, domnívám se, že jste zapoměla, s kým vlastně mluvíte. Víte moc dobře, že Vánoce neslavím a hezký víkend pro mě představuje práce na mém výzkumu.“

„Ale no tak Severusi! Nemůžete tu být pořád zavřený!“

„Proč bych nemohl?“ ušklíbl se. Poté kapituloval: „Dobrá, odjedu na víkend do Londýna. Ale upozorňuji Vás, že by se mi také mohl zalíbil život bez té bandy trollů.“

Minerva se zasmála. Bodře ho poplácala po rameni a s vítězným úsměvem odcházela do své pracovny. Naopak Severus se zachmuřeným výrazem vyrazil do sklepení. Nakonec má Minerva pravdu. Odjede do svého londýnského bytu a bude se moci nerušeně zabývat výzkumem. Ostatně, proč by si to nemohl dovolit? Ta banda tupců za ten víkend bez jeho dozoru už víc zvlčit nemůže. Minervin nápad se mu zamlouval čím dál víc.

Jakmile dorazil do svých komnat, přešel k šatníku. Hodil na sebe první mudlovské oblečení, které mu přišlo pod ruku a odebral se do laboratoře. Spěšně posbíral poznámky, jež by mohl eventuálně potřebovat. Naposledy zkontroloval pohledem vypnuté kahany a několika mávnutími hůlkou zabezpečil dveře. Aniž by se více zdržoval, vyrazil na Bradavické pozemky. Jen stěží si mohl všimnout slabého úsměvu Minervy McGonagallové, která ho sledovala z ředitelny až do doby než zmizel.

Přemístil se nedaleko svého bytu. Když si vybíral toto bydlení, hlavním požadavkem byla klidná a pokud možno co nejméně osídlená končina. Měl tenkrát štěstí. Byt na předměstí Londýna splňoval jeho požadavky maximálně.

Ještě ten den se vrhl na svůj výzkum. Všechno mu krásně vycházelo. Dokonce měl dojem, že dnes by mohl lektvar na víkodlačí neštovice dostat do primární fáze. Jen... Překontroloval své poznámky. U Merlina, zaklel v duchu. Zřejmě nechal nějaké papíry na stole. Nevadí, pomyslel si, budu improvizovat. Když to zvládají ti tupohlavci v jeho hodinách, tak proč by to nemohlo fungovat.

Vhodil do kotlíku prozatím poslední ingredienci a zahájil míchání. Dvacetkrát proti směru hodinových ručiček a pětkrát po směru. Dokončil míchání a letmým pohledem zkontroloval konzistenci lektvaru. Otočil se pro nasekaný kořen asfodelu a v ten okamžik si uvědomil, že udělal obrovskou chybu. Na závěr měl ještě provést osmičkové míchání, třikrát po sobě. Svou chybu už nestihl napravit. Ozvala se ohlušující rána. Poslední co si vybavoval byl poměrně dlouhý let přes celou laboratoř. Pak už jen silný náraz a konec.

Z celkem poklidného spánku ho pak probudí nějaká ženština, která je po několika minutách vystřídána šprtou Grangerovou. Ta ho nejdřív vykolejí oznámením, že je lékařka, ke všemu jeho lékařka. Následně mu bez jakéhokoli upozornění vytrhne příkrývku, aby mohla masáží zjistit citlivost jeho nohou. A nakonec ho dorazí prohlášením, že převezme jeho hodiny a bude učit tu bandu tupců lektvary.

Musel si přiznat, že i přes svou poměrně dobrou přizpůsobivost v extrémních situacích toho na něj bylo hodně. Přestože mu to slečna Grangerová vysvětlila poměrně srozumitelně, stále se nepřiměl uvěřit skutečnosti, že zrovna ona je jeho ošetřující lékař. Lékař, který má teď podle všeho v rukou jeho pohyblivost i zrak. Neubráníl se povzdechu. Grangerová. Ta malá rozcuchaná nesnesitelná šprtka.

Když jim tehdy Minerva oznamovala, že pan Weasley a ona odešli z kouzelnického světa, ani se moc nedivil. Také mu nebylo dvakrát příjemné pronásledování té stíhačky Holoubkové těsně po válce. Nechápal proč, ale zřejmě si v té době umínila udělat z něj živoucí legendu. Nechala toho až po důrazném napomenutí. Pravda, zřejmě k tomu přispěla i jeho hůlka pod jejím krkem a ujištění, že mu nedělají problém ani zakázané kletby. Ale od té doby měl pokoj. Proto s těma dvěma trochu cítil. I když... Weasleyho odhadoval, že to zabalí dřív. O Grangerové měl v tomhle směru naopak trochu větší mínění. Ostatně byla to jejich věc.

Z myšlenek ho probrala houkačka projíždějící sanity. Zřejmě si bude muset zvyknout, pomyslel si trpce. Zatím to nevypadá, že ho zítra pustí domů.

Nehezky se ušklíbl. Ležel tu jako lazar, neschopen se postavit na vlastní nohy. Nakonec si uvědomoval, že i kdyby mu sloužily, nejspíš by si je při nejbližší příležitosti stejně zlomil. Přece jen je zrak docela podstatný smysl. Byl bezmocný. Ano, on Severus Snape byl snad poprvé ve svém životě odkázán na něčí pomoc. Byl to pro něj naprosto nový, ale už teď nenáviděný pocit.

Z chmurných myšlenek ho vytrhl zvuk ne nepodobný otevření dveří.

„Dobrý den pane...“

„Snape,“ zavrčel ledabyle.

„Ano, Snape. Přišel jsem Vám změřit tlak. Jak se Vám daří? Po takovém výbuchu je úplná senzace, že jste živý.“ Vychrlil ze sebe zdravotní asistent na jeden nádech.

Kdyby Severus mohl, protočil by panenky. Bezděky si poslepu vyhrnul levý rukáv. Mladík uznale hvízdal.

„No teda! Takovou kérku jsem už hodně dlouho neviděl. To je bomba! Mistrovská práce! Kdo Vám to dělal? Že von to byl Billy Mac z Own Street? I když...“

I když co už se Severus nedozvěděl. Protože se opět otevřely dveře. Tentokrát už návštěvníka poznal podle hlasu.

„Ach, tak ty už jsi tady Georgi. Prosím tě, ten tlak by bylo dobré prozatím pravidelně sledovat. Dejme tomu po hodině. Zvládneš to, nebo mám říct někomu jinému?“

„To víte, že to zvládnou slečno doktorko. Tady pán je docela nemluva, ale má supr kérku. Musím z něj dostat, kdo mu to dělal. Taková práce se jen tak nevidí.“

Hermiona se snažila skrýt smích za náhlý záchvat kašle. Zřejmě se jí to tak docela nepovedlo, protože zaznamenala, že se Severus otočil jejím směrem.

George mezitím umně doměřil tlak, výsledek zapsal do karty a s „Nashle, slečno doktorko,“ zmizel.

„Myslel jsem, že další vyšetření bude až zítra.“

„Domníval jste se dobře, pane profesore. Byla jsem jen zjistit, zda George plní svou práci. Je to šikovný kluk, ale trochu zapomnětlivý.“

„Nemyslela jste doufám vážně to hodinové měření tlaku?“

„Myslela. Je nutné to sledovat. Pravděpodobně bude nutná operace očí a musíme mít pod kontrolou Vaš tlak. A to je vlastně další věc, která mě sem přivádí. Potřebuji vědět co nejvíc o Vašem zdravotním stavu. Na co zemřela matka, otec. Někjaké závažné operace, popřípadě dědičné choroby ve Vaší rodině? Ale upozorňuji Vás, že sarkasmus se nepočítá.“

„Snažíte se být vtipná slečno Grangerová?“

„Od toho tu jste přeci Vy, ne? Tak povídejte.“

Severus si tragicky vzdychl.

„Matka i otec zemřeli přirozenou smrtí. Nevzpomínám si, že by podstoupily nějaké operace. Snad jen matka trpěla cukrovkou. Otec byl zdravý na můj vkus až moc. Co se týče mě, nemám pocit, že bych měl někdy nějaké zdravotní potíže. Když nepočítám těch několik stovek Cruciatů, samozřejmě.“

„Takže když to shrnu. Protože jste se vždy cítil, až na Cruciaty, dobře, neměl jste ani potřebu navštěvovat lékaře. Kdy jste byl na poslední lékařské prohlídce? Neříkejte mi, že Vás madame Pomfreyová nikdy nenahnala na ošetřovnu.“

„Domnívám se, že naposledy před deseti lety?“ Byla to spíše otázka než konstatování.

„To nemyslíte vážně?!“ rozčílila se Hermiona.

„Fajn, jak chcete. Na příštích pár dní si nic neplánujte. Zařídím Vám velmi nabitý program.“

„No výborně. Člověk skoro umírá a Vy mě nenecháte ani vyspat.“

„Profesore, uvědomujete si vůbec co by se mohlo stát kdybychom během operace zjistily nějakou Vaši nemoc? Nedej Bože alergii na léky?“

Severus už raději nic neříkal. Vypadalo to, že se mu podařilo Grangerovou docela namíchnout.

„Fajn, dělejte si co chcete. Ale pokud možno mě s tím seznamte předem.“

Hermiona se pomalu uklidnila. „Prozatím začneme tím tlakem. Dnes Vás nechám už opravdu odpočinout. Nemáte nějaké bolesti? Pokud se nemýlím, prosila jsem Vás o spolupráci co se týče Vašeho zdravotního stavu.“ Pokusila se o prosebný tón svého hlasu.

„Ne, jsem v pořádku.“ Když si uvědomil absurditu svého prohlášení, zpětně se opravil: „Relativním pořádku.“

„Dobrá. Kdybyste cokoli potřeboval-“

„Vím,“ přerušil ji, „na stolku je zvonek na sestry.“

„Ehm, ano.“ Hermiona se najednou cítila rozpačitě. Zachránilo ji pípání pageru. Spěšně se omluvila a Severus opět osaměl.

9. Severus poprvé kapituluje

Ještě toho dne zařídila vše potřebné. Jak se tak koukala na objednaná vyšetření, čekají ho opravdu poněkud vyčerpávající dny.

„Ahoj krásko,“ vyrušil ji z přemýšlení Tedd. „Sedíš tu nad studeným kafem a zase koukáš do nějakých papírů. Děláš ty vůbec něco jiného?“

„Na rozdíl od tebe jo, ale ty to neděláš skoro vůbec,“ smála se Hermiona.

„Hmm, budeš se divit, ale co jsem s Paulou, tak to dělám docela často.“

„Sprostáku,“ ohnala se s úsměvem po kamarádovi.

Mladý muž se posadil naproti ní a zkoumavě si přečetl jméno na složce.

„Zase ten Snape? Je to ten po výbuchu, vid?“ Hermiona slabě přikývla.

„Koukal jsem kolik jsi mu zařídila vyšetření. Rozhodně ho nešetříš.“

„Já vím, ale chci co nejdříve začít dávat do kupy jeho oči. Proto to všechno. Doufám, že by to do dvou, nejvýš tří dnů mohlo být. Pozítří mám schůzku s Willsnem. S tím specialistou ze Států.“

„Hermiono, všiml jsem si, že jsi mu nenapsala psychologa. Myslíš, že je to dobrý nápad? V těchto případech je to standardní...“

Hermiona se zamyslela. O psychologickou péči pro Severuse Snapea nepožádala úmyslně. Nebyla si úplně jistá jeho spoluprací. Jak to jen vysvětlit kolegovi?

„Ano, já vím. Už jsem s ním párkrát mluvila. Svůj stav snáší dobře. To mě přivádí na myšlenku... Hned po operaci bych ráda začala s rehabilitacemi co se týče jeho pohybu. Můžeš mi někoho doporučit?“

„Moc je tam neznám, ale po někom se podívám. OK?“

„Díky moc. Zatím to nespěchá. A teď mě omluv. Práce volá.“

Zbytek dne proběhl překvapivě klidně. Když pak Hermiona zhasínala světlo ve své kanceláři, uvědomila si, že by se v hodně blízké době měla ozvat Minerva. Už je pondělí a ona by ráda věděla, jaké dva dny profesorka vyčlenila.

Když si pak v předsíni zouvala boty, uslyšela povědomé ťukání na okenní tabulku. Že by přenos myšlenek? Pomyslela si a rozeběhla se k oknu. Přesně jak čekala – sovička jí přinesla dopis z Bradavic.

Drahá Hermiono,

omlouvám se, že jste musela tak dlouho čekat na mou zprávu. Studenty jsem vyrozuměla o Vašem dočasném zástupu profesora Snapea a upravila rozvrhy tak, abyste mohla vyučovat pouze dva dny. Jednalo by se o čtvrtek a pátek. Prosím, sdělte mi, zda Vám to takto bude vyhovovat.

Pokud by se Vám to hodilo, je možné abyste se přemístila již tuto středu, respektive čtvrtek ráno. Záleží na Vás a Vašich možnostech. Dovolila jsem si zároveň připojit Váš krb ke svému krbu v ředitelně a zároveň ke krbu ve Vašem pokoji v Bradavicích. Vše je pro Vás již připraveno.

Zdraví a na brzkou spolupráci se těší

Po přečtení dopisu se zamyslela. Čtvrtek a pátek. To by mohlo být ideální. Přes víkend si odpočine i kdyby byla v práci. Tyto dny neordinuje a operace také nejsou na programu pokud se nejedná o něco vážného. Ano, tyto dny ji vyhovovaly. Napsala stručnou odpověď a zavřela okno.

Bylo úterý a to bylo pro Hermionu vždy ve znamení naplánovaných operací. Když pak odpoledne, zhruba ve čtyři hodiny, dokončila poslední zákrok, byla už jednoduše vyřízená. Přestože se jednalo o celkem rutinní operace, bylo to náročné. Už proto, že Hermiona byla zastáncem názoru, že čím rutinnější záležitost, tím je větší pravděpodobnost udělat chybu. Mnohokrát se s tím setkala u svých kolegů, kteří spoléhaly na četnost provedených operací a nedávaly takový pozor. Proto se ona soustředila na každý takový zákrok, jako by ho prováděla poprvé.

Hned jak se převlékla do čistého oblečení a opláchla si obličej, zamířila na obvyklou soukromou vizitu, jak tomu sama přezdívala. Byla si vědoma toho, že není nutné, aby kontrolovala své pacienty každého zvlášť. Věděla, že pokud by se stalo něco vážného, sestry jí dají vědět. Přesto tyto své návštěvy považovala za důležité. Snažila se jimi vyjádřit svůj opravdový zájem o každého pacienta zvlášť. A byla moc ráda, když to tak ti lidé i brali.

Jako posledního si nechala Severuse Snapea. Vzhledem k jeho požadavku, seznámit ho s úkony, které jej čekají, předpokládala, že se u něj zdrží asi nejdéle.

„Dobrý den, profesore. Jak se Vám daří?“

Severus otočil hlavu ke dveřím. „Dobrý, slečno Grangerová. Nemohu si stěžovat. Jen už mi pomalu ale jistě leza na nervy ten George. Nedalo by se s tím něco dělat?“

„Pokud tím máte na mysli jeho poněkud hovorové vyjadřování, tak s tím nic neudělám. Pokud máte na mysli jeho osobu, tak Vám mohu najít na ošetřování a asistenci někoho jiného. Domnívala jsem se však, že George jako muž Vám bude mnohem bližší. Pak už tu máme jenom sestřičky. Záleží na Vás.“

Severus vydal poměrně zoufalý povzdech. „Myslím, že to s ním ještě vydržím.“

„Dobrá. Přišla jsem Vás informovat o tom, co Vás zítra čeká. Myslela jsem, že začneme už dnes, bohužel mi to nevyšlo časově. Takže, máte na programu odběr krve, EKG, EEG, ultrazvuk, rentgen, test na cukrovku a na schopnost Vašeho těla odbourat velké množství cukru a nakonec je návštěva ortopeda a neurologa.“

Na chvíli se odmlčela. Za to Severus se nadechl hodně zhluboka. „Je evidentní, že to berete opravdu vážně. Ale nemyslím si...“

„Vy si nic myslet nemusíte. Prostě tohle absolvujete a víc se o tom nehodlám bavit. Svou práci dělám svědomitě a nehodlám ji odfláknout, ani když se jedná o Vás.“

Severus nesouhlasně mlčel. Vůbec nechápal, kde se v té malé Grangerové, kterou kdysi učil bere tolik odvahy mu skákat do řeči a ještě ke všemu tak autoritativním tónem nepřipouštějícím námitky. Hermiona vycítila jeho vzdor a trochu mírněji promluvila.

„Jak Vám chutná zdejší kuchyně? Doufám, že je vše co se týče personálu v pořádku?“

„Nestěžuji si. Jen je opravdu velmi potupné nechat se krmit. A ještě ke všemu mužem. To mi také připomíná... Pan George mi tu sice nechal láhev s vodou a skleničku, jen se zapomněl zmínit, kam ji položil.“

Hermiona jeho nevyřčenou prosbu pochopila. Přece jen, pořád to byl Snape a ten o nic neprosí. Rozhlédla se a zmiňovanou láhev spatřila u nočního stolku. Bohužel nešikovně z druhé strany. I kdyby ji její profesor viděl, nedosáhl by na ni.

Během chvilky Severus zaznamenal zvuk, který naznačoval otevření láhve a následně nalévání skleničky.

„Prosím,“ podávala mu Hermiona sklenku. Jeho zvednutá ruka mířila ovšem poněkud jiným směrem. Čekal, že mu vloží vodu do ruky, proto ho velmi překvapila její teplá dlaň, která chytila tu jeho. Překvapením ucukl.

„Já nekoušu,“ ozvala se.

Nebyl schopen odpovědi. Natožpak ironické odpovědi. Vnímal jen její ruku, která mu vložila sklenici do ruky a druhou mu sevřela prsty, aby ji neupustil.

Hermiona byla překvapená jeho reakcí-nereakcí. „Děje se něco?“ otázala se pro jistotu.

Severus se napil, protože si nebyl úplně jistý svým hlasem. „Samozřejmě, že ne. Jen jsem si tak říkal, že whisky by byla možná o něco lepší.“

„To Vám ráda věřím, ale jako možnou alternativu Vám mohu nabídnout možná tak akorát borůvkový čaj.“

„Myslím, že zůstanu u vody,“ poznamenal suše.

„Pane profesore, je tu ještě několik věcí, které s Vámi potřebuji probrat. V první řadě se jedná o péči psychologa...“

„Děkuji, nechci,“ zněla stručná odpověď.

„Kdybyste mě nechal domluvit, dozvěděl byste se, že jsem Vám ho nepředepsala. Vaše reakce na něj mi byla jasná, jde o to, že je to v rozporu se standardním postupem v takovýchto případech. Proto jsem své kolegyně ujistila, že tuto funkci zastanu já. To jestli s tím souhlasíte Vy, je věc jiná. Ale ráda bych, abyste věděl, že jsem Vám k dispozici.“

„Beru to na vědomí. A ta další věc?“

„Jste tu celý den sám,“ začala Hermiona opatrně.

Severus však okamžitě poznal kam tím míří. „V žádném případě. Samota mi nevadí,“ okamžitě zazdil její snahu dát mu na pokoj společnost.

„Dobře, budu to respektovat. Pokud to bude možné, budete mít pokoj stále jen pro sebe. Ale přece jen to ticho...musí být ubíjející. Co byste řekl nějaké hudbě?“ Snažila se Hermiona dál.

„Existují takové malé přístroje se sluchátky a mohu Vám poskytnout hudbu na kterou si vzpomenete. Mám tu na svém oddělení celý archiv. Jsou tu i namluvené knihy. Nebo Vám sem můžu donést rádio. Co vy na to?“

„Opravdu netuším, co Vás neustále vede k myšlence, že mi tu něco schází, slečno. A žádám Vás, abyste s tím přestala.“

„Jak myslíte, ale je tu i vážná hudba, operety...“

„Vám se nějak zhoršuje sluch, vidíte?“ poznamenal ironicky Severus.

Hermiona si našťavaně odfrkla. Snaží se úplně zbytečně. Prudkým pohybem zavřela láhev, kterou stále svírala. A namířila si to ke dveřím, u kterých se ještě spěšně otočila. „Vodu máte na stolku. Bez problémů na ni dosáhnete.“

Stála na prahu a chystala se zavřít, když zaslechla tiché: „Rimsky-Korsakov by byl pro začátek ideální.“

10. Pralinky

Hermiona zkontrolovala svůj obraz v drobném zrcátku a vstoupila do kavárny. Měla zde domluvenou schůzku s jedním z největších specialistů přes oči na světě. Několikrát se s Edwardem Willsonem již setkala na odborných konferencích. Nepřekvapil ji tedy, když se před ní znenadání objevil a posunkem ji ukázal na židli, kterou pro ni odsunul.

Byl to vysoký, charismatický muž se spalujícím pohledem. Krátké vlasy tmavě hnědé barvy vytvářely na hlavě nedbalý rozčuch. I přes to však nepůsobil v kombinaci s jeho oblekem nijak nepatřičně. Naopak. Podtrhoval tak jen eleganci jeho majitele a zdůrazňoval jeho věk, který se mohl blížit k pětatřiceti. Jen málo lidí by v tomto elegantovi hledalo očního chirurga. Většina ho odhadovala na hollywoodského herce nebo přinejmenším jednoho z nejžádanějších pánských modelů.

Přestože by měl být na co, pyšný nebyl. Nehrál si na nic, co nebyl. Svou práci měl rád a velký dům společně s velmi luxusním Bentley bral jako něco, na co si musel tvrdě vydělat. Rozhodně nepatřil mezi rozmařilé doktorky, kteří rádi a zcela samozřejmě brali od svých, někdy už zoufalých pacientů úplatky. Snad jediné, co mu zatím chybělo byla milující manželka. Většina žen prahla jen po jeho kreditní kartě. Snad i proto souhlasil se schůzkou s mladou ženou, která seděla před ním. Samozřejmě, že ji chtěl pomoci s jejím problémem. Zároveň však doufal, že by se s ní mohl seznámit blíže. Doktorka Grangerová ho okouzila, už když ji viděl před několika lety poprvé. Drobná štíhlá žena s upřímnými oříškovými očima a dlouhými vlasy byla prostě jeho typ. Zaujala ho však i svým mozkem. Většina jeho dřívějších partnerek tuto podstatnou část k myšlení totiž postrádala.

Ze zamyšlení a ze zírání na mladou ženu, která lovila nějaké složky ze své kabelky ho vyrušil číšník.

Objednal tedy dvě kávy a pro Hermionu, i přes její protesty, Schwarcwaldský dort. Hermiona počkala, až číšník odejde a Edwarda oslovila.

„Doktore Willsoně...“ než však stačila pokračovat zarazil ji jeho nesmlouvavý hlas.

„To snad nemyslíte vážně, doktorko. Domnívám se, že bychom si mohli tykat. Když spolu teď nějakou dobu budeme spolupracovat.“

Hermioně se překvapením rozšířily zorničky.

„Nějakou dobu?“ ujistila se, jestli dobře slyšela. Vždyť ho žádala jen o konzultaci, ne o spolupráci.

„Samozřejmě. Ve Státech nemám momentálně žádný případ, který by nemohl převzít některý z mých kolegů. A ten Váš mě poměrně zaujal. Nabízím Vám tedy svou pomoc i co se týče operace a dalších konzultací. A proto nevidím důvod nezačít si tykat. Já jsem Edward,“ natáhl k ní ruku.

Hermiona, stále ještě překvapená jeho milým chováním, k němu natáhla svou. Muž naproti ní jí však nepotřást, ale jemně uchopil, aby vzápětí na to mohl naznačit políbení. Musela se usmát. Tak galantní chování neměl ani Viktor Krum, když se jí dvořil. „Já jsem Hermiona,“ odpověděla poté.

„Fajn, Hermiono. To bychom tedy měli a teď už mi řekni, o co se jedná.“

Žena naproti němu se rozpovídala o Severusově případu. Edward ji celou dobu pozorně poslouchal. Občas ji přerušil věcnou otázkou nebo připomínkou. Když se pak zhruba o dvě hodiny později loučili, byli domluveni, že se za ní příští týden staví v nemocnici a provedou první vyšetření zraku.

Jakmile se rozešli, Hermiona zamířila do nemocnice. Potřebovala na zítra připravit vše potřebné a ještě se chtěla zastavit u Snapea. Doufala, že George mu rádio i s vybranou nahrávkou už donesl na pokoj. Byla středa. To znamenalo, že zítra ji čeká banda rozjívených studentů, kteří jen sotva chtějí pochytit něco z výuky. Měla v plánu zeptat se Snapea zda si má na nějaké výtržníky dát pozor a tak podobně. Nerada by hned první hodinu absolvovala nějaký výbuch kotlíku. A taky si potřebovala zjistit, kde skončil s výukou. Doufala, že jí též poskytne heslo k jeho kabinetu. Přece jen si své znalosti z hodin lektvarů potřebovala oživit a právě jeho kabinet nejspíše skrýval ty nejdůležitější poznámky, které by se jí mohli hodit.

„Dobrý den, pane profesore. Jak se daří?“ Ozvalo se ode dveří, když už měl pocit, že konečně usne.

To se mu snad jenom zdá! Celý den ho tahají po nějakých vyšetřeních, pak mu sem George přinese cosi na čem může poslouchat své oblíbené skladby a stručně mu vysvětlí ovládání. O tom, že ten přístroj těsně před ním nejspíš vlastnil někdo bez nejmenších známek sluchu se však ten zabeďnělec nezmínil. To se Severusovi podařilo zjistit krátce po zapnutí. Hlasitost na maximum mu málem urvala zvukovody a způsobila menší šok. Takhle nahlas na něj neřval ani Voldemort, když se dozvěděl, že ho zradil. Když se pak po nezbytné úpravě nastavení ozvaly první tóny jeho oblíbené skladby, konečně si oddech. Už už to vypadalo, že se po náročném dni nechá ukolébat těmi slastnými tóny, když si to do jeho pokoje pro změnu napochoduje Grangerová.

„Dobrý,“ odpověděl bez jakéhokoli zájmu. Jestli však doufal, že se jí tím zbaví, šeredně se mýlil.

„Mluvila jsem dnes s doktorem Willsonem.“

„Skutečně? Já zase s Georgem. Dozvěděl jsem se, že máte luxusní prdelku a že by si klidně dal říct, kdybyste nebyla takový studený čumák.“

Hermiona zalapala po dechu. Co si to ten hulvát dovoluje?! V návalu vzteku neměla ani čas, aby si uvědomila, kterého z těch dvou by teď momentálně rozčtvrtila nejdříve. Ovládla se však bravurně rychle a přešla do protiútku.

„Opravdu? To bych si s ním asi měla někam vyjít. A možná by ho zajímalo, že ten roztomilý had na Vaší kerce umí vrtět i ocáskem.“ Vítězoslavně sledovala, jak se Snape prudce otočil jejím směrem a rty semkl do úzké linky. Než však stihl jakkoli reagovat ozvala se znovu.

„Ten Willson je uznávaný specialista z Ameriky. Pomůže mi dát Vás do kupy co se týče zraku. Začneme už v pondělí s prvními vyšetřeními.“

„Proč až v pondělí,“ nedala mu zvědavost?

„Protože zítra a pozítří, tedy čtvrtek a pátek jsou dny, které jsem věnovala profesorce McGonagallové a výuce studentů. Předpokládám, že bych se mohla ještě zítra v podvečer nebo až v pátek stavět, ale ordinační hodiny a veškeré operace a ostatní úkony musí být organizovány od pondělí do středy. V souvislosti s mým záskokem v Bradavicích bych Vás chtěla požádat o heslo od Vašeho kabinetu.“

„Nikdy.“

Nehezky se ušklíbla. Čekala snad jinou odpověď?

„Potřebuji se na hodiny připravit a všechny podklady jsou u Vás, jak mi zdělila Minerva. Pokud nechcete, abych použila Bombardo, buďte tak laskav a to heslo mi dejte.“

„Co sám sis zavinil, to bolí nejvíce.“

„Prosím?“

„Co sám sis zavinil, to bolí nejvíce. To je to heslo.“

„Ach ano. Sofoklés, vidíte?“

„Jak jinak. Potřebujete ještě něco?“

„Ano. Potřebuji vědět, jestli je v některém z ročníků nějaký... ehm...méně nadaný student?“

„Tupci to jsou všichni. Ale opravdu pozor byste si měla dát snad jen na Parkera ze čtvrtáku. Chodí do Mrzimoru a je to snad ještě horší případ než byl svého času ten tupec Longbottom. A ještě Melanisová – Zmijozel, sedmý ročník. Dělá ostudu své koleji. Nechápu, jak se mohla dostat přes NKÚ. Jinak počítejte s tím, že se minimálně jednou v hodině nějaký ten roztavený kotlík objeví.“

Hermiona pozorně poslouchala. Musela uznat, že jí její bývalý profesor poskytl cenné informace, v které snad ani nedoufala. Skoro začínala mít pocit, že jí chtěl pomoci.

„Děkuji profesore.“

„Není zač. Snad bych Vás měl ještě upozornit, že od dob Vašeho studia jsem ze svých nároků neslevil. Byl bych Vám tedy vděčný, kdybyste zachovala tyto postupy i Vy.“

„Samozřejmě. Nemusíte mít obavy. Budu ironická, sarkastická a budu nadřžovat Zmijozelu.“ Opatila mu Hermiona trochu vztekla.

„Myslím, že ty dvě první vlastnosti nebudete muset ani trénovat.“

Hermiona se zhluboka nadechla. Musela uznat, že Snape ji dnes rozhodně nešetří. Přesto se však rozhodla, přestože ani nevěděla proč, dát mu ještě jednu šanci.

„Vyhovuje Vám tato muzika? Pokud máte zájem pro změnu o jiného interpreta, mohu Vám pro něco ještě teď skočit.“

„Zatím není třeba. Ale nepohrdl bych trochou vody. Na ty vaše sestřičky se z nějakého důvodu nelze dozvonit.“

„Jak dlouho?“ zeptala se zlostně. Jestli ty fify na sesterně zase dělají něco jiného, nehezky jim to spočítá. Nebylo by to poprvé, kdy se vykašlaly na zvonící pacienty.

„Možná hodinu, dvě... Nevím přesně.“

„Hned jsem zpět.“ Hermiona rychlým krokem zamířila k epicentru problému. No samozřejmě. Slepice jedny. Klidně si tu sedí, cpou se cukrovím a drbou doktory. To, co jim řekla si tedy za rámeček určitě nedají, pomyslela si Hermiona pořád trochu našťvaně. Doufala, že když jim pohrozila vyhazovem, vezmou to vážně. Ostatně ona takovou pravomoc měla.

Když se pak mladá doktorka vracela o několik desítek minut zpátky na pokoj číslo šest, Severus už ani nepředpokládal, že se objeví. Z neznámého důvodu doufal, že se milí. Uspěšně si však namlouval, že to bude díky vodě, kterou mu slíbila přinést. Přesto se po dlouhé době otevřely dveře a on mohl opět zaslechnout její hlas.

„Už by se to nemělo opakovat. Pokud by k tomu však přeci jen došlo, dejte mě, nebo Georgovi vědět. Prosím, tady je ta voda.“

Severus si uvědomil, že ani nezaregistroval zvuk tekoucí vody. Opatrně zvedl levou ruku, aby případnou skleničku nevyrazil Hermioně z rukou. Hlavou mu v tu chvíli prolétla myšlenka na její včerejší dotek. Než si vůbec stihl uvědomit na co to myslí, ucítil ho znovu. Začínám být paranoidní, pomyslel si našťvaně sám na sebe. Asi je to jen zvýšená citlivost ostatních smyslů, snažil se zdůvodnit si své pocity.

„Něco jsem Vám přinesla,“ přerušila tok jeho myšlenek Hermiona. „Není to sice whisky, tu se mi sem opravdu propašovat nepodaří, ale i tohle by Vám mohlo přijít vhod.“

„Co je to?“ ozval se Severus, jakmile zaslechl zašustění papíru. Snad celofánu, prolétlo mu hlavou.

„Mudlové tomu říkají rumové pralinky. Je to cukrovinka s rumovou trestí uvnitř.“

Snape odmítavě zavrtěl hlavou. „Nemám rád sladké.“

„Tohle Vám zachutná, uvidíte.“

„Řekl jsem, že-“

Co Severus řekl si sice Hermiona mohla domyslet, ale rozhodně ne slyšet. Pusou mu totiž ucpala první pralinkou.

„Hmvy jmhte nemohna,“ zaklel její bývalý profesor s plnou pusou.

„Co jste říkal? Nějak Vám nebylo rozumět,“ zasmála se Hermiona.

„Že jste nemožná. Chcete mě udusit?!“

„Ne. To bych se s Vámi přece nemohla dohadovat. A věřte mi, jinou oběť bych v téhle nemocnici hledala jen těžko. Tak co? Chutná, že?“ zeptala se, když zaznamenala, že naposledy polkl.

„Do whisky to má opravdu daleko.“

„Já Vám ji ale nikdy neslíbila. Tak ještě jednu a zbytek Vám nechám na nočním stolku.“

„Grangerová, ať Vás to už ani nena...“

Ale Grangerovou to napadlo. Otevřenou pusou mu rychlým pohybem zaplnila další pralinkou. Má vůbec cenu ještě odporovat? Stejně si udělá co chce. Jen by ho nenapadlo, že bude Grangerová někdy takhle drzá. Automaticky tedy rozžvýkal i druhý bonbón. Hermiona se spokojeně usmála načež si všimla, že mu v koutku úst zůstal nepatrný kousek čokolády, který stihl mezi tím roztát.

„Dovolíte?“

Než se Severus stihl dotázat co že má jako dovolit, ucítil její prst na svých rtech. Pomalým pohybem mu setřela rozteklou čokoládu a prstem přejela téměř do poloviny jeho rtů.

„Měl jste tam kousek čokolády,“ poznamenala věčně.

„Ano,“ to bylo to jediné na co se zmohl. Byl až příliš zaskočený jejím počínáním.

11. Zpátky v Bradavicích

Následujícího rána se Hermiona probudila s roztodivnými pocity. Na jednu stranu musela uznat, že se svým způsobem na Bradavice těší, ale... Bylo rozhodnutí zastoupit Severuse Snapea ve výuce dobrým řešením? Poznává ji hodně dětí? Bude zase středem nechtěného zájmu?

Když si zalévala vroucí vodou svou ranní kávu, usoudila, že to sama nerozluští. Jednou už to Minervě slíbila, tak by teď bylo více než nemorální a zbabělé napsat jí, že nenastoupí. A nebyla by to ona, kdyby tuto překážku nebrala jako výzvu, kterou hodlá překonat.

Už od začátku, kdy tuto nabídku přijala, byla rozhodnuta nepolevit ze Snapeových praktik, jenž jak předpokládala, nezmění a ani nikdy nezmění. Sama je dobře znala. Musela uznat, že jeho ironické až sarkastické poznámky nenáviděla stejně tak jako všichni jeho studenti. Nesnášela jeho úkoly, které byly na hranici splnitelnosti a nikdy mu neodpustila uštěpačné poznámky na její osobu. Jeho perfekcionismus a smysl i pro ten nejmenší detail ji občas přiváděl k šílenství. Přesto se teď rozhodla chovat stejně jako on. Věděla totiž, že to alespoň pár studentů ve svém budoucím životě ocení. Stejně tak jako ona. Mnohokrát si vzpomněla na hodiny lektvarů, když vykonávala nějakou zkoušku, nebo později pak operaci. A v duchu Snapeovi děkovala za přesnost, kázeň, pečlivost a soustředěnost, které se v lektvarech naučila zcela ovládat. A právě proto se rozhodla z jeho nároků neslevit...

Když už-tak už, řekla si ve chvíli, když si vybírala oblečení na sebe a zároveň si nějaké svršky chtěla zabalit i na dny příští. Oblečení podrobila přísnému rozdělení. Na jedné straně barevné na straně druhé veškeré bílé a černé. Musela uznat, že v posledních letech se černá a bílá barva stala v její skříni hodně dominantní. Udivilo ji, že si toho všimla až teď.

Pro dnešní den zvolila styl a lá Snape. Rovné černé kalhoty, bílou halenku s manžetami a se stojáčkem. Přes to pak dlouhé sako, které končilo lehce nad kolena se zapínáním jen k pasu. V rozverném náladě ji napadlo přičarovat knoflíčky i na rukávy, ale pak si uvědomila, že by to studenti přece jen nemuseli

vydýchat. Přísný vzhled se rozhodla doplnit lodičkami na přiměřeně vysokém podpatku. Se spokojeným výrazem se podívala do zrcadla. Měla však pocit, že tomu pořád něco chybí. Ano, působí přísně, ale ne tak, jak by chtěla... V tom ji to došlo. Vlasy. Její stále nepoddajné vlasy rušily celkový dojem, kterého chtěla Hermiona docílit. Už v dřívější době se naučila používat žehličku na vlasy. Pro její povolání to bylo praktičtější. Vlasy pak stačilo před operací stočit pod ochrannou čepici a nemusela se jimi více zabývat. Teď se také rozhodla využít její služby. Po několika minutách je už zcela rovné stáhla do uzlu. Samozřejmě černou gumičkou. Teď už byla spokojená.

Do menší cestovní tašky zabalila spodní prádlo, několik bílých halenek a jedny černé kalhoty. Přidala i krátké černé sako. Zbylé prostory pak zaplnila potřebnými maličkostmi a razantně zapnula zip. Podívala se na hodinky. Šest hodin a deset minut. V sedm začíná první hodinu se sedmým ročníkem a ještě se chtěla zastavit u Minervy. Byl tedy nejvyšší čas přesunout se do Bradavic.

Jako cílový krb, ve kterém se hodlala zhmotnit vybrala ten ve svém pokoji v Bradavicích. Připravila si vše potřebné pro výuku a vybalila si nejdůležitější věci. Jakmile pak vyšla ze svých komnat, poznala, že se jedná o jeden z pokojů v blízkosti sklepení. Musela uznat, že Minerva vybrala dobře, a naprosto jí to tak vyhovovalo. Volnějším krokem se vydala k ředitelně. Po cestě potkala dvě dívky, jak mohla soudit z nižšího ročníku, které jí věnovaly zděšený pohled. Přešla to bez povšimnutí a po pár krocích stanula před kamenným chrličem. Než si stihla promyslet, jak by mohlo znít heslo, socha se začala pomalým pohybem odsouvat. Váhavě tedy vykročila do schodů. Ještě ani nebyla na posledním schodu, když se dveře otevřely a přivítal ji Minervin hlas.

„Dobré ráno, Hermiono.“

„Dobré ráno, Minervo. Jak jste věděla, že...“

„... že jdete? Albus mě upozornil. Nevím, jak to dělá, ale vždycky ví, kdo se k nám chystá.“

Hermiona pohledem vyhledala jeho portrét a pokynula mu na pozdrav.

„Hermiono, posadte se. Ještě jednou Vám chci moc poděkovat za Vaši pomoc. Opravdu si toho vážím.“

„Minervo, už jednou jsem Vám řekla ať mi neděkujete. Udělám to ráda.“

„Ano, jistě. A jak se daří Severusovi?“ Hermiona tedy vylíčila stav svého bývalého profesora. Raději však vynechala některé jeho poznámky a naopak přidala pozdrav.

„Jsem ráda, že se cítí v rámci možností dobře. Víte, on nesnáší slabost. Bála jsem se, že to pro něj bude velká překážka.“

„Budte klidná, Minervo. Profesor Snape to zvládne. Je to silná osobnost. A teď už mě omluvte. Za chvíli už mám být ve třídě. Nerada bych přišla pozdě.“

„Jistě. Jen běžte. Ehm... Hermiono, Váš styl oblečení... To je úmyslné?“

Hermiona se s úsměvem otočila. „Naprosto, Minervo. Nerada bych, aby studenti ztratili kázeň, za dobu co tu profesor Snape nebude.“

Minerva se neubránila zasmání. „Merlin Vám pomáhej, Hermiono.“

Již z dálky mohla slyšet hluk, který se linul od učebny lektvarů. Hermiona se ušklíbla. Však ono vás to přejde... Rázným krokem vyrazila ze za rohu. První studenti, kteří ji spatřili jen tupě zírali. Hermiona využila jejich překvapení a švihnutím hůlky otevřela dveře a první vešla dovnitř.

„Každou další minutou, kterou trávíte přede dveřmi si prodlužujete dnešní výuku,“ prohlásila přesvědčivě.

Na tato slova už studenti slyšeli a za lehkého šumu se přesunuli do třídy. Hermiona všechny sjela pohledem a postavila se za katedru zakládajíc si ruce na hrudi.

„Jmenuji se Hermiona Grangerová. Po dobu nepřítomnosti profesora Snapea vás budu učit lektvary. Na tabuli máte návod na ledvinový dryák. Na přípravu máte 40 minut. Pokud to nestihnete do této doby, nemusíte mi ani nosit vzorky. Automaticky máte H. Nějaké otázky?“

Váhavě se zvedla jedna ruka.

„Prosím?“

„My jsme ale tenhle lektvar ještě neprobírali,“ pípla drobná černovláska ve třetí lavici. Podle zmijozelského stejnokroje okamžitě věděla, kam dívku zařadit.

„Ano, já vím. Proto máte na tabuli postup. Kdyby se o něm již profesor Snape zmínil, věřte, že bych vás ho nechala uvařit bez návodu. Nějaké další otázky?“

Třída byla nezvykle tichá a s otázkou už se nepřihlásil nikdo.

„Dobrá, můžete tedy začít.“

Hermiona si spokojeně uvědomila, že se jí podařilo udělat požadovaný první dojem. Třídu to nehluklo a studenti se plně věnovali přípravě lektvaru. Hermioně zbyl tedy čas, po vzoru Snapea, procházet třídou. Zároveň to byl také způsob jak zjistit lektvarové schopnosti této třídy.

„Jak se jmenujete?“ Vyštěkla nad nic netušícím chlapcem v druhé lavici.

„Thomas... Thomas Odlman.“

„Tak. Pane Oldmane. Jakou barvu by měl mít tento lektvar?“

„Když jsme se ho neučili, tak o tom nemůžu mít ani ponětí, nemyslíte?“ otázal se drze.

„Paní profesorko,“ dodala Hermiona.

„Cože?“ nechápal poněkud zmatený mladík.

„Neříká se cože, ale prosím. To za prvé. Za druhé jste zapomněl dodat paní profesorko. A konečně za třetí. Předpokládám, že jste se ve čtvrtém ročníku učili určovat barevnost lektvaru podle přísad. Podle barvy Vaší uniformy soudím na Nebelvír, vidíte? Odebírám tedy Nebelvíru 5 bodů za nevybrané chování a dalších 10 za popření výuky profesora Snapea.“ Hermiona se otočila k překvapené třídě: „Je tu někdo schopný mi na základě přísad říci konečnou barvu tohoto lektvaru?“

K Hermionině údivu se zvedla ruka černovlásky ve třetí lavici. Pokynula jí tedy. Dívka se nadechla: „Koriandr v kombinaci s mletým kontryhelem by měl způsobit modré zbarvení, ale nadbytek pelyňku způsobí světle zelené zbarvení, které ještě více umocní přidaný asfodel.“

„Výborně. Jak se jmenujete?“

„Alice Palenová.“

„Slečno Palenová, uděluji Vaší koleji 20 bodů. Zmijozel, předpokládám.“

Dívka kývla a třídou to zašumělo.

V podobném duchu Hermiona směřovala výuku i v ostatních třídách. Když se vydala do Velké síně na večeři, byla si jistá, že odvedla dobrou práci. I přes několik výjimek se snažili studenti spolupracovat.

Usedla vedle Poppy a pohledem přelétla celou síň. Studenti si sdělovali své dojmy z dnešního dne a ona se musela hodně přemáhat, aby se nerozesmála, když zaslechla útržky jejich vět. Znělo to jako – „je to mutace Snapea, věřte mi“, „Snape s dlouhými vlasama“ a další.

Spokojeně upila ze svého poháru a zapředla s Poppy rozhovor.

12. Sen

Hermiona se domnívala, že se v pátek navečer ještě stihne podívat do nemocnice. To však nemohla tušit, jak unavená bude po dvou dnech výuky. Musela uznat, že udržovat neustále přehled o tom co se děje ve třídě bylo víc než vyčerpávající. Byla tedy ráda, když se dostala domů a po koupeli se zavrtila do postele.

V sobotu ráno se rozhodla obnovit svůj šatník a vyrazila na nákupy. Nutně potřebovala nový zimní kabát a ještě chtěla nakoupit nějaké drobné dárky pro personál. Cítila se fajn, venku se uvolnila a konečně zaznamenala vánoční atmosféru, která se vkradla do Londýna. Ke štěstí jí chybělo už jen lehké poletování sněhu. Milovala sníh.

Stála uprostřed náměstí a sledovala proudy lidí, obtěžkané balíci papíry v jedné ruce a plnými taškami v druhé.

„Hermiono?“

Prudce se otočila a hleděla do čokoládových očí Edwarda Willsona. V tu chvíli se v těch očích úplně ztrácela.

„Ahoj Edwarde,“ vzpamatovala se. „Vydal jsi se na vánoční nákupy?“

„Na nákupy snad ani ne, ale konečně mám příležitost prohlédnout si Londýn. Byl jsem tu nedávno, ale nezbyl čas,“ pokrčil rameny. „A ty?“ prohodil s pohledem na její tašky.

„Potřebovala jsem obohatit svůj šatník,“ kývla na tašku s nápisem Orsay. „A zbytek jsou drobnosti pro přátele. Vždyť to určitě znáš taky.“

„Jasně, taky se v práci každý rok dočkám něčeho, co zaručeně nikdy nepoužiju.“

Hermiona se chápavě usmála a Edward mezi tím vycítil svou šanci.

„Hermiono, smím tě pozvat na oběd? Nějak mi vyhládlo a ty jsi taky asi ještě nejedla.“ Podíval se na ni s otázníky v očích.

„Hm... Dobrá. Pozvání přijímám,“ usmála se.

Nakonec se oběd trochu protáhl a ti dva se skvěle bavili. Nejdříve o práci, pak přišla řeč na zájmy a nakonec se dostali až k partnerskému životu. Hermiona se dozvěděla, že Edward je sám a upřímně se tomu podivovala. Naopak on se vysloveně zaradoval, když zjistil, že mu v cestě žádná překážka nestojí.

Při loučení se k ní naklonil a zlehka ji políbil na tvář. Nechtěl nic uspěchat a navíc se domníval, že letmý polibek na tvář je dobrým začátkem. Zvláště, když si ho Hermiona nechala líbit. Věnovala mu letmý úsměv a nastoupila do taxíku.

Po příjezdu domů požádala taxikáře, aby chvíli vydržel. Vyběhla těch několik schodů a tašky odložila na křeslo. Oblékla si nový kabát a do kabelky vložila balení rumových pralinek. Chtěla se zastavit ještě v nemocnici a zkontrolovat pacienty. Byla trochu nespavá, že o nich už více než dva dny nemá přehled.

Hned na chodbě potkala Tedda.

„Ahoj krásko, co ty tady? Máš mít volno, ne?“

„Ahoj Tedde. Ano, ale chtěla jsem se ujistit, že je vše v pořádku.“

„No, jak vidíš, tak tu nehořelo, potopa se taky nekonala. Hermiono, nechápu tvé starosti. Kdyby se cokoli dělo, někdo by ti dal vědět. Měla sis udělat hezký víkend. Zajít s někým do kina, na večeři nebo co já vim. Nesmíš se tak upínat na práci.“

„Hodláš mi dělat přednášku a hledat partnera?“ vyjela možná trochu ostřeji než chtěla.

„Ty víš, že ne. Myslím to s tebou dobře. A teď už mě omluv. Čeká na mě Paula. Jdeme do kina. Nechceš jít vůbec s námi?“

„Ne díky. Užijte si to,“ mrkla na něj a vydala se do své pracovny. Svlékla si kabát a nahradila ho pláštěm. Sedla si do křesla a aniž by to zamýšlela, ponořila se do svých myšlenek.

Myslela na dnešní dopoledne. A na jedny čokoládové oči. Musela uznat, že Edward je velmi galantní muž. Byl neuvěřitelně pozorný a milý. Jeho oči jí hrály a něco jí našeptávalo, že se jí snaží dvořit. A popravdě jí to vůbec nevadilo. Sice jí nevadilo žít sama, ale občas si říkala jaké by to bylo, mít muže a mít v něm oporu. A Edward Willson byl podle jejího mínění muž, který by jí byl ochotný tu oporu poskytnout. Zatím to nebyla z její strany zamilovanost, toho si byla vědoma. Zároveň si však uvědomovala, že by další takový muž v jejím životě být nemusel. Rozhodla se tedy dát mu šanci.

Najednou si uvědomila, že tu není proto, aby tu přemýšlela nad takovými věcmi. Rozhodně posbírala ze stolu několik složek a sáhla do kabelky pro pralinky. Byla si jistá, že jejímu bývalému profesorovi zachutnaly a rozhodla se mu udělat radost. Zároveň s tím si uvědomila, jak absurdně zní spojení slov Snape – radost. Ale bylo jí to jedno. Hlavní bylo na pár okamžiků odpoutat jeho mysl od myšlenek na jeho stav. Přestože nikdy nic nenaznačil, byla si jistá, že to nesnáší tak úplně dobře jak se snažil demonstrovat. O čemž se taky měla za několik dní sama přesvědčit...

Jakmile se ujistila, že se za dobu její nepřítomnosti opravdu nic nestalo, vydala se navštívit Snapea. Ten se celý den zabýval, ať už chtěl nebo nechtěl, myšlenkami na svou bývalou studentku. Přemýšlel, zda se jí něco nestalo. Říkala přece, že se nejpozději v pátek staví. Aby jí tak ti tupci něco provedli... Když si uvědomil na koho a hlavně jak o ní přemýšlí, sám se toho až lekl. Nevěděl co se to s ním děje. Stále přisuzoval své pocity zvýšené citlivosti ostatních smyslů, když nemá použitelný zrak. Ale ten její dotek... Tak jemný dotek něčí ruky na svých rtech nezažil už dlouho. Jestli vůbec někdy, pomyslel si trpce.

Nechápal, co to s ním ta holka, vlastně už mladá žena, za posledních pár dnů udělala. Nechápal, kde se v něm najednou bere taková důvěra v ní. Když zjistil, že se nemůže pohnout, byla to pro něj hrozná rána. Ale ona ho nenechala se tím vůbec zabývat. Řekla, že mu pomůže, a on ji z nějakého nepochopitelného

důvodu slepě věřil.

Nehezky se ušklíbl. Slepě věřil. Ano, jak výstižné. Zrak. Další věc, se kterou pár minut po probuzení přestal počítat. A zase tu byla Grangerová a její ujištění, že ho z toho dostane. Proč jí tak důvěřoval? Proč, když věděl, že se zase spálí? Vždycky se spálil, tak sakra proč zase někomu věří? Grangerová, Potterova kamarádka, s věčně rozčuchanými vlasy. Jestli pak jsou stále tak nepoddajné, jako tomu bylo za jejího studia? A jak moc se vůbec změnila?

Co do chování, musel uznat, že docela výrazně. Byla o hodně drzejší a nekompromisnější, než když byla malá. Předpokládal, že to jí naučil život. Musel také uznat, že se mu ve slovních přestřelkách stala rovnocenným soupeřem. A to byla jedna z mála věcí, ze kterých se tu těšil. Uspokojovalo ho to a od té doby, co Brumbál... Už dlouhou dobu neměl tak dobrého soupeře. Ale zároveň si uvědomoval, že to není jen tohle na co se těší s jejím příchodem. A toho se obával. Nevěděl co to je, ale uvědomoval si, že to není dobré. Není to dobré pro něj...

Začínal pociťovat, že na něj jde spánek. V polospánku se mu podařilo přeslechnout i otevírání dveří. Ještě při troše bdělého stavu si uvědomil, že přicházející sen nebude nic hezkého. Další z jeho nočních můr. Viděl Voldemorta... jeho hůlku... pohybující se rty. Bral ho za ruku. Odříkávanou inkantací a přiloženou hůlkou mu vypaloval do kůže Znamení... Chtěl se vzepřít. Tak moc chtěl. Prudce se ohnal a uchopil Voldemorta za hábit.

Až ženský výkřik ho vytrhl ze snění a dal mu jasně najevo, že tady není něco v pořádku.

„Pane profesore...“

Ale to byl přece hlas Grangerové. A její dech vonící kávou ho ovanul z docela blízké vzdálenosti, uvědomil si posléze. Proč je tak blízko u něj? Co se vlastně stalo? Rychle přemýšlel. Sen... Voldemort... ohnal se po něm... Teď mu to došlo. Nesvíral pod krkem Voldemorta, ale Grangerovou.

„Ehm,“ ozvala se znovu Hermiona. Přece jen měla klopu svého pláště stále uvězněnou v jeho pevném sevření.

Ano, Grangerová. A je tak blízko, voní kávou... Sakra musel jsem se už opravdu zbláznit. V duchu se proklel. Pomalu povolil stisk. Hermiona se stále ještě v šoku pomalu narovnála. V místnosti vládlo ohlušující ticho. Prolomila ho ona.

„Nechtěla jsem Vás vylekat.“

„Nic se nestalo.“ V duchu si vynadal. Nechtěl to říct tak horlivě.

„Myslela jsem, že spíte. Jen jsem Vám chtěla změřit tep.“

„Říkám, že se nic nestalo,“ zavrčel už trochu podrážděně.

Pochopila, že je to něco o čem už se nechce bavit. Snažila se změnit téma.

„Bylo vše v pořádku během těch dvou dní?“

„Jistě. Dokonce jsem dostal i napít,“ dodal pořád lehce podrážděně. Pak si ale uvědomil, že ten, kdo by se tu měl omlouvat, je on. Musel ji vylekat. Snažil se tedy alespoň o mírnější tón a trochu zájmu.

„Jak jste přežila ty dva dny?“

„Přiznávám, že to bylo více než vyčerpávající. Neustále je hlídat, aby se nic nestalo,“ povzdychla si. „Ale obešlo se to bez problémů. A objevila jsem několik talentů na lektvary,“ dodala.

„Vskutku?“ neubránil se úšklebku. „Tak to se muselo jednat o nějaké nové studenty. Nikoho, kdo by vynikal v lektvarech jsem tento rok zatím neučil.“

„Říká Vám něco jméno Alice Paneová?“

„Samozřejmě, patří do mé koleje. Co je s ní?“

„Je to nadaná dívka. Velmi chytrá a pečlivá. Popravdě ale nechápu jak je možné, že je ve Zmijozelu.“

„Tak to jsme dva. Rozhodnutí Moudrého klobouku jsem doteď nepochopil, ale kvituji ho s povděkem. Paneová je nezadržitelný přísun bodů pro mou kolej. Zmijozel konečně začal vyhrávat školní pohár.“

„To mě sice těší,“ pronesla ironicky, „ale všiml jste si jak vyniká v lektvarech?“

„Nijak zvlášť. Nebouchají jí kotlíky a to mi stačí. Nehledám skryté talenty.“

„Ale to byste měl.“

„Můžete mi říct proč, slečno Grangerová?“

„Protože ta dívka má reálnou šanci získat stipendium pro nejlepšího studenta sedmého ročníku na Yalské univerzitě.“

„Jak o tom víte?“ Zeptal se Severus trochu zaskočeně. Přece jen to byla záležitost posledních dvou let. Vymyslela to Minerva, jak jinak. Nejlepší student získal stipendium na nejprestižnější kouzelnické univerzitě a mohl si vybrat jakýkoli obor. Škola mu pak financovala celé studium.

„Mluvila jsem o tom s Minervou, která mi to řekla. A pak také s Alicí. Chtěla by studovat lektvary, ale domnívá se, že na to nemá. A víte proč? Protože ji její profesor místo jakékoli podpory neustále shazuje, přestože je z jeho koleje.“

„Stěžovala si?“

„To v žádném případě. Naopak o Vás mluvila překvapivě hezky. Ale postěžovala si mi, že její další studium nebude možné z finančních důvodů. Co o tom víte, pane profesore?“

„Snad jen to, že momentálně žije jen se svou babičkou. Nikoho jiného nemá. Její rodiče byly stoupenci Zla a praví nefalšovaní Zmijozelové. Ostatně to je asi důvod, proč se Moudrý klobouk rozhodl tak, jak se rozhodl. Oba padli ve Velké bitvě. Babička ji pak vychovávala k obrazu svému. Aby jste pochopila, byla členkou Řádu.“

„Pak tedy chápu ty finanční problémy.“

„Já ale nechápu, co chcete ode mě?“

„Od Vás? Kde je Váš bystrý úsudek? Po Vás chci, abyste ji navrhl na to stipendium.“

„To nemyslíte vážně, že ne?“

„Naprosto. Řekněte mi jediný důvod, proč by to nemohla být ona?“

Severus mlčel. Nic ho nenapadlo.

„Tak vidíte,“ prohlásila vítězoslavně. „Žádný nemáte. Nevidím tedy problém, aby ji toto stipendium bylo na vánočním plese předáno.“

„Koukám, že jste se tam za ty dva dny rozkoukala hodně rychle,“ poznamenal odevzdaně Severus. Musel uznat, že měla Grangerová dobrý odhad. Paneová byla opravdu výborná studentka. Proto se tomuto nápadu ani moc nebránil. Alespoň může říct, že to vymyslela Grangerová a zbavit se tak podezření, že by snad konečně kdy uznal nějakého studenta.

„Výborně, takže jsme domluveni. Alice si to opravdu zaslouží.“

Z postele se ozvalo nesrozumitelné zavrčení.

„Nechám Vás už odpočívat. Snad jen... něco jsem Vám přinesla.“

Severus zaslechl už známé zašustění. Pralinky, pomyslel si. Za ty dva dny se po těch prvních nějak zaprášilo. Docela mu zachutnaly. Hermiona si také všimla prázdného stolku.

„Jsou to zase pralinky. Snad nemáte nic proti?“

„Ani ne. Jen doufám, že tu máte i zubaře. Jestli mě budete tímhle tempem zásobovat i nadále, budu ho brzy potřebovat.“

„Ale jistě, že ano. Ty nejlepší.“

Hermiona se zasmála a jeden cukrový bonbón přiložila k jeho rtům...

13. Drobný zákrok

Ještě nebylo ani sedm hodin a Hermiona už seděla ve své kanceláři. Z části proto, že nemohla déle spát a z části proto, aby připravila potřebnou dokumentaci pro Edwarda. Bylo pondělí a on měl za necelou hodinku dorazit, aby mohli hned začít s řešením Snapeova zranění.

Klepání na dveře se ozvalo lehce před osmou hodinou.

„Dále.“

„Dobré ráno, Hermiono.“ Edward přešel až k ní a vtiskl jí na tvář lehký polibek.

„Dobré,“ odpověděla poněkud překvapeně. „Tady jsem ti připravila výsledky vyšetření. Prosím, projdi si je. Já mezi tím udělám kávu.“

Edward cosi neslyšně zamumlal a ponořil se do papírů. Po několika minutách vzlédl.

„Myslím, že to nebude tak hrozné, jak to vypadá. Hlavně musíme odstranit co nejdříve ten odštěpek. Respektive musíme zjistit, jestli tam vůbec něco je. Pak už by to byla jen otázka času. Zda se rána nezanítí, nebo něco horšího. Pokud půjde vše podle plánu, domnívám se, že bychom mohli zhruba po týdnu začít s čištěním kanálků a... No – však víš. Nechal jsem se unést a málem jsem ti tu začal dělat přednášku jak nějakému studentíkovi.“

„To je v pořádku. Je vidět, že jsi pro svou práci nadchnutý a navíc – těší mě tvůj optimismus v tomhle případě. Ten úloмок bychom mohli najít už dnes. Navíc bych byla ráda, kdyby pan Snape začal rehabilitovat. Co si o tom myslíš?“

„Jaké má vlastně problémy? Je to vážné?“

„Ne tak, jak jsme se domnívali. Byl operovaný, protože došlo k posunutí jednoho z obratlů. Měli jsme strach, aby nedošlo k poškození. Operace přišla za pět dvanáct. Kdyby došlo k nějakému neuváženému pohybu, nemusel by se už na vlastní nohy postavit. Naštěstí byla skřípnutá mícha uvolněna v čas. Nohy ho sice neposlouchají, ale cítí vnější podněty.“

„Takže předpokládám, že chceš začít s pravidelnými masážemi na prokrvení, a pak donutit jeho mozek, aby si vzpomněl, jak se chodí.“

„Přesně o to mi jde,“ souhlasil mladý muž.

„A je ti jasné, že to nebude záležitost několika dnů? Nebylo by lepší spravit mu zrak, a pak ho předat do péče ortopedů a neurologů? Přece jen, jsi oční specialista a tenhle případ by tě jen připravoval o čas.“

„V žádném případě. Je to můj pacient a zůstane jím dokud z mého oddělení neodejde po svých,“ řekla to možná trochu příkřeji, než chtěla.

„Fajn, nemusíš se hned čílit. Nemyslel jsem to zle. Jen jsem tím chtěl říci, že to zbrzdí tvou kariéru.“

„Nepatřím mezi kariéristy, takže mi je to upřímně jedno. A teď bychom mohli zajít za ním,“ dokončila Hermiona trochu našťavaně a už nedodala, "jinak bych ti taky mohla říct něco nepěkného".

Severus byl tou dobou už vzhůru. Hermiona ho ještě v neděli večer seznámila s tím, co ho hned v pondělí čeká a on nechtěl být zastížen nepřípravou. Zároveň ho také Hermiona požádala, aby ji alespoň před třetí osobou oslovoval paní doktorko. Vzpomněl si na jejich včerejší rozhovor.

„A ještě jedna věc. Bylo by vhodné, abyste mě oslovoval paní doktorko. Tedy alespoň před ostatními. Jinak mi Grangerová ani slečna Grangerová nevdají, už jsem zvyklá, ale kolegové by to nemuseli pochopit.“

„Jistě, chápu. Zároveň se domnívám, že i Vaše oslovení mé osoby bude nutné náležitě upravit.“

„Ano, pane profesore. Pan Snape bude, myslím, dostatečně vhodné. Jde mi hlavně o to, abych nebyla nařčena ze střetu zájmů, kdyby se kdokoli dozvěděl, že léčím svého bývalého profesora.“

„Rozumím,“ byla jeho poslední věta toho večera. Ona pak odešla a on se zase ponořil do svých myšlenek.

S Georgovou pomocí provedl základní hygienu a nahmatal na stole pralinky. Snídaně za moc nestála a on byl v tu chvíli rád, že si může spravit chuť něčím sladkým. Zároveň sám nad sebou zavrtěl hlavou. Kdyby mu někdy někdo nabídl něco sladkého, s největší pravděpodobností by mu to omlátil o hlavu. Vyjma Albuse a teď už i Minervy. Skoro si začínal myslet, že je místo bradavického ředitele nějak prokleté. Nejen, že Minerva si oblíbila sladké, ale navíc měla čím dál větší tendence říkat mu chlapče. A obával se i nejhorsího. Že se v nejbližší době projeví i dohazovačské sklony.

Zrovna přemýšlel zda si vzít ještě jeden bonbon, když zaslechl otevření dveří.

„Dobré ráno, pane Snape,“ ozvalo se ode dveří.

Hermiona, pomyslel si a vzhledem k oslovení nebude sama. V tu chvíli se skoro zděsil. Jak dlouho už o ní přemýšlí jako o Hermioně? Nebylo mu však dovoleno provést si v paměti podrobnější analýzu tohoto problému, protože mladá žena, netušíc co se mu honí hlavou pokračovala.

„Pane Snape, jak jsem Vám již říkala, konzultovala jsem Váš problém s odborníkem ze Spojených Států. Doktorem Willsonem. Je tu se mnou.“

„Dobrý den,“ ozval se Edward.

„Dobrý,“ odvětil Severus bezbarvým hlasem.

„S Herm... Tedy s doktorkou Grangerovou jsme už rozebírali Váš problém,“ promluvil opět mladý lékař.

Severus se neubráníl úšklebku. Podle oslovení, které Willsonovi téměř uteklo měl o jejich konzultaci své mínění. A z nějakého jemu neznámého důvodu se mu tato myšlenka přičila.

„Myslím, že pan Snape je s tím obeznámen. Bylo by ale na místě, informovat ho o aktuálních vyšetřeních, která hodláme provést.“

Severus si nemohl nevšimnout, že její hlas zněl poněkud rozzlobeně.

„Když dovolíš, Edwarde, shrnu to za nás oba.“

Oslovený jí zřejmě pokynul, jak Severus vytušil, když poznal, že pokračuje.

„Potřebujeme zjistit, co se Vám dostalo do oka. Proto Vás za pár minut převezeme na sál. Bude to zatím jednoduchý zákrok, bez jakéhokoli rizika. Provádí se bez anestezie. Až kdybychom se museli podívat dál, provedli bychom lokální znečítivění. Protože se domníváme, že ani Vaše druhé oko není úplně v pořádku, nesnažte se jím prosím dívat, víc než bude nutné. Je pravděpodobné, že vidění by nebylo stoprocentní a oko by se začalo chovat, jakoby chtělo veškeré vidění obstarat samo. Následně by pak mohlo dojít k zakřivení drah a podobně. Nebudeme ho tedy namáhat vůbec. Máte nějaké otázky?“

„Domnívám se, že Váš výklad byl... stoprocentní.“

Hermioně nemohlo ujít, že by její bývalý profesor nejraději dodal: „Jako vždy.“

„Dobrá. Teď Vám tedy George pomůže na kolečkové křeslo a dopraví Vás na sál. Zatím na shledanou.“

Severus něco zamumlal, ale to už se zavřeli dveře a zároveň se ozval George.

„Tak se mě chyťte kolem krku. Křeslo je hned vedle postele. Jen si sesednete.“

Přestože nikdo nenarážel na jeho, snad jen momentální, postižení, nemohl se ubránit roztodivným pocitům. Připadal si jako mrzák. Jaképak připadal. Vždyť on jím byl. Odkázaný na cizí péči. Musel se spoléhat nejen na cizí nohy, ale i oči. Připadal si opravdu neskutečně trapně a ponížene. Nedokázal pochopit, že lidé, kteří se o něj a jemu podobné starají, to dělají, protože to dělat chtějí. Ne protože musí. Nedokázal odhadnout, zda si vůbec někdy zvykne na cizí péči.

Tok jeho chmurných myšlenek přerušil George.

„Takže. Jsme tady. Teď Vás vysadím na operační křeslo. Ale musíte mi pomoci. Přece jen jste kus chlapa,“ zasmál se bodře George.

Severus mu položil jednu ruku kolem krku a druhou se zapřel. S trochou snahy se do křesla dostal poměrně rychle.

„Výborně Georgi. Už jste tady. Lauro, pomozte prosím doktoru Willsonovi s přípravou,“ požádala Hermiona asistující sestru a přistoupila k Severusovi.

„Jak se cítíte, profesore?“ promluvila polohlasně.

„Domnívám se, že bude hůř, slečno Grangerová. Nemám pravdu?“

„Nerada bych, aby bylo hůř,“ zaznělo mu těsně u ucha a on ucítil její ruce, jak mu zručně sundávají obvazy.

„Pane Snape,“ promluvila už opět oficiálně, „nechte prosím oči prozatím zavřené.“

Sundala poslední kousky obvazů a přes obličej mu umístila sterilní látku.

„Edwarde, my jsme připraveni. Jak jsi na tom?“

„Už jsem u Vás. Je to levé vid?“

Lékařka zřejmě přikývla, a on na své tváři ucítil něčí ruce. Pravděpodobně Willsona. Ne moc ohleduplně mu

nadzvedl levé víčko. A on si v tu chvíli uvědomil, že opravdu nevidí. Prostě nic. Jen tma. Do teď se mohl utěšovat myšlenkou, že až mu sundají obvazy, bude všechno jako dřív. Až teď si uvědomil krutou realitu.

Hermiona ho chytila za hlavu a mírným tlakem mu ji zaklonila.

„Uvolněte se, pane Snape. Klidně se opřete.“

Uposlechl a najednou ucítil lehké šimrání v levém oku.

„Hermiono, vidíš tam něco?“ promluvil Edward do ticha, které narušovalo jen cinkání chirurgické oceli.

Tázaná se naklonila blíže. Tím se jí podařilo v podstatě opřít o Severusovu horní polovinu těla. A ten musel uznat, že se nejednalo o nic nepříjemného. Tedy rozhodně to bylo příjemnější, než když se vám někdo vrtá v oku, opravil se v duchu.

„Zatím ne... I když... Podívej se trochu víc doleva.“

„Jo, už to taky vidím. Ale vypadá to, že tam těch kousků je víc. Vidím dva. Ale nemusí to být konečný počet.“

„Aspoň víme, kde to hledat. A hlavně víme, že jsme se nepletli. Můžeš skončit. Podívám se na druhé.“

Nepříjemný pocit v levém oku byl pryč a Severus zaznamenal, jak mu Hermiona jemně nadzvedává pravé víčko. Když mu pak namířila do oka jakýmsi světlem, mohl částečně spokojeně konstatovat, že vidí hrubé obrysy postav a vnímá barevné difference.

„Vypadá to, že bude nutný výplach. Celé pozadí je zanesené prachem,“ ozvala se Hermiona.

„Zákal není?“

„Ne, Edwarde. Preventivně bych ale nasadila antibiotika. Proti zánětu.“

„Určitě máš pravdu. Takže my to tu můžem zabalit. Sestro? Víte, co máte dělat.“

Severus už jeho hlas zaslechl ze značné vzdálenosti a následně ucítil květinovou vůni. Ještě se k němu naklonila Hermiona.

„Stavím se odpoledne,“ šeptla, a pak už mu navyklými pohyby začala sestru obvazovat oči.

„Hermiono, můžu tě pozvat na oběd?“ zeptal se Edward, když otevíral dveře ze sálu.

Severus si uvědomil, že v tu chvíli zadržel dech. A to jen proto, aby mohl zaslechnout: „Ráda, Edwarde.“

14. Nečekaná nabídka

Dny pomalu plynuly. Lékaři v Královské nemocnici měli i přes blížící se svátky stále plné ruce práce. Nebylo tedy divu, že si Hermiona nevšimla příchodu posledního týdne v listopadu.

Minulé dva týdny měla neustále něco na práci. V nemocnici byla i přes víkendy a na nějaký osobní život prostě nezbyval čas. Až na jednu výjimku, usmála se při té vzpomínce. Bylo to několik dní zpátky, když jí Edward zamával před očima lístky na koncert. Když se pak dozvěděla, že se jedná o výběr z nejlepších děl ruských mistrů, neváhala ani na okamžik.

Večer to byl vskutku vydařený. Po úžasném hudebním zážitku ji Edward pozval na večeři a následně ji doprovodil až domů. Před domem ji pak poprvé políbil. Polibek se z jemného dotyku rtů měnil na vášnivé líbání. Když se od něj Hermiona tenkrát odtrhla a popřála mu dobrou noc, zdálo se jí, že vidí v jeho očích zklamání. Nabyla dojmu, že čekal na to, až ho pozve nahoru. To ale bylo něco, co Hermiona zatím neměla v úmyslu. Chtěla si vybudovat partnerství od základů. Ne začínat postelí. Domnívala se, že by to pak mohlo stmelit jejich případný vztah.

Co se týkalo zdravotního stavu Severuse Snapea, mohla být spokojená. Spolu s doktorem Willsonem a ještě několika svými kolegy provedla operaci, při které odstranila z očí veškeré úlomky, prach a nečistoty. Zatím byla nutná regenerace poškozených tkání, proto měl přes oči stále pásku, která mu zabraňovala v jakémkoli namáhání zraku. Počítala, že mu ta páska ještě několik týdnů zůstane. Byla však plně přesvědčená v úspěšnost zákroku a v obnovení zrakových funkcí.

Čas, který netrávila v nemocnici, pak věnovala výuce mladých kouzelníků. Musela uznat, že ji to vcelku vyčerpávalo. Jak záhy zjistila, s učením úzce souvisela i klasifikace. A s klasifikací známky. Pokud tedy chtěla hodnocení z praktické přípravy lektvarů obohatit i o jiné výsledky, musela zadávat zpracování esejí na záludná témata. Následné opravování jí pak zabralo podstatnou část volného času.

Únavu na ní zpozorovali i její kolegové. Zejména pak Tedd, který ji měl přečtenou. Ale i Edward se začal strachovat o její zdraví. Musela uznat, že to byl docela příjemný pocit, když se o ní někdo staral.

Teď ji ale na podobné úvahy nezbyval čas. Slastně se protáhla ve svém křesle a nos opět zabořila do svých lékařských poznámek. Byla středa a ona chtěla naplánovat na následující dva dny, které stráví v Bradavicích mimo jiné i Snapeovy rehabilitace, aby se nenudil. Dokázala si živě představit, jak pro něj musí být dny vyplněné jen poleháváním prázdné a dlouhé. Snažila se mu je zpestřit svými návštěvami, které jí samotnou začínaly bavit. A to nejen díky slovním přestřelkám, ve kterých se stále zdokonalovala, což si však zatím sama neuvědomovala.

Rozhodně zaklapla desky a zvedla se z křesla. Chtěla se před svým odchodem zastavit za Snapem, aby ho seznámila s tím, co ho čeká. Když otevírala dveře jeho pokoje, dohonil ji Edward.

„Ahoj Herm, jak se máš? Celý den jsi nebyla k zastížení. Chyběla jsi mi.“

Hermiona pohledem zkontrolovala lůžko. Podle uvolněné Severusovy tváře nabyla dojmu, že spí. Ztišila tedy hlas, ale dveře nezavřela.

„Ahoj, Edwarde. Dnes jsem se od rána nezastavila. Chyběla? Co budeš dělat, až se vrátíš do Států?“ ptala se napůl pobaveně, napůl vážně.

„Zatím se nikam nevracím. A navíc doufám, že se mi podaří tě přemluvit, abys pak odjela se mnou.“

„To myslíš vážně? Vždyť spolu nejsme ani týden,“ smála se tlumeně.

„Přemýšlej o tom.“ Vtiskl ji polibek a byl pryč.

Hermiona byla lehce zaskočená. Fakt, že Edward myslel svoji nabídku vážně, ji více než překvapil. Nedokázala si představit, že by najednou měla opustit Londýn a s ním vše ostatní. Najednou si vůbec nebyla jistá, že je Edward ten pravý. Pořád však měla dost času na rozmyšlenou. Hodně času. Hodila to tedy za hlavu a zavřela konečně dveře. Potichu došla k jedinému obsazenému lůžku v pokoji a uchopila pacientovo zápěstí, aby změřila tep. Neměla nejmenší tušení, že Snape vůbec nespí.

Když zaslechl otevírání dveří, téměř se zaradoval. To, co však slyšel posléze se mu ani za mák nezamlouvalo.

Přestože by to nikdy neřekl nahlas, za těch několik týdnů, které tu strávil si už na přítomnost slečny Grangerové zvykl. Moc dobře svým citům a pocitům nerozuměl. Přisuzoval to vděčnosti, kterou většinou cítí pacient ke svému lékaři. Že by to mohlo mít hlubší význam zatím nechtěl připustit. Ale i tak se mu moc nelíbilo, že by Hermiona měla odjet do Států s tím doktůrkem. Uklidňoval se ale jejím slibem, který mu dala. Slíbila mu, že ho z toho všeho dostane a navíc, osobně. Přece by si teď jen tak neodjela. Nebo ano?

Neměl dnes vůbec náladu na nějaké povídání. Předstíral tedy spánek. A zřejmě velmi přesvědčivě. Nedal na sobě znát ani když uchopila jeho zápěstí. Ostatně už si na tyto její doteky zvykl. Při operaci a po ní jich bylo více než dost. Teď jen čekal, až se ujistí o pravidelnosti jeho tepu a opustí pokoj.

Hermiona zkontrolovala jeho kartu a zadívala se na něj. Chtěla ho připravit na zítřejší rehabilitace, ale rozhodně ho nechtěla budit, když tak klidně spal, jak předpokládala. Sledovala jeho nehybný, uvolněný obličej. Skoro měla pocit, že před ní leží někdo jiný. Klid, který se momentálně odrážel v jeho tváři by náhodnému pozorovateli jen těžko řekl něco o jeho opravdové povaze mrzutého profesora lektvarů. A nebo naopak právě tohle mrzutoství byla jeho maska?

To ona asi nikdy nezjistí. A pochybovala o tom, že by se to v budoucnu vůbec někomu podařilo. Na druhou stranu to ale moc nechápala. Proč byl tak zahořklý a zatrpklý? Neměl lehký život, ale teď už bylo po všem. Mohl začít od začátku. Nepatřil mezi krasavce, ale jistě má i své přednosti. A u žen rozhodně pořád bodoval, jak se přesvědčila u některých svých kolegyně či sestřiček. Jak ho tak pozorovala, uvědomila si, že zase vede ty své vnitřní dialogy, se kterými chtěla skoncovat. Bezděčně potřásla hlavou a sklonila se k němu, aby mu odhrnula pramen černých vlasů z jeho obličeje.

Severus ucítil závan větru následovaný květinovou vůní. Sklání se k němu, ale proč? Na nevyřčenou otázku dostal okamžitou odpověď. Z tváře mu zmizel pramen vlasů. Ano, tak proto. Pak už jen zaslechl tiché zavření dveří.

Chystala se nabrat hrst letaxu, když ji zazvonil mobil. Odevzdaně si vzdychla a napřaženou ruku nechala klesnout. Otočila se a pohledem vyhledala telefon. Přemýšlela, kdo to může dnes v sedm ráno otravovat. V práci všem jasně vysvětlila, že během čtvrtka a pátku není k zastížení a to do odvolání. Zatím to kolegové respektovali, teď si ale byla jistá, že jí volá někdo z nemocnice.

Samozřejmě, prolétlo jí hlavou, když se podívala na blikající display.

„Tedde, myslím, že jsem-“

„Já vím, krásko. Ve čtvrtek a pátek mizíš neznámo kam a nejsi k zastížení. Ale musel jsem to zkusit.“

„Co se stalo tak neodkladného? Za chvíli musím odjet.“

„Fajn, nebudu tě dlouho zdržovat, jen bys asi měla vědět, že tvůj pacient odmítá rehabilitovat. Myslím tím toho Snapea.“

„Jak odmítá? Copak jsem tam pro legraci? Jednou to má předeepsané, tak jsem předpokládala, že ho tam George odveze a doktoři a sestry se tam o něj postarají.“

„Krásko, nečil se hned. Jen mě prosila Woodová, ta z rehabky, abych ti to dal vědět.“

„To je tedy úžasný! A můžu vědět, proč to odmítá?“

„Nevím, ale chce s tebou mluvit. Respektive to odmítá podstoupit bez tvé přítomnosti. Podezírám ho, že se do tebe zamiloval. A to tě ještě neviděl. Říkám ti, ten bude slintat, až mu sundají ty obvazy.“

„Tedde!“ okřikla ho rozzlobeně Hermiona. Vůbec teď neměla náladu na vtípky. Snapeovým výstupem se jí momentálně bortil plán jeho léčby. Jestli tedy u toho bude muset být, začnou nejdřív v pondělí. Sakra!

„Jasně, už mlčím. Ale možná-“

„Tedde, nezlob se, musím končit. Pokus se ho s Woodovou ještě přemluvit. Jinak musíme začít až v pondělí.“ vzdychla si.

„Jasně, krásko. Tak se měj.“

Hermiona našťavaně zaklapla svůj mobil. Nechápala co si to Snape zase vymýšlí. Sice ho neinformovala předem, ale ani ve snu by ji nenapadlo, že bude tak razantně proti. Kdyby to tušila, vzbudila by ho klidně kbelíkem studené vody.

Mobil nechala na stolku a konečně se odletaxovala do svého bradavického pokoje. Rychle si připravila potřebné materiály, přidala k tomu opravené úkoly a vydala se vstříc bradavickým sedmákům.

Nutno podotknout, že studenti, kteří si jakž takž zvykli na její metody tak hrozně se podobající těm Snapeovým, dnes mohli navíc pocítit její zlost. Odebrala poměrně dost bodů a byla ironická více než jindy. Nálada se jí zlepšila až po poledni, kdy mluvila s Alicí Paneovou. Tu dívku si oblíbila. Viděla v ní kus sebe a byla jí sympatická.

Odpolední ale i páteční vyučování pak probíhalo v klasickém duchu jejích metod. Celou sobotu pak věnovala opravování nahromaděných úkolů, písemek a esejí. Že se setmělo si všimla, až když nedokázala rozluštit jednotlivá písmenka. Byla hotová asi v sedm hodin. Zrovna přemýšlela, zda si půjde lehnout, nebo si ještě přečte pár stránek nové knihy, kterou si před nedávnem koupila, když ji vyrušil zvonek domovních dveří.

Zaskočeně se dívala do známých čokoládových očí.

„Ahoj Edwarde, co tu děláš?“

„Říkal jsem si, že bychom si mohli udělat hezký večer. Co ty na to?“ Před očima jí zamával lahví šampaňského.

„No... já jsem tě nečekala. Nejsem vhodně oblečená a-“

„Jsi oblečená úplně úžasně,“ oponoval jí a volnou rukou ji chytil kolem pasu.

Přitáhl si ji blíž k sobě a políbil ji. Aniž se obtěžoval přerušit polibek, jemně ji posouval do místnosti a nohou za nimi zabouchl dveře.

Hermiona se vyprostila z jeho sevření a se slovy: „Počkej, nejdeš na to moc rychle? A co to šampaňské?“ se na něj udýchaně podívala.

„Promiň, ale nějak jsem si to neuvědomil. Chutnáš líp než šampaňské,“ odvětil muž naproti ní a sehnul se k dalšímu polibku. Hermiona však rychle uhnula.

„Dobrá, vidím, že se nemůžeš dočkat toho pití,“ odvětil pobaveně a začal otevírat láhev. „Dojdeš prosím pro skleničky?“

Hermiona se za okamžik vrátila a Edward oběma nalil. Pozvedl svou skleničku: „Na nás!“

Když se oba napili pokračoval: „Už jsi přemýšlela o mojí nabídce?“

„Jestli myslíš ty Státy, tak popravdě ne. Nemám teď moc času. Navíc si nejsem jistá, jestli je to dobrý nápad. Známe se krátce, myslím, že bychom se měli víc poznat. Nechci dělat unáhlené závěry.“

„Samozřejmě budu respektovat tvé rozhodnutí, ale chci abys věděla, že bych byl vážně šťastný, kdyby ses rozhodla kladně. A nebudu na tebe spěchat. Času je dost. Zůstanu v Londýně asi až do Nového roku.“

„Děkuji. Opravdu to pro mě není jednoduché rozhodnutí.“ Vděčně se k němu přivinula.

Rukou ji zajel do vlasů a sklonil se k ní. Rty ji zlehka přešel po tváři až k jejímu ušnímu lalůčku.

„Jsi nádherná,“ zašeptal ji do ucha a políbil ji. Mírným tlakem na její rty ji donutil je pootevřít. Jazykem začal zkoumat její ústa. Hermiona se cítila příjemně až do okamžiku, kdy jí začal vyhrnovat tričko. Jemně, ale zároveň rázně ho od sebe odstrčila. Aby zmírnila dopad svého chování, usmála se a podotkla: „Tím poznáváním jsem nemyslela zrovna tuhle rovinu.“

Edward ještě mírně rozčarovaný se jí snažil oponovat: „Ale musíš uznat, že i tahle rovina je ve vztahu důležitá.“

„To nepopírám, ale nehodlám na tom vztah založit.“

„Dobře, nechtěl jsem se tě nijak dotknout. Netušil jsem, že na to jdu příliš rychle.“

Aby si ji udobřil, líbl ji na čelo. „Spokojená?“ zeptal se rošťácky.

Strávili spolu pěkný večer a Edward se už nepokusil o nic, co by jí bylo nepříjemné. Povídali si o všem možné i nemožném, a on pak kolem dvanácté zcela počestně opustil její byt.

Hermiona si rozhodně nemohla na příjemně strávený večer stěžovat...

15. (ne)Příjemný pád

V pondělí ráno byla Hermiona v nemocnici dříve, než bylo běžné. Nejprve se vydala na rehabilitační oddělení. Měla štěstí, hned u dveří potkala doktorku Woodovou.

„Dobrý den, paní doktorko. Ve čtvrtek mi volal doktor Tedd Becket, že prý můj pacient odmítá rehabilitovat. Jak to pak dopadlo.“

„Ano, pan Snape. Byl vcelku rozohněný a odmítal jakékoli procedury bez vaší přítomnosti. Nepovedlo se nám ho přemluvit. Ale doktor Becket mi říkal, že s Vámi mluvil a že je více než reálné přesunutí až na dnešek. Tedy na pondělí. Už jsem Vám vše připravila. Budou Vám k dispozici dvě sestry a pan Snape má také svého asistenta. Zvládnete to tak, nebo potřebujete ještě něco?“

„Jste hodná, myslím, že by to pro začátek mohlo stačit. Navíc, dnes nebudou zřejmě třeba ani ty sestry. Asi začneme nejprve masážemi. Jak to vidíte vy?“

„Souhlasím s Vámi. Ale možná bych ho zkusila i postavit. Četla jsem jeho kartu. Když to zkusíte, aspoň uvidíte, jak dalece na tom je nebo není špatně. Kdybyste cokoli potřebovala, najdete mě tady.“

„Díky moc, paní doktorko.“ Hermiona se rychlou chůzí vydala za Severusem.

Bylo něco kolem půl sedmé, ale jí bylo upřímně jedno jestli spí nebo ne. Bez zaklepání vtrhla do jeho pokoje. Překvapila ho v okamžiku, kdy se natahoval po pralince.

„Můžete mi laskavě vysvětlit, co to tady zavádíte za extempore, že nebudete poslouchat moje nařízení a budete odmítat léčbu?“ začala poněkud zostra.

Severus sebou mírně škubl, přece jen byl její vpád příliš nečekaný. Pomalu stáhl ruku, která mířila k pralinkám a otočil se jejím směrem.

„Dobré ráno, slečno Grangerová. Také Vás rád vidím. Měl jsem se dobře. Děkuji za optání.“

Hermiona v tu chvíli měla pocit, že cítí jeho intenzivní pohled i přes obvazy, které měl na očích.

„Nehrajte si tu se mnou, profesore. Jasně jsem Vám říkala, že co nejdříve po operaci očí začneme s rehabilitacemi. Teď už jste mohl mít za sebou dvě cvičení. Ale to byste nebyl Vy, kdyby to nakonec nebylo všechno úplně jinak. Nevím, jestli Vám to dochází, ale akorát jsme tím Vy i já ztratili několik dnů. Jestli jste se bál, tak-“

Slovo bál konečně probralo Severuse z transu. Zatím byl příliš konsternovaný přívalem ne zrovna milých slov.

„Já jsem se ničeho nebál,“ téměř to slovo vyplivl.

„Tak o co Vám šlo? Abych nepřišla o Vaše první krůčky? Můžu Vás ujistit, že tohle potěšení si nechávám až pro své dítě.“

Severus se nadechoval k další úsečné odpovědi, ale Hermiona ho předběhla.

„Nic už neříkejte. Je mi to srdečně jedno, ale upozorňuji Vás, že to bylo naposledy, kdy jste se postavil proti mé léčbě. Pošlu Vám sem George a do patnácti minut Vás chci oba vidět na rehabilitačním oddělení.“

Prásk! To si Hermiona neodpustila vyjádřit svůj nesouhlas s jeho změnou jejího léčebného procesu.

Nutno podotknout, že co proto dala i Georgovi, jak usoudil z rychlosti, jakou byl dopraven na příslušné oddělení a přesunut na jakési lehátka.

Hermiona přišla chvíli po nich. Poznal ji podle hlasu. Ale to co řekla ho jaksi... šokovalo.

„Svléknout!“ prohlásila nekompromisně.

„Cože?“ ozvalo se z lehátka.

„Georgi, byl bys tak laskav a pomohl tady panu Snapeovi z nemocničního úboru? Začínám mít pocit, že tím výbuchem utrpěl i jeho sluch.“ poznamenala více než ironicky.

George se nenechal déle pobízet, Severuse posadil a začal rozvazovat tkaničky na zadní části jeho košile. Severus byl v tu chvíli vážně rád za vyfasované erární kalhoty od pyžama. To ale ještě netušil, že bude za chvíli kvitovat s povděkem i trenky, které mu George před několika dny koupil. Nemocniční asistent mu mezitím rozvázal všechny tkaničky a podíval se na Hermionu. Ta souhlasně kývla a pokračovala: „Stačí ji stáhnout jen na ramena,“ podotkla, když viděla George, že se chystá Severusovi košili stáhnout úplně.

„Ale ty kalhoty taky dolů. A otoč pak pana Snapea na břicho.“

Severus se ocitl bez kalhot tak rychle, že to téměř ani nezaznamenal. Rukama si podložil obličej a nutno podotknout, že se cítil neskutečně poníženě.

Hermiona mu opatrně začala odstraňovat ze zad obvazy, kterými bylo opatřeno řezné místo po operaci. Vzhledem k velkému množství leukoplastů usoudila, že by nebylo od věci použít líh. Přece jen nechtěla způsobovat Snapeovi zbytečně další bolesti.

„Rána se zahojila velmi dobře. Stehy Vám vyndávali myslím před týdnem, vidíte?“

Severus cosi zamručel.

„Teď Vám provedu masáž zad a následně nohou. Potřebuji vědět, co budete cítit a co ne. Rozumíte?“

„Jistě.“

Vymačkala mu na záda několik kapek chladného mléka, aby se pokožka jejích rukou nesetkávala s přílišným odporem a pomalými pohyby mu ho začala roztírat po zádech. Věnovala se hlavně oblasti páteře. Když mu rozetřela veškeré mléko, přejela mu jedním prstem od krční páteře až k lemu jeho spodního prádla. Severus měl co dělat, aby se neprojevil hlasitě. Takhle se jeho záďům nikdo nikdy nevěnoval a on musel uznat, že to bylo velmi příjemné.

„Cítil jste to?“ zeptala se ho po chvíli.

„Ano, všechno. Co se týče zad nebo páteře, nemám s citlivostí problém. Obávám se, že ten nastává až u levé nohy.“

„Dobře, podíváme se na to.“

Severus by si za to, co před chvílí řekl nejraději sám nafackoval. Hermiona totiž vyhrnula levou nohavici jeho spodního prádla až na hranici únosnosti a masáž začala provádět více než důkladně. A Severus byl pořád jenom chlap. Není zapotřebí tedy dodávat, jak na něj ruce mladé lékařky působily. Musel několikrát polknout a když si byl konečně jistý svým hlasem ozval se: „Tou levou nohou jsem myslel spíše oblast od kolene dolů.“

„Takže tohle jste cítil a bylo vše v pořádku?“

„Ano, cítil.“ A zatraceně dobře, dodal v duchu.

Stejný postup praktikovala i u druhé nohy. Když ji Snape i tentokrát potvrdil téměř stoprocentní citlivost, byla spokojená.

„Dobrá, George Vám může pomoci se obléct a teď už jen zbývá, aby si Váš mozek vzpomněl, jak se chodí.“

„To chcete provést jak?“ zeptal se, když přestal bojovat s rukávem košile.

„Prostě Vás naučíme znovu chodit. Posadte se prosím.“ Pomohla mu do sedu a dotykem mu naznačila, aby spustil nohy z postele.

„Teď se pokusíte postavit. Hlavně prosím pomalu, ano? George Vás podepře zleva a já zprava. Jakmile se nebudete cítit dobře, ozvěte se. To samé, kdybyste byl unavený. Před pádem Vás samozřejmě budeme chránit, ale i kdyby k tomu došlo, nemějte strach. Jsou tu polstrované podlahy. Můžeme?“ zeptala se nakonec a pevně ho chytila pod paží. To samé udělal i George.

Severus se cítil značně nejistě, ale pokusil se zapřít nohama a zvednout se. Na první pokus se mu to nepodařilo. Hermiona si všimla jeho výrazu a pokusila se ho uklidnit: „Nic se neděje. Možná se to nepodaří ani na druhý pokus. Musíte brát v potaz, že si Vaše nohy odvykly na funkci, kterou vykonávaly v minulosti. Je možné, že jim to teď bude chvíli trvat, než si zase vzpomenou.“

Kdyby byly sami, neodpustil by si nějakou peprnou poznámku. Teď jen dal znamení na další pokus. Zvedal se velmi nejistě, zaslechl, jak mu luplo v kolenou, ale stál. Sice ho z obou stran podpírali, ale on se v tu chvíli cítil neskutečně dobře.

Hermiona se pro sebe usmála. Musela uznat, že Severus Snape ji nikdy nepřestane překvapovat. Byla si totiž jistá, že se dnes na vlastní nohy nepostaví, protože to bylo více než nereálné.

„Výborně, pane Snape. Zkusíte udělat krok? Nebo jste už příliš unavený?“ zeptala se.

To byla pro Severuse výzva. „Zkusíme to,“ prohodil nedbale.

George si všiml, že začíná zvedat nejprve pravou nohu, zesílil tedy stisk levé paže, aby mu Snape neupadl. Ten to ale zřejmě neměl v plánu. Vcelku obstojně, i když pomalu došlápl opět na zem, ale v tu chvíli se s ním zatočil svět. Zamotala se mu hlava a on se začal poroučet k zemi. George ho sice držel pevně, ale Hermiona byla přece jen drobná žena.

Hned jak ztratil Severus rovnováhu, snažila se ho udržet. Severus se zase snažil chytit nějakého pevného bodu. Bohužel si vybral ten méně stabilní, a to Hermionu. Jakmile na ni přenesl významnou část své váhy, začala se ubírat k zemi i ona. George pochopil, že oba je neudrží a udělal tu nejlogičtější věc, kterou by v tom okamžiku udělal na jeho místě každý, kdo by se nechtěl válet na zemi; Severuse pustil. Ten zavrával ještě víc a definitivně se poroučel na zem. Respektive na Hermionu.

Celá ta scéna byla více než komická. Minimálně tedy pro George. Pro ty dva na zemi již o něco méně. George se vzpamatoval poměrně rychle: „Dojdu pro kolečkové křeslo,“ prohodil a zmizel hledat křeslo, které si někdo vypůjčil, ale samozřejmě ho zapomněl vrátit.

Ti dva leželi dalších několik sekund bez hnutí. Možná to bylo zapříčiněno i polohou, ve které skončili.

Hermiona ležela na zádech, Severus na břiše na ní. Jednu ruku měl za její hlavou a druhou...jak tak mohl odhadovat nacházela se na jejím břiše, kousek od jejího řadra. Naštěstí na ní neležel celou vahou. Část jeho váhy si bralo na starost pravé koleno, o které byl zapřen. Druhou nohu měl vklíněnou mezi jejími stehny.

První se vzpamatovala Hermiona: „Jak Vám je, profesore? Nezranil jste se?“

Nemohl se ubránit údivu. On ji tu celým svým tělem přišpendlil k podlaze a ona se ptá, jak mu je. To bylo opravdu hodně absurdní. Bez odpovědi se snažil dostat svoje tělo z toho jejího. Šlo to dost těžko, když uvážíme, že ho nohy vůbec neposlouchaly.

„Pane profesore, zůstaňte, kde jste, prosím. Sama Vám pomoci nemůžu a takhle byste si mohl jen ublížit. Počkáme na George. Bude tu každou chvílí.“

„Jak myslíte. Ale nejsem nejlehčí-“

„To nechte na mě. Zvládnou to.“

Přestože měl v úmyslu ji poslechnout, ruku z jejího břicha stáhl a dal ji, stejně jako tu druhou, za její hlavu. Celý ten výjev byl více než zavádějící. A navíc musela přiznat, že to nebylo ani nepříjemné. Hermiona se neubránila tlumenému smíchu. Severus pod sebou zaznamenal pohyb.

„To brečíte, nebo už jste se začala dusit?“ zeptal se s vážnou tváří.

Hermionu to kupodivu pobavilo ještě víc.

„Ani jedno. Jen mi to přišlo vtipné.“

„Vtipné? Leží na Vás osmdesátikilový chlap a Vám to přijde vtipné? Grangerová, neuhodila jste se do hlavy, že ne?“

„Pořád lepší, než kdyby na mně ležela osmdesátikilová žena.“

„A to proč u Merlina?“

„Protože nevím, jak bychom to vyřešily s poprsím.“

Severus si až teď uvědomil, že se hrudníkem otírá o její ňadra a to i přesto, že se snažil o mírné nadzvednutí. Zřejmě nám malá Grangerová dospěla i jinak, pomyslel si a její ňadra odhadoval velikostně tak akorát do větší dlaně a možná ještě něco zbude.

Neubráníl se úšklebku.

Hermiona se snažila dělat, jako by se nic nestalo: „Nečekala jsem, že se dnes postavíte,“ prohodila konverzačním tónem.

„Domníváte se, že tohle je ta správná doba na zdvořilostní konverzaci?“

„Netvrdím, že je to ideální, ale pořád lepší, než na sebe civět. Navíc v tom byste byl v mírné nevýhodě, nemyslíte?“ narážela na jeho pásku přes oči.

„Očividně. Ale i přesto lze dělat jiné věci.“ Až když to vyslovil, uvědomil si, jak to vyznělo. Hermiona si ho se zájmem prohlédla. Zajímalo jí, jak svou poznámku myslel. Podle toho, jak rychle se odmlčel ne tak, jak ji řekl.

Rozhodla se to nerozebírat ani na to nereagovat a zbývající čas vyplnit sledováním objektu ležícího na ní. Pohled do očí jí byl sice odepřen, ale vystačila si i s tím málem. Jeho rty rozhodně za nějakých těch pár sekund pozornosti stály. Ani úzké, ani příliš plné. Podle vzhledu hladké, nepopraskané. Přistihla se při myšlence, jaké by asi bylo je políbit.

Naopak Severus začínal vnímat teplo sálající z jejího těla. Po chvíli si ale uvědomil, že to není úplně nejlepší nápad, jestli se tedy nechce společensky znemožnit. Začal si v duchu odříkávat přísady do veritaséra, aby se nějak odreagoval. Myslel na to tak usilovně, že se plně nesoustředil na své ruce, které ho pomalu začínaly zrazovat a odmítaly držet jeho horní polovinu těla nad tou Hermioninou. Pravá ruka mu mírně ujela a on nestihl pohotově zareagovat. Svými rty se nepatrně otřel o Hermioninu tvář.

„Nechtěl jsem,“ zamumlal.

„Nic se ne-“ Do řeči ji skočil Willson, který se objevil ve dveřích.

„Her-“ nedokončil. Konsternovaně hleděl na obrázek před sebou. „Co to děláš?“ dostal ze sebe po chvíli.

Než stačila Hermiona kloudně odpovědět, objevil se ve dveřích tentokrát George i s kolečkovým křeslem.

„Tak už jsem ho našel, slečno doktorko. A ještě Vám nesu ten lubrikant, jak ste nedávno říkala. Myslím, že tenhle bude pro Vaši potřebu ideální.“

To už Hermiona nevydržela a rozesmála se naplno. Jakmile Severus uslyšel její zvonivý smích, začaly i jemu cukat koutky. Měl co dělat, aby zachoval vážnou tvář.

16. Rozhodnutí

„Hermiono, můžeš mi vysvětlit, co to mělo znamenat?“ ptal se Edward Willson poněkud podrážděně.

„Ede, myslím, že jsem ti to vysvětlila po cestě do mé kanceláře náležitě přesně. Pan Snape to prostě neustál a snažil se o mě opřít. No a George nás oba udržet vážně nemohl.“

„Já nemyslím tohle, Hermiono. To jsem ještě pochopil. Ale už nechápu, že tě ten chlap chtěl políbit a ty ses vůbec neubráníla!“

„Políbit? A on? A nevíš, jak by to asi chtěl udělat, aniž bych si toho já všimla? Vždyť nic nevidí. Kdybys řekl, že jsem chtěla políbit já jeho, tak bych to ještě skousla, ale tohle tvé obvinění je absurdní.“

„A chtěla jsi?“

„Chtěla jsem co?“

„Chtěla jsi ho políbit?“

Hermiona se zarazila. Nad touhle otázkou se musela chtě-nechtě zamyslet. Chtěla Snapea políbit? Popravdě – chtěla. Samozřejmě, že jen v tu jednu chvíli. Prostě síla okamžiku, nebo jak se to vlastně říká. Ale musela si položit tu samou otázku i trochu jinak. Chtěla by Snapea políbit, i kdyby se neocitli v tak zavádějící situaci? Vzpomněla si, že už o něm, respektive o jeho rtech jednou přemýšlela.

Pane Bože! S hrůzou si uvědomila, že by jí vážně nevadilo ho políbit. Vážně nebyla otřesena zjištěním, koho by chtěla líbat, ale že by ho vůbec chtěla líbat. Vždyť má přeci Edwarda. Galantního, skvělého, hezkého, chytrého, ..., stereotypního, vyumělkovaného, v podstatě jednoduchého Edwarda...

Dobře, vzpamatuj se Hermiono, snažila se k sobě promlouvat v duchu. Věděla jsi, že Edwarda nemiluješ a možná ani nikdy milovat nebudeš, když jsi se do toho vztahu pustila. Ale zároveň víš, že tenhle muž je pro tebe jistota. Bude tu vždycky pro tebe. Sakra Hermiono, prober se! Přece si nepokazíš vztah kvůli Snapeovým pěkně tvarovaným rtům!

Tok jejich myšlenek přerušil muž stojící naproti ní, kterého už čekání přestávalo bavit.

„Takže jsi ho chtěla políbit. Pak tedy není co řešit.“ Otočil se a rychlými kroky se vzdaloval.

„Edwarde, to není pravda. Počkej, prosím tě.“

Doběhla ho a chytila za paži. „Odjedu s tebou do Států!“

Strnule se otočil.

„To myslíš vážně?“ zeptal se opatrně.

„Naprosto.“

„Miluju tě.“ Prudce se k ní sehnul, objal ji a políbil.

Hermiona se v tu chvíli úplně ztratila v jeho náručí a myslí jí prolétla jedna jediná znepokojující myšlenka. Proč ti nikdy nebudu moci říci to samé?

Severus se v tu samou chvíli zaobíral podobnými věcmi. Ležel ve své posteli, z přístroje na stolku se linuly příjemné tóny a on přemýšlel o událostech minulých několika minut. Musel uznat, že ho Grangerová tou masáží docela rozpálila. Nikdy by nečekal, že podlehne podobným dotykům. Ale co bylo horšího, jemu bylo příjemné i to, že na ní mohl několik minut ležet a vnímat to živočišné teplo.

U Salazara, co se to s ním děje? Sám sobě si kladl otázku jestli je to prostředím. Až se vrátí do Bradavic, budou zase hormony v klidu. A nebo to je Grangerovou? Ale to je nemožné. Během minulých let měl pár žen, ale nikdy neměl podobné pocity. A to je viděl. Možná je to právě tím, že jí nevidí. Dokonaleji vnímá její doteky, její hlas...

Zakroutil nad sebou hlavou. Opravdu nechápal, co se to s ním děje. Jenom doufal, že už odtud bude moci rychle vypadnou a zase vrátit život do starých zajetých kolejí. Jinak byl přesvědčený, že z myšlenek na Grangerovou brzy zcvokne.

Ani si neuvědomil, jak dlouho se svými myšlenkami zaobíral, ale podle toho, že ho vyrušil Goerge s obědem to muselo být hodně dlouho. Opět, upozornil se v duchu.

Po výjimečně dobrém obědě měl pocit, že by snad mohl na chvíli zamhouřit oko. Ale to mu nějak nebylo přáno. Už upadal do říše snů, když se nad ním ozvalo: „Spíte, profesore?“

Zaúpěl. Grangerová, jak jinak. Budu milý? Ano budu milý. Než stihl cokoli říct, jemně s ním zatřásla.

„Vím, že nespíte,“ prohlásila sebevědomě.

Ne, nebudu milý.

„Ale spal jsem, Grangerová! Myslel jsem, že v nemocnici platí něco jako odpolední siesta.“

„Neříkejte. Vy se nějak vyznáte v nemocnicích. Na to, že jste ještě v žádné neležel.“

„Baví Vás chytat mě za slovo?“ zeptal se otráveně.

„Moc,“ přisvědčila.

„Proč jste tady? Jenom proto, abyste mi nedopřála ani pár minut v klidu?“

„Ne, to vážně ne. Přišla jsem se zeptat, jestli se cítíte začít s další rehabilitací už ve dvě. Tedy za půl hodiny.“

Z postele se ozvalo výhruzné vrčení.

„Nebo až ve tři?“

„Chcete mě zničit?“

„Ne, chci Vás naučit chodit.“

„To se nevyklučuje.“

Než stihla Hermiona zareagovat, napadla ho ďábelská myšlenka. Které mezi námi po chvíli litoval.

„Co za to, slečno, když půjdu už ve dvě?“ zeptal se jen tak mimochodem.

Hermiona se ušklíbala.

„Co za to...“ protáhla smyslně. „Povím Vám o jednom kusu větve, profesore, který se nachází v mém držení. Je to asi čtrnáct palců dlouhý kus dřeva. Řekla bych višňové dřevo, černě lakované. A uvnitř se skrývá možná žíně z jednorožce? Hmm, asi ano,“ pokračovala sladce a sledovala, jak Severus pomalu bledne. „A mě ten kus dřeva už začíná překážet. Sedá na to prach a je mi k ničemu. Ale můžu Vám slíbit, že ho nezlomím, když půjdete už ve dvě. To za to, pane profesore.“

„To je vydírání, víte o tom?“

„Vím. Tak co? Půjdete?“

„Nevěřím, že byste to udělala, ale nehodlám to riskovat,“ kapituloval. „A jen tak mimochodem. Jak jste k ní přišla?“

„Našli ji u Vás, když Vás přivezli. Chtěli to vyhodit, ale naštěstí se dostaly vaše věci ke mně.“

„Aspoň že tak,“ povzdychl si.

17. Rituál

Zničeně se sesunula do křesla. Dnešek patřil mezi ty náročnější dny strávené v nemocnici. Přemýšlela, jestli by se neměla do Bradavic odletaxovat už dnes. Sice by to stačilo až zítra brzy ráno, ale docela ráda by si ráno přispala.

Spěšně narovнала do tašky pár nezbytných věcí a zamířila k šatníku. Přece jen by žlutá halenka s bílými kalhotami zřejmě požadovaný efekt nevyvolala. Jak tak přemýšlela, uvědomila si, že vlastně celou dobu učila v kalhotách. Ale vždyť i se sukní by mohla docílit přísného dojmu...

Setřásla z chodidel chlupaté pantofle a natáhla se do skříně pro černou pouzdrovou sukní s rozparkem na pravé straně. Rozhodla se i pro černé silonky a halenku klasicky bílou. Se stojáčkem. Ještě se rozhodovala mezi dlouhým a krátkým sakem. Nakonec zvolila dlouhé. Zdálo se jí praktičtější a tím, že končilo kousek nad spodním okrajem sukně, působilo i esteticky vcelku vhodně. Nakonec vylovila ze skříně i černé, sametové lodičky na vysokém podpatku. Zastávala názor, že lodičky a sukně patří neodmyslitelně k sobě. Prohlédla se v zrcadle. Musela uznat, že to byla docela změna, oproti kalhotám. Byla zvědavá, zda to studenti přejdou, nebo uslyší nějaké komentáře.

Odletaxovala se do svého bradavického pokoje a při pohledu na hodinky si potvrdila, že je právě čas večere. Vydala se tedy do Velké síně.

Sice nebyla přehnaný introvert, ale exhibicionista také ne. Zvolila tedy postranní vchod pro profesory. I tak ale způsobila chvilkové hrobové ticho. Všechny studentské zraky se upřely jejím směrem. Bylo to vůbec poprvé, kdy se profesorka Grangerová objevila v Bradavicích již ve středu večer.

Minerva ji radostně přivítala: „Hermiono, jsem ráda, že Vás vidím tak brzy. Nestalo se, doufám, nic vážného?“

Hermiona usedla po její levici. „Ne, Minervo. Vše je v pořádku. Končila jsem dnes trochu dříve, tak jsem si

říkala, že bych se mohla dostavit už dnes.“

„Udělal jste dobře. Všimla jsem si, že jste vyměnila kalhoty za sukni. Zajímavé oživení.“

„Ano, říkala jsem si, že by to chtělo změnu.“

„Severus to má bohužel stále stejně jednotvárné,“ povzdychla si Minerva a Hermiona se zakuckala. Minerva postřehla její zadržovaný smích a také se jí zvedly koutky.

„Vážně bych nechtěla Severuse cpát do sukni,“ podotkla, aby se opravila. „Vždyť by úplně stačilo, aby jednou odložil ten svůj kabátec. No uznejte, Hermiono, že by černá košile mohla stačit.“

„Nevím, Minervo. To si netroufám odhadovat. Myslím si ale, že styl profesora Snapea už zůstane navždy stejný.“

„Třeba by ho mohla změnit nějaká žena. Co myslíte, Hermiono?“ nadhodila ledabyle její nadřízená.

Hermiona se zarazila. Tohle nebylo téma, které by toužila rozebírat.

„Netuším. A rozhodně se tím nemíním zabývat. Soukromý život profesora Snapea je pro mě tabu,“ prohodila poněkud příkřeji, aby zamezila dalšímu rozvádění tohoto tématu.

„Ano, jistě máte pravdu.“ dostala ze sebe trochu sklíčeně Minerva. Tak tohle nebyl dobrý pokus, pomyslela si starší žena. Ale dostala další nápad.

„Hermiono, myslíte, že by bylo možné, abych navštívila Severuse?“

„V tom nevidím problém, Minervo. Třeba hned v pondělí?“

„To by bylo skvělé,“ zaradovala se Minerva. „Mohla bych se tedy odletaxovat k Vám?“

„Jistě, doprovodila bych Vás k němu, a pak byste se mohla už přemístit. Až budete odcházet. Tak Vás budu čekat v pondělí v sedm ráno. Vyhovuje Vám to?“

„Naprosto. Děkuji, Hermiono.“

„To je samozřejmost,“ usmála se mladší žena a přejela pohledem Velkou síň.

„Učebnice a veškeré ostatní pomůcky nechte ve svých taškách. Dnes je nebudete potřebovat. Vydejte si jen brky a inkoust,“ oznámila studentům následující ráno. Setkala se s nechápavými pohledy. Jak taky jinak.

„Napíšete si totiž kratší testík,“ dodala na vysvětlenou.

„Ale dnes máme dvouhodinovku, paní profesorko,“ ozval se mladík v zadní lavici.

„A?“ zeptala se Hermiona trochu vyvedená z míry.

„No, říkala jste kratší,“ podotkl. Bohužel neúspěšně.

„Ano, bude kratší. Nemějte strach. Máme dvouhodinovku. Tedy devadesát minut. Ten test je jen na minut osmdesát. Pustím Vás tedy z hodiny o deset minut dříve.“

Škoda, že padající čelist nevydává žádný zvuk, pomyslela si Hermiona. Jinak si byla jistá, že by to v její třídě nějakých pár desítek decibelů určitě bylo. Třída na ni upírala své nechápavé pohledy a ne jednomu studentovi v té chvíli kolovaly v mysli podobné myšlenky.

Test na osmdesát minut. A ještě ke všemu neohlášený test na osmdesát minut. To není možný. Ta ženská se prostě zbláznila.

„A asi jsem zapoměla říct, že je to mírně opakovací i co se týče předešlých ročníků.“

Ne! Tohle prostě nemůže myslet vážně! Tohle by Snape nikdy neudělal. Buď by ho ohlásil, nebo by ho dal jen z letošního učiva. Ale ne dohromady. A už vůbec ne na osmdesát minut!

Hermiona mávnutím hůlky rozdala zadání a posadila se za katedru. Když si všimla, že konsternovaní studenti na ni jen nevěřícně zírají, měla chuť se rozesmát. Nakonec jen velmi pomalu zvedla pravé obočí.

„Nějaký problém? Jestli ano, mohlo by to vyřešit několik strhnutých bodů, co vy na to?“ zeptala se pomalu.

To zmijozelské i nebelvírské probralo z transu a konečně začali něco dělat.

Byla už připravená a čekala jen na Minervu. Ta se v jejím krbu s lehkým zakuckáním zhmotnila přesně v sedm. Podařilo se jí taxík stopnout hned napoprvé, takže byly v nemocnici už v půl osmé. Dovedla Minervu do Snapeova pokoje.

„Dobré ráno, profesore. Jak se daří?“ zeptala se jako vždy.

„Došli mi pralinky, jinak to ujde.“

Minerva se pobaveně uchechtla.

„Dobrý den, Severusi. Hermiona byla tak laskava, že vyhověla mé prosbě Vás navštívit. Doufám, že Vám to nevadí.“

Severus byl mírně zaskočený, ale samozřejmě to na sobě nedal znát.

„Říct, že mi to vadí by asi nebylo na místě. Takže se klidně posadte. Jestli tu tedy něco k sezení je. To jaksi nevím.“

„Nechám vás tu o samotě. Jdu sehnat ty pralinky.“ Hermiona za sebou zavřela dveře a Severus se ušklíbl. Což neuniklo Minervě.

„Jak se Vám daří?“

„Není to nejhorší. Slečna Grangerová se prokázala jako poměrně schopná lékařka. Jen je tu mizerné jídlo a chybí mi whisky.“

„Hermiona mi říkala, že si na rehabilitacích vedete dobře.“

„Ano, vypadá to, že bych po Vánocích mohl zase učit. Už teď se děším toho, že mi zkazila studenty.“

„Zkazila? Co tím myslíte, Severusi?“

„Tím myslím, že mi je maximálně rozmazluje!“

„Tak tím bych si nebyla tak jistá. Mohu Vás ujistit, že se studenti začínají ptát, kdy se vrátíte a nemohou se dočkat.“

„Minervo, jsou sice věci mezi nebem a zemí, ale že bych zrovna já chyběl studentům je vážně nemožné.“

„Tak to byste se asi divil. Chodí za mnou už i prefekti a stěžují si na nelidskost profesorky Grangerové,“ usmála se.

Muž na posteli se ušklíbl. „Tomu vážně nemohu věřit.“

„A přesvědčí Vás tohle?“ zeptala se žena u jeho lůžka a pokračovala. „Každou hodinu vaří studenti lektvary, na které jim Hermiona nedává návod. Přísně trestá nekázeň. Zadává dvakrát i třikrát delší eseje než vy. Píše s nimi opakovací testy a písemné práce, ve kterých po nich chce znalosti i z prvního ročníku. A navíc se poměrně razantně změnila počty bodů jednotlivých kolejí. Za dobu co za Vás supluje už strhla minimálně tři sta bodů. Podotýkám každé koleji zvlášť. A aby toho nebylo málo, snaží se dokonale navodit atmosféru Vaší přítomnosti na hradě. Tedy chodí v černém upnutém oblečení. Studenti z ní mají neskutečný respekt.“

Severus si to pomalu přehrával v hlavě. Musel uznat, že jí asi křivdil. Pokud je tohle pravda, tak se rozhodně nedá mluvit o rozmazlování. Skoro by ty tupohlavce začal litovat, kdyby je neznal.

„To je velmi... surreální, Minervo.“

„Ano. A jaká je jako lékařka?“ zeptala se zvědavě.

„Soudím, že docela schopná. Co jsem stačil pochytit, tak je uznávanou specialistkou přes oči. Víc nevím.“

„Ano, něco takového mi říkala. Když jsem ji po tak dlouhé době viděla poprvé, téměř jsem ji nepoznala. Je z ní dospělá žena. Krásná a inteligentní.“

Severus se nemohl zbavit pocitu, že tuší, kam tím jeho nadřizená míří.

„Přestože je jen o pár let starší, vypadá neuvěřitelně. Ani jsem se jí nezeptala, zda už má rodinu. To je ale

při tomto povolání vcelku obtížné. Nevím, nezmínila se mi o nějakém soukromém životě. Neřekla něco Vám?“ pokračovala Minerva.

Severus zaskřípal zuby. „Ne, jsem její pacient. Ne její vrba.“

„Jistě, jen jsem se ptala. Ale věřím, že by se už chtěla usadit. Mít děti a manžela,“ pohlédla na Severuse. Ten ležel bez jakéhokoli hnutí.

„Pokud máte tato přesvědčení, tak se domnívám, že by bylo více účelné se o nich bavit přímo se slečnou Grangerovou, ne se mnou. Já Vám v tom nijak nepomůžu.“

„Třeba byste mohl Sever-“

„Minervo, myslím, že jsem to řekl více než jasně.“

Než stihla Minerva jakkoli zareagovat, otevřely se dveře.

„Nesu ty pralinky,“ ozvala se Hermiona. A Severus v tu chvíli doufal, že tentokrát vynechá jejich malý rituál, který prováděla vždy, když mu nesla další balení.

Jeho vnitřní prosby nebyly vyslyšeny. Pochopil to v okamžiku, kdy zašustil celofán a on ucítil ten zpropadený bonbon na svých rtech.

„Myslím, že už půjdu Hermiono,“ pronesla spokojeně Minerva, když viděla, podle jejího úsudku, více než starostlivou péči o svého zaměstnance.

„Tak brzy?“ podivila se Hermiona.

„Nebudu už Severuse obtěžovat. Mějte se krásně, Hermiono, a těším se zase na viděnou. Na brzkou shledanou Severusi.“

„Sbohem,“ zaznělo z lůžka.

18. Krev a pocit viny

„Minervo, mluvila jsem o tom s profesorem Snapem. Nebyl proti. I já si myslím, že si Alice to stipendium zaslouží.“

„Ano, Hermiono. Máte nepochybně pravdu. Alice je velmi nadaná dívka. Nevidím problém jí na vánočním plese předat náležité ocenění. Doufám, že na ples dorazíte?“

„Přiznám se, zatím jsem o tom nepřemýšlela. Nevím, jestli by to bylo vhodné. Je to přece jen pro pracovníky a žáky školy. A já v té době nebudu ani jedno. Říkala jsem Vám přeci, jak to s profesorem vypadá. Je více než reálné, že v té době už bude na hradě. A můj záskok už po Vánocích rozhodně nebude třeba.“

„Ale Hermiono. To mi nemůžete udělat. Moc jste mi pomohla a já bych byla neskutečně ráda, kdybyste na ples přišla. Už kvůli tomu předávání. Chtěla bych, abyste ho předali Alici se Severusem společně.“

Nedalo by se říci, že Hermiona sdílela s Minervou stejné nadšení, ale zároveň jí ho nechtěla kazit. A Alici by osobně také ráda pogratulovala.

„A kolikátého ten ples je?“

„Já věděla, že neodmítnete,“ zaradovala se Minerva. „Je to jedenadvacátého prosince. Dnes je čtvrtek šestého, takže to je vlastně za čtrnáct dní v pátek. Oficiálně to začne asi už v šest. Kvůli mladším studentům. Studenti pak následující den odjíždějí domů na prázdniny. Někteří tu samozřejmě zůstávají. Vždyť to znáte.“

„Dobrá. Ráda přijdu. Mohu se pak odletaxovat k Vám do ředitelny?“

„Jistě. Bylo by úplně zbytečné, abyste chodila přes půl hradu. Kdyby se cokoli změnilo, poslala bych Vám sovu. A navíc tu stejně budete učit ještě příští týden, tak bychom se pak případně domluvily.“

„Ano, to je asi vše. Teď mě, Minervo, omluvte. Musím jít učit.“

Minerva jí pokynula a vrátila se k papírování. Mladá žena mezitím seběhla do sklepení a vpustila do učebny zmijozelské a nebelvírské sedmáky. Přelétla třídu pohledem a když nezaznamenala žádné změny v jejím složení, nadechla se.

„Dnes mi každý z vás připraví lektvar podle svého uvážení. Věnujte mi laskavě ještě pozornost, pane

Fellindene, vy obzvlášť,“ zarazila mladíka, který se už řítí ke skříni s přísadami. Jakmile si opět vyžádala plnou pozornost, pokračovala: „Upozorňuji vás, že lektvar, který si vyberete, připravíte bez návodu, pokud možno co nejlépe a co nejrychleji. Ostatně máte na to šedesát minut. Víc ne. A abych nezapomněla. K tomuto lektvaru se pak bude vztahovat i domácí úkol. Sepíšete všechny klady a zápory při použití vámi vybraného lektvaru, zmíníte se o vhodné alternativě a oba lektvary pak porovnáte. Minimální délka... dejme tomu třicet palců. Můžete začít.“

Třídou to zašumělo. Takové nápady neměl ani Snape... Studenti se začali ploužit ke zdroji přísad a nesouhlasně při tom mumlali.

„Pokud s tím má kdokoli z vás nějaký problém, může opustit třídu. Zároveň tím ale připraví svou kolej o sto bodů. Pokud tady nikdo takový není, očekávám od všech naprostý klid a soustředění.“

Stejný program na vyučovací hodiny měla i pro ostatní třídy. Nutno podotknout, že se to obešlo bez větších katastrof. Když nepočítáme jeden roztavený a jeden vybuchnutý kotlík.

V pátek večer měla Hermiona v plánu jít s Edwardem na večeři, ale nakonec to nevyšlo. Volali z nemocnice. Vážná dopravní nehoda, která si vyžádala mnoho raněných. Na sálech byl potřeba každý možný chirurg. Když se tedy totálně vyřízená dostala domů do postele, byla už téměř neděle.

Vzbudilo ji nesmlouvavé pípání budíku. Rozcuchaná a ještě ke všemu maximálně rozlámaná se vyhrabala z postele. Chvilí si nemohla uvědomit, jaký je vlastně den. Až pohled na budík ji upozornil, že je pondělí, 6:31. Ale né, povzdychla si v duchu. Prospala celou neděli.

Hned jak dorazila do své kanceláře, začala si připravovat silnou kávu.

„Můžeš mi udělat taky jednu, krásko.“

Leknutím nadskočila a kávou na lžičce si úspěšně posypala plášť.

„Tedde, prosila jsem tě, abys mě tak neděsil.“

„Já vím, promiň, Herm. Ale mám problém.“

Hermiona zalila oba šálky a otočila se. Okamžitě se setkala se štěněčím pohledem svého kolegy.

„Co je to tentokrát?“ zeptala se ho s úsměvem, protože na podobné „problémy“ byla zvyklá.

„Víš jak jsem ti říkal o té dovolené?“ začal opatrně.

„Jo, jedeš s Paulou před svátky do Francie. Alpy, vid? Jestli se nepletu, tak jsi říkal, že tam jedete ani ne na celý týden?“

„No a v tom je ten problém.“

„Proč? Dala ti košem a ty nevíš koho vzít s sebou?“ smála se Hermiona.

„To ne, ale nemám kam dát Frolo.“

„Tak na to zapomeň. Když jsem ti ji hlídala minulý rok, málem mi sežrala sousedku a ta se mnou do teď nemluví.“

„Hermi, prosím. Ona je teď už vychovanější. Fakt to bude bez problémů.“

„Netvrď mi, že jsi to šedesátikilový tele vycvičil. To ti opravdu nevěřím.“

„Vážně nekecám. Když jí řeknu hlídej, tak hlídá kohokoli a cokoli a nikoho k tomu nepustí. Už to není takový hravý štěně, jako byla minulý rok. Vážně.“

Hermiona věděla, že nedokáže vzdorovat dlouho. Už proto, že měla mu obrovskou kouli chlupů, které Tedd říkal Frolo, moc ráda.

„Dobře, kdy mi ji dovezeš?“

„Já věděl, že to pro mě uděláš!“ mladý muž ji chytil kolem pasu a zatočil se s ní. „Jsi prostě bezvadná.“

„Já vím, vím. Pusť mě, prosím,“ smála se.

Opatrně ji postavil zpátky na zem a zamyslel se. „Myslím, že příští pondělí, tedy sedmnáctého, kolem poledne. No a stavil bych se pro ni pak v sobotu ráno. To budeš doma, jak jsem koukal na rozpis. Ty máš příští týden jen ranní vid?“

„Jo celý týden. Vlastně až do Štědrého večera. Vyjma té soboty, to bych měla být doma, ale sám víš, že se může něco stát. Ale jinak se tomu tvému drobečkovi budu moci neustále věnovat. A teď už musím jít něco dělat.“

„Hmm, taky bych šel něco dělat,“ zasnul se.

Plácla ho do zad a se smíchem ho vystrkala ze dveří. V rychlosti dopila svou kávu a vydala se na sál.

Celý den ubíhal neskutečnou rychlostí, tedy alespoň pro ni. Dopoledne operovala a musela dopsat ještě několik článků a kritik. Čas jí nezbyl ani na oběd. Za chůze snědla jablko a ještě stačila přijmout dalšího mladého lékaře, který měl být celý měsíc na jejím oddělení na praxi. Vysvětlila mu co a jak a pro jistotu mu dala své číslo na pager, kdyby se cokoli stalo. Když už měla vše vyřízené, vydala se za Snapem.

„Dobrý den, pane profesore. Jak se daří?“

„Dobrý, slečno Grangerová. Kdy máte v plánu mi konečně sundat ty obvazy? Mám dojem, že mi začínají přirůstat k obličejí.“

Hermiona ho chytila za zápěstí a zkontrolovala tep.

„Necháme je tam, jak dlouho to bude možné. Ale přišla jsem Vám říct, že Vás asi brzy pustíme domů.“

„Neříkejte. V to já už ani nedoufal.“

„Profesore, vím, že minulé týdny pro Vás nebyly lehké, ale jsou lidé, kteří už se z nemocnice nikdy nedostanou. Proto si nestěžujte, buďte tak laskav. A navíc, jak jsem řekla – Vaše propuštění je podmíněné souvislými rehabilitacemi po dobu jednoho týdne, abychom věděli, jak na tom jste. Pokud to bude ucházející, pustíme Vás už před svátky.“

„Souvislé rehabilitace? A co jsem u Merlina podle Vás dělal celé předešlé týdny? Válel se na pláži? Vždyť mě neustále někam taháte.“

„To je pravda, ale měl jste většinou volné víkendy. Tento týden tomu tak nebude. A asi jste si všiml, že tu dnes George není. Budu Vám asistovat já. Nikdo jiný volný není.“

„To tu máte tak málo sestřiček?“

„Domnívám se, že nikoli, ale v pátek se stala na dálnici hromadná nehoda. Sestry jsou teď potřebné jinde. Tak jestli můžete, pomůžu Vám na křeslo.“

Severus už toho začínal mít plné zuby. Nejdřív ho opět nutila zvedat nohy i se závažím na nich upevněných. Pak musel asi půl hodiny strávit na chodícím pásu, nastaveném na tu nejnižší rychlost a pak ho nutila, aby změnil směr chůze v závislosti tom, odkud se ozýval její hlas. Vážně už si připadal jako batole, které neustále chodí za svými rodiči. Jen s tím rozdílem, že batole většinou nepřišpendlí své rodiče k podlaze, když na ně spadne, jako se to během celého cvičení podařilo jemu asi pětkrát. Sice už se jakž takž pohyboval, ale i přesto se občas objevil zásek a on se skácel.

Jinak si nemohl stěžovat. Na delší vzdálenosti ho ovšem pořád dopravovali na kolečkovém křesle, ale do koupelny už si zvládl dojít bez Georgovy pomoci. Dokonce i poslepu, když tedy opomene tu první výpravu, po které měl na čele pěknou bouli celý týden.

Teď už toho měl ale vážně dost.

„Grangerová, neřekla jste, že mě ze svého oddělení chcete dostat v rakvi.“

„Co prosím?“

„Už toho mám dost. Pořád jen dojděte támhle, a teď zase ke mně a pořád dokola.“

„Jak chcete, můžeme dnes už skončit,“ dostala ze sebe Hermiona trochu zaraženě. „Pojďte, pomůžu Vám do křesla.“

„To zvládnou sám.“

Aniž by dbala na jeho mumlání, vzala ho za loket a opatrně ho usadila. Když mu chtěla pomoci do postele v jeho pokoji, ohradil se.

„Já to zvládnou sám, Grangerová.“

„Musíte být už unavený, pomůžu Vám,“

„Grangerová, Vy špatně slyšíte? Říkám, že to zvládnou,“ řekl podrážděně a zvedl se. Zjevně trochu prudčeji, protože se mu podařilo zavravorat. Hermiona ho okamžitě podepřela.

„Pomůžu Vám.“

„Před chvílí jste mě nejméně tři hodiny nutila chodit. Podotýkám samotného. A teď mě nenecháte dojít ani do postele,“ zavrčel na ni.

„Ano, ale tady by se Vám při pádu mohlo něco stát. Nejsou tu polstrované podlahy,“ nevzdávala se Hermiona a opět ho chytila pod paží.

„Řekl jsem, že to zvládnou,“ téměř ji okřikl jak malou holku a vyškubl svou ruku z jejího sevření. Aby dodal svým slovům vážnost, udělal prudký pohyb rukou. Bohužel velmi nešťastně.

Neuvědomil si ani svou výškovou převahu, ani Hermioninu blízkost. Jak mohl odhadovat, zavadil hřbetem ruky o její tvář. A docela zprudka. Hermiona bolestivě sykla, načež bylo v místnosti následujících několik vteřin hrobové ticho.

Po těch nekonečných sekundách uslyšel její spěšné kroky. Dřív než však stihla sama otevřít dveře, udělal to někdo jiný. Severus toho lékaře znal jen podle hlasu.

„Hermiono, tady jsi, hledal jsem tě, potřebu-“ Tedd se zarazil. Na plášti jeho kolegyně se skvěly dvě rudé kapky.

„Herm, co se ti stalo? Jsi v pořádku?“

„Jo, jen se mi zamotala hlava. Uhodila jsem se. Jsem už unavená.“

„Počkej, ale tohle bude možná na šití. Máš úplně roztržený ret.“

Severus stál bez hnutí vedle své postele a ztrnule poslouchal scénku před sebou. Víc už neslyšel. Zavřeli dveře.

Uhodil ji.

Ale bylo to nechtěné, ozvalo se jeho druhé já.

Uhodil ji a jen protože mu chtěla pomoci.

Nic to není.

Nic to není?! Bude mít jizvu na rtu. Nikdy mu to neodpustí.

Od kdy stojíš o něčí odpuštění?

Vztekle praštil pěstí do nočního stolku. Ublížil jedině bytosti, která mu tolik pomohla. Která pro něj a pro jeho uzdravení udělala maximum.

„Sakra!“ zaklel vztekle.

Tohle se nemělo stát.

19. Návrat

Hermiona se od té doby u něj už ani neukázala. Několikrát se pokořil a zeptal se na ní. Vždy se mu dostalo stejné odpovědi: „Má mnoho práce.“

Byl našťvaný. Hodně našťvaný. Na sebe a na toho panáka, který si ji odveze do Států a on se jí nebude moci ani omluvit. Během těch několika dnů, které ho nenavštívila, pochopil, že mu na ní záleží. Nechtěl, aby se rozešli takhle...

Zatímco Severus pravidelně rehabilitoval a ve zbývajícím čase zpytoval svědomí, Hermiona se snažila na vše zapomenout. Byla přesvědčena, že jí s Edwardem čeká v Americe nový život, po kterém tolik toužila. To, co se stalo, prostě a jednoduše přešla. Připomínala jí to jen drobná jizvička, která jí zůstala na rtu. Svého bývalého profesora už nenavštívila. Předala ho do péče kolegovi. Ostatně už byl téměř v pořádku. Rehabilitace měly výborné výsledky a za několik dní mu sundají i tu pásku. A on se bude moci vrátit do Bradavic a Hermioně se snad konečně podaří zapomenout...

Zrovna mířila k automatu, když ji dohonil kolega.

„Ahoj krásko. Jsi nějaká zamyšlená. Děje se něco?“

„Ne. Mělo by?“ zalhala pohotově a zahrnala myšlenky na pacienta ležícího na pokoji číslo šest.

„To já nevím, ale chodíš pár dní jako tělo bez duše. Měla by ses radovat. S tím chlápkem ze šestky se ti podařil hotový zázrak.“

„Hm,“ pokrčila rameny a změnila téma. „Kdy mi přivezeš Frolu?“

„Zítra, jak jsme se domluvili. Už se nemůžu dočkat až tam s Paulou budeme sami,“ zasníl se.

„Fajn, už se na ni těším. A přeju vám, abyste měli co nejlepší počasí. A teď mě omluv. Mám ještě práci,“ spěšně se rozloučila a zamířila do kanceláře.

Musela připravit podklady pro Snapeovo propuštění. Neviděla důvod ho tu držet déle, než je nutné a předpokládala, že mu dnes nechá sundat tu pásku, aby se zjistilo, jak je na tom. Domnívala se, že jeho zrak bude v pořádku. Možná bude potřebovat slabší brýle, ale jinak bude určitě vše bez problémů.

Byla neděle a ve středu ho nechá propustit. Musí ale zdůraznit kolegovi, aby mu řekl, že do práce se smí vrátit až po Vánocích. Sice se jí to moc nezamlouvalo, ale musel si ještě odpočinout. Ona už ty dva dny odučit zvládne. Nejvíc se však bála setkání na plese. Snažila se Minervě nějak vymluvit, aby už do Bradavic nemusela, ale ona jí na to neskočila. Stipendium bude muset Alici předat se Severusem. Nutno podotknout, že se onoho setkání docela obávala. Kdyby tak tušila, že bude mít tu čest ještě dříve...

„Takže, pane Snape, vaše poslední testy dopadly výborně. Pohybové funkce jsou v pořádku, zrak je jako dřív. Není důvod vás tu déle držet,“ prohlásil lékař ve středním věku, který měl Severuse na starosti. Severus jen kývl. Pásku už neměl na očích tři dny a zrak se mu opravdu vrátil. Byl upozorněn, že do práce se má vrátit až po Vánocích, ale na to nebral velkou zřetel. Ještě ho lékař seznámil s možností zhoršení zraku. To by ale vyřešily brýle, nebo případná další operace. Lékař pomalu domluvil. Jako by si na něco vzpomněl, při odchodu se zarazil.

„Tohle Vám posílá doktorka Grangerová,“ podal Severusovi balíček a odešel. Ten už byl připravený na odchod, ale uvědomil si, že mu chybí podstatná věc. Tedy hůlka. Měl v plánu najít Hermionu děj se co děj, přestože se mu to v minulých dnech vůbec nedařilo. Buď se nechala zapřít, nebo nebyla v nemocnici.

Teď ale svíral v rukách podlouhlý balíček a věděl téměř jistě, že je v něm jeho hůlka. Pochopil, že už ho Hermiona nechce ani vidět. Nedivil se. Po tom všem. Už nezbývalo nic jiného než vyjít před nemocnici a najít si místo vhodné pro přemístění.

„Co sám sis zavínil, to bolí nejvíce,“ pronesl tiše před svým kabinetem a sám se divil, jak se mu podařilo nepozorovaně dostat až do svých prostor. Rozhodně si ale nestěžoval. Neměl náladu se s kýmkoli potkat či snad se s někým vítat. Prostě byl zpátky a teď už nic nebrání tomu, aby vrátil svůj život do starých kolejí. A začne s tím hned zítra. Věděl, že měla Hermiona ve čtvrtek první hodinu se sedmáky a to hned od sedmi. Neměl ani v nejmenším v plánu poslechnout lékařovy rady. Už z toho důvodu, že zítřek byl možností ji konečně vidět. A tím vidět myslel opravdu vidět, ne jen slyšet její laskavý hlas. Předpokládal totiž, že se zítra dostaví na jedny z posledních suplovaných hodin, a on už by pak neměl možnost se s ní setkat. O Minervině plánu s předáváním stipendia neměl zatím ani tušení.

Hermiona ráno úspěšně zaspala. Z práce přišla předchozího dne utahaná jak kotě, takže se jen osprchovala a předpokládala, že se do Bradavic odletaxuje až ráno. Teď se za to proklínala. Rychle si vyžehlila vlasy a stáhla je do gumičky. Když probíhala kuchyní, usrkla ze studené kávy ze včerejška a zároveň se otrásla odporem. Nasoukala se do prvních černých kalhot, které našla a popadla halenku se stojáčkem. Přehodila si přes ramena dlouhé sako a vyrazila hledat polobotky bez podpatku. Nějakým záhadným způsobem nebyly na místě, které jim bylo určeno, ale málem se přerazila o ty na vysokém štíhlém podpatku. Vzdychla a obula je.

Frola, Teddův pes, ji pozorovala značně pobaveně (jestli je tedy tento výraz u psa možný) a jednu z bot, které její dočasná panička vlastnila, si držela pod mohutnou tlapkou.

Rychle, jak jen jí to vysoké podpatky dovolovaly, vyrazila ze svého bradavického pokoje směr učebna lektvarů. Trochu jí překvapilo, že na ni studenti nečekají před učebnou, ale předpokládala, že je pustila dovnitř Minerva, když ona dlouho nešla.

Severus stál za svou katedrou s pažemi založenými na hrudi a dokončoval výklad lektvaru, který v následujících minutách měli studenti připravit. Dělal, jako by s nimi o žádné hodiny nepřišel, ale nutno podotknout, že ho mírně překvapila jejich kázeň. Nikdo ani nemukl, jen si ho zkoumavě prohlíželi.

Přisuzoval to Hermioniným metodám a své absenci.

„... a proto je důležité připravovat tento lektvar v přítomí,“ dokončil a jediným mávnutím hůlky uvedl učebnu do stavu šera.

V ten moment se prudce rozrazily dveře a do místnosti rázným krokem vešla Hermiona. Aniž by ji napadlo rozhlédnout se po místnosti, zakládajíc si ruce na hrudi, spustila: „Všichni připraví jeden z lektvarů, které jsem s vámi probrala minulý týden. Poté bude následovat opakovací test z učiva od čtvrtého ročníku do teď. Máte na to čtyřicet minut. Pane Browne, strhávám vám deset bodů. Já jsem tady, takže laskavě věnujte pozornost mě a ne něčemu co lítá za mnou,“ pohledem přelétla třídu. „To samé platí i pro Vás slečno Clawisová. Právě jste připravila svou kolej o dalších deset bodů. A vytáhněte rolety. Jestli se bojíte záření, tak se namažte opalovacím krémem,“ přidala ještě ironickou poznámku.

„Okamžitě,“ dodala, když se ani jeden student k ničemu neměl.

Severus to celé pozoroval bez hnutí. Díky šeru, které ve třídě jeho přičiněním panovalo, nezahlédl její obličej a nepoznal by ji ani podle stylu oblečení. Její hlas měl však už nepochybně vrytý ve své paměti.

Nezmohl se na víc, než ji jen tupě sledovat. To s jakou energií vrazila do třídy ho překvapilo. Její další počínání a slova ho pak přímo fascinovala. Jestli tenkrát Minervě nevěřil, teď si byl jistý, že ani v nejmenším nepřeháněla.

Sledoval drobnou ženu před sebou, která i přes vysoké podpatky byla stále o pár centimetrů menší než on. Černé oblečení jí neuvěřitelně sedělo a dlouhé upnuté sako kopírovalo křivky jejích zad a zadečku. Rovně dlouhé vlasy stažené do gumičky, které v šeru zaznamenal, pak jen umocňovaly celkový dojem. V tu chvíli netoužil po ničem jiném, než se jí alespoň na krátký okamžik dotknout.

Vzpamatoval se až v okamžiku, kdy prudce vyštěkla to své „okamžitě“. Všiml si, že studenti těkají svými pohledy z ní na něho a rozhodně neměl v plánu nechat jí odebrat za tuto činnost všem po deseti bodech.

Zprudka se nadechl, aby jí konečně zarazil.

„Domnívám se, že rolety budou muset zůstat na svých místech. Stažené jsou nedílnou součástí přípravy antikoncepčních lektvarů.“

Hermiona se znatelně zarazila. Jak jen mohla být tak hloupá a myslet si, že Snape opravdu začne učit až po Vánocích, vynadala si v duchu. Neměla však v plánu s ním jakkoli konverzovat, proto mu nevěnovala žádnou pozornost. Ani se neotočila.

„Je patrné, že vaše budoucí vzdělávání je již zpátky v péči profesora Snapea. Nemám tu už tedy co dělat,“ otočila se na podpatku a opustila učebnu.

Severus byl zaskočený. Nečekal takovou reakci. Doufal, že mu věnuje alespoň jediný pohled. Ale nedočkal se ani toho. Co vlastně čekal? Po tom jak se k ní zachoval...

Zahnal vlezlé myšlenky na drobnou ženu v černém a opět věnoval svou pozornost studentům.

20. Ples začíná...

„Frolo, pojď ke mně,“ vyzvala tu chlupatou kouli a uvolnila jí místo ve své posteli. Fenka neváhala ani okamžik a se zafuněním vyskočila na postel. S žuchnutím se stočila těsně vedle Hermiony a nechala se hladit po hlavě. Ani nepostřehla, že ji do kožichu dopadlo několik slaných kapek.

Během několika minut po tom, co ji Snape překvapil v hodině, si sbalila těch pár věcí, které tam měla, rozloučila se spěšně s Minervou a dopravila se k sobě. Shodila ze sebe upnuté oblečení a zalezla si jen v jedné z pánských košil, které už nestihla darovat svému otci a Teddovi byly malé, do postele.

Teď drbala za ušima to přítulné stvoření a přemýšlela nad tím, proč vlastně brečí. Vždyť k tomu neměla nejmenší důvod, nalhávala si pořád. Až teď si uvědomila, že k tomu možná důvod má. Byla na sebe našťvaná. Nechala své city zajít až příliš daleko a uvědomovala si, že by Snapea toužila nejen políbit, jak si onehdy přiznala.

Proč by se raději nechala objímat od toho věčně ironického mizery místo od Edwarda? Nechápala to. Kdy k tomu došlo? Kdy si to uvědomila poprvé? Možná až dnes, když jí při jeho slovech přeběhl mráz po zádech. Nebo už dříve, když ho po tom incidentu odmítla navštěvovat? Musí se vzpamatovat. Přece si nenechá zkazit život tímhle člověkem. Ještě několik dní a odjede s Edwardem do Ameriky a začne tam nový život. Bez Bradavic, bez kouzel, bez Snapea.

Severus se jako obvykle vydal do Velké síně na oběd. Samozřejmě tím vzbudil pozdvižení, ale ne tak velké, jak se dalo očekávat. Přece jen školní tamtamy fungovaly bezchybně a rychle. Ještě než si stihl sednout, objevila se u něho Minerva.

„Severusi, chlapče, proč jste nedal vědět, že se vrátíte tak brzy?“

Skousl toho chlapce a znuděně podotkl: „Předpokládal jsem, že se zmíní slečna Grangerová.“

„Opravdu? S Hermionou jsem mluvila, ale nic podobného mi neřekla. Až dnes se přišla rozloučit a sdělila mi, že dorazí až na ples.“

Severus zbystřil. „Na ples?“ zeptal se, pokud možno co nejlhostejněji.

„Ano, ona Vám o tom neříkala? Budete spolu s Hermionou předávat Alici to stipendium. A aby to bylo slavnostní, tak se to uskuteční na vánočním plese. A navíc by se mi ji ani jinak nepodařilo na ples dostat. Odjíždí hned po Vánocích do Ameriky,“ dokončila jeho nadřizená a neušlo mu, že po něm hodila při poslední větě mírně vyčítavý pohled.

„Takže ode mě se čeká co přesně?“

„Ples začíná klasicky v šest a to předání vidím tak kolem osmé hodiny. Hermiona mi říkala, že bude moci dorazit jen na tuto příležitost. Nechce se dlouho zdržet. Nevím proč. Neříkala Vám něco, Severusi?“

Proč asi, prolétlo mu hlavou. Došlo mu, že tady už nemá žádnou šanci. Ale i přesto mu záleželo na tom, aby se jí mohl omluvit... Aby ji mohl ještě jednou vidět. „Ne,“ pronesl po chvíli. „A mimochodem – dorazím také až kolem osmé.“

„Jistě, od Vás jsem opravdu nečekala, že tu budete od začátku do konce a budete protáčet studentky,“ mrkla na něj a šla se posadit na své místo.

Co si ta ženská o sobě myslí, pomyslel si, ale raději se zdržel komentáře. Momentálně měl úplně jiné myšlenky. Uvidí ji. Uvidí bytost, která mu, ač o tom neměla ani tušení, změnila smýšlení na svět a na lidské hodnoty. Vrátila mu zrak a probudila v něm city, které si myslel, že už nikdy nepocítí. Ale bylo mu jasné, že je bude muset potlačit. Prostě se jí omluví a nechá ji zmizet ze svého života.

Ten jeho se tak jako tak vrátí do starých zajetých kolejí. Všemi bude považovaný za mrzutého profesora lektvarů, který se podle historek, jenž o něm kolují, mění na netopýra a po nocích loví bezobratlou havěť. Jen on sám ví, že bude tak jako dosud nadávat každé ráno na chlad jeho sklepních prostor a bude si peřinu přitahovat těsněji k bradě, protože se nenajde nikdo, kdo by mu ráno poskytl trochu lidského tepla.

Potlačil chuť praštit pěstí do stolu. Raději se zvedl od nedojedeného oběda a vydal se do svých komnat připravit si podklady na další hodiny.

Hermiona stála před svou šatní skříní a přemýšlela, které ze dvou plesových šatů, jenž vlastnila, zvolí na dnešní příležitost. Jedny byly jednoduché s ramínky. Barvu měly krvavě červenou a sukně byla jen s podšívkou. Žádné další vrstvy, které by vytvářely dojem bohaté sukně.

Ty druhé pak byly o poznání výraznější. Lesklý tmavě modrý materiál odrážel dopadající světlo, a vytvářel tak na jejich nositelce zajímavou hru barev. Nejednalo se úplně o korzetové provedení, ale šaty byly bez ramínek. Dokonale tvarovaný vršek se přesně hodil pro lehce plnější poprsí a vytvořil tím nádherný dekolt.

Šaty neměly klasický splývavý vzhled, ale vypadalo to, jako by s nimi někdo přímo na jejich majitelce otočil o několik stupňů doleva. Tento efekt způsobil zvlnění a stočení látky do spirály, která začínala u dekoltu a končila až na zemi. Když ji v nich jednou viděl Tedd na lékařském plese, tak prohlásil, že jsou jako růže. Vrstvené z jednotlivých plátek a probouzející všemožné fantazie.

Jí samotné se také moc líbily, ale nechtěla to dnes přehnat. Sáhla tedy pro ty jednoduché červené. Jakmile se však začala shánět po vhodných červených lodičkách, nepochodila. Jednu nenašla vůbec a tu druhou si spokojeně žužlala Frola.

„Já tě uškrtním. Ty jsi neskutečně příšerný pes, víš to?!“

Frola jí nevěnovala větší pozornost a dál se věnovala ukořistěné botě. Hermiona si povzdechla a vrátila červené šaty na své místo. Vzala ty modré a z útrob skříně vylovila i nepoškozené sametové modré lodičky.

„Ale je to na tebe, je ti to jasné?“ pohrozila fence, která si hověla na její posteli. „Ale tobě je to koukám úplně fuk, vid?“ pokračovala ve své samomluvě a začala se převlékat.

Severus na tom byl podobně. Bylo to snad poprvé, kdy se snažil udělat svým oblečením skutečně dobrý dojem. Při výběru vhodného oblečení uvažoval, že zvolí klasiku. Černý společenský hábit. Ale pohled mu sklouzl na nepoužitý komplet, který se krčil v rohu jeho skříně. Jednalo se o kalhoty, dlouhý kabátec a barevně sladěný plášť přes ramena barvy večerní oblohy s modrými odlesky. Nerozhodoval se dlouho. Vylovil ještě bílou košili s vázankou a následně zamířil do koupelny.

Když se Severus objevil přesně v osm hodin ve Velké síni, předpokládal, že už Hermiona bude někde konverzovat s Minervou. Jaké bylo jeho překvapení, když se k němu jeho nadřízená přičítala úplně sama.

„Severusi, náramně Vám to sluší,“ rozplývala se a nevynechala mrknutí.

Oslovený jen nesouhlasně nadzvedl pravé obočí a raději její výstup nekomentoval. Minervě to ale zjevně vůbec nevadilo, vystačila si sama.

„Už jsem se bála, že se neukážete ani jeden. Hermiona ještě nedorazila a to už je po osmé. Slibovala mi, že tu bude už před osmou a nic. Neviděl jste ji někde?“

Severus se zamyslel. Těžko říci. Měl dokonce pocit, že i kdyby ji viděl, nepoznal by ji. Dokonale mu stačila změna, kterou u ní zaznamenal, když se mu vrátila do hodiny. Teď neměl ani ponětí, co bude mít na sobě, natožpak jak moc se změnila její vizáž. Jen pokrčil rameny.

„Nevím. Nejspíš nikoliv.“

„Dobrá, půjdu se po ní ještě podívat. Držte se, prosím, někde v těchto místech, ať Vás pak nemusím také někde hledat,“ povzdychla si Minerva a odešla.

Severus neměl nejmenší důvod se někde potloukat. Došel si jen pro sklenku vína a vrátil se na původní místo. V klidu upíjel vcelku dobrý ročník, jak se mohl dohadovat, a pozoroval dění na parketu. Zrovna hráli waltz a on by se nejraději začal smát. Taneční kreace, které provozovali jeho studenti na parketu jen stěží mohly být nazývány tanečními kroky. Natožpak tanečními kroky právě waltzu. On sám se za dobrého tanečníka rozhodně nepovažoval, ale to, co se dělo na parketu, bylo i na něj příliš.

Znovu upil ze své sklenky, když na svém rameni ucítil něčí dotek. Chtěl se otočit, ale zabránila mu v tom ruka v jeho vlasech a tichý šepot, který se otřel o jeho ucho.

„Dnes ti to náramně sluší, Severusi. Jsem ráda, že jsi už v pořádku mezi námi.“

Poznal ten hlas okamžitě. Ano, nová kolegyně, která měla na starosti věštění z čísel, Silvia Frölová. Nadechl se a pomalu se otočil.

„Kolegyně Frölová, nevzpomínám si, že bych Vám někdy dal nabídku tykání.“

„Ale no tak, Severusi. Nebuď pořád tak chladný. Víím, že po mě toužíš.“

Neubráníl se úšklebku. Musel uznat, že tahle ženština má vážně výdrž. Uháněla ho už od doby, kdy nastoupila. Severus by si možná dal i říct. Jen kdyby stejným způsobem před tím nesvedla podstatnou část mužského zastoupení profesorského sboru. Výjimkou byl snad jen Hagrid a Kratiknot. Jinak už na svém kontě měla všech pět profesorů, kteří po válce nastoupili na uvolněná místa. Spekulovalo se, že jejím spárům neunikl ani Firenze.

Teď však bylo jediným jeho úkolem dostat jí ze své blízkosti a to v co nejkratším čase. Respektive než se objeví Hermiona.

„Domnívám se, že jste mě nepochopila. Nemám zájem.“

Silvia jeho poznámku nebrala na vědomí a využila příležitosti temného zákoutí. Severus pak o několik sekund později proklínal zálibu temných koutů, protože předpokládal, že by si tohle na viditelnějším místě nedovolila. Než se stačil vzpamatovat, přitiskla se k němu celým tělem a vjela mu rukou do vlasů.

„Neříkej, že to s tebou nic nedělá? Copak to necítíš?“ zeptala se ho nejsvůdnějším hlasem, jaký kdy dosud slyšel.

Pokud možno nejméně prudkými pohyby se jí snažil od sebe odstrčit. „Jediné, co začínám cítit je, že se mi začíná dělat špatně.“

Bohužel ani tato věta nevyvolala požadovaný efekt. Silvia se místo uražení a opuštění jeho blízkosti jen afektovaně zasmála.

„Miluji tvůj humor, Severusi. Ale nemůžeš si pořád hrát na ledového krále. A já víím, jak tě rozpálit.“ Vytrhla svou ruku z jeho sevření a neomylně zamířila do jeho slabin.

Severus začínal mírně panikařit. Věděl, že právě tyhle partie by ho mohly zradit. Snažil se tedy rukou, která nesvírala skleničku zachytit její ruku.

Tu však chytil do svého sevření někdo jiný a zmatená Silvie byla dost nevybíravým způsobem odstrčena.

Ten někdo pak Severuse chytil za klopy jeho kabátce a divoce se přísál k jeho rtům...

21. Chci poslední odpověď...

Hermiona ty dva pozorovala poměrně dlouhou chvíli. Přicházela v okamžiku, kdy se Minerva oddělila od Severuse. Kupodivu si jí nikdo nevšiml. Snape si zamířil pro pití a ona se neubránila potřebě chvíli ho sledovat.

Musela uznat, že si dal dnes vážně záležet. Jeho oblek byl jako šitý na míru. Obepínal jeho štíhlé tělo a byla si jistá, že v ženách probouzel nejrůznější představy. Jestlipak se takhle oblékl kvůli nějaké ženě? Napadlo ji a pocítila... snad... žárlivost?

Sledovala, jak si vybral snad nejtmaší kout, který v sále byl a v ten okamžik se potvrdily její představy. Zezadu k němu přistoupila žena v šatech jedovatě zelené barvy, které více odhalovaly než skrývaly a začala se po něm plazit. Hermiona se chtěla znechuceně otočit a jít vyhledat Minervu, ale v ten okamžik si všimla, že přítomnost té ženy není Severusovi zrovna milá.

Postřehla, jak se jí snaží odstrčit a zřejmě jí věnoval i nějakou nelichotivou poznámku. Žena naproti němu však nejspíš neměla v plánu dnešního večera neúspěch u Mistra lektvarů a nepřestávala ho svádět.

Hermionu v tu chvíli napadl ďábelský plán hodný pravého Zmijozela. Zabíla by tím dvě mouchy jednou ranou. Splnila by si své přání a zároveň by pomohla Severusovi od té ženštiny možná i na delší dobu než jen na dnešní večer.

Ještě chvíli váhala. Uklidňovala se myšlenkami, že by to bylo jen poprvé a naposledy. Pak odjede a zůstane jí jen hezká vzpomínka. Ale co když to není tak úplně dobrý nápad. Třeba jen Severus dělá drahoty, ale jinak mu snažení té ženy dělá více než dobře.

Když se pomalu začala přesvědčovat, že ten nápad zas tak dobrý není, zahlédla ruku té coury neomylně směřující do jeho slabin. Postřehla, že se jí snaží zarazit, ale jednou rukou se mu to moc nedařilo.

A bylo rozhodnuto. Rychle překonala těch několik metrů, které je dělily a tu ženskou od Severuse nemilosrdně odstrčila. Aniž by pak čekala na jakoukoli další reakci, pevně ho chytila za klopy jeho kabátce, přitáhla si jeho hlavu a prudce ho políbila.

Že by se ženy sami od sebe lepily na jeho rty se vážně nestávalo příliš často. Netušil tedy, jak se zachovat. Protože se ale přítomná dáma vcelku činila a celkově se jednalo o docela příjemnou činnost, rozhodl se do toho nezasahovat. Naopak se aktivně zapojil. Volnou rukou umístil na její záda a přitáhl si ji blíž. Zároveň začal polibek intenzivně vracet.

Vážně neměl tušení, co to je za ženu, ale ani to v tu chvíli nechtěl zkoumat. Bylo mu jasné, že jakmile se od něj odtrhne, řekne mu něco ve stylu – *Promiňte, ale já si Vás spletla*.

Jeho překvapení bylo tím větší, když mu žena v jeho náručí položila dlaně na prsa a pomalu se, jak mohl soudit tak i vcelku neochotně, od něj odtrhla.

Chvíli na sebe jen tak hleděli a on přemýšlel odkud ji zná. Byla mu mírně povědomá, ale netušil kam ji zařadit. Když pak promluvila, myslel si, že se zbláznil. Tohle přece nemohla být Hermiona Grangerová!

„Ahoj miláčku. Promiň, že jsem se zdržela. To je tvá kolegyně?“ zeptala se, věnovala mu zářivý úsměv a rukou ukázala na konsternovanou Silvii, kterou, jak si uvědomila, znala podle vidění jako jednu ze svých dočasných kolegyní.

Severus se vzpamatoval neuvěřitelně rychle. Chytil Hermionu za loket a se slovy: „Seznámím vás později,“ se jí snažil dostat někam, kde by mu vysvětlila svoje předchozí chování. Nebylo mu však přáno. Cestu jim zastoupila Minerva.

„Tak tady jste. Konečně!“ vydechla úlevně a ostřížím zrakem zrentgenovala Severusovu ruku na Hermionině paži.

„Vidím, Severusi, že si Hermionu vedete na parket, ale musíte chvíli vydržet. Jen co předáte to stipendium. Pak můžete tančit až do rána,“ věnovala jim shovívavý úsměv a odváděla je k pódiu.

Jako první předal certifikát Alici Severus. Hermiona pak měla předat květinu. Této příležitosti využil Severus k tomu, aby si Hermionu konečně pořádně prohlédl.

Ať už si plánoval jejich setkání jakkoli, musel uznat, že to, co se před několika okamžiky stalo, dokonale předčilo jeho očekávání. Tak spontánní polibek snad ještě nikdy nezažil. A měkkost Hermioniných rtů. Její chuť, její vůně... Pořád se z toho nemohl vzpamatovat. Vždyť on ji ani nepoznal. Ale nemohl se divit. Změnila se opravdu hodně.

Její postava nabyla ženských křivek. Ďadra byla uvězněna v korzetu a její dekolt přímo vybízel k nejednomu pohledu. Výraz v obličeji byl o mnoho dospělejší a rozumnější, než jak ho znal z dob, kdy ji učil.

Dokonale si hlídala emoce, které vyjádří, a které naopak nikoli. Její šaty kopírovaly křivky jejího těla a on z ní nemohl spustit oči. Vlasy, které byly jindy tak nepoddajné teď měla rovné a svázané do úhledného účesu. Musel přiznat, že se z ní stala okouzující žena. Jeho hříšné úvahy přerušila Minerva.

„Ještě jednou Vám, Alice, za celý profesorský sbor blahopřeji a teď vyzývám všechny přítomné, aby se vrátili k zábavě, kterou měli započatou.“

Ozval se potlesk a davy studentů se vrhly zpět na parket předvádět své taneční kreace. Hermiona okamžitě zamířila k Minervě a zmařila tak opět Severusovu snahu promluvit si s ní o samotě.

„Minervo, myslím, že už půjdu. Svůj úkol jsem splnila, takže-“

„Hermiono, neříkejte, že už chcete odejít. To byste mi přece neudělala.“

„Vážně, myslím-“ opět nestačila domluvit. Minerva se otočila na podpatku a lehce poplácala odcházejícího Severuse po zádech.

„Severus si s Vámi zatančí, Hermiono. Abyste se tu tolik nenudila. Vidíte, Severusi?“ Znělo to spíše jako přímý rozkaz než řečnická otázka. Severus se otočil a setkal se s Minerviným nesmlouvavým pohledem.

„Smím prosit?“ zeptal se Hermiony a nabídl ji ruku.

Hermiona musela chtě-nechtě souhlasit. Vložila svou drobnou dlaň do té jeho a aniž by cokoli řekla, nechala se odvést na parket. Ozvaly se první tóny valčíku. Severus ji uchopil a ona se od něj nechala vést. Ani jeden z nich nepromluvil. On najednou nevěděl jak začít a Hermioně to takhle vyhovovalo. Byla rozhodnuta hned po skončení skladby zmizet.

Najednou kolem nich proplula Minerva, kterou svíral v náručí jeden z primusů. Praštila Severuse do zad se slovy: „Netancujte tak prkenně, Severusi. Umíte to i lépe!“ a zase odplula.

Severus mírně hekl, ale snažil se své prkenné kroky trochu vylepšit. Hermioně unikl pobavený úšklebek. To se mu ani za mák nelíbilo, přece tu nebude pro smích. Chtěl se ohradit, když mu do zad někdo uštedřil další herdu.

No, někdo je dost široký pojem, jakmile se otočil, zjistil, že se jedná opět o jeho nadřízenou. Díky svým ještě ne příliš koordinovaným pohybům, lehce zavrával a byl nucen se pevněji chytit jediného bodu, který mu v tu chvíli mohl poskytnout oporu. Tedy Hermiony.

Minerva mu opět věnovala úsměv a přidala další moudrost: „Severusi, copak takhle se tančí valčík? Nesmí mezi vámi být mezera, jako kdybyste tančili ve třech. Jinak to není žádný tanec. No tak, jděte těsněji k sobě!“ opět použila ten tón nepřipouštějící námitky.

Severus to už nemohl přejít bez komentáře. Chtěl se konečně ozvat, ale to už byla Minerva pryč. Pokusil se tedy alespoň vyjádřit nesouhlas s jejím chováním

„Jestli mě ještě jednou praští, tak-“

Tak co se Hermiona nedozvěděla, protože kolem nich opět zavířila Minerva a věnovala svému zaměstnanci další ránu do zad a zcela nekompromisně ji doplnila slovy: „A povídejte si taky s Hermionou. Chudáček se vůbec nebaví.“

A byla pryč.

„Co si to ta ženská zase vymýšlí,“ rozčiloval se vcelku oprávněně Severus.

„Myslím, že její záměr byl více než patrný,“ podotkla Hermiona.

„Co tím chcete říct?“

„Tohle,“ naznačila na jejich těla tisknoucí se k sobě. Ano, tak o tohle Minervě šlo.

Každou další ranou se k sobě ti dva přibližovali blíž a blíž, protože Severusovy pohyby byly stále trochu

nepřesné a on hledal oporu. Minerva to měla vážně dobře vymyšlené.

Aby se Severus trochu rozptýlil a nemusel myslet na teplo vycházející z jejího těla, konečně se jí zeptal na otázku, kterou měl na jazyku už hodně dlouho.

„Co to mělo znamenat, slečno Grangerová?“

Věnovala mu nechápavý pohled.

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Aha, tak Vy nevíte. A ještě mi budete tvrdit, že ta žena, která se na mě zcela nečekaně vrhla a začala mě líbat jste vlastně vůbec nebyla vy?“

„To nepopírám.“

„A víc mi k tomu neřeknete?“ ptal se už poněkud naštvaně.

„Ne.“

„Tak na to zapomeňte. Hned teď mi řeknete, proč jste to udělala!“

S pohledem upřeným někam za něj, po chvíli odpověděla: „Domnívala jsem se, že Vás ta žena obtěžuje. A vypadalo to, že ne poprvé. Teď můžete při jejím dalším pokusu tvrdit, že jste zadaný a budete mít pokoj. Jestli Vám to vadilo, tak se omlouvám.“

Nebyl si úplně jistý, jestli dobře slyší. Ona se mu omlouvá za ten úžasný polibek? Svět se vážně zbláznil. Než jí stihl oponovat, skladba dohrála a Hermiona se vyprostila z jeho sevření.

„Omluvte mě,“ pohledem vyhledala Minervu. Měla štěstí. Ta mířila zrovna k nim.

„Minervo, omluvte mě, ale už budu muset jít.“

„Hermiono, drahá, vážně Vás nepřemluvíme, abyste tu s námi ještě zůstala?“

„Obávám se, že nikoli. Když dovolíte, použiji naposledy Váš krb.“

„Ale jistě, jistě,“ souhlasila starší žena a v tu chvíli jí svitla snad poslední naděje, jak dostat ty dva ještě do kontaktu.

„Severusi,“ oslovila svého podřízeného „mohl byste Hermionu, prosím doprovodit?“

„Minervo, myslím, že to zvládnou sama,“ snažila se jí oponovat Hermiona.

„Nejde o to, zda to zvládnete či nikoli, má drahá. Ráda bych, aby Severus zrušil po vašem odchodu letaxové připojení. Nějak mě zlobí krb a nerada bych, aby se mi z něho vynořilo v mé nepřítomnosti nějaké individuum. Můžu se na Vás spolehnout, Severusi?“

Oslovený si nemohl nevšimnout téměř neznatelného mrknutí. Okamžitě mu došlo, co tím Minerva sleduje a v tu chvíli jí za to byl vděčný.

„Jistě, Minervo. Můžeme, slečno Grangerová?“ zeptal se a galantně ji dal přednost.

Kráčeli až k ředitelně naprosto mlčky. Ticho přerušil až Severus, když polohlasně pronesl heslo. Pokynul ženě vedle sebe a ustoupil, aby mohla vejít první. Cestou nahoru si nemohl pomoci, ale přemýšlel nad tím, že pravidla etiky vymýšlel nějaký nemrava, kterého bavilo sledovat ženská pozadí. Ne že by si stěžoval.

Jakmile vešli do místnosti, Hermiona odložila na stůl kabelku a začala si oblékat plášť. Chtěla se otočit, vzít si ji zpět, vhodit do krbu hrst letaxu a zmizet jednou provždy, ale nebylo jí přáno. Zastavil ji jeho hlas.

„Hermiono?“ oslovil ji.

Nechtěla se otočit, ale nemá prosba v kombinaci s něhou s jakou její jméno vyslovil jí nedala na vybranou.

Neochotně na něj pohlédla. Severus stál těsně za ní a díval se jí zpříma do očí.

„Jestli chcete slyšet něco ohledně té události... Nemám Vám co říct.“

„Chci po Vás poslední odpověď.“

Pohledem zavadil o její rty a jeho zrak spočinul na drobné jizvičce. Pomalu zvedl ruku a zlehka se dotkl místa, které narušovalo jinak pravidelnou konturu jejích rtů. Překvapilo ho, že neucukla, a on tak mohl

přejet prstem po celém dolním rtu.

„Proč jste si tu jizvu nechala? Věděla jste, že by stačilo jednoduché kouzlo a Vaše rty by byly jako dřív,“ promluvil konečně.

Hermiona se ušklíbala.

„Aby mi každý den připomínala, že i přes nevděk některých pacientů stojí za to dál pomáhat, protože jsou tu i lidé, kteří mou práci jednou ocení.“

Severus se zarazil. Podobnou odpověď a hlavně tak otevřenou nečekal.

„Mrzí mě to, nechtěl jsem-“

„Vím, že ne.“

„Přijměte, prosím, mou omluvu, Hermiono.“

Nemohla uvěřit vlastním uším. Opravdu je to jeden a ten samý Severus Snape? A opravdu ji zrovna on žádá o prominutí? Ale i přes počáteční hořkost, kterou cítila, dnes neměla důvod nepřijmout. Kývla.

„Přijímám. A teď když dovolíte?“ zbytek věty nechala viset ve vzduchu a chtěla konečně odvrátit obličej, aby dál nemusela přijímat jeho doteky, které jí způsobovaly neskutečná muka a které ona vnímala snad každíčkou buňkou svého těla.

Nedovolil jí to. Zatoužil naposledy ochutnat ty lahodné rty. Znovu chtěl pocítit vášeň, se kterou ho líbala.

Věděl, že to není správné, ale byla pro něj pokušením, kterému před několika desítkami minut zcela propadl.

Jejich rty se přibližovaly k oběma tolik vytouženému polibku. Severus intenzivně vnímal její vůni a teplo.

Hermiona bojovala sama se sebou. Věděla, že tohle není správné. Věděla, že to, co se stalo před tím, mělo být poprvé a taky naposledy. Všemi zapomenuto a pohřbeno hluboko. Přesto jí však racionální myšlení zcela zrazovalo. Byla tady jen potřeba jeho rtů na těch jejích.

Téměř cítil její rty na svých, když se od něj prudce odvrátila. Věnovala mu hluboký pohled, plný skrývaných emocí a než ji stačil jakkoli zarazit, pohltily ji plameny.

22. Krocení divé zvěře

Smetla si z ramen prach. Už dávno nebylo na jejím plášti jediné smítko, ale ona stále opakovala ty směšné pohyby rukou.

Myšlenkami byla někde jinde. Kde asi, ušklíbala se v duchu. V bradavické ředitelně. Ještě lépe pak pod tělem jednoho nejmenovaného profesora. Musela se zbláznit. Co se to s ní děje? Co to s ní udělal on?

Svůj pohled odvrátila a zamrkala, aby odehnala štiplavý pocit v očích. Musí to rychle zaspát. Ráno pak bude dobře.

V domnění, že si přehodí věci z jedné kabelky do druhé se automaticky začala shánět po té plesové.

„Sakra!“ zaklela nahlas.

Vzhledem k roztěkanosti a *jistým* rušivým okolnostem ji nechala ležet na stole bradavické ředitelny. Mohla zkusit se pro ni vrátit, ale předpokládala, že je to zbytečné. Snape jistě provedl, oč ho Minerva požádala a ona by nerada přišla k úrazu. Kabelku ale nutně potřebovala. Asi by se jí nepodařilo vysvětlit svým kolegům co že je to ta Alohomora. A klíče ze zvyku nosila stále s sebou. Teď se za ten zvyk proklínala.

Přemýšlela jak tuhle situaci vyřešit. Patron by jen stěží vydržel čekat na něčí příchod a zároveň ho nemůže poslat do davu ve Velké síni.

Ale dopis by krbem dorazit mohl. Proti poště přece blokový není! Sedla ke stolu a narychlo naškrábala několik slov.

Minervo,

zapomněla jsem si na Vašem stole kabelku. Pošlete mi ji, prosím, co nejdříve.

Děkuji, Hermiona

Vhodila dopis do plamenů i se stříbrným práškem a doufala, že Minerva navštíví svou kancelář ještě tento večer.

Ve chvíli, kdy se v londýnském bytě ozvalo ženským hlasem klení, stejnou potřebu měl i někdo jiný někde úplně jinde.

„Sakra!“ ulevil si nahlas a sesunul se do křesla v ředitelně.

Hlavou mu vířily myšlenky. Musel se zbláznit. Co se to s ním děje? Co to s ním udělala ona? Tak moc ji toužil v tu chvíli políbit. Ona ale zjevně nesdílela jeho touhu.

A co jsi také čekal, Severusi, napomenul se v duchu. Že se k tobě přísaje a pomiluje se s tebou na ředitelském stole? Už konečně přestaň být naivní. Ona k tobě nic necítí, nikdy necítí a ani nikdy cítit nebude.

V tu chvíli se zarazil. Když už tu přemýšlí o citech, neměl by si konečně přiznat ty svoje?

Zatraceně!

Ve chvíli, kdy zatoužil rozdrtit všechny své zápěstní i záprstní kůstky najednou a to pořádnou ranou do stolu, plameny v krbu zezelenaly.

Prudce se otočil v domnění, že by se snad vrátila. Jediné co spatřil byl kus papíru, na který dopadla jiskra. Chytl téměř okamžitě.

Severus pohotově vyskočil a drobný plamínek uhasil několika prudkými pohyby zápěstím. Papír nebyl nijak složený ani přeložený, nic mu tedy nebránilo pohlédnout na krátký text. Bylo to hodně dávno, ale rukopis poznal bezpečně. Ten se nezměnil...

Přelétl těch několik slov a až teď si všiml drobné kabelky, která ležela na stole.

Uvažoval. Nutno podotknout, že jako Zmijozel. Mohl by ji prostě jen poslat, ale taky by jí ji mohl předat osobně. Stačilo by přeci jen vhodit hrst známého prášku do ohně a...

...a nic. Nemůžeš jí zasahovat do života. Nechce tě, tak se s tím smiř. Ale přeci by se s ní nemusel vůbec setkat. Jen jí kabelku položí na stůl a zase zmizí. Kdyby ji poslal po sově, mohla by se ztratit, obhajoval svůj nápad.

Už neváhal. Nabral pořádnou hrst letaxu a vstoupil do krbu.

„Hlídej, Frolo!“ zavolala ještě na fenku a zmizela v koupelně.

Jediné, co potřebovala, bylo smýt ze sebe veškeré pochyby. Měla před sebou nádherný život po boku úžasného muže a nechtěla si to zkazit.

Zhmotnil se zřejmě v obývacím pokoji. Nesvítilo se v něm a do místnosti dopadal jen kužel světla z vedlejšího pokoje.

Nestačil udělat jediný krok, když se z temného kouta ozvalo výhružné vrčení.

Hermiona má psa? Prolétlo mu hlavou. Vždycky si myslel, že má raději kočky. No nic, zřejmě jde o neškodného ratlíka. Otočil se ke dveřím, ze kterých šlo světlo, v domnění, že najde obyvatelku bytu. Hodně rychle se ale zastavil a to v okamžiku, kdy si do zmíněného kuželu světla stoupla Frola a zavrčela ještě výhružněji.

Kdyby to nemělo čtyři nohy, ocas, uši a nevrčelo to, myslel by si, že se jedná o nějakého prehistorického tvora. Většího psa neviděl. Nutno podotknout, že se mu vážně nelíbil. A už vůbec se mu nelíbily vyceněné tesáky.

„Fajn, potvoro. Je mi líto, ale asi si na chvíli zdřímneš,“ pronesl šeptem a pomalým pohybem se snažil vylovit ze svého rukávu hůlku.

Vrčení ale nabývalo na intenzitě s každým jeho pohybem. Jakmile se jednou rukou dotkl svého rukávu, Frola se rozešla proti němu.

„Dobře, spát se ti nechce,“ neodpustil si poznámku, ale raději v pohybu nepokračoval.

Tele naproti němu se zastavilo, ale nepřestávalo vrčet. Přemýšlel, co dělat pokud nechce skončit zase v nemocnici.

Do krbu to nestihne. To by mu ta potvora dřív natrhla – není nutné dodávat co. Pro hůlku mu taky nedovolí sáhnout. Výborně, Severusi, takhle to dopadá, když se chodí na neohlášené návštěvy.

Jedinou možnou záchranou byla Hermiona. Něco mu však říkalo, že by při prudkém zvolání jejího jména měl prokousnuté hrdlo. A navíc si nebyl jistý, jestli by Hermiona nenechala toho tvora, aby si s ním pohrál.

Z přemýšlení ho vytrhl hlas, který chtěl momentálně slyšet nejvíc.

„Frolo! Kdepak jsi, zlatíčko? Neříkej, že se ke mně nechceš přitulit.“

Severus se, i přes překérnost celé situace, neubráníl úšklebku. Tak ono má to monstrum i jméno. Báječné! A přitulit by se momentálně chtěl víc on.

„Frolo, že ty zase civíš do krbu? Nechápu, co tě na těch plamenech tak fascinuje. Pojď ke mně.“

Skoro toho psa hypnotizoval, aby se konečně otočil a odešel za paničkou. Ta obluda se k tomu ale neměla.

„Frolo! K noze!“

Na to už ten příšerný pes konečně reagoval. Bohužel jinak, než by si býval přál. Udělala další krok k němu a vyzývavě štěkla.

„Už toho mám dost!“

Uslyšel přibližující se hlas, plný rozhořčení.

„Budit sousedy nebudeš. Je ti to jas-“

Ve dveřích zkoprněla. Několik kroků od jejího krbu stál muž, na kterého v tuto chvíli chtěla nadobro zapomenout.

„Co tady děláte?“ vyštěkla ještě pořád ve vzteku, který ji přepadl na Frolu.

Severus došel k závěru, že si může dovolit odpověď. Nepředpokládal, že by se to naproti němu na něj vrhlo bez souhlasu paničky.

„Snažím se přemluvit Vašeho psa, aby mě nesežral.“

Hermiona se při jeho ironické poznámce kupodivu trochu uvolnila.

„Dobře, tak to Vás nebudu rušit. Můžete pokračovat,“ oplatila mu a otočila se k odchodu.

„Přinesl jsem Vám tu kabelku,“ zaznělo vzápětí současně s opětovným zavrčením.

Otočila se a opravdu zahlédla v jeho sevření svou kabelku.

„Frolo, nech toho,“ zněla spíš otráveně. Fenka se však k odvrácení pozornosti od nezvaného hosta vůbec neměla.

Hermiona si vzdychla.

„Frola není můj pes. Jen ji hlídám. I když teď spíš hlídá ona mě. Nedovolí Vám žádný pohyb, dokud ji nepřesvědčím, že jste neškodný.“

„A to hodláte udělat jak? Vezmete na mě Zameták, zmlátíte mě a jakmile budu mimo, ta obluda usoudí, že už nejsem nebezpečný?“

„Obejmu Vás,“ ujistila ho suše.

„Cože?“

„Je tak cvičená. Její majitel je tak trochu šprýmař,“ dodala a rozešla se k němu.

Severus z ní nespouštěl oči. Až teď si uvědomil, že má na sobě zřejmě jen saténový zářivě žlutý župánek, který jí sahal mírně pod kolena. Vlasy měla mokré a nedbale rozhozené na ramenou. A opět kudrnaté, všiml si. Vypadala úchvatně.

Přešla až k němu. Frola nedůvěřivě zavrčela. Nějak se jí nezdálo, že chce její dočasná panička obejmout to individuuum, které vylezlo z krbu.

„Frolo, to je kamarád,“ prohodila ještě, ale vzápětí se postavila na špičky a pověsila se mu kolem krku.

Nejdřív chtěl prohodit něco ve smyslu, že s tímhle teletem se vážně kamarádit nehodlá, ale jakmile se k němu přitiskla, zadržela se mu slova v hrdle.

„Jak dlouho to bude trvat,“ zeptal se konverzačním tónem, když její objetí nepřestávalo.

„Dokud nepřestane vrčet,“ dostalo se mu odpovědi.

Výborně, nešlo by nějak zařídít, aby to zvíře vrčelo aspoň tak hodinu? Nebo radši dvě. Tohle kročení divé zvěře mu bylo nadmíru příjemné.

Hermiona si mezi tím v duchu nadávala. Mohla Frolu klidně podržet a nechat ho zmizet v krbu, tak proč zase udělala takovou pitomost. Teď už to ale musela dokončit. Kdyby se od něj teď odvrátila, brala by to fenka za nimi jako souhlas k opětovnému vrčení.

„Jestli můžete, pomalu mi dejte ruku na záda.“

Vážně se nerozhodoval dlouho. Pomalým pohybem jí umístil pravici mezi lopatky.

Frola to celé sledovala značně nedůvěřivě, ale pochopila, že to, co vylezlo z krbu asi tak nebezpečné nebude. Přestala se hlasitě vyjadřovat a klidně si sedla. Svůj zrak ale pro jistotu neodvrátila.

„Teď už by Vám neměla ublížit,“ prohodila Hermiona a chtěla se od něj odtáhnout, než zase udělá nějakou hloupost.

Severus to ale viděl trochu jinak.

Ruku umístěnou na jejích zádech nechal sklouznout na zadeček a přitáhl si jí blíž. Tentokrát to byl on, kdo se dožadoval polibku. Byl pevně rozhodnut, že jestli ho v následující chvíli odstrčí, nechá jí být. To se ale k jeho překvapení vůbec nedělo.

Hermiona si v duchu nadávala, ale nebyla schopná to zastavit. A jak si zbytkem zdravého rozumu uvědomila, ani to zastavit nechtěla.

Není náhodou pánům dovoleno úplně všechno, když se loučí se svobodou? Tak proč by si ona to pomyslné loučení nemohla vybrat už teď, napadlo ji. Nikdo se to nemusí dozvědět. S těmito myšlenkami, kterými si omlouvala své chování, se aktivně zapojila do jím započatého polibku.

Severusovi se vývoj situace náramně líbil. Jednou tomu psovi musí poděkovat, slíbil si v duchu. Na hlubší úvahy nezbyl čas. Ucítit, jak povoluje tkaničko na jeho plášti. Ten vzápětí skončil na zemi.

Jednou rukou si ji nepřestával tisknout k tělu. Druhou zajel do ještě vlhkých vlasů. Jazykem přešel přes její rty a následným mírným tlakem si vyžádal vstup dovnitř. Žena v jeho náručí mu vzdychla do úst a začala systematicky rozepínat knoflíčky na jeho kabátci.

Severus nutně potřeboval nějakou oporu. Netušil, kde je tady ložnice, ale šel za světlem. Cestou nechal z ramen sklouznout kabátec s jehož knoflíčky si Hermiona poradila neuvěřitelně rychle. A hned se vrhla na ty košilové. Nepřestával ji divoce líbat.

Jakmile se mu podařilo narazit do pevného bodu, rychle vyhodnotil situaci. Byli nejspíš v kuchyni. Tak tady ne, pomyslel si, ale nic mu nezabránilo nechat tu košili, kterou mu Hermiona stahovala z těla.

Jak zaznamenal, z kuchyně vedly ještě jedny dveře. Přisál se k jejímu uchu a jazykem polaskal lalůček. Když pokračoval až na krční tepnu, podařilo se mu vymámit z ní další opojný vzdech.

Teď to odhadoval na předsíň. A na konci tušil očekávanou ložnici. Cestou přes chodbu se mu podařilo zbavit bot i ponožek. Na prahu ložnice mučivě pomalu zatáhl za pásek na jejím županu.

Nechal ho sklouznout na zem a s radostí zaznamenal, že žádná další vrstva oblečení nebrání průzkumu žádoucího těla před ním...

23. Deja-vu

Probudil se mírně rozlámaný. A hlavně unavený. Přes záclony pokoj zahalovalo do intimního šera slabé měsíční světlo. Jak mu ale vzápětí došlo, nejednalo se o jeho pokoj.

Jestli pak ono to nebude tím, že jsi se ještě před chvílí muchloval v posteli slečny Grangerové a překvapivě

právě se slečnou Grangerovou. Promlouvalo k němu jeho svědomí.

Musel uznat, že jeho vnitřní hlas měl i tentokrát pravdu. Ležel v obrovské posteli, trochu podobné té jeho. Co se ale rozhodně té jeho nepodobalo, bylo povlečení. Respektive barva povlečení.

I přes relativní tmu mohl vyhodnotit, že všechno kolem něj je nesnesitelně zářivě žluté, jako její saténový župan, došlo mu vzápětí. Všechno tu bylo v jedné jediné barvě. Polštáře, peřiny, povlečení a dokonce i přehoz přes postel, který z pochopitelných důvodů vážně nestačili sundat.

Přesto tu něco chybělo. A to něco bylo poměrně významné *něco*. Chyběla sama slečna Grangerová. Jak mu ale vzápětí došlo, z místnosti sousedící hned s ložnicí vycházely známé zvuky. Aha, takže Hermiona se sprchuje a ty máš čas právě na to, abys vypadl.

Rozhodně se mu nechtělo ráno čelit rozhovoru na téma: Co jsme to, Merline, provedli?

Začal se vcelku neohrabaně hrabat z postele. Při této činnosti se však zaobíral myšlenkou, kde je vůbec jeho oblečení. Jak si tak matně pamatoval, ztrácel ho všude možně. Jedno Accio by to mělo vyřešit, usoudil. Načež mu došlo, že ani neví, kde má hůlku!

To šlo včera vážně rychle, uškříbl se sám pro sebe. Takže nezbyvá než si všechno sesbírat sám. Kdyby našel alespoň spodní prádlo a kalhoty, pomyslel si chmurně.

Trhanými pohyby si začal kolem pasu omotávat ten nechutně žlutý přehoz. Byl tak zabrán do této činnosti, že si nevšiml ani utichnutí tekoucí vody a už vůbec ne Hermiony, která ho se zájmem sledovala.

Stála opřená o dveře a s úsměvem na rtech pozorovala obávaného Mistra lektvarů, jak se zcela nesnapeovsky hrabe z její postele a snaží se zamotat do kusu látky.

Už když si vychutnávala před pár momenty příjemně teplou sprchu, přemýšlela nad událostmi několika posledních hodin. Respektive desítek minut. Sama si přiznala, že udělala chybu. Teď už to stejně nešlo vrátit. A navíc se o tom vůbec nikdo nemusí dozvědět. Prostě se stalo. Byla přesvědčená, že nejen u ní, ale i u Severuse se jednalo o momentální touhu. Stále si totiž nebyla schopna připustit, že by za tím mohlo být i něco víc.

Když ho tak teď ale pozorovala, jak se snaží co nejdříve dostat z jejího bytu, najednou pochopila, že ho nechce nechat odejít. Nechtěla teď sama ležet až do rána v posteli a zpytovat svědomí. Ať už to bylo touto myšlenkou nebo něčím hlubším, co se zatím neprobojovalo na povrch, usoudila, že existuje jen jediná možnost, jak ho přimět zůstat tam, kde je.

Neváhala.

„Stačilo říct, že se Vám to povlečení líbí. Mohla jsem Vám ho darovat. Mám ještě jedno takové. Ale že byste se mi tímto způsobem pokoušel ukrást veškeré ložní prádlo, to bych do Vás vážně neřekla.“

Severus se otočil po hlase, přičemž mu došlo, že plán, *rychle se dostat z bytu, pokud možno oblečený*, už nevyjde. Při tom mu pohled sklouzl na přehoz. Táhl ho za sebou a ani si nevšiml, že se mu tak podařilo stáhnout jeden polštář a nějakým záhadným způsobem se za ním pohybovala i peřina.

„Ehm...“

Nic inteligentnějšího ho v tu chvíli prostě nenapadlo. Ono taky soustřeďte se, když před vámi stojí velmi, ale opravdu velmi spoře oděná žena, která se na vás dívá více než vyzývavě.

Když se k němu pak rozešla pomalou chůzí, téměř ucouvl, jak ho její chování zmátlo.

Ona ale očividně neměla v plánu nechat ho odejít. Jednoduše k němu přišla, položila mu ruku kolem krku a přitáhla si jeho hlavu. Poslední, co pak v tu chvíli řekla, bylo: „Myslím, že tohle už nebudeš potřebovat,“ a strhla mu pečlivě chráněný přehoz z pasu...

Probral se o několik hodin později a měl nepříjemné tušení, že právě zažívá deja-vu.

Postel nechutně žlutá, on nahý a Hermiona nikde. Snad jen s tím rozdílem, že teď do pokoje proudilo již nefalšované denní světlo. A dokonce začalo sněžit.

Jeho znechucený výraz byl více než výmluvný. Rozhlédl se po pokoji. A nestačil se divit. Vypadalo to kolem něho, jako kdyby se vrátil Voldemort.

Postel naprosto rozházená, kolem zahlédl pár kousků svého oblečení. Pohled na noční stolek, na kterém hledal náznak po hodinách (neúspěšně) ho utvrdil o divokosti noci strávené v tomto bytě.

Stínítko lampičky bylo nakřivo natolik, že pochyboval o gravitační síle. Zrak mu sjel na podlahu. Na koberci byl budík a baterky z něj se nacházely o pár stop dál. V mysli mu vytanulo, že ho Hermiona musela shodit v momentě, když ji-. Raději ani nevzpomínat...

Cosi pod jeho pravou rukou zašustilo. Vylovil pomuchlaný papír.

Dobré ráno,

děkuji za příjemnou noc a doufám ve Vaši diskrétnost. Nezbyvá mi nic jiného, než Vás požádat, abyste co nejdříve opustil můj byt a na vše, co se v uplynulých několika hodinách stalo, zapomněl.

H.G.

Stále poměrně zmatený si celý vzkaz přečetl ještě jednou.

Takže ona to po tom všem bere pořád jako omyl. Když už si konečně myslel, že našel někoho, kdo ho více než jen snese ve své blízkosti, tak se mu má všechno zase rozplynout? Byl přesvědčený, že tohle se prostě musí vyřešit jedině vzájemným rozhovorem.

Počká na ni, i kdyby tu měl být do rána. Pevně rozhodnut se zvedl s úmyslem najít koupelnu.

Sprcha mu však nebyla přána.

Rozezněl se zvonek, který doprovázelo hlasité klepání na dveře.

„Hermí, no tak otevři. Jdu si pro Frolu. Neříkej, že ještě spíš?“ ozývalo se za dveřmi.

No skvěle. Takže ona ho tu klidně nechá s tím psem, zvláště když ví, že si pro něj má přijít majitel. Ten hlas mu byl navíc vcelku povědomý. Usoudil, že lékař za dveřmi bez svého chlupatého miláčka nemínil odejít. A kde vůbec ten zatracený pes je, napadlo ho zpětně.

Tedd už začínal být značně nervózní a rozhodl se svou kamarádku popohnat. Prst přitiskl na zvonek a zhluboka se nadechl.

„Hééerm-“

Byl přerušen prudkým otevřením dveří a oči mu málem vypadly z důlků, když si uvědomil, že osoba před ním se ani v nejmenším Hermioně nepodobá.

Stál před ním polonahý chlápek s jakýmsi nechutně žlutým prostěradlem omotaným kolem boků, který mu byl hodně povědomý.

„-iono,“ dokončil poněkud zaskočeně, prst stále přitisknutý na zvonku.

„Zvoníte ještě na někoho?“ neodpustil si Severus a pohledem sjel jeho ruku na zvonku.

„Eh. Ano. Tedy vlastně ne. Já... Jdu si pro Frolu, to je můj pes. Hermiona ji měla hlídat. Kde vůbec je? Měla mít v sobotu volno,“ hlas se mu začal dostávat do normálu.

„Tak to by mě taky zajímalo,“ utrousil Severus. „A co se týče Vašeho psa... Taky jsem měl to štěstí.“

„A můžu dovnitř?“ zeptal se mladý lékař nejistě. „Vezmu si papíry, které jsem tu spolu s Frolou Hermioně nechal.“

Severus bez řečí ustoupil ze dveří a nechal muže projít. Neměl nejmenší zájem předvádět se před ostatními nájemníky v domě.

Jakmile přibouchl dveře, z obývacího pokoje se vyřítil pes gigantických rozměrů a svého majitele radostí téměř povalil. Jejich vzájemné uvítání pozoroval s nechutí.

Tedd se snažil Frolu uklidnit a mezitím přejel zrakem po pokoji.

„To muselo být hodně divoký, co?“ poznamenal, když viděl všude kolem poházené oblečení. „Nejste Vy ten Snape, kterého Hermiona léčila?“

„Asi to tak bude,“ poznamenal mnohoznačně.

„To bych do ní vážně neřekl,“ zasmál se bodře Tedd.

Přestože byl muž před ním očividně o hodně starší než Hermiona, rozhodně se mu líbil jako její potencionální partner víc než Willson. Neměl toho Amíka rád už od prvního setkání. Něco mu na něm

nesedělo, ale zároveň přál své kamarádce štěstí. I kdyby to mělo znamenat, že opustí Evropu. Zato tenhle chlapík se mu zamlouval. Zjevně morous ale něco mu říkalo, že tenhle člověk by byl pro Herm to pravý ořečovů.

„Hermiona se rozešla s Willsonem?“ zeptal se zvědavě.

„Na to by Vám asi nejlépe odpověděla ona,“ téměř si povzdychl Severus.

„Ale ona tady není. Jste tu očividně jen vy a docela nalahko, abyste mi mohl tvrdit, že jste vzdálený příbuzný.“

„Nechci Vás vyhadzovat z bytu, který ani není můj, pane-“

„Becket. Ale říkejte mi Tedde.“

„Dobře, Tedde. Ale domnívám se, že-“

„Hele, Severusi, jmenujete se tak? Myslím, že jsem to zahlédl ve Vaší kartě. Řeknu Vám to na rovinu. Mám Hermionu vážně moc rád a přál bych jí jenom to nejlepší. Hlavně tedy konečně nějakýho chlapa.“

Severus stál naproti němu a přemýšlel, jestli jsou všichni zaměstnanci Královské nemocnice tak drzí jako tenhle doktor a Hermiona. Rozhodně ale nebyl v postavení, aby teď začal někoho vyhadzovat z cizího bytu.

„Takže,“ pokračoval Tedd „je vcelku na místě, abych o Vás věděl něco víc.“

Severus se ušklíbl. I když mu tento rozhovor přišel maximálně absurdní, Tedd se mu svojí upřímností a přímostí docela zamlouval.

„Choroby a tak?“ zavtipkoval suše Severus.

„Hej, dobrej pokus, ale to si můžu najít sám,“ smál se muž naproti němu. „Spíš by mě zajímalo, jak je možný, že naše Hermiona, která téměř odmítá políbit toho nabubřelýho Amíka, se kterým má odjet za pár dnů za Velkou louží, najednou stráví zřejmě hodně divokou noc se svým pacientem.“

„Bývalým,“ zavrčel Severus.

„Jo, bývalým. Ale to je vcelku fuk. Abyste to pochopil. To, že jste vůbec mohl strávit noc v jejím království je hodně velké pokrok. Hermiona si, co jí znám, zakládá v partnerství na vzájemném poznání a pak až na tom postelovém. A protože už nějaký ten pátek chodí s Willsonem, tak mi tohle přijde přinejmenším zvláštní.“

„Tím chcete říct co?“

„Koukám, že po tom výbuchu ještě nejste úplně ve formě. Tím chci říct, že Herm se do Vás pravděpodobně zamilovala a jestli ji ublížíte, tak Vám rozbiju ústa.“

Severusovi chtě-nechtě zacukaly koutky. Musel uznat, že muž naproti němu má vážně odvalu a na Hermioně mu asi hodně záleží.

Ale počkat. Co to říká? Že jen tak někdo se do její postele nedostane? Že se zamilovala? Do něj? Tak to je při nejmenším směšné!

„Zamilovala, říkáte,“ protáhl líně a natáhl k lékaři pravici, ve které stále svíral zmuchlaný vzkaz. „V tom případě je tohle asi nový způsob, jak někomu vyjádřit, že Vám na něm záleží.“

Tedd zamyšleně studoval Hermionino písmo.

„To bych moc neřešil. Hlavně si musíte ujasnit všechno osobně. Nebo Vy snad máte v plánu splnit její přání?“

„Víte-“

„Co k ní cítíte, Severusi?“

Na tuhle přímou otázku nebyl úplně připravený. Ale něco mu říkalo, že v muži před sebou by mohl najít případného spojence. Přemýšlel nad vhodnou odpovědí.

„Rád bych si s ní promluvil. Nemám v plánu odejít. Domnívám se však, že ona to bere jako chybu. Nejsem si úplně jist, že je to dobrý nápad.“

„Jo, takže chcete zdrhnout a nechat ji odjet do Ameriky. To je vážně skvělý řešení! Zeptám se naposledy a

jasně. Máte ji rád? A dobře si rozmyslete odpověď. Pokud bude kladná, jsem ochoten Vám nějakým způsobem eventuálně píchnout.“

Musel si to už konečně připustit. Ano, za celou tu dobu jeho pobytu v nemocnici si na ni zvykl. Její bezprostřednost, upřímnost, ale někdy i když se zlobila... To všechno byly okamžiky, které mu zkracovaly hospitalizaci, ale zároveň se v něm začalo cosi měnit. Všechna zatrpklost a rozhořčení na celý svět se najednou zdála tak malichernou záležitostí, že tomu sám nemohl zpočátku věřit. Ale teď už si tím byl nějakou dobu jistý. Ona ho změnila. A nejen to.

„Ano, mám ji rád,“ odpověděl po chvíli pevně.

„No tak to je skvělý,“ poplácal ho Tedd po zádech. „A o kolik bude těžší říct přesně tuhle větu jí než mně? Tak o tom přemýšlej, Severusi. Můžu ti tykat, že jo? Stejně mě asi budete zvat na svatbu, takže je jedno, jestli si potykáme teď, nebo za pár týdnů. Měj se a pozdravuj Herm. A kdyby něco, klidně se na mě obrať. Frolo, pojď jdeme,“ řekl ještě a spolu s tím hrozným zvířetem zmizel za dveřmi.

Severus nevěřičně zavrtěl hlavou. S tak bezprostředním člověkem se snad ještě nesetkal. Nemohl však říct, že by mu to bylo nepříjemné. Což byl další důkaz, jak ho Hermiona změnila...

Tedd vyšel před dům a rozhlédl se. Jestli se mu to nezdálo, tak v dálce viděl Hermionu s Willsonem. Rychle přešel chodník a vydal se jinou ulicí, než měl původně v plánu.

Tohle bude ještě hodně zajímavé, pomyslel si, když je chvíli pozoroval a pochopil, že neomylně směřují k Hermioně domů.

24. ...třeba na Antarktidu!

Hermiona se probudila opět první. Ještě chvíli si užívala majetnické gesto, kterým si ji přitáhl ve spánku k sobě. Ale jen několik minut po probuzení ji začaly přepadat pocity provinění a neuváženosti jejího včerejšího chování.

Opatrně se mu vysmekla ze sevření, vzala si potichu pár kousků oblečení a přešla do obývacího pokoje. Jakmile se oblékla, napsala těch několik slov a doufala, že udělá, o co ho žádala. Tiše zavřela dveře svého bytu a rozešla se do prázdných ulic.

Bez cíle bloumala londýnskými ulicemi a snažila se přemýšlet. *Co to proboha udělala?* Včera se celý ten hloupý nápad jevil jako naprosto neškodný, ale teď si uvědomila, že vlastně úplně vědomě podvedla Edwarda. Muže, se kterým má za dva dny odletět do Ameriky a začít tam nový život po jeho boku. Přitom však věděla naprosto jistě, že toho muže nemiluje, ale jiná možnost prostě nebyla. Brzy bude mít dvacáté šesté narozeniny a pořád byla sama.

Svou práci milovala, ale rodinný život jí obětovat nechtěla. Edward byl jediná reálná možnost mít v dohledné době šťastnou rodinu. Ano, musela si přiznat, že na setinu sekundy pomyslela na Severuse, jako potencionálního partnera pro život, ale usoudila, že ten muž toho není, nebo možná ani nechce být schopen. A navíc, kde bere tu jistotu, že k ní něco cítí? To Edward ji aspoň miluje.

Jakoby snad nějaká vyšší moc chtěla potvrdit její slova, začaly se k zemi snášet sněhové vločky. Nikdy nebyla pověřivá, ale tohle brala jako znamení. Takže teď nejlíp udělá, když půjde do nemocnice, vyhledá Edwarda a nabídne mu, jestli nechce dnes přespat u ní, aby nemusel platit hotel. Užijí si společně ještě těch několik hodin v Londýně a pak konečně bude moci žít beze strachu, že by snad na její úlet někdy přišel. Spokojeně se usmála a vydala se doprovázená vločkami, které jí šimraly na tváři, do nemocnice.

„Hermiono, připadá mi to jako věčnost, kdy jsem tě neviděl,“ rozešel se k ní její přítel rychlou chůzí, jakmile ji spatřil. Sehnul se k ní a políbil ji, jako vždy. Překvapila ho, když si jeho hlavu přitáhla blíž a polibek mu opětovala.

„Stalo se něco?“ zeptal se mírně zaskočený. Tohle ještě nikdy sama od sebe neudělala.

„Ne. Mělo by?“ zeptala se a věnovala mu zářivý úsměv. Jen ona věděla, že je z větší části falešný.

„Ne, samozřejmě. Takže co podnikneme?“ zeptal se nadšeně a přitiskl si ji trochu blíž.

„Hmm. Necháš to na mě?“ odvětila mu záludně. Počkala na jeho kývnutí a pokračovala. „Co kdybychom si šli zabruslit?“

Edward se rozesmál. „Vážně to je to, co chceš dnes dopoledne dělat?“

„Jo. Myslím, že jo. A taky se tě chci na něco zeptat.“

„Tak povídej. Víš, že se mě nemusíš ptát, když chceš něco vědět.“

„Já vím. Co kdybychom si koupili kafe a pomalu šli. Ještě nás někdo odchytne, že potřebuje pomoc na sále,“ odvětila trochu vyhybavě.

Jakmile vyšli ven, Edward ji znovu zvědavě pobídl: „Tak povídej. Na co si se chtěla zeptat?“

„Víš, já jsem trochu uvažovala. O nás, myslím,“ upřesnila. „Jak si to představuješ až budu s tebou v Americe?“

„Já se bál jakou otázku na mě máš přichystanou a ty přijdeš s tímhle. To je snad jasné, ne? Nejdřív si uděláme ještě dovolenou, oslavíme Nový rok a upravíme můj dům tak, aby vyhovoval i tvým potřebám. Pak ti seženu místo v nemocnici a možná tě i požádám o ruku,“ mrkl na ni.

„A dál?“ ptala se zvědavě.

„Co tím myslíš? Dál budeme oba pracovat na svojí kariéře, budeme jezdit společně na odborné konference a stane se z nás nejlepší tým ve Státech.“

„A děti?“ zeptala se zaskočeně, když se v jeho výčtu tahle položka neobjevila.

„Děti?“ protáhl otráveně. „No možná jednou. Za pět, deset let. Ale víc jak jedno v žádném případě.“

„Aha.“

„Hermiono, nemůžeš si přece kazit kariéru dětmi. Je to ztráta času, věř mi.“

„Už jednou jsem ti řekla, že nejsem kariéristka. Všechno, co dělám, dělám pro lidi! Ne proto, abych byla slavná!“ vybuchla naštvaně.

„Dobře, dobře. Nemusíš se rozčilovat. Vždyť jsem řekl, že jedno by mi nevadilo. Ale ne hned.“

Hermiona mu už neodpověděla. Raději se na něj ani nepodívala. Nechtěla, aby viděl její vlhnoucí oči. Než však stihl promluvit on, vrazil do nich drobný chlapec na kolečkových bruslích, kterému ujela noha. Edward si svou kávu polil košili pod rozepnutým kabátem.

„Jsi slepej?“ zakřičel víc než bylo nutné.

Hermiona ho konejšivě chytila za ruku. „Neudělal to schválně,“ zastávala se chlapce.

„To je sice hezké, ale košile od Claina je zničená. Zajdeme k tobě, abych si ji mohl namočit do vody. Snad to pustí.“

Hermiona mírně zbledla. „Ke mně?“ ujišťovala se, že dobře slyšela.

„Jasně. Do hotelu to je dál a mohlo by to zaschnout. Máš snad něco proti tomu?“ zeptal se podezřívavě.

„Ne, samozřejmě, že ne,“ ujistila ho rychle a ještě rychleji se začala modlit, aby Snape vypadl z jejího bytu.

Severus se rozhodl nejprve posbírat svoje poházené oblečení. Byl úspěšný. Našel i hůlku. Byla v kuchyni ve dřezu. Usoudil, že mu tam spadla v momentě, kdy on narazil do kuchyňské linky a Hermiona mu začala stahovat košili.

Oblečení si vyrovnal na křeslo a šel pátrat po osušce. Sice ji našel, ale ani za mák se mu nelíbila barva. Svítivě žlutá. Jak taky jinak. Rychle se osprchoval a ve snaze moc nevnímat tu křiklavou barvu se i usušil.

Jakmile si začal zapínat kalhoty, uslyšel v předsíni povědomé štrachání klíče v zámku. No vida, Hermiona přišla dřív než vůbec předpokládal. Dopnul poslední knoflík na kalhotách a s košilí jen v ruce se vydal ke vstupním dveřím. Jaké bylo jeho překvapení, když se místo Hermiony hrnul do dveří podle hlasu její přítel. Ten nabubřelej Amík, jak ho trefně vystihl Tedd.

„Asi nemáš nějakou pánskou košili, vid? Nevadí, aspoň ten flek namočím. Hermiono, kde tady máš koupelnu?“ otočil se na konsternovanou přítelkyni, která zírala kamsi do útroby bytu. Když pochopil, že se z nějakého jemu zatím neznámého důvodu odpovědi nedočká, rozhodl se vypátrat zdroj jejího zájmu.

„Eh!“ vypadlo z něj, když se otočil. To poslední co čekal v bytě svojí přítelkyně byl polonahý chlap s košilí v ruce a výrazem naprosté převahy v obličeji. Vzápětí mu došlo, že toho chlapa zná.

Severus usoudil, že ani Willson, kupodivu ani Hermiona, nemíní jakkoli započít rozhovor, který byl více než nevyhnutelný.

Rozhodl se jednat zdvořile. Tak dlouho, jak jen to bude možné. Jestli to vůbec bude možné, došlo mu, když Willson začal rudnout.

„Dobrý den, doktore,“ pokynul lékaři. „Hermiono,“ neopomenul ani stále nehybnou ženu.

Oslovená se vzpamatovala natolik, že alespoň zavřela vchodové dveře. Nebylo v jejím zájmu dělat sousedům divadlo. Stačilo, že se ho bude muset sama účastnit. Edward začínal vidět rudě. Aniž by spustil ze Severuse zrak, zeptal se zdánlivě klidně: „Hermiono, můžeš mi vysvětlit, co dělá tenhle chlap v tvém bytě?“

Mladá žena se nestačila ani nadechnout, když Edward zakřičel: „A proč je sakra polonahej?!“

Hermiona leknutím nadskočila a snažila se vymyslet něco smysluplného. Ale opět jí nebylo přáno jakkoliv se obhájit. Alespoň prozatím ne. Tentokrát si vzal slovo Severus.

„Možná to bude tím, že jsem se ještě před pár hodinami s Hermionou vášnivě miloval,“ prohodil jen jakoby mimochodem.

Jakmile to vyslovil, Hermiona neměla daleko ke klinické smrti. Willson zase začal měnit barvu. Ten chlap musí být metamorfág, pomyslel si Severus, když sledoval jeho barevné přeměny.

„A to mi říkáte jenom tak?“

„Nenapadlo mě, že byste to chtěl písemně,“ ospravedlňoval se naoko překvapeně Severus.

„Nehrajte si tu se mnou, Snape. Hermiono máš k tomu co říct?“

„Já-“

„Ano, překvapivě ty!“ pěnil dál Edward.

„A co přesně chceš slyšet?!“ naštvála se Hermiona a přešla do útoku. „Že toho lituji a že to už nikdy neudělám? Nebo bys radši slyšel, jak moc se mi to líbilo?!“

Severus se zatvářil neskutečně pyšně. Takováto slova jsou to právě pro mužské ego. Zato Edwardovi klesla čelist.

„Takže ty to nebudeš ani popírat?“

„A mělo by to vůbec smysl? Věřil bys mi?“

„Potom co jsem tady viděl? Opravdu ne. Jen to pořád nedokážu pochopit,“ řval nekontrolovaně. „Mě jsi málem nepustila ani do svého bytu a s tímhle,“ pohledem sjel Severuse, „skončíš v posteli hned jak vyleze z nemocnice. Takhle ty rehabilituješ se svými pacienty?“

„To není pravda!“ zakřičela nešťastná Hermiona.

„Myslím, že to by mohlo stačit,“ zasáhl do toho Severus.

„Ty drž hubu!“ bylo mu doporučeno rozčileným Edwardem.

„A ty,“ otočil se prudce na Hermionu „mi řekni, jestli jsi s ním spala, nebo se milovala. A rozmysli si to dobře. Jestli jsi byla opilá, nebo co já vím ještě, prostě na to zapomenu. V Americe si tě pak už vychovám. Tohle ti rozhodně trpět nebude.“ dokončil již mírnějším tónem a pohlédl na Hermionu.

V tu chvíli nebyl jediný, kdo netrpělivě čekal na její odpověď. Severus se opět přistihl, že zadržuje dech. Jestli to bude pokračovat takhle dál, tak se jednou sám udusím, pomyslel si skoro vážně a neubráníl se úšklebku.

Hermioně v tu chvíli rozhodně nebylo do smíchu. Věděla naprosto přesně, že tohle už nic nezachrání. A žít s mužem, který jí prokazuje laskavost tím, že strpěl její nevěru? Ne, teď pochopila, že ji Edward nemiluje. Rozhodně ne tak, jak se tím holedbal. Šlo mu jen o její spolupráci v jeho kariérním růstu. Konečně jí to došlo. Bylo jí líto, že za takových podmínek, ale pořád lepší, než kdyby na to přišla až jako jeho žena.

Už nebylo co řešit.

„Milovala,“ prohlásila pevně. Její hlas se nezachvěl.

Severus měl pocit, jakoby mu ze srdce spadl standardní kotlík velikosti čtyři. Edward se však s prohrou nehodlal smířit tak lehce.

„Fajn, jsi evidentně rozrušená. Dám ti ještě jeden den na rozmyšlenou. Pořád jsem ochotný ti odpustit,“ snažil se zachránit situaci. Respektive svoji kariéru, kterou si vysnil.

„Ty to nechápeš?!“ zakřičela Hermione frustrovaně. „Já po tobě žádné odpuštění nechci. Jediný co chci, abys vypadl z mého bytu. A je mi úplně jedno jestli pojeděš zpátky do Ameriky nebo třeba na Antarktidu! Hlavně už vypadni!“ Hermione se začínala nepatrně chvět potlačovaným pláčem.

„Je to tvoje poslední slovo?“

„Vypadni!“ řekla zničeně.

„Už je mi jasný, proč jsi tak oblíbená! Jestli se stejně jako tady tomu, věnuješ ostatním pacientům, musí být v sedmém nebi!“ Když Edward pochopil, že tady už nemá nejmenší šanci, chtěl alespoň ublížit.

„Děvku ze mě dělat nebudeš!“ rozkřikla se se slzami v očích mladá lékařka.

„Ale vždyť ty nic jinýho nejsi!“

Ted' už ale Severus nemohl jen nečinně přihlížet, jak ten magor uráží ženu, která si získala jeho srdce. Nebylo by pro něj těžké rychle sebrat hůlku z křesla a zkusit zase nějaké pěkné kouzlo. Byl si ale vědom, že následné Obliviate by nezpůsobilo takové zadostiučinění, kterého chtěl docílit. Přehodil si košili do druhé ruky a nechal pokojem zaznít svůj břitký hlas.

„Omluvte se Hermioně!“

„Já se nebudu omlouvat kur-“ nedokončil.

V tu chvíli promluvila Severusova pěst.

Edward ani nepostřehl jak, ale místností se v tom okamžiku rozlehl zvuk praskající nosní přepážky. A on, ještě než stačil chytout ránu z druhé strany o stěnu, pochopil, že se jednalo o jeho přepážku. Se záupněním se svezl k zemi a držel si krvácející nos.

Hermioně v tu chvíli definitivně došla i ta špetka sebeovládání, kterou se snažila si zachovat.

„Vypadni už konečně! Vypadněte oba!“ křičela a vrhla se ke dveřím. Prudce je otevřela, aby podtrhla svá slova.

Severus byl mírně zaskočený a snažil se jí uklidnit: „Hermiono-“

„Řekla jsem oba! Už vás nechci ani vidět. Zmizte mi ze života!“

Edward se evidentně k ničemu neměl. Úpěl si na zemi a snažil se srovnat svůj nos. Severus pochopil, že Hermione je v šoku, ze kterého se musí dostat sama. A navíc nechtěl už přilévat olej do ohně. Jediným rychlým pohybem si konečně přehodil přes ramena košili. Do jedné ruky si pak vložil hůlku a kabátec a tou druhou chytil za kabát Willsona, aby ho mohl dostat z Hermionina bytu.

Hermiona za nimi zavřela dveře a svezla se podél nich na zem. A konečně dala možnost slzným kanálkům, aby plnily svou funkci.

25. Dvě slova a ... Konec?

Bez zaklepání vešla do jeho ordinace. Pohledem zavadila o pacienta, který se měl k odchodu.

„Tedde, potřebuji s tebou mluvit,“ věnovala svému příteli prosebný pohled.

„Jistě, Hermiono. Pane Werley, jsme domluveni. Za týden přijďte na kontrolu. Na shledanou.“ Oba počkali, než se zavřou dveře z druhé strany. Pak promluvil Tedd: „Hermiono, co tu děláš?“

„Jdu za tebe převzít ordinaci,“ odpověděla klidně.

„Počkej, počkej. Jak převzít ordinaci? Hermiono, jestli ti to neuniklo, já mám přes svátky pohotovost. Za to ty se máš balit a jet s tím Amíkem za Velkou louží. Anebo slavit se Severusem. Ale rozhodně nemáš být tady.“

„Ty víš o Severusovi?“ ptala se zděšeně.

„Jo, ráno jsme si docela pokecali. Šel jsem si pro Frolu a ty nikde.“

Hermiona se plácla do čela. „Tedde, promiň. Já na ni úplně zapomněla. Doufám, že je v pořádku?“

„Myslíš, jestli netrpí nějakými psychickými problémy z toho, že vy dva jste ji nechali dívat na mládeži nepřístupný pořad a ke všemu live? Neboj, vypadala v pohodě,“ žertoval lékař. Jakmile si však všiml, že Hermioně začínají vlhnout oči, rychle přestal.

„Hermi, co se stalo?“

„Co se stalo? Vyspala jsem se s bývalým pacientem. Ted' už bývalý přítel mě téměř nazval děvkou a Severus mu přerazil nosní přepážku.“

„Tý jo. Tak to má kuráž. A dál?“

„Vyhodila jsem je oba. Už je nechci vidět ani jednoho. Potřebuji co nejrychleji zapomenout, Tedde. Prosím, nech mě ordinovat. Běž za Paulou a užijte si Vánoce.“

„Počkej. Jak ani jednoho. To mi vysvětlí.“

„Edwardovi šlo celou dobu jenom o kariéru. Víš, co mi odpověděl, když jsem se ho zeptala na děti? Prý možná za pět, deset let! A Snape, to byl jenom úlet. Nic ke mně necítí.“

„Hermi, víš, že jsem Willsona nikdy neměl moc rád. Něco mi na něm vadilo. Ale Severus, to je děsně fajn chlap. Udělal na mě dojem.“

„Tedde, věř mi. Znáš Snapea déle než ty. Učil mě. Není to člověk, který dokáže mít rád. A už vůbec to není člověk pro rodinu.“

„Říkáš, že nedokáže mít rád? Vzpamatuj se, Hermiono. Je do tebe blázen!“

„To ti řekl?“ zeptala se trochu přiškrceně.

„Řekl mi, že tě má rád.“ „A ty mu to samozřejmě věříš. Tedde, prober se. Snape je strašně manipulující člověk. Ten by přesvědčil i stonožku, že si má koupit tenisky na šněrování!“

Její kolega se ušklíbl. „Asi se o tom musíš přesvědčit sama.“

„Ty to nechápeš! O ničem se přesvědčovat nechci. Jediné, co jsem chtěla, byl milující manžel a dvě roztomilé děti. To se mi ale děsivě rychle rozplynulo. Takže, jestli mi chceš pomoci zapomenout, prosím, běž domů a uživej si s Paulou. A mě nech pohotovost.“

„Jsi si tím jistá? Nechceš si ještě promluvit?“

„Myslím, že jsem ti už řekla naprosto vše. Vážně, Tedde.“

„Dobře, ale kdyby něco, okamžitě mi zavolej, ano?“

„Slibuju,“ usmála se na něj a přehodila si přes ramena bílý plášť.

Cítila se naprosto děsně. Naštěstí pocit viny nebyl tak velký, jak by tomu asi bylo v případě, kdyby ji Edward skutečně miloval. Ale i tak byla sama sebou znechucená. Díkybohu ji brzy přivedli na jiné myšlenky pacienti sedící v čekárně.

Severus se naprosto užíral. Neměl ani příležitost se pořádně uklidnit při učení a následném strhávání bodů. Byly prázdniny a na Hradě zůstalo minimum studentů. A ta hrstka se mu vyhýbala, jako čert kříži.

Celé dny trávil nad svým výzkumem a snažil se pročistit si myšlenky. Ale ať dělal, co dělal, vždycky se stočily k Hermioně. Nebylo zrovna lehké zapomenout na ni. Po tom, co i jeho vyhodila ze svého bytu, si už nedělal žádné naděje. Bylo naprosto zjevné, že Hermiona nemá nejmenší zájem.

Nutno ale podotknout, že mu v hlavě stále zněla slova Tedda Becketa. Ten muž ji znal hodně dobře. Usuzoval to z faktu, že si ho Hermiona připustila tolik k tělu. Byl to její přítel a kamarád. Musel ji znát. Ale v úsudku, že by k němu mohla něco cítit se šeredně mýlil. Bohužel...

Severus nechal zaběhnout své hodiny do starých kolejí. Nepřestal však být podrážděný více než jindy. Studenti se snažili přijít s ním do kontaktu co možná nejméně, ale většinou jim nebylo přáno.

Pokoušel se co nejvíce zaměstnat svou mysl. Zadával eseje častěji a častěji, jen aby se při opravování mohl odpoutat od myšlenek na Hermionu. Věděl, že to potřebuje čas, ale domníval se, že s rostoucím časovým rozstupem budou vzpomínky bledší a bledší. Ale bylo tomu naopak. Nabývaly stále jasnějších

barev. Nemohl zapomenout. Nešlo to.

Přemýšlel co dělat? Má jít za ní? Ne, ona si to nepřeje. Už ho nechce vidět. Ale mohl by vyhledat Tedda. Ten mu přislíbil pomoc. Bezděčně potřásl hlavou. Co se to s ním děje! Nikdy nevyhledával pomoc. A už vůbec ne, když se jednalo o ženy.

Jestli ono to nebude tím, že sis žádnou z žen nevypustil do srdce, tak jako Hermionu, ozvalo se jeho svědomí. Dobrá, možná tomu tak bude, ale tyhle vztahy prostě nejsou nic pro něj. Jednoduše se pokoří a požádá toho muže o pomoc. Co se může stát? Buď ho vyhodí on, nebo později Hermiona. Nemá co ztratit.

Mladá lékařka měla v době, kdy Severus plánoval zkontaktování s Teddem úplně jiné starosti. Vyřizovala veškeré žádosti týkající se odchodu z nemocnice. Byly to už skoro dva měsíce a ona usoudila, že potřebuje změnu prostředí. Alespoň tak to řekla Teddovi, když spolu zašli v polední pauze na oběd.

„Hermiono, měla bys víc jíst,“ konstatoval její kolega a kritickým pohledem sjel miskou se salátem.

„Takhle mi to naprosto vyhovuje, věř mi, Tedde,“ usmála se na něj, ale v tu chvíli se jí udělalo mdlo. Snažila se to maskovat za kašel, ale nepovedlo se.

„Hermiono jsi v pořádku? Jsi úplně bílá.“

„Nic mi není. Respektive je, ale není to nic vážného. Jsem v pohodě.“

„Počkej, co ti je? Byla jsi u lékaře? Co ti řekl?“

„Tedde, je tu něco, co ti musím říct. Odcházím z nemocnice. A z Londýna.“

Lékař naproti ní se začal dusit a prskat svoje jídlo. Gestem se snažil Hermionu uklidnit. Po chvíli se mu podařilo překonat dávení a nakonec ze sebe dostal: „Hermiono, ty ses zbláznila! Jestli jsi nemocná, tak právě tady jsi v těch nejlepších rukách! Nemůžeš odejít někam, kde ti nebudou moci poskytnout odpovídající péči. To prostě nejde!“

„Tedde, není to nic vážného. Opravdu. Jen potřebuji změnit prostředí. Chci odjet na rok. Možná dva. Anebo napořád, ale ty mi v tom nezabráníš.“

„Nebránil bych ti, kdybys mi před chvílí neřekla, že jsi nemocná!“

„Za prvé, nekřič na mě. A za druhé, neřekla jsem, že umírám. Rozumíš?“ pohlédla na něj ostře.

„Jo, tak mi aspoň řekni co ti je.“

„Neřeknu. Nezlob se. Musíš se spokojit s tím, co jsem ti řekla.“

„Řekla bys mi, kdyby to bylo hodně špatné a kdybys potřebovala pomoc?“

„Věděl bys to první,“ potvrdila mu a usmála se.

„Fajn, kam teda míříš? Do Ameriky?“

„Dej pokoj s Amerikou,“ smála se. „Zůstanu v Anglii. V jedné nemocnici hledají očního chirurga. Ale slib mi něco. Nikomu to neřekneš, dokud ti to nedovolím. Nikomu. Slib mi to. Až bude ta vhodná doba, ozvu se ti a třeba se i vrátím, ale do té doby o tom nebudeš mluvit. Jako kdybys to nevěděl,“ prosebně se na něj podívala.

„Dobře. Slibuju. Nikomu ani slovo, kde jsi. Ale ty se mi ozveš okamžitě, jakmile by se něco dělo.“

„Domluveni,“ věnovala mu vděčný úsměv.

„A kdy odjíždíš?“

„Zítra. Pojedu autobusem. Z Viktorie.“

„Můžu tě tam aspoň odvést?“

„Ne, Tedde. Mám už zamluvené taxi. Prosím, nedělej mi to loučení těžší.“

Hned po tomto, pro ni hodně těžkém rozhovoru, odešla domů. Potřebovala si sbalit ještě pár drobností. Tohle rozhodnutí pro ni bylo obzvláště těžké, ale její odjezd byl nevyhnutelný. Nepotřebovala zbytečné otázky. A ty otázky by přišly. Dřív, nebo později určitě.

Toho večera se naposledy sešla s Teddem a jeho přítelkyní. Zašli na večeři a ona se s nimi rozloučila. Slzy měla na krajíčku, protože pro ni tihle dva moc znamenali. Tedd byl její přítel mnoho let, ale i s Paulou se dokázala rychle spřátelit.

Ted' už ale stála na prahu svého londýnského bytu a na ulici se ozýval klakson taxíku. Byl čas. Zavřela za sebou dveře a s poslední taškou se rozešla za svým novým životem v Plymouthu.

„Severusi, já vážně nevím, kam odjela,“ přesvědčoval našťvaného muže už poněkolkáté mladý lékař.

Severus se nedokázal udržet. Aniž by to muž naproti němu zaznamenal, začal se přehrabovat v jeho hlavě. Ale i po tom, když našel, co hledal, nebyl spokojený. Sice zůstala v Anglii, ale to je jako hledat jehlu v kupce sena. Zvláště, když nepoužívá magii. Kdyby za sebou zanechala alespoň magický podpis, bylo by to zase o něco lehčí. Takhle je ale opravdu v koncích.

„Dobrá,“ ozval se po chvíli. „A nevíte alespoň, kdy odjela, nebo odkud odjíždí, nebo nějaké podrobnosti?“

„Říkal jsem ti, ať mi tykáš. Ale s tímhle ti nepomůžu. Neřekla mi nic bližšího. Jen to, že odjíždí z Viktorie.“

„Odkud?“ ptal se zmateně Severus. Jediné co znal z mudlovského Londýna, byla snad jen existence letiště.

„Ty nejsi z Londýna?“ ptal se zaraženě Tedd.

„Ehm, ne. Mám tu jen byt. Jezdím sem málo.“

„Ale neříkej mi, že nejezdíš přes Viktorii. Viktoria Bus Station. Centrální autobusový nádraží v Anglii. No to je jedno. Odvezu tě tam.“

Severus jen kývl, jakože rozumí a následoval svou poslední naději.

Zahlédl ji, když si vyzvedávala u přepážky jízdenku. Okamžitě zrychlil krok a po několika metrech se dal do běhu. Nesměl ji nechat projít přes tu zatracenou přepážku. Tedy, ne že by nemohl. Dalo by se to zastavit, ale vymažte pak paměť stovkám lidí.

Doběhl ji těsně před přepážkou. Aby ji zarazil, musel na ni zavolat.

„Hermiono! Neodjížděj!“

Oslovená doslova zkamenněla na místě. Pomalu a obezřetně se otočila, jakoby snad stála na křehkém křišťálu. Její pohled se střetl s tím jeho. Chvilí nebyla schopna slova a on už začínal mít pocit, že oněměla. Přesto se také nepohnul. Snad strach, že by se žena před ním rozplynula, mu v tom zabránil. Hleděli si do očí a pomalu se ztráceli v hloubce pohledu toho druhého. Nakonec, s vypětím všech sil, Hermiona zašeptala: „Co tady děláte?“

„Chci ti zabránit v odjezdu,“ řekl přesně to, co mu leželo na srdci.

„Tak to už je trochu pozdě,“ ušklíbla se trpce a zamávala mu před očima jízdenkou.

„Odjíždím a nikdo mi v tom nezabrání.“

„Ani já ne?“

„A proč zrovna vy byste měl být ten vyvolený?“

„Vyvolený? Od toho tu byla vždy generace Potterů,“ řekl posměšně, ale jakmile se v jejím výrazu odrazila bolest z jím pronesených vět, ztichl.

„Víte co? Je mi vážně jedno, proč jste přišel. Řeknu vám jediné. Můj život je momentálně někde úplně jinde. A vy v něm už nebudete hrát ani tu nejmenší roli. Nikdy.“

Její slova nepřipouštěla žádné námitky ani kompromisy. To co řekla, myslela smrtelně vážně. Věnovala mu poslední pohled, bez jakýchkoliv emocí. Ani na okamžik se nezarazila. Ani na moment na ni nebyla vidět nerozhodnost.

Prudce se otočila a nechala si od ženy v uniformě potvrdit jízdenku. Ta jí pak pokynula, aby prošla přes odbavovací turniket. Jakmile to udělala, opět zaslechla ten bolestně známý hlas, plný napětí.

„A důvod? Řekněte mi jeden jediný důvod!“

Jeho hlas byl o poznání silnější, aby ho snad nepřeslechla. Zároveň byl prosycen zoufalstvím, které si

konečně dovolil pustit na povrch. A to v té chvíli ani zdaleka netušil, jaké se mu dostane odpovědi.

Neměl ani ponětí, že během chvíle změní jemu i jí dvě slova, pronesená ledabyle se skelným pohledem přes rameno, život.

A už vůbec by si nepomyslel, že ji opravdu nechá odjet. Ale v nastalém šoku nebyl ničeho schopen. V tom jediném a neopakovatelném okamžiku ho ta slova naprosto ochromila.

„Jsem těhotná.“

Dvě tak obyčejná slova...

KONEC

Druhý díl povídky

1. Radosti a strasti

You can complain because roses have thorns, or you can rejoice because thorns have roses.

(Můžete si stěžovat, že růže mají trny, nebo se můžete radovat, že trny mají růže.)

„Ale proč ne?“

„Znova to vysvětlovat nebudu! Řekl jsem to dost jasně na to, aby to pochopila i akromantule.“

Dívka naproti němu na něj pohlédla ublíženým pohledem. Přesně takovým, o jakém věděla, že téměř vždy zabere. Muž naproti ní byl dnes ale neoblomný.

„Naposledy, a o to důrazněji, říkám NE! A teď bych vám doporučoval, slečno, abyste se okamžitě odebrala do vaší společenské místnosti a pořádně se naučila lektvary. Písemky neoznamuji pro nic za nic.“

Dívka se vzpurně otočila a ještě vzpurněji za sebou práskla dveřmi.

Muž si zničeně povzdychl.

Z křesla s vysokým opěradlem, do kterého nebylo z míst odkud se ještě před chvílí ozývala slovní roztržka vidět, se zvedla drobná žena.

„Bylo nutné, abys na ni byl tak tvrdý?“ zeptala se měkce.

„Vůbec jsem na ni nebyl tvrdý. Já, na rozdíl od tebe, naši dceru nerozmazluji, ale vychovávám!“

„Ano, rozumím. Ten výlet minulý týden do Kanady, to bylo čistě z výchovných důvodů,“ usmála se žena shovívavě.

„Samozřejmě. Učil jsem ji rozeznávat byliny v tamějších lesích. Bylo to pouze na akademické úrovni. Žádná zábava.“

„Opravdu? Ona se mi zmínila o nějakém velkém knihkupectví, kde jí otec koupil knihy, o kterých ani nepředpokládala, že by je někdy mohla číst. Natožpak vlastnit.“

„Jsi dnes doma nějak brzy,“ změnil muž téma hovoru, aniž by se snažil udělat to nenápadně.

„Neodbíhej od tématu. Proč ji oslovuješ „slečno“? Nemá toho od tebe dost už z vyučování?“

„Domnívám se, že nikoliv. A navíc to byl rozhovor týkající se školy. Oslovení, které jsem použil, bylo na místě.“

„Severusi, seděla jsem v tom křesle ještě dřív, než jste přišli. Slyšela jsem naprosto přesně, čeho se ten rozhovor týkal. A kromě tvé poznámky o lektvarech na něm nebylo nic, co by byť jen vzdáleně připomínalo rozhovor o škole, školních povinnostech a podobně.“

„Vskutku?“ pozvedl muž ve zcela typickém gestu pravé obočí. „A ještě mi řekni, že jí ten ztřeštěný nápad schvaluješ!“

„Neschvaluji, ale ani bych nebyla tak kategoricky proti.“

„Hermiono, uvědomuješ si vůbec, co chtěla dovolit? Jet po Vánocích na pět dní k Evansovi. Postrach nebelvírské koleje. V lektvarech totální ignorant.“

„Slyšela jsem, o co tě žádala,“ připomněla mu jeho žena mile. „Ale nechápu, co tě na tom štví víc. Jestli to, že je Nebelvír, nebo to, že je špatný v lektvarech. A nebo by to snad mohly být obavy z toho, že nejen ona jemu, ale ani on jí není lhostejný?“

„Nebud' směšná. Selie by se s někým takovým nezahazovala!“

„Asi máš pravdu. Potom je vcelku logické, že k němu chce jet na Vánoce,“ konstatovala a přešla ke svému stolu, kde měla rozdělanou práci.

„Vždyť je jí teprve šestnáct!“ zaúpěl Severus.

„No a? To má zůstat přes prázdniny na Hradě a dřít lektvary, aby měl tatínek radost?“

„Nemluv takhle! Do ničeho ji nenutím.“

„Ne, ale jsi pro ni velký vzor. Obdivuje tě, snaží se ti ve všem a kdykoliv zavděčit. Dokonce tě nezklamala ani při zařazování do kolejí před pěti lety. Je pyšná, že je Zmijozel a že se za ni otec nemusí stydět.“

„Přeháníš. Ty jsi pro ni také vzorem. A navíc, nikdy bych se za ni nestyděl. Ani kdyby chodila do toho zpropadeného Nebelvíru.“

„Ano, možná jsem pro ni vzorem, ale tebe vidí neustále při práci. Vidí tvůj zápal pro věc a lásku i k těm nejnechutnějším přísadám ponořeným v nálevu. Ale kolikrát viděla mě při operaci? Rozumíš, co tím chci říct? A pak jde za tebou s prosbou a ty se k ní zachováš naprosto odmítavě. Nedal jsi jí ani chvilkovou naději, že bys o tom snad chtěl popřemýšlet. Řekla ti to s dostatečným předstihem. Půl roku před Vánoci. Jen proto, aby sis to mohl promyslet. A ty jí takhle odbudeš. Zklamal jsi ji, Severusi. Přestože předpokládala, že jí to nikdy nedovolíš, dala ti možnost všechno to promyslet. Poskytla ti čas na stanovení podmínek, za kterých bys jí to snad někdy dovolil. A tys ji vyhodil,“ zakončila zklamaně Hermiona.

„Ten tvůj proslov mi zněl, jako bys o tom už něco věděla, je to tak?“ zeptal se podezřívavě a sedl si za svůj pracovní stůl, který byl přímo proti tomu jejímu. Zároveň lehce shrnul papíry, které přesahovaly na jeho část, na stranu Hermiony.

„Věděla. A řekla jsem jí, aby to neodkládala a šla za tebou co nejdříve.“

„Skvělé, takže jsem zase ten nejhorší!“

„Pro ni nikdy nebudeš nejhorší. Pro ni nebudeš dokonce ani chybný. Mám pocit, že jsem ti to vysvětlila dostatečně.“

Severus cosi zamumlal a natáhl se pro brk. Když si přitahoval červený inkoust, opět se ozvala jeho žena.

„Zítra s ní promluví. Jestli jí vůbec uvidím. V nemocnici je zase hlava na hlavě,“ povzdychla si. „Kdybych se nevrátila do desíti, ani mě nečekej. Přespím ve svém bytě. V nejhorším možná i v nemocnici.“

Od doby, kdy se rozhodli, že budou bydlet všichni v Bradavicích, uplynula již pořádná řádka let. A kupodivu to všem vyhovovalo. Severus nemusel stěhovat svoje přísady a Hermiona se jednoduše vždy odletaxovala ze svého bytu do jejich soukromých komnat na Hradě. Sice neměla v Bradavicích možnost připojit se k internetové síti, což bylo pro její práci nevyhnutelné, ale zvykla si. Vše nejnuttnější si udělala v práci a domů si brala jen papírování, posudky a psaní odborných recenzí. Severusovy, teď už jejich společné komnaty, upravili tak, aby oba měli dostatek prostoru. Jediná věc, na kterou si oba dva těžce zvykali, byly psací potřeby toho druhého.

Hermionu rozčilovalo škrábání brku po pergamenu, protože tomuto zvuku už dávno odvykla a při práci byla zvyklá na ticho a klid. Severus byl zase vzteky bez sebe z Hermioniných propisek. Zvláště pak v momentě, kdy jí začala nevědomky cvakat. Ale i tohle překonali a společné soužití ve sklepních prostorách bylo více či méně klidné. Možná i proto, že u nich nehrozila ponorková nemoc.

Oba byli přes den v práci a večer se každý věnoval svým povinnostem. Ve vzácných chvílích spolu seděli u krbu a vychutnávali si blízkost toho druhého. Časové intervaly těchto milých situací se však prohlubovaly, až nakonec zanikly téměř úplně. Jejich vztah nabýval pomalu ale jistě na stereotypnosti. Stále si dokázali skvěle popovídat, ale co se týkalo osobního života, ba dokonce milostného, zamrzli na jednom bodě. Už to nebylo jako dříve. Ani jeden však nevěděl jak, nebo možná ani nechtěl, navrátit vše do starých kolejí.

„To už by bylo tento týden podruhé, kdy bys nespala doma. Nezdá se ti to trochu přehnané?“ otázal se poněkud škrobeně a přitáhl si eseje, které dnes vybral od prvních ročníků. Vzhledem k faktu, že bude s Hermionou očividně ještě nějakou dobu konverzovat, volil ročník, který už byl schopen opravovat téměř poslepu.

„Přehnané? Co tím máš na mysli?“ otázala se jeho žena a sama si přisunula papíry, které před okamžikem shrnul na její stůl.

„Tím mám na mysli, že trávíš v nemocnici, dle mého názoru, až příliš mnoho času.“

„Přeháníš. Prostě je mě teď jen více potřeba.“

„Pouze vyjadřuji své mínění. Jsi vdaná žena a měla by ses více než své práci věnovat rodině,“ prohodil jen tak mimochodem.

„Severusi, nemíním se s tebou dohadovat nakolik by se vdaná žena měla věnovat práci a nakolik rodině. Tohle téma jsme probrali, nemýlím-li se, nescetněkrát. A stejně jako ty mi nejsi ochoten vysvětlit fakt, že za celých šestnáct let manželství jsi nebyl schopen naučit se nosit snubní prsten, nejsem já povinna vysvětlovat ti tohle.“

Dostávali se pomalu, ale jistě na tenký led. Hermiona nakousla velmi nebezpečné téma a on se dnes rozhodně nechtěl pohádat do krve. A že ta krev téměř tekla, když se dostali k tématu nošení snubního prstenu. Raději zvolil možnost okamžitého smíru.

„Nechtěl jsem se tě dotknout. Jen jsem se domníval, že bychom si zítra mohli udělat pěkný večer. Ale vzhledem k faktu, že možná ani nedorazíš domů na to zapomeň.“

Severus jí sám od sebe nabízí pěkný večer? A ještě ke všemu společný? Zřejmě už začíná být poněkud frustrovaný z faktu, že se naposledy milovali asi před... řekněme na začátku letních prázdnin. A teď bylo devátého září. To opravdu není úsměvná statistika.

Ale jak se s ním má sblížit, když jednoduše není čas?! A ne, že by se nepokoušela. Nové, řekla by i velmi rafinované, prádlo. V černé, samozřejmě. Pozvánka do restaurace ledabyly položená na jeho stole. Nebo snad žádost o umytí zad. Vždy se jí dostalo stejné odpovědi. Vydrž, Hermiono, jen dodělám... A přimyslete si, co je libo. Opravu esejí, fázi výzkumu, článek do časopisu,...

Jenže ji už čekání nebavilo. vzdala se všech těch, pro ni tak potupných, pokusů svést svého manžela a usoudila, že prostě nemá zájem. A teď, když prokázal jistou dávku iniciativy, musí odmítnout ona.

„To je opravdu nemožné,“ odpověděla po chvíli neutrálním hlasem.

„Samozřejmě,“ ozval se Severus co možná nejhloupeji. Razantním pohybem se podepsal na poslední práci nebohého prváka a zvedl se.

„Jdu se osprchovat. Budu si pak ještě chvíli číst.“

Ano, tohle byl způsob, kterým v dřívějších dobách vyjadřoval, že by ocenil společnost manželky i v ložnici.

Hermiona jen zběžně kývla, aniž by snad naznačila, že se hodlá přidat. Proč taky, když něco podobného neměla v plánu.

Když se pak po několika hodinách psaní recenzí a odborných článků šla osprchovat, její muž už samozřejmě spal.

2. I want love (flashback)

První flashback

Bylo to tak těžké!

Otočit se, říci jen ta dvě prostá slova a odejít. Nastoupit do autobusu a odjet daleko. Tam, kde nebude nic, co by jí připomínalo minulost. Nic, co by jí připomínalo Severuse Snapea.

Před devíti lety utekla z kouzelnického světa. Distancovala se i od minimálního používání kouzel. Nestýkala se s nikým, kdo by jí připomínal ty chvíle bolesti, které jí po Harryho smrti naplňovaly. V londýnské nemocnici nebyl nikdo, kdo by ji znal, nikdo, kdo by ji uháněl a sháněl informace, které už k ničemu nebyly. Byla sama a vyhovovalo jí to. Mohla začít budovat život, který pro ni byl to pravé. Alespoň se tak domnívala.

A pak si najednou do její nemocnice napochoduje Snape. I když napochoduje není tak úplně přesné slovo. Přivezou jí ho skoro neschopného pohybu a téměř slepého. A ona, ctíce Hippokratovu přísahu, se zapřísahá, že ho dá do kupy. Ale nikdy by ji už nenapadlo, že zatímco ona Snapea postaví na nohy, on ji srazí na kolena.

Prožila s ním vášnivý románek na jednu noc. Díky němu pochopila, o co Edwardovi šlo. A láska k ní to

rozhodně nebyla. Ale pozitivní těhotenský test ji naprosto paralyzoval.

Jindy by byla štěstím bez sebe. Dítě byl její sen, jen vhodný partner se nikdy nenašel, a teď...

Dítě je na cestě ale bez otce. Respektive bez muže, který by ji miloval, který by miloval to dítě a který by byl ochoten pro ně udělat cokoli. Muž, kterého by mohla milovat, jako milovala Severuse. Ale ať byl Snape vším, tím jediným čím nebyl, byl rodinný typ.

Původně mu to nikdy nechtěla říct. Prostě jen odjet a za rok, za dva se vrátit s dítětem, jehož otec by byl bez identity. Jenže to v tu chvíli na nádraží prostě nešlo. Najednou mu to chtěla říct. Toužila říct ta dvě slova a alespoň trochu ublížit. Aby jen na chvíli pocítil to, co ona, když se to dozvěděla. Tu prázdnotu, která ji najednou obklopila. Tu bezradnost...

Ona, Hermiona Grangerová, v tu chvíli byla naprosto na dně. Přesto však ani na moment nepřemýšlela o přerušení těhotenství. Jen najednou nevěděla, co si počne. Až pak pochopila, že musí odjet. Daleko a do neznáma.

Teď seděla v autobuse, čelo přitisknuté na ledovou plochu skla a po tvářích jí stékaly slzy. Už zase utíkala. Ale tentokrát to je a bude jiné. Už na to nebude sama. Sice si to takhle nikdy nepředstavovala, ale to malé stvoření uvnitř ní jí dodávalo neskutečnou sílu a odhodlání. Věděla, že to zvládne. I bez mužské opory.

Autobus s hrknutím zastavil na zastávce. Počkala, až se všichni horlivě vyvalí z autobusu. Ona nikam nespěchala.

Do nové práce nastoupí až příští týden, takže měla ještě hezkých pár dní k dobru na obhlédnutí města. Přehodila si tašku, jediné zavazadlo, přes rameno a chytla si taxík.

„Queen's street 68,“ oznámila taxikáři a pak už jen sledovala noční město za sklem.

Když dorazili před dům, slušně poděkovala a nechala řidiči několik penny spropitného.

Dům se halil do noční tmy a ona otevírala vchodové dveře co možná nejtišeji. Proto téměř nadskočila leknutím, když se za jejími zády ozval hlas domácí.

„Teda slečinko, to jsme si nedomluvily, že budete chodit takhle pozdě domů. Jiný nájemníci chtějí taky klid. Dneska z toho nebudu dělat žádný závěry, když jste teprve před chvílí přijela, ale příště už vám to trpět nebudu, na to vezte jed. Ono bohatě stačilo, jaké rámus tady minulej tejden dělali ti stěhováci, kteří vám sem dovezli nábytek. A rozhodně ve svém domě nestrpím žádný zvířata a malý děcka. S tím počítejte.“

Hermiona rozdýchala počáteční leknutí a teď jen nevěřícně koukala na ženu před sebou. Byla tu před měsícem, sjednat si nájem a majitelka se mohla přetrhout, jak Hermioně podlézala. Ale ani ve snu Hermionu nenapadlo, že jakmile té osobě zaplatí na půl roku dopředu, změní se ta milá dáma v tříhlavou saň.

„Samozřejmě nemíním nikoho rušit. Zvíře ani dítě nemám. Tedy zatím,“ dodala věčně.

„Jakýpak zatím?! Co? Tahat mužský si sem taky nebudete. Jinak s váma udělám krátkej proces.“

„Tak proces říkáte? Četla jste Kafku?“

„Cože jestli jsem nečetla? Osobo, nebudte drzá!“

„Nebo co, strhnete mi body?“ neubráníla se Hermiona. „A když už si tak pěkně, při měsíčku povídáme, asi byste měla vědět, že čekám dítě,“ vpálila to bez předchozího varování mladá žena bytné do obličeje.

Tě jen nechápavě klesla čelist.

„Ale to jste mi neřekla. Kdybych to věděla, tak si vás sem nikdy nenastěhuju.“

„Vy jste mi taky neřekla, že tu nestrpíte děti. Takže jsme si vlastně kvit. A vy to jedno dítě hold budete muset strpět. Minimálně do doby, než se narodí.“

„No to si piště, že dýl vás tady bydlet nenechám. To tak, poslouchat po nocích křik nějakýho parchanta.“

„To už by stačilo,“ zasyčela Hermiona majitelce nenávislně do obličeje. „O mě, ani o to nenarozené dítě se nebudete slovně otírat, ani nás napadat. A buďte v klidu. Déle než do narození dítěte tu nebudu.“ S těmito slovy nechala stát starší ženu na chodbě a zavřela za sebou dveře svého bytu.

Ještě několik okamžiků se z chodby linuly nadávky na dnešní mladou generaci. Teprve potom se Hermiona dočkala kýženého klidu.

Ale rozhodně se necítila nejlíp. Nechácala, co si to ta ženská vymýšlí. Nejdřív to s těmi stěhováky. Jediné, co si sem nechala přivést před svým příjezdem, byl psací stůl, který byl v bytě nedostatečný a pak počítač, nějaké oblečení a další drobnosti. A nakonec se musí smířit i s faktem, že si minimálně jednou bude muset hledat další bydlení. Dobře, do porodu zůstane tady, ale co pak? Přemístí se i s tím drobečkem do Bradavic a zaklepe na jedny dveře ve sklepení? To asi sotva. A aby si hned po narození dítěte vracela do Londýna je kvůli tomu malému taky nepřipustné. V duchu pořádně zaklela. Tohle jí byl ještě čert dlužen.

Po chvíli usoudila, že teď to stejně nevyřeší. Alespoň teď a tady ne. Navíc má na řešení problému s novým bytem minimálně několik měsíců času. Teď ale potřebovala horkou koupel. A to rychle.

Severus nevěřicně zíral na odjíždějící autobus. Ta dvě slova mu neustále rezonovala v hlavě. *Hermiona je těhotná. Čeká dítě. Moje dítě.*

To není možné. Přece dával pozor. Jo, dával pozor. Vždyť ani nevíš, kolikrát jste si to tu noc rozdali a budeš tu mluvit o takovém nesmyslu, jako že sis dával pozor. Nebud' směšný, Snape.

Když mu ta dívka, omyl, dávno už mladá žena, vpadla do života, domníval se, že slečnu Všechno-vím už nikdy neuvidí. Nikdy se nijak blíž nezajímal o její život a vůbec o cokoli, co s ní bylo spojeno. Pak se z něj ve zlomku vteřiny stane mrzák a překvapivě se tu objeví ona. A dokonale mu obrátí život vzhůru nohama. Tedy alespoň ten citový.

On, Severus Snape, jí nahání jak nějaký čokl hárající fenu na autobusovém nádraží a prosí ji, aby zůstala. Pokud možno, aby zůstala s ním. Už dávno nepřemýšlel, co se to s ním vlastně děje. Jednoduše si připustil, že to, co k té ženě cítí je sotva pocit díků. Byl do ní blázen. Připustil si to už dávno. Zjistil totiž, že když to přizná sám sobě, nebude se chovat dál jako pitomec. A to se mu už delší dobu dařilo skvěle.

Pohledy směřující do prázdna. Zamyšlený výraz kdykoliv byl chvíli v klidu a naprosto neuvážené promíjení trestů těm trollům. Ani raději nevzpomínat, že v jeho hodinách bouchaly kotlíky mnohem častěji, protože on byl jednoduše mimo.

Jakmile si ale jednou konečně připustil ten tak podivný a hlavně zranitelný cit, zdálo se být všechno snazší. Konečně se mohl soustředit na výuku a přestal být tak roztržitý.

Ale stále se mu ji nedařilo dostat z hlavy úplně. Dokonce díky tomu byl i na koberečku. Není to tak dávno, kdy si ho Minerva zavolala do ředitelny.

„Severusi, co se to s vámi děje?“ zeptala se ho se zkoumavým výrazem ve tváři.

„Nevím, o čem mluvíte. Domníval jsem se, že se mnou potřebujete mluvit v souvislosti s nějakým problémem týkajícím se školy. Ne, že jste začala brát hodiny psychologie a nemáte na kom zkoušet vaše poznatky.“

„Severusi, nepotřebuji diplom z psychologie, abych si všimla vašeho chování. Už několik týdnů chodíte jak tělo bez duše. Má to souvislost s Hermionou?“

„Paní ředitelko,“ začal poněkud formálněji, „domnívám se, že do mého soukromého života vám nic není. Do teď jste to respektovala. Proto by od vás bylo velice milé, kdybyste v tom i pokračovala,“ dokončil jízlivě.

„Možná máte pravdu. Ale pokud tedy nejste ochotný mi nic říci takto, jsem nucena vám udělit napomenutí.“

„Za co?“ nechápal Severus.

„Za nebezpečí, kterému vystavujete své žáky.“

„Cože? Nebezpečí? Já?“

„Ano vy. Již několik týdnů je vždy po vašich hodinách téměř naplněný stav na ošetřovně. Kotlíky žákům bouchají více než jindy. A jediný důvod vidím v tom, že nejste schopni uhlídat žáky. Jste totiž myšlenkami pořád někde jinde.“

„A na to jste přišla jak? Řeklo vám to vaše vnitřní oko?“

„Ne, stačí mi vás jeden den pozorovat. Chováte se tak totiž pořád!“

Po tomto rozhovoru pochopil, že si nutně potřebuje srovnat myšlenky. Ještě ten večer si napustil plnou vanu a snažil se relaxovat. A téhož večera si konečně připustil, že miluje Hermionu Grangerovou.

Teď tu stál jako největší idiot ve vesmíru s úplně vymytým mozkiem. Najednou jakoby procitl z nějakého snu, otočil se a vydal se k východu. Úplně zapomněl na Tedda, který tam přešlapoval a předpokládal, že se za chvíli oba objeví.

„Tak kde je Herm, chlape? Neříkej mi, že jsi ji nechal odjet?!“

Severus na něj pohlédl bez jakýchkoli emocí. „Odjela. Je těhotná.“

„Cože je?“ Tedd se plácl do čela. „Já jsem blbec. Já myslel, že má nejmíň rakovinu a ona čeká mimino. No to mě podrž. A s kým, prosím tě?“

„Je tahle otázka nutná?“

„Takže s tebou. No to je skvělý. Ale pořád nechápu, proč odjela.“

„Protože mě nenávidí. Zkazil jsem jí život a ona se teď pokusí začít ho jinde s někým jiným a pokud možno jinak.“

„To si nemyslím. Jen asi potřebuje čas. Když jsem s ní mluvil, tak mi naznačila něco v tom smyslu, že si nemyslí, že jsi chlap pro rodinu. Takže si to potřebuje v hlavě všechno srovnat. Ale myslím, že se vrátí.“

„Tak s tím měla v podstatě pravdu. Rodina bylo to poslední, co jsem kdy plánoval.“

„Tak to bys měl, Severusi, konečně přehodnotit svoji budoucnost. Je jenom na tobě, jestli v ní bude hrát Hermiona a ten drobek nějakou roli. Sice nevím, kam odjela, ale znám ji natolik, že ji důvěřuji. Když řekla, že se ve vhodnou chvíli ozve, tak se ozve. Nebude to za týden. Možná ani za měsíc, ale ozve se. A bylo by fajn, aby tys v tu chvíli věděl, co vlastně chceš,“ dokončil moudře Tedd a praštil Severuse do zad.

Ten jen netečně kývl a rozešel se k východu. Když za ním vyšel Tedd, po Severusovi už nebylo ani památky.

3. Reálný (?) plán

This is the tomorrow you worried about yesterday. And now you know why.

(Tohle je ten zítřek, kterého ses včera bál. A teď už víš proč.)

Probudil se jako vždy dříve, než zazvonil budík. Mudlovská věcička, bez které Hermiona odmítala chodit spát. Ještě rozespale se rozhlédl kolem sebe. Jako už pár dní zpátky, byl v posteli ráno sám.

Nebyl tak natvrdlý, aby si nevšiml, že se sami sobě navzájem začínají s Hermionou odcizovat. Usínal sám, protože ona ještě pracovala. A probouzel se – překvapivě sám, jelikož Hermiona byla tou dobou zřejmě již v nemocnici.

Začínal mít pochybnosti. Zatím ještě neměly přesné tvary, ale byly tu. Rozhodně si byl vědom, že tohle není normální. A když už se konečně snížil natolik, že jí dá očividně najevo svůj zájem o ni, odmítne ho. A navíc by snad chtěla povolit jejich dceři ten šílený nápad!

Cestou na snídani potkal Selii. Mračila se na něj jako deset čertů. Zamračil se na ni taky a umínil si, že jí bude muset v hodině srazit trochu hřebínek. Měl vážné pochybnosti, že se včera, i přes jeho doporučení, na lektvary ani nepodívala.

Posadil se na své místo a s pohledem upřeným ke zmijozelskému stolu, začal upíjet ze své ranní kávy. Znechuceně se ušlíbl. Skřítkové mu ji zase osladili. Tento týden již po druhé.

Nezdržoval se déle než bylo nutné. Jakmile dojedl, zvedl se a s posledním pohledem upřeným na zmijozelské, odešel.

„Sel, dá tvůj táta dneska ten test?“ ptal se zvědavě mladý Nebelvír, který se k ní mírně naklonil, jakmile zahlédl zmizet černotu Snapeova hábitu.

Nikdo ze zmijozelských to nebral na vědomí. Ač se to zdá býti nemožné, tyto dvě koleje se začaly tolerovat. Někdo by dokonce mohl říci, že mezi jejich příslušníky vznikala i mnohá přátelství. A nejen ta kamarádská.

A byla to zásluha právě Selie. Její bezprostřednost ji už v prvním ročníku zavedla ve Velké síni k nebelvírskému stolu. Nedostalo se jí tenkrát zrovna přívětivého přijetí, ale její vytrvalost přinesla do Vánoc plody. Jistojistě byly počátky rozpačité a nejisté ze strany Nebelvírů z důvodu jejího příbuzenského vztahu s obávaným profesorem lektvarů. Dokonce i její kolejní spolužáci se zprvu domnívali, že bude rozmazlenou protekční dceruškou hlavy jejich koleje.

Tyto domněnky však byly velmi brzy vyvráceny. A to v momentě, když zjistili, že na ni je profesor tvrdší než na ostatní. Selie si to nijak nebrala. Naopak, tresty za své prohřešky přijímala bez mrknutí oka.

Byla si plně vědoma toho, že je drzá. Někdy dokonce až příliš. Ale nesnažila se být jiná. Byla sama sebou. Zmijozelka, která se nebojí a neostýchá říci ani svému otci v hodinách, co si myslí. Neměla ráda přetvářku a byla vychována tak, aby se nebála říci svůj názor veřejně. Ať už by byl jakýkoliv.

Selie Snapeová byla právem označovaná za člověka, který spřátelil dvě koleje, jenž byly donedávna v rivalitě. Dnes už komunikace mezi příslušníky těchto dvou kolejí nikomu divná nepřišla.

„Jacku, nevím. Znáš ho. Je nevyzpytatelný. Ale asi jo, včera mi neopomněl připomenout, abych se učila.“

„Hmm, tak to je v pytli. Já se na to ani nepodíval.“

Selie se ušklíbla v gestu podobném tomu otcovu.

„Klid, Jacku, já taky ne,“ mrkla na něj, zvedla se od snídaně a zamířila v hloučku kamarádů na hodinu lektvarů.

Jakmile se přibližovala ke dveřím učebny, zahlédla Davida Evanse. Věnovala mu široký úsměv.

„Ahoj Sel, tak jak?“ ptal se mladík zvědavě.

„Hádej!“ odpověděla nakvašeně. „Řekl jsem to dost jasně na to, aby to pochopila i akromantule. Naposledy, a o to důrazněji, říkám NE!“ parodovala svého otce.

David se zatvářil smutně.

„To se dalo čekat.“

„Deve, kdo říká, že se jeho rozhodnutí nemůže změnit? Zkusím to s mamkou. Ta se netvářila tak rezolutně proti, když jsem s ní mluvila. Jenže je teď pořád v práci,“ povzdychla si dívka.

„Takže by to ještě mohlo vyjít?“

„Si piš!“ řekla rozhodně.

Mladík se mile usmál a vztáhl ruku k jejím vlasům. Lehce vlnitým a černým jako noc.

„Máš něco ve vlasech,“ prohodil a neviditelné smítko jí začal z vln vyplétat.

Dívka se tvářila navýsost spokojeně. Ovšem jen do chvíle, kdy se přímo před nimi vynořil její otec a profesor opředený mnoha historkami v jednom.

Ostřížím zrakem zrentgenoval ruku toho tupce ve vlasech své dcery. David pod tíhou toho pohledu bleskurychle ruku stáhl zpět.

Následně sjel pohledem Selii. Ta mu s obočím nadzvednutým v otázce pohled odhodlaně vracela.

„Do třídy,“ zasyčel vztekle a nechal ty rádoby studenty vejít do třídy.

„Dnes vám bude stačit jen brk a pergamen. Náplní této hodiny bude písemný test. Na závěr pak proběhne ještě ústní zkoušení. Jakýkoliv pohled stranou a odečítám vám padesát bodů. Někaké otázky?“

Selie si beze slova vytáhla pomůcky. Snažila se svého otce dnes zbytečně neprovokovat, protože si byla více než jistá, že konfrontaci na téma: „Jak je možné, že nejste připravená na hodinu?“ neunikne.

A taky že ne.

Jakmile dostala test, bylo jí jasné, že i kdyby byla sebechytřejší, tak si odpovědi na otázky, které vidí poprvé v životě z prstu prostě nevycucá.

Přemýšlela. Má raději psát blbosti, ale aspoň dělat, že ví, a dostat kázání až v jejich soukromých komnatách? Nebo to má risknout a nepsat radši vůbec? Když už, tak už, řekla si v duchu odvážně a odložila brk.

Severus ji nenápadně pozoroval. Uvažoval v podstatě nad tím samým jako jeho dcera. Pokusí se vymyslet nesmysly, nebo to vzdá hned?

Jakmile zpozoroval, že odložila brk, bylo mu jasné pro jakou možnost se rozhodla. A mám tě, pomyslel si spokojeně.

Založil si ruce na hrudi a zády se opřel o katedru.

„Bude se něco dít, slečno Snapeová?“ otázal se potěšeně z očekávaného vítězství.

Selie k němu zvedla zrak.

„To bylo na mě, pane?“ zeptala se sladce.

„Domníváte se, že kdybych toužil oslovit pana Frastela, oslovil bych ho vaším jménem?“

„To asi vskutku ne, pane,“ zatvářila se chápavě.

„Ptám se znovu. Bude se něco dít, slečno?“

„Pane profesore, věštění budeme mít až zítra. Nejsem si tedy aktuálních informací o počasí, umístění Kanonýrů v tabulce, ani o pohyblivosti kurzu galeonu momentálně vědoma.“

Severus začínal pěnit, protože pochopil, že jeho dcera rozehrává další ze svých her. A nebyl jediný. Šum ve třídě nepatrně vzrostl a ozývalo se tlumené chichotání.

„Neptal jsem se, co vidí vaše vnitřní oko, ale jestli budete dál civět před sebe se založenýma rukama, aniž byste se ujala vyplňování testu.“

„Pane profesore, já bych ráda civěla se založenýma rukama někam jinam, ale dal jste nám jasně najevo, že nesnesete pohled stranou. Proto raději civím před sebe,“ usmála se a mile na něj pohlédla.

Nemusela ani aktivovat svoje vnitřní oko, aby pochopila, že její otec zuří. A hodně. Že by to přehnala? Prolétlo jí hlavou.

Severus začínal vidět rudě.

„Překvapujete mě, slečno. Učebnici jste očividně neviděla ani z rychlíku a přesto si dovoluujete být drzá. Odečítám tedy dvacet bodů Zmijozelu, vám píše T a příští hodinu si napíšete test nový. A teď vypadněte!“ zařval nečekaně.

Selie podobný výbuch čekala. Její spolužáci už méně. Několik jich převrhlo inkoust a zbytek si zakaňkal pergameny.

Bez řečí si uklidila své věci a středem uličky prošla se zdviženou hlavou. Neopomněla prásknout dveřmi.

Byla naštvaná. Ani nevěděla na koho víc. To bylo poprvé, kdy ji otec vyhodil z hodiny. Sice je pravda, že to bylo taky poprvé, kdy se rozhodla zcela ignorovat test, ale stejně ji to naštvalo.

Dneska už neměla náladu na nic. Stejně mají po lektvarech jen bylinkářství a tam být nemusí. Zašla si k madam Pomfreyové pro lektvar, nakukala jí, že ji bolí hlava a zamířila do sklepení. Mohla sice jít do společenské místnosti, ale neměla náladu na řeči typu: „Tys mu to teda dala!“, které by po skončení vyučování přišly.

Vydala se do jejich obytných prostor. Věděla, že tam otec přijde nejdřív navečer a to ona už tam dávno být nemusí. Teď tam ale může v klidu zůstat a třeba si číst. A nebo se učit, došlo jí vzápětí. Další lektvary mají pozítří.

I s učebnicemi se přemístila na pohovku před krb a zabrala se do učení. Byla natolik zaměstnaná rozdílem mezi vrbenkou náměsíčkovou a vrbníkem srpkovým, že leknutím nadskočila, když plameny v krbu zezelenaly a vyšlehly vzhůru.

„Mami, nehorázně jsem se tě lekla,“ přiznala upřímně a uvolnila matce místo na pohovce.

„Sel, co ty tady? To už nemáte žádné hodiny?“

„No víš, já...“

Selie Hermioně všechno řekla. Nevynechala ani průběh hodiny lektvarů a zdůraznila i to, že ji to mrzí.

„Ty jsi dobrá,“ usmívala se Hermiona. „Takže nejdřív vyprovokuješ otce k nepřičetnosti, a pak čekáš, že to vyžehlím a zařídím, abys mohla jet k Davidovi.“

„Jasně mami. Chápeš rychle,“ smála se Selie.

Hermiona ji jemně šťouchla.

„S tvým otcem to nebude zrovna jednoduché,“ povzdychla si. „Pojď se mnou, převléknu se a můžeme pokračovat v rozhovoru.“

Obě se zvedly a zamířily do ložnice. Selie se uvelebila v posteli svých rodičů a Hermiona se převlékla do pohodlných kalhot a jednoduché košile. Jakmile si stáhla vlasy do prostého uzlu, přisedla si k dceři.

„Jak to chceš udělat, mami?“ ptala se Selie zvědavě.

„Udělat co?“

„No, přece přemluvit tátu. Chtělo by to něco, co by ho zaměstnalo, protože nevím, jak to dělá, ale vždycky, když už se David rozhoupe k akci, tak se táta někde objeví. David už je z něj na prášky.“

„Hlídá tě. Nediv se. Nechce, aby ti někdo ublížil.“

„Mami, všichni už z něj mají žaludeční vředy. Vážně, potřebuju, abys ho nějak zabavila. Ale dlouhodobě. Co ty na to?“

„Dlouhodobě zaměstnat tvého otce? A máš nějaký reálný, zdůrazňuji reálný, nápad, jak to provést?“

„Jo, ale nevím, jestli s tím budeš souhlasit.“

„Tak to vyklop. Horší než kdybys mi řekla, že chceš sourozence, to už být nemůže,“ povzbudila Hermiona svou dceru.

Selie se zarazila a s provinilým výrazem se na svou matku podívala. Hermiona chápala neuvěřitelně rychle.

„Ty chceš, abych otce zaměstnala svým těhotenstvím? Zbláznila jsi se?!“

„Mami, kdo mi ještě o prázdninách na dovolené říkal, že by chtěl další dítě?!“

„Selie, mám tebe. To za první. Za druhé, by s tím otec nesouhlasil. A za třetí, jsem už na další dítě stará.“ Hermiona raději pomlčela o tom, že by Severuse musela přinejmenším opít, aby s ní strávil noc.

„Tak za první, mami,“ parodovala Selie Hermionu. „Já jsem sourozence chtěla vždycky, to víš. Za další, otec o tom přece vůbec nemusí vědět, ne? A nakonec. Ty a stará? Mami, je ti čtyřicet dva let. A jsi kouzelnice. U mudlů už by to byl rizikový věk, ale protože se kouzelníci dožívají v průměru o třicet pět let víc než mudlové, je to přímo ideální věk na další dítě. A navíc byste teď s tátou měli mít oba sexuálně nejčinnější období.“

„Selie! A na tohle jsi přišla jak?“ ptala se Hermiona se špatně zadržovaným smíchem.

„Učili jsme se to. Na teorii mudlovského a kouzelnického vývoje,“ pravila chytře její dcera.

„Koukám, že už to máš všechno pěkně vymyšlené. Ale nenapadlo tě náhodou, jak to mám provést?“

„Mami, ty chceš ode mě, abych ti vysvětlovala, jak se dělají děti?“

To už Hermiona nevydržela a začala se smát nahlas. Selie se k ní přidala a obě se za chvíli svíjely na posteli smíchy.

Jejich výbuch veselí byl však nečekaně přerušen.

„Hýkáte tu jak dvě splašené kobyly!“ sdělil jim Severus stojící v otevřených dveřích.

Při pohledu na něj se obě rozesmály ještě víc.

„Nevím, co je tu k smíchu, ale jestli jste si toho nevšimly, blíží se večere. Proto bych tobě,“ ukázal na Selii, „doporučoval přidat se ke svojí koleji.“

Selie si rychle posbírala svoje učebnice a s neskrývaným smíchem za sebou zavřela dveře.

„Neříkala jsi náhodou, že budeš dnes přes noc v Londýně?“ zeptal se své ženy, když si věšel hábit na věšák.

„Ano, ale nakonec to vyšlo takhle. Tedd se vrátil s Paulou z dovolené dřív a já nemusela být na pohotovosti. Vadí ti to snad?“

Pohlédl na ni s jasně čitelnou odpovědí ve tváři, jak se vůbec může tak hloupě ptát.

„Jestli pak se ti tvá dcera pochlubila se svým dnešním výstupem v hodině?“ zeptal se místo odpovědi.

„Budeš se divit, ale ano, pochlubila. A navíc, není to jenom moje dcera. Pokud se nepletu, tak jsi u toho byl tenkrát taky,“ odsekla mu a zlostně se na posteli posadila. Ani si neuvědomila, že se jí košile, kterou zapnula nedbale na dva knoflíčky, poněkud rozhalila. Severusovi zajiskřilo v očích.

Nespouštěl zrak z odhalených míst, ale přitom plynule pokračoval.

„Ano, to je zjevné. Nevím o nikom, kromě sebe, po kom by mohla zdědit takové nadání na lektvary. Když pomínu ten její dnešní-. Jak jen to říkáš mudlové? Úlet!“

I přes svá slova plná rozhořčení, se začal pomalu přibližovat k Hermioně.

Teď nebo nikdy, pomyslela si mladá žena sedící na posteli.

Pokud se na ni teď vrhne, snad by se jejich vztah mohl zase urovnat. Všechno by bylo jako dřív. A možná i to dítě by mohlo být.

S přimhouřenýma očima ho sledovala. Zastavil se od ní na délku paže a pomalu začal zvedat ruku k jejímu obličejí.

Téměř se dotkl jejich rtů, ale vyrušilo ho hlasité klepání.

Neznatelně si povzdychl, nechal ruku sklouznout a šel otevřít.

Hermiona se překotně nadechla, protože se jí nedostávalo kyslíku, o který ji připravilo zadržení dechu a vydala se za ním.

4. Nové pracoviště a domácí úkol (flashback)

Druhý flashback

„Ráda bych mluvila s ředitelem Domplym,“ vyslovila Hermiona své přání sekretářce, která pečlivě strážila dveře kanceláře Hermionina nového nadřízeného.

„A kdo jste?“ vyštěkla na ni žena, jejíž obličej byl pečlivě skrytý pod tlustou vrstvou make-upu.

„Jsem doktorka Grangerová, mám tu ode dneška nastoupit jako oční chirurg.“

„Tak to si musíte počkat. Pan ředitel si nepřeje být do oběda rušen.“

Hermiona zběžně koukla na hodinky. Bylo necelých osm hodin.

„To tady podle vás mám čekat čtyři hodiny?“ zeptala se nevěřičně.

„Pro mě za mě,“ odfrkla si žena sedící za stolem a dál už Hermioně nevěnovala pozornost. Což byla její podstatná chyba.

„Hned teď,“ naklonila se k ní Hermiona a tlumeným hlasem, který nepřipouštěl námitky, pokračovala, „mě ohlásíte řediteli, nebo to poslední, co tady v této nemocnici uděláte, bude, že si sbalíte svoje věci.“

„Vy,“ namířila sekretářka na Hermionu prstem, „mi nebudete říkat, co udělám a co ne. Jednoduše si počkáte až bude mít pan ředitel čas.“

„Fajn, ohlašovat mě nemusíte, trefím sama,“ odsekla a namířila si to přímo ke dveřím do Domplyho kanceláře.

„Počkejte, to nemůžete!“ vyhrkla zděšená sekretářka.

„Takže mě ohlásíte?“ zeptala se Hermiona s nadzvednutým obočím.

Žena za stolem už raději nic neříkala a zmáčkla na přístroji po své pravé ruce příslušnou číselnou kombinaci.

„Pane ředit...“

„Melanie, kolikrát vám mám říkat, že si nepřeji být rušen. Jste ještě natvrdejší než byla ta ženská před vámi. Co zas chcete?“

„Pane řediteli, je tady nějaká žena. Říká, že sem má dnes nastoupit a...“

A co už se nedozvěděla ani Hermiona ani ředitel, protože spojení bylo náhle přerušeno a jen o několik okamžiků později se otevřely dveře kanceláře ředitele a vyřítil se z nich vyšší muž ve středních letech se strništěm na tváři a dobráckým úsměvem.

„Hermiono, tak rád tě vidím,“ přivinul si mladou ženu do náruče a Hermiona měla co dělat, aby se nezačala dusit.

„Ahoj, Thomasi, promiň, že tě ruším, ale...“

„Hermiono, ty nikdy nerušíš. Jsi v mé kanceláři kdykoliv vítaná a ty to víš,“ mrknul na ni.

Sekretářka na scénu před sebou zírала s otevřenou pusou a zrovna se pokoušela vyhodnotit, jak moc je reálné, že by opravdu byla propuštěna.

„A vy,“ otočil se muž na svou podřízenou, „doufám, že jste doktorce Grangerové okamžitě vyhověla,“ upřel na ni pronikavý pohled.

„Pane, já...“

„Thomasi, všechno bylo v pořádku.“ usmála se Hermiona na svého známého.

„Dobře, takže půjdeme ke mně. Melanie uvařte nám kávu. Hermiono, prosím,“ pokynul jí do dveří své kanceláře a jakmile prošla, razantně za nimi zavřel.

„Hermiono, je mi jasné, že se to s Melanií neobešlo bez problémů. Omlouvám se ti za ní. Ale je trochu natvrdlá. To, co mi sem posílají z personálního, je rok od roku horší. Téhle se dokonce podařilo minulý týden polít kávu moji manželku. Nebudeš mi věřit, co jsem si doma vyslechl.“

Mladá lékařka se rozesmála. „Thomasi, budu. Ale stejně, opravdu tě nezdržuju?“

„Hermiono, ty nezdržuješ nikdy. Ani nevíš, jak jsem rád, že tě zase vidím. Jak je to dlouho, co jsme se viděli naposledy? Tři roky?“

„Pokud máš na mysli tu konferenci v Detroitu, tak to už jsou opravdu tři roky. Strašně to utíká. Jak jsi se vlastně měl celou tu dobu. Když nepočítám přání k Vánocům, narozeninám a oznámení o tom, že jsi povýšil, tak jsi se ani neozval.“

Jejich rozhovor přerušilo klepání na dveře.

„Dále,“ ozval se Thomas.

Do místnosti vešla Melanie a s vypětím všech sil se jí podařilo dobalancovat s táčem, na kterém byly postaveny dva šálky a cukřenka, až ke stolu.

„Budete si přát ještě něco, pane řediteli?“

„Já ne. Hermiono?“

„Ne, díky.“

„Dobře. Pak je to všechno. Snad jen... Přesuňte mi schůzku s Robinsonem na zítra.“

Melanie kývla na souhlas zavřela za sebou dveře.

„Takže, kde jsme to skončili? Už vím. Myslím, že si nemáme co vyčítat, protože jsme na tom na vlas stejně. S tím rozdílem, že ty jsi o povýšení nikdy moc nestála a co si pamatuju, několikrát ti to bylo nabízeno.“

„Já vím, ale vždyť víš, že já nestojím o vedoucí pozici. Neláká mě to.“

„Ano, pamatuji, když jsi mi to říkala. A proto jsem rád, že jsi vůbec přijala moji nabídku řídit naše oddělení oční chirurgie, i když jen dočasně. Ale vážně mě mrzí, že jsi to místo přijala jen na tak krátkou dobu. Nepřemluvím tě na dlouhodobější spolupráci.“

„Když jsem s tebou mluvila naposledy po telefonu, řekla jsem ti svoji situaci. Potřebuji jen na nějakou dobu zmizet z Londýna. Pak bych se ráda vrátila. Ale možné je všechno, třeba tu nakonec zůstanu. Ale nerada bych slibovala něco, co nemůžu splnit.“

„Já vím, rozhodně tě tu nebudu držet násilím. Jsem vážně rád, že tě tu budu mít alespoň na chvíli. Sehnat očního chirurga tvých kvalit je nadlidský úkol. Teď je tu jeden chlápek, který se k nám dostal z Londýna, ale je to Američan. Je možné, že bys ho mohla znát. Není mi sympatický, ale když byl ochotný přijmout na necelé tři měsíce to místo, tak jsem po něm hrábnul všema deseti. Ale teď už by se měl chystat k odchodu. Zítra snad odjíždí zpět za Velkou louží. Jo a má divnej nos. Dost křivej na to, abych si mohl myslet, že přes něj dostal. On se ale dušuje, že přežil těžkou autonehodu, dál jsem se v tom nešfoural.“

Hermiona už někde v půlce proslovu ředitele měla pocit, že to je snad zlý sen. Copak ji bude minulost stále

pronásledovat? Nakonec se rozhodla potvrdit si své domněnky.

„Ještě mi řekni, že se jmenuje Willson,“ povzdychla si.

„Jo. Edward Willson. Ty ho znáš?“

„Měla jsem tu čest s ním dělat na jednom případě a...“

„A nechceš mi říct, že to dítě je jeho, že ne?“

„Thomasi, nestraš!“ zasmála se. „Není, ale mohlo být. Ale jedno ti říct můžu. Ten křivej nos má na svědomí otec mého dítěte.“

„Vážně? Tak to je mi už teď sympatickejš. Doufám, že se s ním někdy uvidím.“

„O tom silně pochybuji. On už do mého života nepatří. To je ale dlouhá historie.“

„Já mám času dost, ale chápu, že o tom nechceš mluvit. Když už jsme u toho dítěte. Zařídil jsem snad všechno potřebné. Sjednal jsem ti schůzky s těmi nejlepšími lékaři v naší nemocnici a kdybys cokoliv potřebovala, budou se ti věnovat kdykoliv a jakkoliv. Zároveň jsem ti osobně vytvořil pracovní rozvrh. Kam jsem ho jenom... Tady je,“ podal Hermioně několik papírů.

Ta je jen zběžně prohlédla.

„Thomasi, kolik těch pracovních hodin dohromady mám? Pět a půl? Jsem těhotná, ne neschopná. Chci po tobě standardní pracovní dobu.“

„To ti nemůžu dovolit. Nevezmu si tebe ani toho drobka na svědomí.“

„Dobrá, ale jak jsem tak zběžně koukala do interních dokumentů, máte docela skluz v operacích, o běžném očním oddělení ani nemluví...“ nechala zbytek věty vyznít do ztracena.

„Ty víš jak na mě,“ ušklíbl se muž. „Dobře, dostaneš standardní pracovní dobu, ale každý týden tě chci vidět na kontrole a osobně si tě ohlídám.“

„Vy jste tu ředitel, pane,“ zašklebila se protentokrát ona na něj.

„Ale hlavní manipulátor jsi tu ty,“ obvinil ji s úsměvem na rtech.

„Nechám tě při tom, ale teď už bys mi mohl ukázat, kde vlastně budu pracovat. Ráda bych si to dnes všechno zorganizovala, přečetla případy, které na mě čekají a zítra už bych mohla operovat. Těch lidí čeká na různé zákroky opravdu hodně a ráda bych to do porodu stihla,“ usmála se.

„Bude mi ctí seznámit tě s pracovištěm a tvými kolegy.“

„Ale Thomasi, můžu tě o něco poprosit? Opravdu ráda bych se vyhnula případnému setkání s Willsonem.“

„To je maličkost. On už by sem dnes neměl ani přijít, takže se domnívám, že vaše setkání je téměř nemožné.“

„Dobře, díky. Půjdeme?“

O několik hodin později už měla Hermiona představu o všech důležitých místnostech, včetně sálů, kanceláří a ordinací. S Thomasovou pomocí se seznámila i se svými podřízenými a jak tak mohla soudit, většinou se jednalo o příjemné lidi a bylo vidět, že na jejich oddělení vládne přátelská atmosféra.

Když už měla oddělení zmapované s Thomasem se rozloučila a vydala se do své kanceláře. Jako první věc si na svůj psací stůl naložila pořádnou hromadu spisů a karet pacientů. Jakmile ale letmo nakoukla do každé z nich, zjistila, že to jsou karty běžných pacientů. Usoudila tedy, že karty pacientů čekajících na nějaký zákrok budou jinde. Nechtěla zmateně hledat dokumenty ve své kanceláři, proto se rozhodla, že bude lepší se jít zeptat někoho povolanějšího.

Jen co vyšla na chodbu, narazila na mladíka, kterého jí Thomas představoval mezi prvními.

„Pan Bentner, že ano?“ oslovila ho váhavě.

„Á, doktorka Grangerová. Klidně mi říkejte Dicku. Můžu vám s něčím pomoci?“

„Vlastně ano, Dicku. Sháním karty pacientů, které čeká nějaký zákrok.“

„Tak to musíte tamhle k sestřičkám,“ ukázal na půlkruhový pult za nímž se vcelku svižně otáčely dvě

sestry. Za nimi, přímo u zdi pak byly regály, které očividně obsahovaly potřebné složky.

„Všechny dokumenty k plánovaným operacím najdete tam. Pro doktory je to jednodušší, nemusí zbrkle běhat po nemocnici a hledat u svých kolegů. Takhle je všechno na jednom místě,“ vysvětloval ochotně dál.

„Díky, Dicku, pomohl jste mi.“ Hermiona věnovala mladíkovi vděčný úsměv a rozešla se ke zmíněnému půlkruhu.

„Dobrý den, mohla bych vás poprosit o složky všech pacientů, kteří mají v příštích deseti dnech naplánovanou jakoukoliv operaci či zákrok očí?“ požádala sestřičku.

„Jistě paní doktorko, počkáte si na to, nebo vám to mám přinést?“

„Počkám si, děkuji.“

Během několika minut se pult začal plnit dokumenty, o které Hermiona žádala. Aby si zkrátila dlouhou chvíli, přesunula se s jedním kousek stranou a začetla se do něj. Byla do něj tak zabraná, že přeslechla své jméno pronesené za svými zády. Až ruka na jejím rameni ji vytrhla ze zamyšlení. Prudce se otočila a hleděla do očí Edwarda Willsona.

„Ale ale, naše doktorka. Copak tě ten vyléčený mrzák nechal? To se dalo čekat. Vzal si, co jsi nabízela a odkopl tě.“

„Edwarde, doufala jsem, že už tě nikdy neuvídím,“ řekla upřímně a snažila se zachovat kamennou tvář, přestože se nevyhnula prozkoumání jeho tváře. A musela uznat, že Thomas měl pravdu a Severus vykonal dobrou práci. Edwardův nos naprosto kazil vizáž chlapíka z módního časopisu.

„Nehraj si na ledovou královnu. Ještě pořád se mnou můžeš odletět. Zítra mi odlítá letadlo do New Yorku. Co ti to udělá? Když ti nedělalo problémy přestěhovat se do Plymouthu, tak ti nebudou dělat problém ani Státy.“

„Edwarde, já se domnívala, že jsi pochopil, že nemám zájem. Ty chceš kariéru, já rodinu a děti. Ani jeden nemůžeme tomu druhému nabídnout to, co po nás chce.“

„Můžeme být skvělejší tým. A když tolik trváš na těch dětech, tak bych jedno skousnul.“

„Nedělej si starosti. Už jsem se zařídila.“

„Cože? Jak to myslíš?“

„Tak jak to říkám. Na povídačky a sliby ohledně potomka už ti nenaletím, protože jsem těhotná.“

Edward zůstal na Hermionu zírat s otevřenou pusou a vypadal jako někdo, kdo nepochopil pointu hodně špatného vtipu.

„To jakože... čekáš dítě?“

„Jo, podle ultrazvuku by to mělo být dítě, ne potomek vetřelce.“

„A co s tím budeš dělat,“ ptal se Edward inteligentně dál.

„Krmít, přebalovat a ostatní věci, které, jak předpokládám, dělali rodiče i s tebou.“

„Ty si to necháš?“

„A cos čekal? Že ti padnu k nohám a to dám do útulku pro kočky?“

„Překvapuješ mě,“ vypadlo z něj po několika vteřinách nevěřící zírání. „Změnila jsi se.“

„Edwarde, nezměnila. Jsem pořád stejná. A ty jsi pořád stejný idiot, jenom já si toho všimla pozdě. A teď, když mě omluvíš,“ zbytek věty nebylo nutné doříct.

Spěšně se otočila a sebrala dokumenty, které jí sestřička nashromáždila. Poděkovala jí a raději ani nechtěla domýšlet, co té ženě právě běží hlavou, protože z jejího výrazu pochopila, že celý rozhovor slyšela.

Edwarda už si ani nevšimla a zavřela za sebou dveře své kanceláře.

„Dále,“ ozval se Tedd a čekal až vejde klepající osoba. Ani zdaleka nebyl překvapen, že je to opět Severus.

Byly to už dva měsíce zpátky, kdy Hermiona odjela a on za ním chodil téměř pravidelně se ptát, jestli se náhodou neozvala.

„Tedd,“ pokynul Severus lékaři a bez dovolení se posadil do křesla naproti psacímu stolu.

„Ahoj, Severusi. Hermiona se pořád neozvala, jestli jsi přišel kvůli tomu.“

„Ani zmínka?“

„Ne. Pokud bych měl vyjádřit svůj názor, tak se Herm ozve až ten drobek bude na světě.“

„To je nejdřív za pět měsíců,“ podotkl Severus.

„Vím, ale stejně nám nic jiného nezbývá. Jen čekat.“

„Dobře, stavím se zase až budu mít cestu kolem,“ prohodil Severus bez známky zájmu a zmizel.

Tedd se zamyšleně koukal na zavřené dveře. Ten muž ho fascinoval. Chodil s železnou pravidelností vždycky v pátek před pátou, ale pravidelně se vymlouval na to, že „šel kolem“. Tedd mu to přestal věřit v momentě, kdy se ho o této skutečnosti snažil přemluvit potřetí. Nechápal, proč to dělá, ale pochopil, že je Severus komplikovaná osoba, která se za své city poněkud stydí.

Severus mezitím vyšel před nemocnici. Přestože se únor chýlil ke konci, studený vítr se mu dostal až pod zvednutý límec kabátu a nebylo to nic příjemného. Skoro mu to připomnělo události jen několik týdnů staré, kdy doslova lítal po londýnských zlatnictvích a hledal vhodný prsten. Připadal si jak poblázněný puberták, ale bylo mu to jedno. Jediné, na čem mu záleželo, bylo to, aby nepromarnil třeba naprosto poslední šanci, která se, jak doufal, někdy přece jen naskytne.

Jako dnes před sebou viděl scénu z prvního zlatnictví.

„Chtěl bych prsten,“ pronesl zcela logicky a podíval se na prodavače.

„Dámský, pánský, dětský, snubní, zásnubní, k výročí, s brilianty, s perlami, s diamanty, bílé zlato, žluté zlato, platina, nebo snad kombinace,“ snažil se zatím ještě ochotně prodavač. V zákazníkovi před sebou tušil bohaté kupce. Nasvědčoval tomu luxusní kabát, kožené rukavice a celkově zámožný vzhled.

Severus se zatvářil trochu nechápavě. *Snubní? Zásnubní? K výročí? Merline, jakej je mezi tím rozdíl, vždyť ty prsteny vypadají všechny stejně!*

„Domnívám se, že by bylo nejlepší, pokud bych si mohl vybrat,“ odpověděl, dle svého mínění, opět logicky.

„To je samozřejmé, pane, ale na to, abych vám mohl vytáhnout příslušnou kazetu, potřebuji znát vaše požadavky na onen šperk.“

„Ale já bych si rád vybral sám, nechci, abyste mi pod nos strkal nějakou kazetu!“ odpověděl Severus už poněkud zostra.

V tu chvíli si prodavač pomyslel něco o tom, že by mu tu kazetu radši strčil úplně jinam.

„Pane, pokud mi neřeknete základní požadavek, tak vám nemůžu vyhovět. Prsteny na kazetách jsou řazeny podle typu kamene a podle materiálu, nemohu vám tedy vystavit všechny kazety,“ mluvil na Severuse hlasem, jakým vysvětluje matka dítěti, že tohle se necučá.

Severus ztrácel trpělivost. Pochopil, že koupit jeden pitomej prsten nebude zase taková hračka jak se domníval. Než by stačil napáchat nějaké škody na těle prodavače a následně na jeho paměti, usoudil, že lepší bude vyklidit pole.

Bez dalších řečí se otočil a jakmile to bylo možné, přemístil se do Bradavic.

A za domácí úkol si dal zjistit toho co nejmíc o prstenech.

5. Tajemství prstenu

*Any time you think the problem is out there, that very thought is the problem.
Kdykoli si myslíš, že je tu problém, ta samotná myšlenka je ten problém.*

-- Stephen R. Covey --

Severus znechuceně otevřel.

„Ach, Severusi, jsem ráda, že jsem vás zastihla. Potřebuji s vámi něco probrat. Sice to není nikterak důležité, ale nerada bych zapoměla.“

Severus pokynul své nadřízené a nechal ji vejít do svých komnat.

„A zřejmě to nemohlo počkat do večere?“ zeptal se pochybovačně.

„Mohlo, ale-“

„Dobrý den, Minervo,“ ozvala se za manželovými zády Hermiona.

„Dobrý den, drahá. Doufám, že jsem vás od něčeho nevyrušila?“ ptala se zvědavě ředitelka.

Hermiona pohlédla na svého muže. V jejích očích byl smutek a snad i zklamání.

„Ne, Minervo. Samozřejmě, že ne. Nechám vás o samotě.“

„Neodcházejte, drahoušku. Týká se to i vás.“

Oslovená se zatvářila udiveně, ale nakonec přijala místo na pohovce vedle Severuse a pohlédla na Minervu, která si vybrala křeslo naproti krbu.

„Jde o to,“ začala ředitelka, „že Rudolphus už chce jít do důchodu. Sice mi to říkal už minulý školní rok, ale to víte, náhrady za schopné profesory se hledají těžko. Podařilo se mi jednoho přijatelného uchazeče na post profesora kouzelných formulí najít teprve před pár dny. Zatím si rozmýšlí možnost zde učit, proto by bylo předčasné říkat vám, o koho se jedná. Ale oba ho znáte, o tom není pochyb.“

Severus se tvářil našťvaně. Hodně našťvaně. Kvůli tomuhle sem musela Minerva neodkladně zavítat? Kdyby nebylo těch jejích hloupých úvah, mohl se právě v této chvíli věnovat vytržení manželského života ze stereotypu bez sexu. Pevně sevřel čelist, aby neřekl své nadřízené něco hodně ošklivého. Naštěstí povinnost jakkoliv reagovat na ředitelčin stupidní proslov za něj převzala Hermiona, která vycítila jeho napětí.

„Minervo, to je všechno, co jste nám potřebovala říct? Ale jak to souvisí se mnou?“

„Ale samozřejmě, že ne, Hermiono. Kvůli takové maličkosti bych vás přece neobtěžovala.“

Severus se zatvářil naprosto nesouhlasně, protože si byl velmi dobře vědom toho, že by je obtěžovala klidně i kvůli naprosté stupiditě. Raději ale stále mlčel.

„Jde o to, že budu mít zanedlouho kulaté narozeniny a ráda bych vás oba pozvala na menší oslavu. To víte, stovku má člověk jen jednou v životě,“ zasmála se Minerva.

Jediný muž v místnosti se v tu chvíli zatvářil, jakoby ho donutili spolknout celý citron. *Jakže to říkala před chvílí? Že by kvůli maličkosti neobtěžovala? A co je k sakru tohle?!*

I Hermiona se zatvářila pochybovačně.

„To je to, co jste nám chtěla říct?“

„Ano, vlastně ano. A navíc bych byla ráda kdybyste, Hermiono, přišla se Severusem na následující poradu profesorského sboru. Dostanete oficiální pozvánky a poznáte nového profesora formulí. Už jsem to říkala Severusovi, ale nevím, jestli Vám to vyřídil. A Severusi, asi by ses měl připravit na jisté stížnosti na Selii.“

Teď už se komentáře zdržet nemohl. A ani nechtěl.

„Na Selii? Provedla něco? Nikdo si mi na ni nestěžoval!“

„Profesorka Frölová na ni má jistou připomínku. Má prý při jejích hodinách nějaké nemístné poznámky.“

Aha, takže Frölová. Ta ženská prostě nedá pokoj. Když už nemůže na něho ani na Hermionu, začne špínu házet na jeho dceru. Podle toho, jak se Hermiona při jejím jméně ošila, pochopil, že na pomluvy, které nějakou bodu Frölová šířila o něm, ale následně i o ní, jen tak nezapomene. Ostatně on také ne.

Doposud nepochopil, proč ji tu Minerva pořád drží. Snad jediný kloudný argument viděl ve faktu, že sehnat profesora na věštění z čísel je tvrdý oříšek. Kruval se s absencí vhodného pedagoga potýká už řadu let. A Frölová, ať už byla mrcha jakkoliv velká, toto umění ovládala na jedničku.

„Nemístné poznámky? Ty má na každého pedagoga. Ani já nejsem výjimkou. Pokud si Frölová neumí sjednat pořádek, ať si nestěžuje. A pokud si chce stěžovat, ať si to vyřídí přímo se mnou,“ zastával se své dcery.

„Severusi, víte moc dobře, že proti Selii nic nemám. Mám ji moc ráda. Je to milá dívka. Jen jsem Vás na tuto skutečnost chtěla upozornit předem. Je možné, že se vás pokusí profesorka Frölová konfrontovat před ostatními profesory právě na poradě. Bylo by proto dobré promluvit si se Selíí, aby ji slečna profesorka nemohla nařknout z něčeho, co neprovedla.“

„To samozřejmě uděláme. Nenechám nikoho, aby na moji dceru házel špínu.“

„Tak to už je opravdu všechno, co jsem potřebovala. Příjemný večer Hermiono, Severusi.“

Ředitelka oběma pokynula a aniž by čekala, že ji Severus půjde vyprovodit z jejich komnat, odešla.

Oba mlčeli. Ani jeden nevěděl co říct. Posvátná chvílka v ložnici byla nenávratně pryč. Nakonec se ozval první Severus.

„Ve Velké síni se podává večeře. Půjdeš se najíst? Nebo bychom si mohli něco nechat přinést sem.“

Hermiona odmítavě zavrtěla hlavou.

„Klidně běž. Já nemám hlad. A navíc mám ještě práci.“

Čekal snad jinou odpověď?

„Dobrá, stavím se pak ještě v knihovně, nechceš něco přinést?“

„Ne, díky,“ odvětila stručně a přesunula se ke svému stolu.

Severus už neměl pochyb, že ten vzácný moment před několik minutami byl zapomenut. Oblékl si hábit a odešel na večeři.

Vrátil se za delší dobu než čekal. Nejprve se zapovídal v knihovně s madam Pinceovou, se kterou konzultoval objednávku nových knih vhodných pro studenty (ne že by snad předpokládal, že by je ty duté hlavy někdy četly, ale normy jsou normy). Když se pak vracel do sklepení, musel řešit ještě několik přestupků se studenty nejen své koleje. Naštěstí mezi nimi nebyla Selie, takže doufal, že se přece jen vrhla na učení.

Do komnat dorazil až po deváté hodině. Když otevřel dveře, přivítala ho tma. Zběžně nakoukl do své pracovny, jestli není Hermiona tam. Sice měli každý svůj stůl ve velké místnosti, která plnila funkci obývacího pokoje, ale i pracovního místa, mimo to měl i on sám pracovnu, která byla spíše laboratoří. Zavíral se tam jen v případech, kdy pracoval na svém výzkumu, nebo když Hermiona nebyla doma.

Hermioně tam nijak přístup neomezil, ale ona tam příliš nechodila. Jen když ho sháněla, nebo když si chtěla vzít nějakou knihu, kterou tu měl.

Jak předpokládal, místnost byla prázdná. Potichu tedy nahlédl do ložnice.

Hermiona zřejmě usnula, když si četla. Nasvědčovala tomu tlumeným světlem svítící lampička a rozevřená kniha, jenž jí spočívala pod rukou na břiše.

Když tak Hermionu sledoval, usoudil, že nebude od věci jít jednou brzy spát. Rychle se osprchoval, převlékl do lehkých kalhot na spaní a vrátil se do ložnice.

Chvíli svou ženu jen tak pozoroval. Vypadala jak anděl. Světlo z lampičky, které ji dopadalo do vlasů, vytvářelo zajímavou hru barev a stínů a on od ní nemohl odtrhnout oči. Uvědomil si, tak jako již mnohokrát za jejich společný život, že ji nikdy nechce ztratit. Zbláznil by se, kdyby ho tohle stvoření jednou chtělo opustit.

Tušil, že by to Hermiona nikdy neudělala. Nesčetněkrát mu řekla, jak ho miluje, ale jeho podvědomí to stále připouštělo.

Během těch šestnácti let manželství s ní si kolikrát říkal, že ho jednou opustí. Není možné, aby vydržela s takovým mrzoutem, jako je on, tak dlouhou dobu. Jednou se najde někdo, kdo mu ji bude chtít vzít a pokud s tím bude Hermiona souhlasit, on s tím nic nezmůže.

A to byl v podstatě i důvod, proč nenosil snubní prsten. Až se jednou najde člověk, který mu Hermionu odvede, bude jednodušší si opět zvykat na samotu, aniž by ho před tím nosil. Nechtěl se v budoucnu smířovat s tím, že jeho snubní prsten neplní význam, pro který byl stvořen.

Svůj pravý důvod Hermioně nikdy neřekl. Přestože ona zpočátku naléhala, postupně to vzdávala. Styděl se za tuhle svoji slabost, kterou mu ona a jejich dcera bezpochyby byly, ale nebyl schopen to překonat. Strach z toho, že ho Hermiona jednou opustí a jejich dceru vezme s sebou, byl větší.

Ve svých myšlenkách se vrátil zpátky. Pomalu vytáhl Hermioně knihu z pod ruky. Zaklapl ji a odložil na noční stolek.

Opatrně se k ní sklonil a vtiskl jí letmý polibek na čelo. Ani se nepohnula, odvážil se tedy zajít dál. Jemně ji políbil na rty. V tu chvíli se trochu zavrtěla a něco nesrozumitelného zamumlala.

Pohládl ji po vlasech a lehl si na druhou stranu postele.

Dnes se mu dobře usínalo.

Rozespale zacvakl budík a rozhlédl se. Hermionino místo v jejich posteli bylo opět prázdné. To se mu snad jenom zdá. Nejen že se mu podařilo spát až do zazvonění budíku, ale Hermiona je zase pryč.

Hned po ránu stáhl obočí do jedné linky. Vzápětí se mu pod nos dostala vůně čerstvé kávy. *Že by skřítkové dopravili jeho kávu sem, když nebyl v obvyklou dobu na snídani?*

Vylezl z postele a přehodil si přes ramena černý saténový župan. Rukou si prohrábl rozčuchané vlasy a vydal se do kuchyně, odkud se linula známá vůně. Na prahu se zarazil a zůstal nevěřičně sledovat obrázek před sebou, který měl možnost naposledy vidět už hodně dávno.

Hermiona seděla u stolu, oblečená a připravená odejít, jakmile bude čas. Na stole byla uvařená káva, pečivo, máslo a marmeláda. Jeho žena se právě natáhla pro svůj šálek s čajem a následně před sebe složila noviny, které měla do teď rozevřené.

„Dobré ráno,“ pozdravila ho a gestem naznačila, aby se posadil.

„Děje se něco?“ zeptal se ostražitě.

Hermiona se pobaveně usmála. „Ne, proč? Mělo by?“

„Popravdě mě překvapuje, že už nejsi v nemocnici,“ přiznal po chvíli a posadil se naproti ní. Raději ani nekomentoval fakt, že mu naposledy udělala snídani asi před dvěma lety.

„Já už v nemocnici byla, ale vzala jsem si volno.“

„Volno?“ Nebyl si jist jestli dobře slyšel.

„Ano, potřebuji si něco zařídit. Vrátím se asi po obědě.“

„Dobrá, takže se uvidíme až večer. Mám dneska lektvary pro pokročilé. Sedmý ročník, příprava na bystrozorský kurz,“ povzdechl si a dal tím jasně najevo, co si o označení „pro pokročilé“ myslí.

„Fajn, hezký den, Severusi,“ řekla a oblékla si lehké bílé sako. Když kolem něj procházela, vtiskla mu do koutku úst polibek.

„Tobě taky,“ řekl užasle.

To už byla ale Hermiona ve svém londýnském bytě. Sama pro sebe se usmála.

Tou pusou ho asi zaskočila, protože takovéto něžnosti v jejich vztahu byly už dávno minulostí. Dnes ale nemohla jinak. Měla neskutečně dobrou náladu. V noci se jí zdálo, jak ji Severus vyndává zpod rukou knihu a líbá ji na čelo a rty. Když se ráno probudila a všimla si na nočním stolku zavřené knihy, uvědomila si, že to nebyl sen. Musel to udělat. Tedy při nejmenším jí musel vzít tu knihu.

Taky proto si vzala to volno. Chtěla si promluvit s Paulou Becketovou. Tím snem, ať už to bylo jakkoliv, jí došlo, že už nechce dál trpět stereotyp jejich manželství. A protože byly s Paulou dobré kamarádky, neviděla důvod se jí nesvěřit. Navíc byla Paula už šestnáct let vdaná za Tedda, takže i oni mohli mít nějakou „krizi“. Promluví s ní a třeba jí poradí, co dělat.

Severus se mezitím dostával z lehkého šoku. Nejdřív snídaně, a pak polibek na rozloučenou. Marně přemýšlel, co se s Hermionou mohlo stát. Musí sledovat její reakce, aby ji tak někdo uřkl! Tohle nebylo normální!

6. Myšlenky (flashback)

„Všechno vypadá dobře. Oba jste zdraví,“ zhodnotil Thomas výsledky, které mu Hermiona půjčila k nahlédnutí.

Uplynulo už několik měsíců od chvíle, kdy Hermiona začala pracovat v Plymouthu. Od doby jejího přijetí se nic výrazně nezměnilo, až na obvod jejího pasu. Byla už na začátku devátého měsíce a svojí pracovní aktivitu omezila na minimum. Její jedinou činností teď bylo pomáhat lidem s výběrem brýlí a zjišťování

dioptrií. Byla s tím vcelku spokojená, protože sama uznala, že s tak obrovským břichem už nemůže jen tak pobíhat po nemocnici. Zároveň ale byla ráda, že ji Thomas pracovat dovolil, protože netoužila trávit v blízkosti své milé bytné víc času, než bylo nevyhnutelně nutné.

Už teď se děsila porodu, respektive toho, co bude následovat. Přestože si vcelku aktivně již nějakou dobu sháněla byt, nebylo jí přáno. Buď si majitel nepřál v domě dítě, nebo naopak prostory nebyly vhodné pro novorozence. Jedinou možnou alternativu viděla v delším setrvání v nemocnici. Kdyby pak miminko bylo alespoň čtrnáctidenní, už by cestu vydrželo. V autobuse by to rozhodně možné nebylo, ale Thomas jí nabídl odvoz autem až do Londýna, o čemž začínala uvažovat.

„Posloucháš mě?“ zeptal se a zamával jí papíry před očima.

„Jo, jasně. Jen jsem se zamyslela,“ podotkla a vzala si výsledky.

„Říkal jsem, že to vypadá dobře,“ zopakoval s úsměvem.

„Slyšela jsem tě. A překvapivě to vím. Pokud jsi nezapomněl, jsem doktorka, vím co ty latinský škrábance tvých zaměstnanců znamenají.“

„Dobře. A příští týden chci vidět další výsledky. Je ti to jasné?“

Hermiona se jen pobaveně usmála nad starostlivostí svého šéfa a zároveň dobrého přítele. Pokynula mu na pozdrav a zmizela za masivními dveřmi do jeho kanceláře.

Když se vracela do své ordinace, minula na schodech jednoho ze svých kolegů. Při pohledu na něj se neubránila úsměvu. Naopak muž procházející okolo dělal, že si jí nevšiml. Hermiona to tak trochu chápala. Asi se ještě úplně nevzpamatoval z jejího těhotenství, pomyslela si a vzpomněla si na událost, která se odehrála někdy koncem jejího třetího měsíce těhotenství.

Zrovna stála v knihkupectví a vybírala si nějakou novou čtivou knihu, když se jí za zády ozval podmanivý hlas: „Kolegyně, co vy tady?“

Rychle se otočila a zírala na muže, který mohl být ještě o pár let mladší než ona. Zběžně ho znala z nemocnice, ale nikdy se spolu nebavili. Ona ho neměla nikdy potřebu déle zkoumat, ale možná že kdyby to udělala dříve, mohla se v tuto chvíli vyvarovat trapné situace.

„Ehm, dobrý den. Promiňte, ale asi mi vypadlo jméno,“ usmála se nesměle.

„Richard. Jsem Richard. Na příjmení nezáleží, co říkáš, Hermiono?“

Hermiona byla trochu zaskočená.

„Očividně o mně víte víc, než o vás vím já,“ odvětila mu.

„To si nemyslím. Ale mohli bychom to změnit, co říkáš. A přestaň mi vykat.“

Hermiona začínala tušit, kam tenhle rozhovor směřuje a o co muži zřejmě jde. Rozhodla se, že čím dřív ho odbude, tím líp pro něj. Nechtěla mu dávat plané naděje.

„Richarde, nemyslím si, že je to nejlepší nápad.“

„Proč? Nejsem vhodná partie? Jsem lékař jako ty, nevidím důvod, proč bychom-“

Nebylo mu dovoleno dopovědět, protože mu Hermiona skočila do řeči.

„Tak se, prosím tě, podívej líp, ano? Za prvé jsem asi o pět let starší než ty. Nic proti tobě, ale nejsem na zajíčky.“

Ve chvíli kdy to dořekla se v duchu naplno rozesmála a měla co dělat, aby udržela vážnou tvář. Došlo jí totiž, že nejen, že není na zajíčky, očividně nebude ani na stejně staré partnery, když se musela zamilovat zrovna do toho bídáka Snapea. Raději ale zklidnila svoje myšlenky a znovu promluvila:

„A za druhé, jsem těhotná.“

Mladý muž naproti ní jen nevěřícně pootevřel ústa.

„Takže pokud nechceš na večeri pozvat i toho nenarozeného špunta, bylo by lepší, kdybys mě ušetřil podobných návrhů, ano?“

„J-jo, jasně,“ vykoktal doktor a rudý až za ušima se začal pozpátku dostávat z její blízkosti.

„A zavři pusu, ať ti tam něco nevletí,“ řekla ještě na půl úst a dál se věnovala výběru knihy.

Severus se zničeně sesunul do křesla před krbem. Byl rád, že už je dnešek za ním a on se nebude muset už ani jednou (alespoň dnes) vystavit tak trapným situacím, jako je návštěva zlatnictví.

Byl pátek a on se jako vždy po celou tu dobu co byla Hermiona neznámo kde zastavil odpoledne u Tedda. Už dávno se přestal přetvařovat a tvrdit, že „šel kolem“. Už proto, že to bylo pod jeho úroveň, ale druhý a asi větší důvod byl v tom, že mu to Tedd nevěřil a asi při páté návštěvě mu to vpálil přímo do očí.

Řekl mu tehdy, že nevidí důvod, proč by se měl stydět za své city. Neopomenul mu sdělit, že Hermiona se ještě neozvala, ale že se určitě ozve a on by měl být připravený právě ty city, za které se stydí, jí vyznat. Alespoň tedy nepřímou, když už není schopen říct miluji tě.

Severus se tenkrát naštvál a než by mu stihl nějak nevratně ublížit, raději volil cestu úniku. Neopomněl tenkrát pořádně praštit dveřmi, aby vyjádřil svůj nesouhlas. A když se vrátil do Bradavic, umínil si, že toho mudlu už nevyhledá.

Ale týden se s týdnem sešel a Severus lehce před pátou opět klepal na jeho dveře. A tentokrát s jasnou otázkou. Už žádné výmluvy.

Ted si ale spokojeně hověl v křesle. V jeho útrokách ho hřála doznívající skotská a na prsou krabička se šperkem umístěným na černém sametu.

Prsten pro Hermionu měl zakoupený a připravený již delší dobu. Mohlo to být tak půl roku, kdy se zařekl, že do zlatnictví ho už nikdo nedostane ani pod Imperiem. A za necelý půlrok se tam vydal znovu. A dokonce dobrovolně.

Důvod byl vcelku snadný.

Čím delší byla doba Hermioniny nepřítomnosti, tím častěji a jasněji si představoval, jaké bude jeho dítě. Bude mít hodně vlastností po něm? Bude stejně paličaté a ironické? Nebo bude naopak po Hermioně? Tyhle a další otázky si kladl stále častěji. Pokaždé to ale skončilo vtíravou, ale přesto i reálnou otázkou: „A co když tě Hermiona nebude chtít?“

A když už byl většinu času v té „přemýšlečící“ náladě, došlo mu, že by nebylo od věci, pořídit dítěti nějaký šperk. V tu chvíli, kdy dostal tento nápad, vážně začal pochybovat o svém zdraví, ale nakonec se přeci jen vydal o pár dní později do zlatnictví.

Už předem mu bylo jasné, že tohle bude ještě horší než koupě prstenu. Už proto, že miminu se běžně prsteny nekupují. Musel vymyslet tedy něco jiného, pokud možno originálního. Ať už si to přiznal nebo ne, chtěl udělat dojem, protože tušil, že by to mohlo být naposledy.

Proto lítal s naprosto nejasnou představou od jednoho zlatnictví ke druhému až nakonec konečně objevil to, co hledal.

A ve skrytu duše doufal, že to byla na hodně dlouhou dobu poslední návštěva klenotnictví.

O několik dní později

Probudil se s divným pocitem, který zcela prosytil jeho nitro. Přesně takový pocitem, který přepadne kouzelníka chvíli před tím, než si uvědomí, že mu na záda dýchá norský trnoocasý.

Neměl nejmenší tušení, co by to mohlo znamenat. Naposledy ho podobný pocit přepadl těsně před OVCEmi. A ještě ke všemu ne jeho vlastními.

Od té doby se naučil podobné stavy nevnímat nebo raději úplně blokovat. Dnes si ale nemohl pomoci, nepříjemný pocit ne a ne odehnat. Když si tak zběžně v mysli promítl svůj dnešní rozvrh, usoudil, že by nebylo od věci trochu se nad stavem, který ho zaplavil, zamyslet.

Měl dnes hodiny s prvními, třetími a čtvrtými ročníky. A jako bonus při pátku mu Minerva umožnila věnovat se v podvečer tři hodiny jedincům, kteří se hlásí do bystrozorského kurzu. No není to k vzteku? A aby nezapomněl, ve volné chvíli ho čekala ještě již obligátní návštěva Tedda Becketa.

Nepříjemné tušení mu dnes ale vcelku ostentativně dávalo najevo, že by se dnes mohlo něco nepříjemného stát. A strávit sobotu papírováním a vysvětlováním rodičů postiženého žáka, že jejich dítě nepřišlo k otravě jeho přičiněním opravdu neměl v úmyslu. Rozhodl se tedy věnovat těm dutým palicím dnes o něco více pozornosti, než bylo obvyklé.

Když o několik minut později vycházel již osprchovaný, oholený a oblečený do svého učitelského hábitu ze svých komnat, ani ve snu by ho nenapadlo, že mu nepříjemné chvění kolem žaludku ani omylem nenaznačovalo problémy v jeho hodinách. A už vůbec by ho nenapadlo, že to má něco společného s Hermionou Grangerovou.

Ve stejnou dobu, jen o několik stovek kilometrů dál probudilo Hermionu silné kopnutí. Jemně pohladila břicho, ve snaze uklidnit tvorečka uvnitř. V tu chvíli se jí však obličej stáhl do bolestné grimasy a ona pochopila, že to není klasické zlobení jejího miminka.

S námahou se překulila tak, aby dosáhla na telefon a během několika vteřin vytočila známé číslo.

„Hermiono, děje se něco?“

„Ano, Thomasi, potřebuji sanitku. Začínám rodit,“ vyhrkla rychle a následně mírně zasténala pod náporem dalších bolestí.

„Vydrž, už si pro tebe jedu. Během pěti minut jsem tam.“

„Díky,“ vydechla ještě Hermiona a zavěsila.

Věděla, že teď už o ní bude postaráno. Tašku s nezbytnými věcmi do nemocnice měla již delší dobu přichystanou a Thomasovi před několika týdny dala kopii klíče právě pro tento případ.

Teď se jen pohodlně opřela o pelest postele a snažila se nevnímat návaly bolesti. Jak tam tak polo-seděla a polo-ležela, uvědomila si, že jí právě v tuhle chvíli schází mužská opora. Tak moc by si přála, aby u ní teď Severus byl.

Bezděčně hladila své dosud nenarozené dítě, které začínalo chtít čím dál více na svět a ani si neuvědomovala, jak moc intenzivně myslí na jeho otce.

7. Tajná operace: SSS (Svádění Severuse Snapea)

„Ahoj Herm, co tu děláš?“ ptala se Paula trochu překvapeně. Pro upřesnění raději dodala: „Tedd není doma, je v práci. Přejde asi až v poledne.“

„Já vím,“ usmála se Hermiona. „Já jdu ale spíš za tebou, než za ním. Potřebuji se s tebou o něčem poradit.“

„No jasně. Pojď dál. Ale prosím tě, nepřeraz se. Ještě jsem nestačila uklidit hračky malého Tedda. Před chvílí jsem ho teprve vezla do školky.“

„Fajn, takže dneska nejdeš do práce?“ ptala se pro kontrolu Hermiona.

„Ne, mám volno. Běž se posadit. Dáš si něco k pití?“

Hermiona se propletla mezi několika autičky, plyšákem a koloběžkou a usedla v obývacím pokoji do křesla.

„Kdyby to, o čem s tebou chci mluvit, nebylo tak děsný, řekla bych kávu, jako vždy. Ale dneska to bude chtít asi něco silnějšího.“

„Whisky?“ střelila Paula od boku.

Hermiona se zděsila. „Zas tak silného snad ne,“ smála se.

„Dobře, načnu Anakenu, Single Vineyard. Prý až z Chile. Vyhráli jsme dvě lahve v tombole na lékařském plese,“ mrkla na ni Paula a nalila do dvou skleniček luxusní bílé víno.

„Tak povídej. O co jde?“

„No, je to trochu soukromé a řekla bych i intimní. Nevím, jak začít.“

„Tak si nejdřív pořádně lokni a ono to pak půjde samo.“

Obě ženy smočily rty v lahodném nápoji a Hermiona se zamyslela.

„Víš, jde o můj vztah se Severusem. Nějak jsme se sami sobě odcizili, ale přitom mám pocit, že to ani jeden nechceme. Jenže ani jeden nevíme, jak toho druhého oslovit. Jak se zachovat. Ale ne v normálním životě. Tam si rozumíme dobře. Máme stejné zájmy a povídáme si o prožitém dni a tak, ale-“

„Ale nešlape vám to v ložnici,“ dokončila za ni její přítelkyně.

Druhá žena s mírně růžovými tvářemi přikývla.

„Ano. Ale přitom mám pocit, že to oba chceme, jenže tuším, že jakmile by k tomu došlo, zase bychom měli minimálně dva měsíce pauzu,“ povzdychla si.

„Počkej, dva měsíce? Ty mi chceš tvrdit, že jste se milovali naposledy před dvěma měsíci?“

„No, tak nějak. A proto jsem za tebou přišla. Chtěla jsem se zeptat, jestli vás to třeba taky potkalo, nebo jak jste tomu zabránili,“ ptala se Hermiona sklesle.

„Kamarádko, na rovinu ti říkám, že dva měsíce jsou vážně dost. Ale zase na druhou stranu vím, o čem mluvíš. Když se mi před čtyřmi lety narodil Tedd, z důvodu šestinedělí jsme abstinovali a pak, když jsme mohli, to nějak drhlo. Buď nebyl čas, nebo plakal Tedd, a tak dále. Prostě jsme měli taky menší pauzu.“

„A teď už je všechno v pořádku?“ ptala se Hermiona zvědavě.

„V naprostém,“ ujistila ji Paula.

„To ti přeju, ale jak jsi toho docílila? Jak se vám podařilo vrátit vztah do starých kolejí a přitom zabránit opakování toho, co se stalo předtím?“

„Velmi jednoduše, Hermiono. Sváděním.“

„To je mi rada,“ smála se Hermiona. „To bylo první, co jsem zkoušela. Jenže jediný, čeho jsem se dočkala, byly odpovědi typu: Nemám čas, Hermiono. Vydrž chvíli, Hermiono. A další. Nesmíš se mi divit, že mě to hodně rychle přestalo bavit.“

„Ne, nedivím se, že jsi toho nechala. Ale taky se nedivím, že to nezabralo. U nás totiž taky ne. Pak jsem ale začala Tedda svádět malinko jinak.“

„Jinak?“

„Jo, jinak. A to bude taky tvůj úkol. Svádět Severuse rafinovaně. A teď mě poslouchej. Všechno, co budeš dělat proto, abys svého manžela nažhavila, musí vypadat naprosto nevinně. A hlavně na tobě nesmí být vidět, že máš zájem o postelové hrátky. A ještě poslední rada. Ne, že s ním hned, jakmile se chytne, skončíš v posteli. To by se možná dvakrát, třikrát opakovalo, ale potom by to skončilo u dvouměsíčních přestávek. Musíš mu prostě a jednoduše odolávat, ale nepřestávat ho svádět. A ve chvíli, kdy to bude nejméně čekat se na něj vrhni. A kdyby to bylo na jiném místě než v ložnici, bylo by to ideální. Musíš prostě nabourat ten stereotyp. A hlavně nevratně. Rozumíš?“

„Jo, rozumím, ale tohle praktikovat na Severuse bude takřka nemožné. A ani nevím, co si pod tím tvým rafinovaným sváděním představit.“

Paula upila ze své sklenky a podívala se na Hermionu se šibalským výrazem ve tváři.

„Hermiono, vím, že je Severus bručoun, ale je to taky jenom chlap. Na tohle se chytne, věř mi. A že nevíš, jak rafinovaně svádět? Tak poslouchej...“

Když Paula končila s možnými příklady tohoto druhu svádění, blížila se jedenáctá hodina. Obě ženy se u toho nesmírně bavily a možná to bylo i stále klesající hladinou vína v lahvi.

„Takže všechno jasný?“ zeptala se Paula o několik desítek minut později.

„Myslím, že jo. Ale stejně si nejsem jistá jestli operace, Svádění Severuse Snapea, bude mít úspěch.“

„Bude, Hermiono. Určitě. A teď mě napadlo. Co takhle ještě dítě? To už by Severus nechtěl?“

„Teď mám pocit, že jsi se domluvila se Selií. Včera mi řekla něco podobného. Jen s tím rozdílem, že ona chce moje těhotenství využít k menší ostrážitosti jejího otce co se týče jejich romancí.“

„Chytrá holka,“ smála se Paula. „A ty bys už dítě nechtěla?“

„Chtěla. Už jsem o tom přemýšlela, ale Severus by asi nesouhlasil. Už nejsme ani jeden nejmladší.“

„To jsou nesmysly. Vždyť vy, kouzelníci, se přeci dožíváte vyššího věku. To mi jednou říkala Selie. A navíc, ani kdybys nebyla kouzelnice, nebyl by to nikterak šílený věk.“

Hermiona jen nerozhodně pokrčila rameny. Vzápětí na to si uvědomila, jak bezprostředně se Paula vyrovnává s faktem, že kouzelnický svět existuje.

Bylo to už docela dávno, když přemluvila Severuse, aby jim to řekli. A nakonec i Severus usoudil, že to není tak špatný nápad. Přeci jen trávili spolu hodně času. K tomu častokrát nebyl sdílný, ale nakonec většinou také podlehl těm mudlovským akcím jako grilování, breafingy, stanování (to zkusil jen jednou a

zapřísahal se, že naposledy) a další směšné radovánky. Zato Hermiona s těma dvěma trávila ještě víc času. V nemocnici s Teddem, nakupováním s Paulou. A tak nakonec svolil k prozrazení jejich identity, ale samozřejmě za určitých bezpečnostních opatření. Zavázal Tedda a Paulu upravenou formou Fideliova zaklínadla a jejich tajemství tak bylo v bezpečí.

„Ale do toho ti mluvit nebudu,“ dokončila Paula, aniž by si všimla Hermionina zamyšleného výrazu.

„No, myslím, že to nechám osudu. Třeba mi nepomůžou ani ty tvoje metody.“

„Jasně, že pomůžou.“

„Ještě jednou ti, Paulo, děkuju. Zkusím to a uvidím. Teď už ale půjdu.“

Hermiona odložila sklenku na stůl před sebou a zvedla se. Paula udělala totéž a šla doprovodit svou přítelky ke dveřím.

„Herm, měj se. A pozdravuj Severuse a Selii.“

„Jo, díky moc,“ naposledy se usmála na svou přítelkyni a rozešla se do centra.

Paula ji dala pár rad, jak nenásilně začít onu „akci“ a ona si nutně musela opatřit pár kousků vyhovujícího oblečení. Navíc si vzpomněla, jak Minerva hovořila o večírku, který hodlá uspořádat. Nebylo by od věci přijít i tam v šatech, které ještě nejsou v jejím šatníku.

Když se Hermiona vrátila domů do Bradavic, bylo už po obědě. Nechala si od skřítků donést něco malého k jídlu a velmi pečlivě uklidila koupené věci.

Jakmile se najedla, usoudila, že si může dnes tak trochu odpočinout. Vzala si nějaké časopisy, v kterých publikovalo pár začínající vědců, kteří po ní žádali odborný posudek nebo pouhý názor na věc, a lehla si na břicho do postele.

Když byla zhruba v půlce louskání mnohdy opravdu nic neříkajících článků, objevila se ve dveřích ložnice hlava její dcery.

„Ahoj mami. Tak jak pokračuje naše tajná akce?“ ptala se zvědavě.

„Ahoj Sel. Naše? Tajná? Pokračuje? Teprve včera jsme se o tom bavily a dnes už čekáš převratné výsledky? Tak to si teda počkáš, holka. A jestli hledáš tátu, tak-“

„Tak ten má hodiny lektvarů pro pokročilé. Mami, zapomínáš, že znát jeho rozvrh je pro člověka, který se mu chce občas taky vyhnout docela podstatná věc.“

„Spíš bych řekla, že zapomínám, že jsi dcerou svého otce. Potřebovala jsi ode mě něco důležitého?“

„Kromě podání zprávy o pokračování tajné mise? Ani ne. Ale když už jsi nakousla to s mým otcem... Víš, docela by mě zajímalo, jak vy dva jste se vlastně dali dohromady. Nějak mi k tátovi nesedí, že by tě od rána do večera zasypával růžemi, dokud jsi neřekla ano.“

„Tak v tom máš naprostou pravdu. Ale stejně si nemyslím, že-“

„Mami,“ skočila Selie Hermioně do řeči. „Je mi šestnáct. Myslím, že bych o tom něco málo vědět mohla. Prosím. Aspoň mi řekni, jak tě požádal o ruku. Nebo kde. Nebo jak jste se seznámili.“

„A celé bys to slyšet nechtěla?“ zeptala se Hermiona trochu ironicky.

„Jasně! Chtěla!“

„Ale je to na dlouho. A ty zítra píšeš tu opravnou písemku z lektvarů.“

„Mám času dost, neboj. A na lektvary jsem se naučila. Tak povídej.“

„Tak pojď ke mně,“ vyzvala Hermiona dceru a uvolnila jí místo v posteli, aby se mohla také pohodlně natáhnout.

Hermiona se rozpovídala o začátku svého vztahu se Severusem a jakmile se dostala ve svém vyprávění k událostem před sedmnácti lety na autobusovém nádraží, Selie radostně vypískla.

„A jak tě táta doběhl, tak cos mu řekla? Že nikam nepojedeš?“

„Ne, Sel. Řekla jsem mu, že jsem těhotná.“

„To jako se mnou?“

„S kým jiným, ty chytrolíne?“

„Fajn. Takže předpokládám, že tě táta hned požádal o ruku.“

„Ne. Tak to nebylo. Byl hodně zaskočený tou zprávou. A já jsem odjela. Nechala jsem ho tam stát, nastoupila jsem do autobusu a za pět hodin vystoupila v Plymouthu.“

„Vážně? A jak to, že tě nehledal? Jak tě pak vlastně našel. Jak jste se dali dohromady?“

„Poslouchej a už mě nepřerušuj. Nevím, jestli mě hledal. On sám mi to nikdy neřekl. Ale něco málo vím od Tedda. Prý za ním skoro každý týden chodil do nemocnice, jestli o mě nemá nějaké zprávy. Jenže já se nikomu neozvala. Podvědomě jsem zřejmě tušila, že by se mohl někdy Tedda jít vyptávat. A i kdyby mu to tehdy Tedd neřekl, použil by tvůj otec nejspíš nitrozpyt. Takže jsem všechno držela v tajnosti a začínala si v Plymouthu budovat nový život. Dařilo se mi to všechno celkem dobře do chvíle porodních bolestí. Když ses mi narodila, byla jsem v takové euforii a měla tak obrovskou radost, že jsem Teddovi poslala telegram. Nepsala jsem tam nic převratného. Jen jsem mu sdělila, že mám holčičku a že jsme obě v pořádku. Nepsala jsem nic dalšího, ale pro Tedda nebyl problém dojít na poštu a zjistit, odkud byl telegram poslaný. A když pak za ním přišel Severus, všechno mu samozřejmě vyzvonil. A to se tak dušoval, že nikomu neřekne ani ň.“

„Mami, ještě řekni, že ti to vadí. Merlin ví, jak by to tenkrát dopadlo, kdyby to strejda tátovi neřekl.“

„Určitě ne tak, jak to dopadlo tenkrát.“

„Tak povídej. Jak to bylo dál?“

„Ležely jsme v nemocnici už třetí den. Byla jsem zvyklá, že mi tě sestřičky nosily v dobu kojení na pokoj. Nemohla jsem tě mít u sebe. Řádila tam zrovna nějaká infekce a lékaři požadovali, aby byla miminka co nejvíce ve sterilním prostředí. Takže jsem třetí den čekala, až mi tě přinesou na odpolední krmení. Automaticky jsem se otočila, když jsem slyšela vrznout dveře. Jenže ve dveřích nestála sestřička, ale tvůj otec. Měl tě v náručí a beze slova mi tě nesl. Koukala jsem na něj jako na ducha. A ty ses na něj tak rozkošně dívala. Nevím, asi to tenkrát způsobily rozházené hormony, ale začaly mi téct slzy. Tvůj otec ze mě nespouštěl zrak. Jenom jsme si hleděli do očí. Když už jsem měla pocit, že tam stojí věčnost, vytáhl z kapsy docela velkou krabičku, otevřel ji a položil ji na tvoje drobné tělíčko.“

„A co bylo vevnitř?“ neubránila se Selie zvědavě zeptat.

„Na černém sametu tam vedle sebe leželi prstýnek z bílého zlata a ze stejného materiálu drobný dudlík na řetízku.“

„Páni. A já myslela, že táta není romantik. Jednou se mu budu muset omluvit.“

„Sel, myslím, že bude lepší, když se mu nezmíníš, že jsem ti sdělila podrobnosti našeho sblížení.“

„Jasně, mami. Asi máš pravdu. Ale stejně. To je tak krásný. A cos mu na to řekla?“

„Já nic. První promluvil tvůj otec. A řekl jenom tři slova: „Vezmeš si mě?“

„A tys řekla ano.“

„Ano.“

„No to je úžasný! Mami, moc děkuju, žes mi to všechno řekla. Jsem vážně ráda.“

„Já vím. Taky jsem ráda, že to víš a nemáš pochybnosti o romantické duši svého otce.“

Na to se Selie začala smát. „Myslím, že jsem asi jediná na škole, kdo nepochybuje, že nějakou duši vůbec má. Kdybys někdy slyšela ty historky, co o něm kolují.“

„Věř mi, Sel, dokážu si to představit. Ale teď už je spousta hodin. Měla bys jít na večeři, jestli ji nechceš zmeškat.“

„Nezbývá mi, než souhlasit,“ ozvalo se ze dveří.

„Jé, ahoj tati. Ty už jsi doma?“

„Ne, pořád jsem ve sklepení a zrovna se rozčiluju nad nešikovností pana Delingera. Selie, je nutné, abys mi pokládala tak hloupé otázky, když je naprosto očividné, že jsem doma?“

„Nutný to sice není, ale ty mi umíš na všechno tak krásně odpovědět,“ zazubila se na něj jejich dcera.

„Radši už běž na tu večeři. Nebo ti budu muset vysvětlit, jak mizí body z kolejních počítadel. A asi by se to neobešlo bez názorné ukázky.“

„Jasně, už letím,“ proběhla kolem něj.

„Nepřeraz se,“ zaslechla ještě za sebou, když zavírala dveře.

„Jaký jsi měl den?“ zeptala se Hermiona v momentě, kdy uslyšela Selii zavřít dveře.

„Nudný a místy ještě nudnější než kdy jindy. Co jste se Selii probíraly?“

„Nic podstatného. To víš, holčičí řeči,“ prohodila jen tak mimochodem Hermiona a slastně se protáhla na posteli. Dala si záležet, aby se jí trochu vykasalo bavlněné tričko.

Z pod přivřených víček sledovala Severuse. Ten zrentgenoval každičké odhalené místočko. Jen jakoby mimochodem se vydal k posteli, ve snaze navázat bližší kontakt.

Nebylo mu přáno. Hermiona pochopila jeho úmysly a přestože netoužila po ničem jiném, prudce se zvedla. Náhlost toho pohybu Severuse překvapila a on už nestačil couvnout. Hermiona se ocitla jen několik centimetrů od něj. Zvedla k němu oči a opět se setkala s jeho pohledem.

Severus se k ní začal nepatrně sklánět, ale ona v poslední chvíli ucukla.

„Nezajdeme taky na večeři do Velké síně?“ zeptala se sladce.

Severus byl mírně mimo. Co to tu na něj zkouší? Nejdřív ho skoro vyprovokuje a pak má hlad? Nebyl z toho moudrý, ale raději neodporoval.

„Jistě.“

„Fajn. Jenom se převléknu.“

„Počkám na tebe vedle.“ Zaslechla ještě jeho odpověď, než přivřel dveře.

8. "TO" (flashback)

Už toho měl právě dost!

Díky těm tykvím, které seděli poslední hodinu v lavicích skoro zešedivěl. Několik kotlíků se jim podařilo roztavit. Několik se jim podařilo nechat zmizet úplně (jak to vždycky udělají, že zmizí kotlík, ale obsah ne?) a v neposlední řadě dva úrazy.

Má tohle při pátku zapotřebí? Je skoro pět a on už měl být alespoň na půli cesty k Teddovi. Ale místo toho se musel rozčilovat s těmi idioty. Banda idiotů je to, nic víc, nic míň!

„Vy,“ ukázal prstem na jednoho z mladíků, „máte tu čest uklidit tuhle učebnu. Tím rozumějte uvést do původního stavu. Osobně si na to dohlédnu,“ zahromoval ještě a znovu se nadechl.

„Zbytek neprodleně opustí učebnu a každému – opakuji každému, strhávám za vaši do nebe volající neschopnost a totální ignoraci postupu, který jste měli naservírovaný na tabuli deset bodů. A pokud se tohle bude opakovat i příští týden, bude to už bodů padesát. A je mi naprosto jedno z jaké jste koleje!“ Tím reagoval na neschopnost studentů i své koleje, která ho vytočila snad víc, než cokoliv jiného.

„Tupci jste všichni. A teď vypadněte!“ dokončil vztekle.

Jako na povel se všichni začali tlačit ke dveřím. Opravdu neměli zájem o další křik na jejich hlavu.

„A vy jdete kam?“ zeptal se mladíka, kterému před chvílí zadal uklidit učebnu.

„Myslíte si, že si dělám žerty? Dvacet bodů dolů a jestli to nebude do deseti minut, tak to bude za dalších padesát. Dělejte!“ Už byl neskutečně rozčilený.

Divný pocit, který ho před týdnem přepadl očividně nic neznamenal. Toho dne se nic zvláštního nepříhodilo. Pocity odezněly stejně rychle a záhadně jako přišly a on na to už dávno zapomněl. V tomto okamžiku si ale vzpomněl, protože si sám říkal, jak je možné, že dnes ho nic nevarovalo, jaký bude mít šílený den.

Vražedným pohledem sledoval mladíka, který se nemotornými pohyby hůlkou snažil uvést učebnu do stavu alespoň částečně přijatelného. Chlapec dokončil svou práci opravdu rychle, což se odráželo na

kvalitě provedení, ale jemu to už bylo jedno. Nedal mu ani možnost oznámit mu tuto skutečnost a již podruhé toho dne zasyčel:

„Vypadněte!“

Mladík se nerozpakoval a zmizel rychlostí blesku. Severus opustil učebnu jen několik vteřin po něm.

Rychlou chůzí zamířil do svých komnat a následně k šatníku. Popadl co mu první přišlo pod ruku. Překvapivě se jednalo o černé kalhoty a bílou košili. Celé to doplnil jednoduchým mudlovským pánským pláštěm, aby se trochu chránil před větrem a mrholením. Pro maximální uspišení věci se převlékl jediným mávnutím hůlky. A pro jistotu si do náprsní kapsy vložil i šperk s prstenem, který koupil pro Hermionu a dítě. Co kdyby se zrovna dnes ozvala, že ano.

„Dále,“ ozval se Teddův hlas, jakmile zaklepal na dveře jeho kanceláře.

„Dobrý den,“ pozdravil a bez vyzvání se posadil.

„Chlape, ty se mi snad nikdy nenaučíš tykat. Ale co už. Ani si neseď, Severusi. Hermiona-“

„Opět nenapsala,“ dokončil za něj Severus a začal se zvedat ze židle.

„Seš vždycky tak optimistickej, nebo jenom když se jedná o Herm?“ zeptal se ho se smíchem Tedd.

Severus se zamračil. Měl toho za celý den plné zuby a navíc měl mít ještě dnes ty pitomé hodiny lektvarů pro pokročilé. A teď si z něj tenhle doktůrek ještě bude dělat legraci.

„Se hned nečil,“ reagoval Tedd dřív, než stačil Severus promluvit. Úplně mu stačil pohled na jeho výraz ve tváři.

„Jen jsem ti tím chtěl naznačit, že bys měl spěchat jinam. Co takhle si udělat výlet do Plymouthu?“

„Prosím?“

„Tys měl dneska asi hodně těžkej den. Jsem myslel, že ti to zapaluje víc. Nevadí. Hermiona se ozvala, už jasný?“

Severus měl pocit, že se mu při těch slovech zastavilo srdce. Respektive zastavilo a následně se zběsile rozbušilo.

„Je v pořádku?“ dostal ze sebe trochu stísněně.

„Jsou v pořádku,“ odpověděl Tedd a sledoval, co to s jeho návštěvou udělá.

„Ona už... Chci říct, ona...“ Severus se nedokázal pořádně vymáčknot. Mnohokrát si tuhle situaci přehrával a v jeho mysli to vždy probíhalo vcelku hladce. Ale když byl zčistajasna postaven před hotovou věc, byl v šoku.

„Ano, Hermiona porodila. Před týdnem. Chceš vědět, co to je?“

Muž naproti lékaři upřel nepřítomný pohled na zeď za lékařovými zády. Pořád tomu nemohl uvěřit. Pořád čekal, kdy to přijde a když je to tady, nebyl schopen sestavit kloudnou větu.

„Myslím, že ne. Víš kde je ta nemocnice? Potřebuji adresu.“

„Chlape, ty mi tykáš,“ rozesmál se Tedd. „Tak už vím jak na tebe. Nejdřív tě šokovat a začneš mi i tykat. Tady je adresa, pozdravuj ode mě Hermi a toho drobka. A koukej je přivést zpátky do Londýna,“ usmál se ještě a podal Severusovi papírek s naškrábanou adresou nemocnice.

Ten jen kývnul. Sám netušil jestli víc na pozdrav nebo na souhlas. Bez meškání došel do odlehlejší části města a okamžitě se přemístil do Plymouthu s jedinou myšlenkou. Lektvary pro pokročilé dnes asi odpadnou.

Jakmile vešel do budovy Plymouthské nemocnice, opět ho přepadla nervozita. Co když ho k ní ani nepustí? Nebo co když ona řekne ne?

„Hledáte někoho?“ přerušil tok jeho myšlenek muž ve středních letech, kterému byl muž v tmavém plášti se zdviženým límcem podezřelý.

„Ne. Tedy vlastně ano.“

„Tak ano nebo ne?“ začínal být muž naproti němu o něco ostražitější.

„Hermionu Grangerovou,“ vybafl na něj Severus a v duchu si nadával za svoji roztěkanost.

„Co jí potřebujete?“

Co ti je po tom, chtělo se Severusovi vykřiknout, ale něco mu říkalo, že by pak musel použít hůlku, aby se k Hermioně vůbec dostal. Poprvé tedy řekl větu, kterou nikdy nepředpokládal, že řekne.

„Jsem otec jejího dítěte.“

„Ach tak, no tak to je jiná. Vy jste ten skvělejší ranař, že jo? Já jsem Dompily. Thomas Dompily, ředitel nemocnice. Ne, že by mi o vás Hermiona nějak zvlášť vyprávěla, ale měl jsem možnost vidět práci vašeho pravého háku,“ smál se doktor a vůbec si nevšímal Severusova nevěřícího výrazu.

„Tak pojďte. Pokud se nepletu, Hermioně by zrovna měli nést toho drobka na krmení, tak to můžete vzít za sestřičku, co vy na to? A jak se vlastně jmenujete?“

„Severus Snape. Myslíte si, že je to dobrý nápad?“ vyhrkl Severus při představě, že by měl mít za okamžik své dítě v náruči.

„U porodu jste nebyl, proto je nejlepší začít se zžíváním se s miminkem co nejdříve. Takže ano, je to podle mě dobrý nápad.“

„Ale co když s tím Hermiona nebude souhlasit? Ona neví, že jsem tady. Ona...“

„Za prvé, jí se ptát nebudeme. Ještě pořád jsem tu ředitel, tak to nechte na mně. A za druhé. Ona bude šťastím bez sebe, že tu jste. Miluje vás. Je to na ní neskutečně poznat, i když o vás mluvila v podstatě jen jednou, bylo jí to vidět na očích. Nevím, proč se rozhodla jak se rozhodla, ale bojím se, že si to celou dobu vyčítala. Nenechte ji v tom a podpořte ji.“

„Pokusím se,“ odpověděl Severus neurčitě.

Mezitím došli na oddělení novorozenců a Severusovi se naskytl pohled na několik drobných tělíček.

„Tak co myslíte, které je to vaše? Nebudu vás napínat. Sestro, připravte Selii Grangerovou.“

Severus to celé sledoval se zatajeným dechem. *Selie. Má dceru. Ale co to říkal? Grangerovou? A co jsi čekal, ty pitomče? Že ji pojmenuje po tobě? Už se vážně prober, nadával sám sobě a byl do toho tak zabrán, že ani nepostřehl, jak se jeho dcera ocitla v náručí Dompilyho.*

„Tak je vaše,“ prohodil tišeji ředitel, aby malou nevylekala.

Severus nevěřičně sledoval to mrně a naprosto ho fascinovala dvě velká kukadla, které na něj byla upřena.

„Ale já...“

„Copak?“ zeptal se ředitel podezřívavě.

„Ještě jsem to nikdy nadržel,“ dostal ze sebe Severus a jakmile to řekl, úspěšně si vynadal. Opět.

„No ale „to“ už jste někdy dělal, že jo? Ostatně to je očividné,“ poznamenal Thomas a kývl směrem do své náruče.

„Takže „to“ držte tak pečlivě, jako když jste „to“ „tím“ dělat. Jasný?“

Na Severuse toho už bylo příliš. Nejdřív ti tupci, pak Tedd a teď si ho bude dobírat ještě tenhle člověk? V žádném případě.

„Dejte mi...“ na poslední chvíli spolkl slovo „to“ a nahradil ho jiným. Takovým, kterým si konečně naplno připustil existenci toho malého tvora, který byl jeho dítětem.

„Dejte mi ji,“ zopakoval rozhodně.

Thomas se nepatrně usmál a dítě opatrně předal Severusovi, který byl už před tím nucen obléci si alespoň sterilní bílý plášť. Bylo až k neuvěření, jak na něj miminko reagovalo.

Selie do teď v Thomasově náruči očividně rozjímala, ale jakmile si ji vzal do náruče její otec, doširoka otevřela své velké, prozatím modré oči a začala ho studovat.

Severus v té chvíli pocítil zvláštní vlnu magie, která na okamžik zaplavila jeho nitro. Pocítil magii své dcery. Dítě v jeho náruči, které zatím o svém magickém potenciálu nemělo ani tušení, se spokojeně zavrtělo.

„Je to pokoj 28. Hodně štěstí,“ usmál se Thomas na muže před sebou a podržel mu dveře, aby tak mohl pohodlněji projít.

Hermiona v tu chvíli už poněkolkáté upřela zrak na budík na stolku. Bylo už lehce po osmnácté hodině a ona začínala být nervózní. Ještě se nestalo, že by se sestřičky opozdily.

V momentě, kdy se opět otočila na hodiny, zaslechla otevírání dveří.

Severus měl sice co dělat, aby se mu i s dítětem podařilo otevřít a zase zavřít dveře, přesto však neunikl jeho pohledu sled výrazů, které se odrazily Hermioně ve tváři přesně ve chvíli, kdy ho spatřila.

Otočila se ke dveřím s úsměvem, jeho očividně neočekáváje. Úsměv okamžitě zmizel a vystřídal ho pohled plný překvapení, zmatení ale zároveň i úlevy a vděčnosti. Na nic nečekal a rozešel se k ní. Nepřestávala ho sledovat.

Nemuseli mezi sebou prohodit jediné slovo. Jejich pohledy vyjadřovaly to všechno za ně. Ve chvíli, kdy došel až k její posteli, opatrně jí položil Selií do náruče. Nečekal na její případnou reakci a z náprsní kapsičky u košile vyndal černou sametovou krabičku, kterou obezřetně položil na drobné tělíčko své dcery.

Hermioně se v okamžiku, kdy spatřila prsten doprovázený malinkým dudlíkem na řetízku, naplnily oči slzami.

Ted' nebo nikdy, rozhodl se.

„Vezmeš si mě?“ položil otázku, o které byl přesvědčen, že ji ani jeho slovník nezná.

Hermioně se rozšířily zorničky a rozplakala se naplno.

Celé jí to přišlo jako moc krásný sen, který se ani v nejmenším nemůže zakládat na pravdě. Severus, muž jejího srdce, tu před ní stojí v bílém plášti, dává jí prsten a žádá ji o ruku.

Zatím co Hermione přemýšlela zda sní, Severus začínal mírně panikařit. Hlavou mu vířily desítky myšlenek o tom, že ho Hermione pošle pryč a už nikdy ho nebude chtít vidět. Když už se chtěl připomenout, konečně promluvila.

„Ano, vezmu.“

Severusovi se neskutečně ulevilo a zcela spontánně se k ní sehnul a políbil ji jemně na rty. Chutnala slané, jak jí ulpělo pár slz na tvářích a rtech.

„Děkuji,“ řekl ještě. Hermiona věděla, že ji děkuje za šanci, kterou mu dala, ale také že děkuje za jejich dceru.

Tuhle romantickou idylku však záhy přerušila Selie, které se očividně nelíbilo přehlížení ze strany jejich rodičů, zejména tedy ze strany matky. Jakoby chtěla Severuse odstrčit, jemně do něj ždúchlá drobnou pěstičkou a upoutala tak na sebe pozornost.

„Asi má hlad,“ poznamenala Hermiona a omluvně se usmála.

„Ano, já... už jdu, abys měla soukromí,“ dostal ze sebe trochu rozpačitě. Hermiona ho však zarazila.

„Severusi? Nechceš zůstat?“

Tou otázkou ho vyvedla z míry, ale rozhodně si tu šanci nechtěl nechat ujít.

Když se o dvě hodiny později vracel do Bradavic, na tváři mu pohrával mírný úsměv a v hlavě si znovu a znovu přehrával slova, která mu Hermiona řekla. Přestože jejich konverzace byla ze začátku hodně rozpačitá, nakonec se uvolnili a komunikovali spolu jakoby se neviděli jen několik dní a ne několik měsíců. Ještě toho dne se domluvili, že se pro ni Severus následující den staví a odvede si Hermionu i Selií konečně domů.

K tomu ale bylo nutné dohodnout se, kde jejich domov bude. Hermiona nakonec souhlasila s tím, že Bradavice budou nejlepší, ale zároveň nechtěla přijít se Selií do nepřipraveného. Dohodli se tedy, že ona stráví několik dní ve svém londýnském bytě a Severus připraví své komnaty na jejich příchod.

Ted' už si to mířil s bezděčným úsměvem na rtech do svých komnat a ani na okamžik si nevzpomněl, že měl mít nějaké hodiny lektvarů pro pokročilé. Což se mu ale v následující chvíli nehezky vymstilo. Před vstupem do jeho komnat právě podupávala nervózní Minerva.

„Severusi,“ spustila v okamžiku, kdy ho zahlédla, „kde jste byl? Víte o tom, že na vás přes hodinu čekalo

dvacet studentů a vy nikde!“

„Jací studenti?“ zatvářil se Severus naprosto nechápavě.

V tu chvíli pochopila i Minerva, že to není ironie, ale jeho opravdová nevědomost.

„Severusi, vy jste pil!“ osopila se na něj náhle, protože tohle chování jí k jejímu podřízenému nesešlo.

„Ano, Minervo,“ udělal na ni utrápený obličej. „Jsem opilý láskou,“ dodal ještě a aniž by jeho nadřízená stačila cokoliv říct, zavřel za sebou dveře svých komnat.

Přesto, že z toho vybruslil vcelku Snapeovsky, Minerva z pochopitelných důvodů s jeho vysvětlením nebyla ani trochu spokojená. Poznal to podle bušení na dveře a zvýšeného hlasu.

„Severusi! Otevřete! Jestli jste pil, tak z toho budu nucena vyvodit nějaké důsledky. Pokud je to ve vašem volném čase, je mi to jedno, ale aby jste nasával v době, kdy máte učit nepřipadá v úvahu. Tak slyšíte mě, Severusi?!“

„Minervo,“ otevřel prudce dveře a okamžitě spustil. „Kdy vy se mi konečně přestanete plést do života? Ano, nestihl jsem hodinu, ale rozhodně to nebylo proto, že bych někde za rohem potají nasával. A navíc, můj nápad to nebyl, že budu mít v pátek od šesti večer vyučování. A nakonec – protože vím, že byste mi stejně nedala pokoj – byl jsem u Hermiony a své dcery. Dobrou noc!“ práskl ji už podruhé toho večera dveřmi před nosem.

Ale ani tentokrát to nevyvolalo kýžený efekt. Očividně to Minervu akorát povzbudilo.

„Severusi, to mi ale musíte vysvětlit,“ ozvalo se za dveřmi. „Chcete říct, že s Hermionou máte dítě? To je úžasné,“ rozplývala se za dveřmi. „Budu toho drobečka moci někdy vidět?“ ozvalo se ještě chvíli před tím, než Severus opět prudce otevřel dveře.

„Minervo, ujišťuji vás, že ano. A budete ho možná vídat víc než bude zdrávo. Budou tu totiž obě bydlet, a...“

„Ona je to holčička?“ vykřikla radostně Minerva.

Severus ignoroval její nadšení a dokončil původní myšlenku.

„A pozvánku na svatbu dostanete. A už mi, prosím, dejte pokoj!“

Minervina tvář se rozzářila, ale to už Severus vidět nemohl, protože ji toho dne potřetí a naposledy zavřel dveře před nosem.

9. Starý známý

„Hermiono?“ oslovil Severus svou ženu o několik dní později.

Ta zrovna procházela s knihou, kterou nesla vrátit do laboratoře, kolem jeho stolu. Využila blízkosti a zároveň šance a stoupla si za svého muže, jenž se věnoval opravě esejí.

„Potřebuješ něco?“ zapředla mu do ucha jen chvíli po tom, co položila své dlaně na jeho ramena a sklonila se k němu blíž.

Severus pod nečekaným dotekem na okamžik ztuhl, ale posléze se uvolnil natolik, že se pohodlně opřel do křesla a mírně zaklonil hlavu.

„Minerva mě požádala, abych ti řekl, že ta schůzka, na které by ses také měla objevit je už zítra. Začíná to v šest večer, ale bude stačit, když přijdeš až ke konci. Řekněme kolem sedmé.“

„Myslím, že mi nebude vadit být tam od začátku. Zajímá mě, co si zase vymyslela Frölová,“ odpověděla mu a dlaněmi sjela o trochu níž na jeho hrudník a svou tvář přitiskla na tu jeho.

Severus měl v tu chvíli pocit, že se v místnosti nějak rychle oteplilo. Nechtěl to ale dál zkoumat a užíval si blízkost své manželky. Ležerně si přehodil nohu přes nohu a odvětil:

„Dobře, takže se sejdem až ve sborovně, protože já zítra až do šesti učím. Půjdu rovnou tam. Ale teď bychom mohli,“ začal nenuceně a vzal její ruce do svých, za účelem přitáhnout si ji trochu blíž.

Přestože Hermiona tušila, co by mohli, nenechala ho domluvit.

„Nevím, co bychom mohli, ale vím, že já teď musím do práce. Mám noční, včera jsem ti to říkala. Vráťím se zítra kolem poledne,“ šeptala mu dál do ucha a s jistou radostí pozorovala, jak její muž mírně přivírá oči,

jako by mu snad vyprávěla svá tajná postelová přání.

„Uvidíme se tedy zítra na poradě,“ dostal ze sebe jakmile se probral z lehkého transu, do kterého ho dostala Hermionina těsná blízkost. Bylo neuvěřitelné, jak na ni i po tolika letech reagovalo jeho tělo a mozek.

Hermiona se od něj odtáhla a zamířila do ložnice. Převlékla se do černých kalhot a bílého roláku. U dveří si pak z věšáku vzala ještě černý trenčkot.

„Bude ti zima,“ poznamenal její muž, když zaznamenal, že toho na sobě moc nemá.

„Nebude. Vezmu si taxík,“ usmála se na něj a místo toho, aby si to zamířila přímo ke krbu, rozešla se opět k němu.

„Pusu na rozloučenou nedostanu?“ zeptala se ho vyzývavě, když došla až k němu.

„Již delší dobu mi přijde, že o podobné praktiky jsi ztratila zájem,“ poznamenal Severus co možná nejlhostejněji. Nechtěl, aby na něm Hermiona poznala, jak moc ho její otázka potěšila.

„Nechtěj, abych tě začala podezírat z chybného úsudku,“ odvětila rozverně.

„Můj úsudek není nikdy chybný,“ odfrkl si.

„Tak to tě asi budu muset přesvědčit o opaku.“

Severus se rychle postavil, protože si vzpomněl na své několikrát pokusy o polibek, které Hermiona zarazila dřív, než vůbec mohly začít. A teď to vypadalo, že se do podobného pokusu pouští pro změnu ona. A on ho nemínil promarnit.

„Není nad pádné důkazy,“ pronesl a udělal krok směrem k ní.

Hermiona se rozpustila zasmála a chtěla ho obejmít, aby mohla dojít ke krbu a odletaxovat se. Severus jí to ale nedovolil a jediným rychlým pohybem si ji přitáhl do náruče.

„Že bych měl přeci jen pravdu a ty nemáš zájem?“ dovolil si ji trochu škádlit, když věděl, že mu nemá kam utéci.

„Severusi, spěchám do práce.“

„A brání ti něco tam jít?“ ptal se naoko nechápavě a zcela ignoroval fakt, že je to on, kdo jí brání v odchodu.

„Dalo by se říci, že mi v tom brání asi metr osmdesát vysoký postarší muž s uhrančivýma očima.“

„Zajímavé, nikoho takového tu nevidím. Asi bych měl začít žárlit.“

„Víš to, že se dnes překonáváš v množství pokusů o vtip? Ale teď už mě vážně pusť. A než to uděláš, mohl by sis odpustit další mluvení a konečně mi dát tu pusu,“ zakřenila se na něj.

Severus se na ni samolibě ušklíbl, protože věděl, že je právě v převaze a mohl by mluvit, jak dlouho by se mu chtělo. Ale rty jeho manželky byly momentálně mnohem lákavější, než nějaké slovní rozepře, i když nebyly míněny vážně.

Mírně sklonil hlavu a políbil Hermionu na rty. Hermiona mu polibek oplatila a dovolila mu ho prohloubit.

Severus si užíval ten báječný pocit, který ho zaplavoval pokaždé, když spojil své rty s jejími. Nechal se unést natolik, že si ani příliš neuvědomoval, jak jeho ruka sjíždí ze středu jejích zad o poznání níž. Jakmile Hermiona ucítila na svém pozadí jeho ruku, myslí jí projela vítězná myšlenka. Dnes se jí podařilo dosáhnout svého. I když vcelku neochotně, přesto se od něj odtrhla a posléze se vymanila z jeho sevření.

„To už by mohlo stačit, co ty na to?“ zeptala se ho s jiskřičkami v očích.

Dokonalou odpověď jí byl jeho zastřený pohled, který vyjadřoval něco úplně jiného, než co následně řekl.

„Ehm, samozřejmě. Uvidíme se zítra,“ dodal trochu chraplavým hlasem.

Hermiona se tedy konečně vydala ke krbu a nabrala si hrst letaxu. Vhodila ji do krbu a ještě než v něm mohla zmizet, naposledy se otočila na svého muže.

„A Severusi?“

„Hm?“ otočil se na ni.

„Máš tady rtěnku,“ naznačila kde všude se nachází její make-up na jeho tváři a se smíchem zmizela v krbu.

„Potvoro,“ zaznělo jí za zády, ale přes hučení plamenů to už nemohla slyšet.

Následující den se Hermione z práce dostala později, než předpokládala, ale přesto si neodpustila osvěžující koupel. Vyspat se na schůzku by z časových důvodů nebylo možné, ale odpočinek ve vaně si odepřít nechtěla.

Byla velmi zvědavá, s čím zase přijde ta nána Frölová. Ona ani Severus jí od jisté doby nevěřili ani datum, ale přesto se museli přesvědčit, zda jí opravdu Selie neřekla něco ošklivého. Dceru už od malinka vychovávali k pravdomluvnosti a ačkoliv byla někdy divoká a drzá, byla to v podstatě velmi hodná dívka, která si i přes notnou dávku ironie, kterou zdědila po svém otci, získala mnoho přátel. Jakmile s ní tedy její rodiče otevřeli rozhovor na téma: Co jsi zase vyvedla před Frölovou, věděli, že ať jim řekne co jim řekne, nebude jim lhát. A oni se na ni nebudou zlobit.

Hermiona i Severus se toho trochu obávali, ale nakonec ze Selie vypadlo, že ji jen označila za cosi jako fuchtli a odešla z její hodiny, aniž by o to byla požádaná. A navíc to celé bylo značně zdramatizované, protože Frölová předpověděla Selii, že se její rodiče v nejbližší době po velké hádce rozejdou. Což si samozřejmě Selie nenechala líbit.

Když tedy Severus a Hermione věděli, čeho se bude týkat následující stížnost, byli oba v klidu a Severus si nedělal nejmenší starosti s tím, že by snad svou dceru na poradě neobhájil. Hermione mu za to byla hodně vděčná, protože pouštět se do rozhovoru s tou ženskou bylo to poslední po čem by toužila.

Jakmile se lehce po páté hodině odpolední naložila Hermione do vany, začala uvažovat o tom, co se odehrálo těsně před jejím včerejším odchodem do práce.

Jednoduše spolu flirtovali. Skoro jako za starých časů, usmála se té představitě. A podle jejího skromného názoru měla dojem, že se to nelíbilo jen jí. A přestože do práce toho dne nijak zvlášť nespěchala, nechtěla, aby to skončilo ještě dříve než by to zase stihlo začít, jak jí předpověděla Paula. Byla ochotná pro záchranu jejich vztahu udělat cokoliv a přestože se to mohlo zdát jako banalita, byla kvůli tomu rozhodnutá i počkat.

Zamyslela se natolik, že přestala mít pojem o čase. Uvědomila si to, až když uslyšela z ložnice zvuk budíku, který raději nařídila pro případ, že by snad ve vaně usnula.

Jakmile ze sebe smyla veškerou pěnu a usušila se do osušky, oblékla si spodní prádlo. Pak nastala otázka, jak se obléci. Netušila jestli tyhle schůzky bývají formálnějšího charakteru a od Severuse se to jen stěží mohla dozvědět. Za prvé, protože tu nebyl a za druhé on stejně chodil stále ve stylově stejném hábitu, takže by jí k tomu asi nic moc neřekl.

Ale pak si vzpomněla, že Minerva říkala něco o novém profesorovi formulí. Takže to bude jeho první schůzka. Všichni ho budou vítat, a proto by bylo lepší mít na sobě něco malinko formálnějšího. A navíc se rozhodla Severuse trochu potěšit a vyndala z šatníku černou sukni nad kolena a saténovou černou halenku s perleťovými knoflíčky. Vlasy nechala rozpuštěné. Od ranní úpravy, kdy je žehličkou na vlasy v práci lehce narovnávala se ještě nestačily stočit úplně a zformovaly se jen do velkých vln. Kolem krku si pak připnula řetízek, který jí Severus koupil, když ho doslova dovlekla na svatební cestu. Byly tam jen několik hodin a Hermione při první procházce objevila zapadlé zlatnictví, kam pak ještě několikrát zašla obdivovat jednoduchý náhrdelník z bílého zlata.

Neměla nejmenší tušení, že Severus něco zpozoroval, protože pokaždé, když ona se utrhla na chvíli na okukování toho krásného šperku, on zmizel do nejbližšího knihkupectví. Její překvapení proto bylo o poznání větší, když jí po příletu domů (přemluvit ho k letu letadlem dodnes pokládala za jeden z největších úspěchů, kterých kdy dosáhla) onen šperk dal.

Jakmile byla hotová, prohlédla se v zrcadle. A byla se svým obrazem vcelku spokojená. Nakonec se obula do černých lodiček a konečně se vydala směr sborovna.

„Ahoj mami, vy někam s tátou jdete?“ vybafla na ni Selie, která se právě vracela s několika spolužáky z knihovny.

„Dobrý den, paní Snapeová,“ ozvali se sborově.

Hermiona se mile usmála.

„Vám taky,“ popřála jim a obrátila se na Selii, která kamarádům pokynula, aby šli napřed.

„Ahoj Sel. Proč bychom měli někam chodit?“ ptala se trochu rozpačitě.

„Mami, viděla jsi se v zrcadle? Vypadáš naprosto báječně. Tak kam teda jdeš?“

„Báječně? Po noční? Díky za kompliment. Učitelé dnes mají poradu a profesorka McGonagallová chtěla, abych se připojila. A než se zeptáš, tak vím proč. Chce nás oficiálně pozvat na oslavu svých narozenin.“

„Tak to jo. Nebudu tě zdržovat, ale vážně ti to štěkne. Táta bude slintat,“ mrkla na ni její dcera a rozeběhla se, aby dohnala své spolužáky.

Hermiona se nad výrazem své dcery usmála, ale lhala by, kdyby tvrdila, že ji pochvala nepotěšila.

„Ale ale, není to naše malá šprtka Grangerová?“ ozvalo se jí za zády, když už byla skoro u sborovny. Ani se nemusela otáčet, aby identifikovala původce té jízlivé věty. Hlas jednoho ze svých bývalých spolužáků a zástupce Zmijozelu, který se jí hodně naurážel by poznala i po sto letech.

„Ale zase tak malá už není. Koukám, vyrostla z tebe pěkná ženská, Grangerová.“

„Malfoyi, z tebe je hulvát pořád stejný. Ty už z toho asi nevyrosteš, vid?“

„Škoda, že mi Minerva neřekla, když mě sem lákala, že tady taky pracuje takové štavnaté masíčko. Neváhal bych tak dlouho,“ zasmál se Malfoy svému vlastnímu vtipu.

„Nemohla ti to říct, protože tu nepracuji.“

„A co tady teda děláš? Knihovnici?“ bavil se muž naproti ní dál.

„Ubohý ještě víc než jindy,“ podotkla Hermiona. „A tu Grangerovou si můžeš strčit za klobouk, protože...“

„Á, vidím, že už jste se potkali. Představovat vás asi nemusím. Očividně jste se oba poznali bez problémů,“ přerušila příchozí Minerva Hermionu zrovna v okamžiku, kdy chtěla Dracoovi oznámit, že už je delší dobu Snapeová.

„Hermiono, Draco, pojďte, prosím, dál,“ pozvala je ředitelka do sborovny, kde už byla většina bradavických profesorů. Jak ale Hermiona zaznamenala, Severus ještě nedorazil.

Vybrala si křeslo u krbu, ze kterého měla slušný přehled o dění v místnosti, hlavně tedy u velkého stolu, určeného pro příležitosti, jako byla tato. Všimla si, jak se na ni nechápavě podíval Draco, ale to už si hověla v pohodlném křesle s šálkem zeleného čaje v ruce. Pohled mu oplatila a snažila se jím vyjádřit něco ve smyslu: Já ti to říkala, že tady nepracuji.

Minerva začátek nijak zvlášť neprotahovala a hned chtěla přejít k uvítací řeči. Jediné, co ale stihla bylo pořádně se nadechnout a byla okamžitě přerušena příchodem poslední chybějící osoby. Severusem.

Ten jen pokynul ředitelce a zkoumavým pohledem přelétl sborovnu. Když našel to, respektive toho, koho hledal, vyslal Hermioniným směrem mírné zvlnění koutků, o kterém věděli jen oni dva, že je úsměvem. Zároveň si i ji přejel zkoumavým pohledem. A Hermiona mohla s potěšením konstatovat, že se mu zajiskřilo v očích, když ji hodnotil.

„Takže už jsme opravdu všichni. Severusi, prosím, posadte se, ať můžeme začít.“

Severus si sedl na poslední volné místo, a i když to bylo mezi Vnitřním okem a Poppy, byl za něj rád, protože odtud měl perfektní výhled do křesla u krbu.

„Všichni už jste si asi všimli nové tváře v našem kolektivu,“ pokračovala ředitelka a Severus až teď pořádně zaregistroval blondáka sedícího křížem naproti němu.

Takže tohle je to překvapení v podobě nového profesora Kouzelných formulí, došla mu vzápětí nedávná slova Minervy.

„Někteří tohoto muže jistě znají, ale jsou i tací, kteří ještě neměli tu čest. Dovolte mi tedy, představit vám profesora Draca Malfoye. Necelých deset let učil v Kruvalu Kouzelné formule a nedávno se mi podařilo ho chvíli přemlouvat, aby stejný předmět vyučoval v Bradavicích. A měla jsem štěstí, přijal mou nabídku.“

Malfoy se samolibě ušklíbl, ale naprosto vychovaně vstal, mírně se uklonil a dodal:

„Moc mě těší, že budu opět v Bradavicích ve společnosti tak skvělých kolegů.“

Severus se nad jeho teatrálností jen ušklíbl, ale většina mu to zbaštila. Jak si tam mohl všimnout, Frölová z něj byla naprosto unešená. Dal by ruku do ohně za to, že bude její příští kořistí.

Schůzka probíhala vcelku poklidně. Nový profesor se sžíval s prostředím a novými věcmi rychle a Severus si téměř celou dobu krátil chvíli pokukováním po manželce. Jak tam tak seděla u toho krbu, s nohou

přeženu přes druhou a šálkem v ruce, vypadala naprosto perfektně a v celé té šaškárně působila naprosto nepatřičně.

„Tak to bychom měli snad všechno. Snad jen – Silvie, vy jste, myslím, chtěla probrat chování jisté žákyně,“ připomenula Minerva.

Frölová jen neochotně odvracela vyzývavý pohled z Dracovi dokonalé tváře.

„Ano, Minervo. Mám stížnost na jednu studentku. Její chování se stále zhoršuje a je čím dál více drzejší.“

„A můžete nám, Silvie, říci o koho se jedná konkrétně?“ požádala ji zdvořile Minerva.

„Myslím, že všichni víme, o kom je řeč,“ odsekla jedovatě.

„Ne všichni s tou dívkou mají takové problémy jako vy, takže si nejsem jistá, že úplně všichni tuší kdo to je.“

„Minervo, je to nutné? Každý ví, že mám na mysli Selii Snapeovou,“ vyprskla Frölová.

V tu chvíli vyprskl i někdo jiný. A nikoho asi nepřekvapí, že tou osobou byl nový bradavický profesor. Ke své smůle se Draco při vzniklém konfliktu začal nalévat čajem a diskusi sledoval jen na jedno ucho. Jakmile ale zaznělo jméno studentky, které byla předmětem zvýšených hlasů, měl co dělat, aby se neudusil. Jakmile dostal svůj kašel pod kontrolu, se zrudlými tvářemi od dušení se podíval na Severuse. Ten mu pohled opětoval s typicky zvednutým obočím. Malfoyovi to stačilo k tomu, aby pochopil, že zmíněná studentka je opravdu dcerou jeho bývalého profesora.

„Selie,“ obrátila pozornost na sebe opět Frölová, „mě nazvala fuchtlí a to jen pro to, že jsem jí řekla něco z budoucnosti.“

Severus se pohodlně opřel a obrátil svůj zrak na kolegyni.

„Profesorko, nemyslíte, že k tomu měla důvod?“ prohodil nedbale.

„Tím myslíte co?“ vyštěkla.

„Tím myslím to, že moje dcera není zvyklá lhát. Vychovali jsme ji s manželkou,“ svůj pohled stočil k Dracovi, aby se ujistil, zda se opět nedusí. Ten se už jen mírně zakuckal, proto Severus považoval za vhodné pokračovat, „tak, aby se nenechala tahat za nos. Vy jste jí schválně vyložila věštbu ze šestnáctkové soustavy chybně, proto se nedivte, že vyjádřila svůj názor.“

„Takže vy jí to ještě schvalujete? Takové chování studenta k profesorovi je nepřístupné!“

„Neschvaluji, ale nebudu ji trestat za to, že řekla něco pravdivého.“

„Takže si také myslíte, že jsem fuchtle?“ rozkřikla se už frustrovaná Frölová.

„To jste řekla vy,“ pokrčil rameny Severus.

„Ale to je... to je,“ koktala Frölová.

„Profesorko, přestaňte se k mé dceři chovat jinak než k ostatním studentům a já vám zaručuji, že se upraví i její přístup k vám,“ promluvil ještě Severus a považoval tím věc za uzavřenou.

Silvie Frölová už nic neřekla. Ublíženě mlčela, ale v duchu mu slibovala pomstu.

„Minervo, myslím, že teď už je to opravdu všechno. Co myslíte?“ otočil se Severus do čela stolu na svou nadřazenou.

„Ano, Severusi, nepochybně. Snad jen, abych nezapomněla. Všichni jste srdečně zváni na oslavu mých narozenin. Doufám, že opravdu dorazíte všichni. Stovku oslaví člověk jen jednou za život,“ zasmála se ředitelka. „Pozvánky vám ještě přijdou po sovách. Tímto považuji tedy dnešní schůzi za uzavřenou, přeji vám dobrou noc,“ popřála svým kolegům a mezi prvními opustila místnost.

Draco se okamžitě po jejím odchodu vydal k Silvii. Domníval se, že Severus i ta vlezlá Grangerová jsou už dávno pryč, proto se vcelku bez okolků hlasitě zeptal:

„Silvie? Mohu vám tak říkat, že ano? Můžete mi říci, zda se mi to opravdu nezdálo a ten sklepní netopýr je vážně ženatý?“

Oslovená se na něj otočila a svůdně usmála.

„Pokud já vám smím říkat Draco,“ mrkla na něj. „Ano, už to tak asi bude. Vy ho zná...“ nedokončila.

Za Dracovými zády se vynořil Severus, o kterém ani jeden neměl do teď tušení, že je ještě ve sborovně. Frölová okamžitě ztuhla, sklopila pohled a s tichým pozdravem mířeným k Dracovi vyklidila bojiště.

„Draco, Draco, copak by bylo o tolik těžší se na to samé zeptat toho sklepního netopýra?“

„Ale Severusi, však víš, jen mě to překvapilo. Člověk se vrátí do Anglie po šestnácti letech a co nezjistí?! Snape má dítě a dokonce je ženatý. Nečekal bych, že zrovna ty se necháš navlíct do takového neštěstí. To musela být pěkná fúrie, co tě do toho dostala. Mám pravdu?“ afektovaně šťouchl do Severuse ve snaze si ho usmířit.

Severus se tvářil pořád stejně a očividně se v nejbližší chvíli nemínil bavit na účet své ženy. Zato ale řekl něco, co si mezi šesti očima mohl dovolit. I kdyby se to pak Malfoy pokoušel někomu vyzvonit, nikdo by mu nevěřil, že Snape je schopný vyslovit něco podobného.

„Miláčku, myslím, že bychom měli jít. S panem Malfoyem dnes už asi rozumná řeč nebude,“ natáhl ruku ke své ženě, která již delší dobu stála za Dracovými zády.

Hermiona ji bez váhání přijala a přivinula se do Severusovy náruče. Pohledem na Malfoye se pak bavili ti dva ještě hodně dlouho poté. Ten totiž nevěřičně pootevřel pusku a vydal ze sebe podivný zvuk, podobný tomu, který vydávají tokající tetřevi.

„Já ti říkala, Malfoyi, že oslovovat mě Grangerová již není moc aktuální. Jsem totiž už šestnáct let šťastně Snapeová. Dobrou noc,“ věnovala mu shovívavý úsměv a stále uhnížděná v manželově náruči opustila sborovnu.

„Co to do tebe vjelo?“ zeptala se ho hned za rohem se smíchem.

„Nemohl jsem si pomoci,“ odvětil ji Severus.

„Nemyslím to divadlo. Myslím to oslovení? To patřilo k tomu, nebo jsi to myslel vážně?“ dorážela na něj.

„Dnes ti to sluší,“ odvětil ji, aniž by se vůbec snažil maskovat změnu tématu.

„Zase se vytáčíš,“ zasmála se.

„Nevytáčím, jen konstatuji.“

„Jsi strašný.“

„Nápodobně,“ oponoval jí.

Než však stačila Hermiona něco rychle říci na svou obhajobu, uvěznil její rty v polibku.

10. "TO" 2 aneb Táta v akci (flashback)

„Severusi, opravdu rád jsem vás poznal. A jsem rád, že už je Hermiona konečně šťastná, ale zároveň mě mrzí, že si ji odvádíte zpátky do Londýna,“ posteskl si ředitel plymouthské nemocnice.

„Thomasi, určitě se někdy přijedu podívat. Plymouth není zase tak daleko. A nebo k nám někdy můžeš přijet na víkend s manželkou. Byli bychom rádi, vid', Severusi?“

„Samozřejmě,“ snažil se Severus reagovat co nejzdvořileji.

„Tak ať se vám daří,“ řekl ještě Thomas mladé dvojci a otočil se k návratu do budovy.

Oba mu souhlasně odpověděli na pozdrav a rozešli se k zaparkovanému taxíku.

„Hermiono, opravdu tam chceš jít se Selí? Klidně bych se tam mohl zastavit sám, vzít tvé věci a...“

„Severusi, musím té ženské ještě zaplatit. A ano, chci tam jít. A pokud mě doprovodíš, budu moc ráda,“ usmála se na něj Hermiona a chytila ho za volnou ruku. V druhé totiž nesl sedačku s miminkem, které si ničeho nevšímalo a pohodlně spinkalo.

Severuse ta blízkost a spontánnost, která z toho doteku vycházela, překvapila. Myslel si, že opětovné sblížení s Hermionou nebude nic jednoduchého.

Ruku jí povzbudivě stiskl, aby tak vyjádřil svou přítomnost po jejím boku a následně ji pustil, aby jí mohl otevřít dveře od taxíku.

„Queen's street 68,“ oznámila Hermiona taxikáři a o několik minut později mu již děkovala a podávala příslušný obnos peněz.

„Asi bych tě měla upozornit, Severusi. Moje bytná není zrovna příjemná a...“

A co už nestihla dopovědět, protože se z vchodových dveří vyhnula jako velká voda zmiňovaná bytná.

„Tak to jsme si nedomluvily, slečinko. Nejen, že sem chodíte jako do houslí, ale navíc ste se mi neurčila za poslední měsíc zaplatit. Jestli mi okamžitě nezaplatíte, dám vás k soudu. Taková pakáž,“ remcala dál bytná.

Hermiona si vzdychla.

„Určitě jste si všimla, že jsem byla těhotná. A důvod mé nepřítomnosti byl zapříčiněn překvapivě porodem, takže mě, prosím, neosočujte z toho, že jsem vás chtěla podvést, nebo cokoliv jiného. Přišla jsem vám zaplatit.“

„A to dítě máte kde? Co?“ vypískla majitelka domu hlasitě, čímž se jí, jak zaznamenal Severus stojící za Hermioninými zády, podařilo vzbudit Selii.

„To dítě momentálně drží můj manžel,“ odsekla jí Hermiona bez rozmyslu, protože jí jednání té babizny začínalo jít na nervy. A její dceři asi taky, protože se hlasitě rozplakala.

„Fuj, to jsem se lekla! Dejte to pryč a uklidněte si to,“ rozčilovala se bytná.

„TO je moje dítě. Ne žádné to,“ zasyčel té babě Severus do obličeje.

„Ahá, a vy si jako myslíte, že se vás leknu jo? To se, chlapečku, šeredně pleteš,“ vmetla mu ta ženská bez rozpaků do tváře.

Severus se musel hodně ovládat, aby jí v ten moment neskočil po krku. Jediné co ho trochu brzdilo byla sedačka se Selii, kterou držel v ruce. Ale rozhodně se nenechal jen tak odbýt. Pozorně se té ženské zadíval do očí a ...

„Být vámi, tak okamžitě změním své chování, mohlo by se totiž stát, že byste si čistě náhodou nasypala ze své plechovky, kterou máte v druhé poličce v kuchyni ne kávu, ale nějaký příjemný jed. Dejme tomu arsen? A nebo by se mohlo stát, že by vám náhodou spadla do postele svíčka, kterou si svítíte, protože jste držgrešle!“ vybafl na ni ještě.

„Co si to... Jak víte, že...“ koktala bytná a naprosto nechápala, kde mohl ten cizí chlap vzít tak podrobné informace z jejího života.

„A teď, když dovolíte, naposledy zajdeme do pronajatého bytu, zaplatíme a v klidu odejdeme, aniž bychom museli znovu poslouchat ten váš ječák. Souhlasíte?“ zeptal se ještě naprosto nenuceně, tak jak to uměl jen on.

Majitelka domu jen zaskočeně kývala a s otevřenou pusou a hlavou plnou zmatených myšlenek pozorovala, jak mladá rodinka vychází schody do patra.

„Děkuji ti, Severusi,“ promluvila Hermiona v okamžiku, kdy zavřela dveře od bytu, který si pronajímala.

„Nerozumím,“ zatvářil se Severus nechápavě a položil sedačku s uplakaným dítětem na postel. A to jen proto, aby z ní mohl Selii vyndat a pochovat.

Jak sám zjišťoval, s rolí otce se sžíval neuvěřitelně rychle. A přestože to mimino neustále slintalo, brečelo, nebo kdo ví co ještě, co zatím nestačil poznat, byl z něj naprosto unešený. Donekonečna si připomínal, že on by své city neměl tolik projevovat. Nadával si a v duchu přemýšlel, kolik jeho studentů by z něj mělo alespoň minimální respekt poté, co by ho viděli chovat dobrovolně dítě v náruči. Tok jeho myšlenek však pro tentokrát přerušila Hermiona.

„Mám na mysli to, jak jsi se nás zastal,“ promluvila a rozešla se k němu.

„Hermiono, myslím, že je na místě, když bráním svou budoucí ženu a dceru.“

„Ano, ale jiný muž...“

„Já nejsem jiný muž. Jsem připraven se o tebe i malou bít, kdyby to bylo nutné. Už tě nikdy nechci ztratit,“ řekl na hlas svou nejhorší obavu. A přestože se mu svým způsobem ulevilo, měl pocit, že až příliš odhalil své city. Hermiona však jeho obavy okamžitě vyvrátila.

„Neztratíš,“ pronesla šepem a přes Selii v jeho náruči se k němu natáhla, aby ho mohla políbit.

Než se jí však podařilo uskutečnit původní záměr, dítě se opět rozplakalo.

„Asi trochu žárlí,“ podotkla Hermiona s milým úsměvem a vzala si Selii k sobě. „A bude mít nejspíš hlad.“

„Nic se neděje. Zmenším tvé věci a dám je dohromady. Mohl bych je přemístit rovnou k tobě do londýnského bytu.“

„To by bylo skvělé,“ odtušila Hermiona a i s malou se pohodlněji uvelebila na posteli.

Jakmile bylo vše hotovo, veškeré věci přemístěny do Londýna, malá Selie nakrmena a peníze bytné odevzdány, vyvstal poslední, přesto však poměrně zásadní problém. Zvládne Selie přemístění?

„Hermiono, nejsi ještě dost silná, abys absolvovala asistované přemístění s novorozencem. Je nutné, aby někdo vstřebal veškeré pocity za Selii a tebe to udělat nenechám,“ opakoval poněkolkáté Severus.

„Severusi, já to zvládnou,“ oponovala mu. Také poněkolkáté.

„Řekl jsem ne, a nehodlám se o tom víc bavit. Přenesu vás obě.“

Pohodlněji uchopil Selii, která mu teď hlavičkou spokojeně spočívala na rameni a druhou ruku natáhl k Hermioně.

„Neboj, zvládne to,“ kývl nepatrně na stranu na jejich dceru a pevně chytil Hermioninu ruku.

Oba ucítili známý pocit stažených vnitřností, ale Severus dělal co mohl, aby veškeré nepříjemné pocity vstřebal za ženu i dítě. Jakmile se všichni ocitli v Hermionině londýnském bytě, oba dospělí nabrali dojem, že se to Severusovi zcela podařilo a Selie si ničeho výraznějšího nevšla.

Omyl byl však pravdou. Sice několik vteřin nejevila žádné negativní následky svého prvního přemístění, ale očividně zapůsobilo nedávné krmení. Zničeho nic zbledla a posléze se zaťatýma pěstičkama poblíčkala Severusovi rameno.

Její otec se snažil zachovat vážnou tvář, ale jakmile se mu pod nos dostal charakteristický zápach, měl co dělat, aby si ze své dcery nevzal příklad.

„Hermiono, mohla bys-“ podával Selii přítelkyni. Načež si bleskurychle vyčistil hůlkou plášť a následně i malou Selii.

„Myslím, že toho dnes na vás obě bylo až až. Měla by sis odpočinout Hermiono. Vráť se do Bradavic a začnu to tam připravovat na váš příchod.“

„Severusi, nemohl bys zůstat? Alespoň chvíli,“ upřela na něj prosebná kukadla jeho budoucí žena a on věděl, že tomuhle pohledu nikdy nebude moci nic upřít.

„Dobře, ale pod podmínkou, že zalezeš do postele a budeš spát. Já se zatím pokusím uspat Selii.“

Hermiona se rozesmála.

„Jsi si jistý, že se do toho chceš pouštět?“ ptala se ho se smíchem.

„Zvládnou třicet rozjívěných trollů, jedno dítě nebude problém,“ prohlásil sebevědomě a odebral se k postýlce, která už stála připravená vedle Hermioniny postele.

Opatrně do ní Selii uložil a vzal do ruky plyšového medvídka. Jeho dcera na něj koukala značně nevěřičně. Vždycky ji uspávaly sestřičky v bílém a teď se nad ní najednou sklání něco obrovského a černého. Jakmile se ruka toho tvora přiblížila, Selie toho dne již poněkolkáté spustila křik.

Severus se v tu chvíli skoro lekl. Tak silný hlas od takového drobka nečekal. Zahodil plyšáka do rohu postýlky a rychle uvažoval, co dál. Pokud si má Hermiona odpočinout, to dítě musí být ticho. A aby bylo ticho, on musí něco podniknout. Ale co?

Zoufale se rozhlížel po pokoji ve snaze najít něco, čím by toho tvorečka mohl zaměstnat nebo zabavit, že si ani nevšiml pobaveného úsměvu, s jakým ho sledovala Hermiona z postele.

Hlas jeho dcery jakoby snad ještě víc nabíral na síle. Severus se skoro zpotil, jak horečně přemýšlel. A protože teplo začínalo působit, v rychlosti ze sebe shodil černý kabátec a rukávy bílé košile vyhrnul k loktům. Skoro zoufale si prohrábl rukou vlasy.

To už ale řev z postýlky slábl, protože Selie zaregistrovala známou bílou plochu a malinko se uklidnila.

Severus si v tu chvíli oddychl a gratuloval si k malému velkému vítězství. Ne však na dlouho.

Jakmile přistoupil opět k postýlce, zaznamenal, že jeho dcera podivně změnila barvu z (ano musel to uznat) dětsky růžové na granátově rudou. Celé to bylo doprovázeno zařatými pěstičkama a "podivnými" zvuky vycházejícími překvapivě také z postýlky.

Severus zbystřil.

Naslouchal oněm zvukům a nemohl je zatím zcela identifikovat.

Ale ani nemusel. Během chvíle mu bylo vše jasné.

To se totiž ozval jeden opravdu povedený zvuk, který on určil bezpochyby jako pohyb ve střevech toho tvorečka. Tento zvuk byl následován sérií dalších, uchu nelahodících počinů a byl klid.

Tedy klid. Jak se to vezme.

Malá Selie se zatvářila navýsost spokojeně. Povolila zařaté pěstičky a navrátila se jí původní barva. Hermiona zkroucená na posteli mohla jen stěží předstírat dál spánek, když se chvěla v záchvatu zadržovaného smíchu při pohledu na otce své dcery.

Ten totiž očividně pochopil počin své dcery, ale jaksi nevěděl, jak ho řešit. Nevěřicně zíral na mimino, s výrazem naprostého překvapení a rozčarování. Jeho pohled, kdyby mohl promluvit, jistě by se ozvalo něco ve smyslu: Jak jsi mi to mohla udělat?!

Pohled našťestí mluvit nemohl. Zato mohl mluvit Severus a hned se o to pokusil.

„Ona se asi-“ zasekl se. Přestože začal vcelku srozumitelně, najednou nevěděl, jak dál. Jak ksakru pojmenovat "to"?

Hermiona se mezitím stačila malinko uklidnit a začala se zvedat z postele.

„To je dobré, Severusi. Přebalím ji.“

„Přebalíš?“ zeptal se inteligentně.

Hermiona nadzvedla obočí ve známém gestu. Kde jen ho už viděl?

„Myslím tím, že jí vyměním plínky,“ promluvila podruhé a tentokrát s přesnou výslovností a důrazem na každé slovo.

Připadal si jako totální idiot.

Věděl, že by měl říct ať leží, že je jistě unavená, že „to“ udělá sám, ale jaksi nemohl. Nebylo to v jeho momentálních silách. Vždyť neměl ani tušení, jak se „to“ dělá!

„Ehm, ano. To bude asi nejlepší,“ dostal ze sebe trochu přiškrceným hlasem, přesto však věru diplomaticky.

Hermiona se kolem něj prosmýkla a už brala Selií opatrně z postýlky. Jak si záhy uvědomila, ještě neměla k dispozici přebalovací plochu. Severus sice všechny její a vlastně i dětské věci, které za poslední měsíce v Plymouthu koupila, přenesl do jejího londýnského bytu, ale nemohla po něm chtít, aby vybalil přebalovací pultík a připravil vše ostatní na události podobné této.

„Severusi, mohl bys mi prosím podat ten přebalovací pultík?“ požádala ho a neurčitě kývla k místu, kde doufala, že se ona věc nachází.

„Cože?“ otázal se opět chytře. Toho dne již po-. Ne, raději snad ani nepočítat...

„Takové to gumové lehátko s vyvýšenými okraji. Je růžové a jsou na něm berušky,“ snažila se upřesnit Hermiona.

Severus se okamžitě začal rozhlížet kolem sebe a až poté mu došla Hermionina slova.

Růžové?! Berušky?!

Ještě že bude v následujícím týdnu zařizovat pokoje na příchod své rodiny. Umínil si, že se to cosi pokusí sehnat pokud možno v jiné, decentnější verzi. Jakmile ukončil tyto myšlenkové pochody, opravdu zahlédl něco nechutně růžového na jedné ze židlí. Vítězně se k tomu vydal a se samolibým výrazem ve tváři přinesl Hermioně.

„Fajn, dej, prosím tě, na postel čistou plínku a polož to na to,“ požádala ho dále.

Tentokrát se tak zaskočeně nezatvářil, protože něco, co by mohlo odpovídat popisu už někde viděl. Vzpomenout si pak byla otázka vteřiny. Udělal, co mu Hermiona řekla a ustoupil do pozadí.

Chvilku se nic nedělo. Tedy dělo, ale přes Hermionu nevěděl co. Ale čeho si stačil všimnout naprosto přesně byla Hermionina zadní část těla. Kdyby tak jen tušila, jak jí ty černé splývavé kalhoty sluší.

Než se však stačil zamyslet a zasnít podrobněji, byl opět vyrušen.

„Mohl bys to vyhodit? Děkuji.“ Byl mu do ruky strčen jakýsi balíček.

No, balíček. Bylo to teplé, tvar neurčitý a vcelku těžké. Kde to tak najednou mohla Hermiona vzít? Podíval se až do chvíle, kdy mu naprosto přesně secvakly potřebné spoje a on si uvědomil, cože to tak znalecky hodnotí ve své ruce.

Rychle, opravdu velmi rychle se rozešel do kuchyně, kde si pamatoval umístění odpadkového koše ještě z doby, kdy se o něj málem přerazil.

Našel ho tam a úlevně si oddychl, když „to“ hodil do jeho hlubin. Následně zamířil do koupelny, kde si pečlivě umyl ruce a navrátil se zpět do ložnice.

Tak nějak doufal, že by pro dnešek mohlo být podobných překvapení už dost. Jeho přání byla vyslyšena.

Vrátil se v okamžiku, kdy Hermiona ukládala dítě opět do postýlky. Malá se teď tvářila více než spokojeně. Zívla si a potom unaveně zavřela kukadla. Taky toho dnes na ni bylo příliš.

„Teď už bude spát,“ otočila se Hermiona na Severuse a usmála se na něj.

„A ty bys měla jít taky,“ odvětil jí výchovným tónem.

„Půjdu se umýt a pak slibuji, že se taky zahrabu pod deku.“

„Počkám tady, kdyby se náhodou probudila.“

„Fajn, klidně se taky natáhni,“ prohodila ještě a zmizela i s ručníkem v jedné a zářivě žlutým župánkem, který evokoval tolik vzpomínek, v druhé ruce do koupelny.

Severus překvapivě poslechl. Měl toho dnes také plné zuby, proto si pohodlně sedl na postel a opřel se.

Zaposlouchal se do klidného dechu své dcery a v příslibu odpočinku přivřel oči. Byl připraven kdykoliv se probrat z letargie, kdyby zaslechl byť jen hlasitější vzdychnutí z postýlky. Jeho předsevzetí však skončilo snad ještě dříve než začalo.

Když se totiž Hermiona vrátila z koupelny, našla Severuse i Selii zkroucené do podivných, přesto však podobných si poloh. Oba klidně oddychovali a nevěděli o okolním světě.

11. Hrdličky

It's kind of fun to do the impossible.

Je docela zábavné dělat nemožné.

- Walt Disney -

Jakmile se toho večera dostali ze sborovny do svých komnat ve sklepení, Hermiona zmizela v koupelně a Severus zasedl k hromadě esejí na svém stole. Bylo celkem brzy, ale Hermiona byla po noční směně naprosto vyčerpaná a to on respektoval. Věděl, že po takových směnách jde jeho žena okamžitě spát, takže si ani nečinil nějaké naděje, že by dnes mohli spát oba ve stejnou chvíli. A pokud možno spolu.

Nečekal, že se ještě objeví v obývacím pokoji, proto ho mírně zaskočilo, když vyšla z krátké chodby, která vedla k jejich ložnici, v ještě kratší noční košilce.

„Děje se něco?“ zeptal se jen jakoby mimochodem a snažil se moc nevnímat její odhalené nohy, když si natočila křeslo u krbu jeho směrem, sedla si do něj a smyslně přehodila nohu přes nohu.

„Nevím, nemám z Draca dobrý pocit,“ řekla bez okolků to, co ji trápilo od chvíle, kdy zjistila kdo nastoupí na místo profesora Kratiknota.

„Domníváš se, že v něm stále přetrvává nevraživost vůči kouzelníkům mudlovského původu?“ zeptal se, zanechal opravování a po jejím způsobu si natočil své křeslo u stolu jejím směrem a též si ležérně přehodil nohu přes nohu.

„O tom nechci spekulovat. Určitě v něm podobné myšlenky přetrvávají, ale nemyslím si, že by je byl schopný ventilovat jako to dělával za dob našich studií. Jen-“ odmlčela se a hledala ta správná slova.

„Jen co?“ snažil se jí pomoci Severus.

„Mám obavy o Selii,“ řekla to, co ji trápilo nejvíc.

„V jakém smyslu?“

„Víš, Draco byl očividně překvapený, že máš dceru. Ale to co se odrazilo v jeho očích, když se dozvěděl, že jsem tvoje žena bylo... Prostě mám strach, aby nechtěl nějakým způsobem dojít k zadostiučinění a nepoužil na jako prostředek Selii.“

„Hermiono, toho se neobávej. Draco se hodně změnil. Nemůžeš o tom vědět tolik věcí, protože ty jsi po válce v poměrně krátké době opustila kouzelnický svět. Já jsem s ním byl několikrát v kontaktu. Mluvili jsme o všem možném. On mi dokonce dohazoval nějaké známé, které mě opěvovali jako válečného hrdinu. Ale myslím, že to bylo myšleno spíše jako jeho hloupé žerty, kterými se většinou baví jen on sám. Když jsme se před sedmnácti lety viděli naposledy, předvídal mi, že zůstanu starý, nepoužitelný v ústavu pro senilní kouzelníky sám, bez někoho, kdo by o mě jevil zájem. V podstatě jsem si to myslel taky, ale jak jistě víš, ten výbuch a následně tvoje léčení v nemocnici mi lehce převrátili život naruby. Draco byl jen překvapený. Nic víc, nic míň. Nemyslím si, že by mě, nebo snad tobě dělal potíže a ještě ke všemu přes Selii. Musí mu být jasné, že bych tomu asi jen tan nečinně nepřihlížel,“ dokončil své úvahy.

„Říkáš lehce převrátili?“ rozesmála se.

Při pohledu na její rozesmátou tvář se ani on neubráníl zvlnění koutků směrem nahoru.

„Dobře, tak možná trochu víc,“ opravil své tvrzení.

„Fajn, ale stejně si myslím, že bychom si se Sel měli promluvit. Ne hned, ale až bude mít za sebou několik hodin s ním. Třeba bychom mohli vyrazit zase jednou na večeři do Londýna, co ty na to?“

„A nemohli bychom se najíst tady?“ ptal se s neskrývanou nechutí chodit do společnosti a ještě ke všemu štěbetajících mudlů, kterých je v kteroukoliv dobu v londýnských restauracích všude plno.

Hermiona se na něj zamračila. Pochopil, že jeho žena už je dávno rozhodnuta a jeho vytáčky by jen stěží něco zmožily.

„Výběr restaurace nechám na tobě,“ kapituloval.

Hermiona se rozzářila a vyskočila z křesla. Rychle přeběhla k němu, protože ji záby bosé nohy a spontánně a trochu i za účelem svého sváděcího úkolu mu skočila na klín a ruce obtočila kolem jeho krku.

„Děkuju. Řekneš to Sel ty, nebo to necháš na mě?“

„Nechám to na tobě,“ odvětil jí a objal ji kolem pasu.

„Jak diplomatické,“ ušklíbala se Hermiona.

„Sama jsi mi dala na výběr, tak si nestěžuj,“ provokoval ji.

„To ode mě nebylo moudré,“ posteskla si naoko.

„Ne, to vážně nebylo,“ souhlasil s ní a než mu stihla oponovat, přitáhl si její hlavu k polibku.

Hermiona ani nestačila zauvažovat nad tím, jak to její muž vlastně myslel. Jakmile ji však políbil, napadlo ji, že nejspíše myslel to, že si dobrovolně sedla na jeho klín a dovolila mu jeho objetí. Když ji pak políbil, byla v pasti. Ale jak musela uznat, v pasti, ve které se jí zatraceně líbilo.

Jednou rukou mu vjela do vlasů, čímž si jeho obličej přitáhla ještě blíže a začala mu polibky oplácet. Severus neztrácel čas a jazykem si začal dobývat cestu do jejích úst. Hermiona mu v tom prozatím nijak nebránila a naopak se aktivně zapojila do jeho hry. Jednou rukou si pohrávala s černí jeho vlasů a druhou mu jen jakoby mimochodem zajela pod kabátec a přes látku košile si vychutnávala teplo vycházející z jeho těla. Severus nezůstával pozadu. Stále si ji přidržoval na klíně, aby nespadla a zároveň si dovolil sjet pravou rukou na její spíše více než méně odhalené stehno a pomalu stoupat výš.

V okamžiku, kdy už se chystal zvednout z křesla a odnést si svou ženu konečně po dlouhé době do ložnice a plnit tam manželské povinnosti, Hermiona se od něj odtáhla.

„Myslím, že už půjdu spát,“ zapředla mu do ucha a on ještě trochu dezorientován nabyl dojmu, že ona

sama ho vybízí k přesunu do postele.

Její následující slova ho však probrala z transu a on pochopil, že dneska opět nic nebude.

„Jsem po té noční strašně unavená,“ řekla ještě, a opatrně sklouzla z jeho klína a během chvilky zmizela v ložnici.

„Výborně, skvěle, úžasné,“ pronesl polohlasně ironicky a zmateně si oběma rukama prohrábl vlasy.

Hermiona ho vydráždí skoro na maximum a pak jde spát! Za co mě, Merline, trestáš? Ptal se sám sebe v duchu a zároveň přemýšlel, jak se zbavit vyvstávajícího problému. Problému, jímž byl teď momentálně jeho klín, který po Hermionině „návštěvě“ nezůstal zcela v klidu.

„Zatraceně!“ zaklel ještě a vydal se do koupelny řešit nastalou situaci.

O několik dní později našel Severus ráno na jídelním stole lísteček, který potvrzoval Hermioninu aktivitu, ať už šlo o cokoliv.

Restaurace Boundary. Dnes v osm.

Přijdu před sedmou. Selie se pro nás staví.

Chybíš mi, H.

Vzkaz si přečetl znovu a musel uznat, že jeho žena uměla opravdu skvěle vyjádřit to podstatné bez zbytečné omáčky okolo. Jemu druh tohoto sdělení naprosto vyhovoval a nemohl si stěžovat ani na poslední větu.

Hermiona tím očividně chtěla vyjádřit, jak ji mrzí, že se za poslední tři dny viděli sotva hodinu. Měla v nemocnici poměrně hektický týden a volno v podobě dvou dnů mělo přijít až následující den.

Den mu utíkal neuvěřitelně rychle. Stihl strhnout několik desítek bodů, zajistit Filchovi práci na následujících několika týdnech, možná i do Vánoc, v podobě trestů pro ty nemešla a dokonce si stihl vyměnit i několik vět se Selií, se kterou se střetl na chodbě.

Jak pochopil, na společnou večeři se nesmírně těšila a na rozdíl od něj to dávala i najevo. Vcelku poklidný rozhovor narušil až Evans, který ji přišel, ač s bází, to na něm bylo vidět, upozornit, že by měli jít na další hodinu, jinak přijdou pozdě.

Severus tomu poštelilému a v lektvarech nebezpečnému Nebelvírovi musel připsat bod k dobru. Očividně mu nechybí smysl pro povinnosti. Popohnal je tedy raději oba, a jak je tak sledoval, napadlo ho, že by Selií mohl dát přece jen alespoň šanci, co se týče její dříve prosby o návštěvu Evansových v době Vánoc. Umínil si, že si to do večere ještě promyslí a eventuálně to proberou v restauraci.

Jakmile zamířil po únavné hodině s prváky konečně do svých komnat, podle sníženého magického zabezpečení poznal, že jeho žena už je doma. Když za sebou zavřel dveře, utvrdil si svou domněnku, protože zaslechl puštěnou sprchu. Měl v úmyslu se také osprchovat, ale přidat se momentálně k Hermioně neviděl jako dobrý způsob jak to uspíšit.

Připravil si proto na postel alespoň oblečení na večer a svlékl si plášť, kabátec a dovolil si povolit i několik vrchních knoflíčků na košili. Když se rozmýšlel, jestli stihne opravit ještě několik písemek nebo zda to nemá cenu, z koupelny vyšla Hermiona v tom okouzlivějším žlutém župáčku. Nikdy by to nepřiznal nahlas, ale tuhle barvu si vcelku oblíbil. Respektive na jeho ženě mu přišla velmi přitažlivá.

„Ahoj,“ usmála se na něj. „Vzkaz jsi našel?“

„Samozřejmě,“ odvětil stylem, který jasně naznačoval, jak se může ptát na něco tak absurdního a prošel kolem ní.

„Půjdeš ještě do koupelny?“ zeptal se pro kontrolu a když mu naznačila že nikoliv, pokračoval v chůzi.

Mezitím co se Severus sprchoval a následně holil, Hermiona přemýšlela nad výběrem šatů. Už o tom uvažovala i v práci, ale nějak si nebyla jistá, jak moc formální by její oblečení mělo být. Když si ale připomněla, že rezervovala stůl v Boundary, vcelku luxusní restauraci a připočetla-li k tomu oblečení, které si připravil Severus na postel, a zahlédla mezi tou záplavou černé, bílé i bílé barvy i kravatu, měla jasno. Černé pouzdrové šaty bez ramínek těsně nad kolena doplněné stejně barevným sáčkem a vhodným šperkem budou to pravé.

Byla už lehce nalícená, když se začala soukat do šatů. Nešlo to úplně lehce. Byly dost přiléhavé, ale o elasticitě si mohla nechat jen zdát. Zrovna byla ve fázi hopsání po pokoji za účelem zapnout ten proradný

zip na zádech, když se jí za zády ozval její muž.

„Hraješ si na indiány?“ komentoval s vážnou tváří její poskakování kolem postele.

Když se otočila, zpozorovala, že už je zpola oblečený a ona si uvědomila, že byla tak zabraná do oblékání, že ho neslyšela ani vyjít z koupelny, natož se oblékat. Musela uznat, že vypadal k nakousnutí. Vlasy měl ještě vlhké od stoupající páry v koupelně a poklopec na kalhotách nezapnutý, aby do nich mohl nasoukat ještě košili. V tom odhaleném kousíčku mohla ještě zaznamenat hedvábnou látku jeho spodního prádla.

„Nemůžu zapnout šaty,“ řekla to, co Severusovi přišlo více než očividné. Přeci jen nepředpokládal, že by zapínání šatů, které měla na sobě, končilo Hermioně těsně nad zadečkem.

„Mohl bys mi je zapnout?“ požádala ho a otočila se k němu opět zády. Ještě si rychle shrnula vlasy na jednu stranu, aby jí je neskřípl do zipu. Severus se tomu spěchu podivil zvednutím koutků, které Hermiona nemohla zahlédnout. Neměl totiž v úmyslu nějak zásadně pospíchat, když měl k dispozici výhled na manželčina nahá záda.

Jednu ruku umístil na zapínání, aby Hermiona nabyla dojmu, že se o to přinejmenším pokusí a neměla chuť mu utéct v okamžiku, kdy zajde dál. A že zajít dál chtěl! Její odhalená šíje ho neskutečně lákala a on neodolal. Mírně se k ní sklonil a políbil ji na krk.

„Severusi,“ vyhrkla překvapená Hermiona, ale než stačila pokračovat, zarazila ji horkost jeho rtů, které mapovaly její krk a záda.

A protože to bylo více než příjemné, zmožila se jen na slastné vzdychnutí. Severus ji naposledy políbil na šíji a jedním prstem přešel po celé délce její páteře. Hermiona se nepatrně zachvěla a on ji prudce otočil k sobě a přitiskl se na její rty. Líbal ji pomalu a něžně a byla to právě Hermiona, která si tentokrát vynutila přístup do jeho úst. Její polibky byly divoké a vášnivé. Ale přesto nezapomínala bloudit rukama po jeho nahé hrudi a zádech, do kterých smyslně zároveň však jemně zatínala nehty.

Severus byl aktivitou své ženy vskutku potěšen a začal z ní pomalu sundávat pracně oblečené šaty. Nutno podotknout, že mu to svlékání nešlo o nic líp než chvíli před tím Hermioně oblékání.

„Zathmrmaceně,“ zamumlal jí nesrozumitelně do úst, když se mu nedařilo dostat z těch příšerných šatů ani kousek Hermionina těla. Aby jí byl tedy alespoň blíž, přitiskl se k ní, čímž ji donutil udělat krok dozadu. Jenže onen jediný krok způsobil, že Hermiona zakopla o lodičky, které měla na dnešní událost připravené a ztratila rovnováhu. Severus, který se pokusil jí navrátit ztracený balanc zavrával též a oba se zřítili do ustlané postele na Severusovu košili a sako, které si tam on před chvílí připravil.

Ani jeden tomu ovšem nevěnovali pozornost, protože měli momentálně na práci jiné věci. Severus usoudil, že nějak ty šaty jít dolů musí a když to nejde zvrchu, zkusí to z druhé strany. Hermiona zase zatoužila vysvobodit svého muže ze zajetí černých kalhot, které mu sice skvěle seděly, ale momentálně byly naprosto nepatřičné.

Oba dva zápasili s oblečením toho druhého ale při tom se nezapomínali hladově líbat. Severusovi se konečně podařilo vyhrnout Hermioně ty nesnesitelné šaty alespoň k pasu a přestože toužil po odhalení celého těla, muselo mu tohle stačit.

Něžně ji políbil na břicho a pokračoval níž k lemu jejího spodního prádla. V ten moment si uvědomil, že by nebylo od věci shodit ze sebe kalhoty, které se Hermioně podařilo o pěkný kousek stáhnout níž.

Rty se tedy přesunul opět k těm jejím a nemotorně se začal dostávat z kalhot. Když se mu podařilo stáhnout je ke kotníkům a koleno vklínit mezi její stehna, ozval se z předsíně zvuk dávající najevo, že už nejsou sami. Ani jeden to však nevnímal, ze zastření myslí je probralo teprve volání.

„Mamííí? Tátííí? Jste doma? Už je skoro osm!“ ozývalo se z obývacího pokoje.

Oba zareagovali okamžitým strnutím. Severus, který svým tělem přišpendloval Hermionu k posteli opatrně přitiskl své čelo na její.

„Řekni, že to není pravda,“ dožadoval se manželky ještě chraplavým hlasem.

Raději však nečekal na odpověď, protože Selie se mohla kdykoliv objevit v ložnici. Vyhrabal se z postele a podal ruku i Hermioně. V okamžiku, kdy si on natahoval kalhoty na původní místo a Hermiona se snažila dostat ty zatracené šaty do předchozí polohy, ozvalo se klepnutí na dveře a následně se v nich objevila hlava jejich dcery.

„Hups!“ uteklo jí z pootevřených úst. Nemusela být ani extra nadaná čarodějka, aby pochopila, co její rodiče prováděli před jejím příchodem.

„Ahoj Sel,“ vzpamatovala se první Hermiona. „Za chvíli budeme. Přišla jsem pozdě z práce a s tvým otcem jsme se nějak nedomluvili, kdo půjde dřív do koupelny. Jsme mírně ve skluzu, vid?“ snažila se Hermiona zamluvit situaci, ve které se oba ocitli.

Severus to zatím nekomentoval. Jen mu prolétlo hlavou, že mohl za chvíli opravdu být hotov. I když jaksí v trochu jiném smyslu slova. Zatím se snažil nenápadně krýt své intimní partie před Selíí stojíc za Hermionou a v duchu si opakoval zasedací pořádek prváků ve své hodině, aby se donutil myslet na něco naprosto asexuálního.

„Fajn, počkám na vás v obýváku,“ ozvala se Selie a zmizela do zmiňované místnosti. V duchu si ale vynadala. Kdyby se bývala ještě zdržela s Davidem, mohla za devět měsíců třeba chovat sourozence.

První přerušila trapné ticho v ložnici Hermiona, které se konečně podařilo srovnat na svém těle ty zpropadené šaty.

„Mohl bys mi zapnout zip?“ ozvala se.

„Jistě,“ dostal ze sebe trochu přiškrceně Severus, ale tentokrát opravdu udělal to, oč ho Hermiona žádala. Ta si pak skočila ještě do koupelny upravit jemné líčení.

Severus se mezitím díval vcelku podrážděně na zmuchlanou košili, sako i kravatu. Pak si vzpomněl, že jednou používal jisté kouzlo na narovnaní věcí. Bylo to sice v souvislosti s dřevěnými lavice, které se jednou podařilo jeho žákům pokroutit a reparo nefungovalo. A to jen tím, že na ně vylili svůj lektvar. Našel to kouzlo v jedné knize a vyzkoušel ho. Na lavice zabíralo, tak neviděl důvod, proč by nemělo narovnat i zmuchlané oblečení.

Jakmile Hermiona konečně vyšla z koupelny, naskytl se jí opravdu zajímavý obrázek. Před ní stál Severus. V levé ruce třímal hůlku a v druhé na cáry rozcupované sako s košilí.

„Můžeš mi říct, co tady vyvádíš?“ zeptala se ho s pozvednutým obočím. „Pokud jsi na tu večeri jít nechtěl, mohl si to říct hned, a ne cupovat na kusy svoje oblečení,“ smála se.

„Velmi vtipné,“ odvětil jí ironicky a švihl ještě jednou hůlkou.

Oblečení v jeho ruce bylo opět jako nové a dokonce nebyla stopa ani po mačkání. Severus se bez okolků rychle oblékl, s kravatou si nechal pomoci, protože tomu mudlovskému škrtidlu nikdy nepřišel na kloub a konečně mohli s Hermionou opustit ložnici.

„Sluší vám to,“ poznamenala jejich dcera, když je oba sjela hodnotícím pohledem. Chvíli se zrakem zastavila na otcí. Vidět ho v obleku pro ni byl neskutečný zážitek pokaždé, když se jí to poštěstilo.

„Tobě taky, zlatíčko,“ pochválila své dceři Hermiona červené vzdušné šaty na ramínka.

„Tak už snad můžeme jít, ne?“ zeptal se Severus trochu nevrle a jako první se odletaxoval do jejich Londýnského bytu.

Za několik minut už všichni seděli v luxusní restauraci a Selie se zrovna snažila prosadit pro sebe sklenku červeného.

„Je ti teprve šestnáct,“ zhrozil se nefašovaně Severus, když jeho dcera vyslovila dle jeho mínění neskromné přání.

„Omyl, tati, je mi UŽ šestnáct. Jedna dvojka vína mě nezabije.“

„Ale nás by se pokusili zavřít do mudlovského vězení,“ oponoval jí.

„Severusi, myslím, že jednu skleničku by si Selie s námi dát mohla. Nebylo by to vůči ní fér.“

„Ale je to na tebe,“ upozornil Hermionu a zavrtal nos do jídelního lístku.

„Mami?“ začala Selie jakmile jim číšník přinesl dezert.

Tedy jí a Hermioně. Severus s pohrdáním oznámil, že si nebude žaludek zapatlávat sladkými nesmysly a objednal si černou kávu. Hermioně však neušlo, jak se mlsně zadíval na její čokoládový dezert a musela se v duchu smát.

„Ty znáš profesora Malfoye?“ pokračovala Selie, aniž by si čehokoliv všimla.

Hermiona se zarazila.

„Měla bych ho znát?“ ptala se ostražitě.

„No, asi jo. Z toho co vykládal jsem to tak pochopila.“

„Čím se ten aristokrat zase chvástá?“ vložil se do hovoru Severus.

„No, říkal, že mám hlavu po mámě. Ale naštěstí nejsem tak nechutný šprt jako byla ona. A taky říkal, že jsem pěkná holka. Prý taky po mámě. Že se mu skoro nechce věřit, že jsem tvoje dcera, tati,“ dokončila trochu zmateně Selie.

„Chodila jsem s ním do ročníku. S tím rozdílem, že on byl Zmijozel, já Nebelvírka. Ještě ke všemu s mudlovskou krví. Asi ti nemusím vyprávět, jakých nadávek jsem si zejména od příslušníků této koleje, lépe řečeno od něj, užila nejvíc. V době, kdy jsem v Bradavicích studovala já, fungovala ještě naplno mezikolejní rivalita. Až teď je to jiné. A zejména tvou zásluhou,“ snažila se jí ve zkratce vysvětlit Hermiona, jak to vlastně bylo.

„Aha, takže kdybych chodila do Nebelvíru, tak-“

„Tak by ses jistě také těšila z jeho pozornosti, ale zřejmě by nebyla tak pozitivní. Jestli se tedy tohle dá označit za pozitivní pozornost,“ dokončil za ni Severus.

„A jinak? Žádné problémy s ním nemáš?“ ptala se starostlivě Hermiona.

„Ne, mami, je to fajn chlápek. A je docela, hmm... Přitažlivý,“ dokončila Selie s mírně zardělými tvářemi.

Severus měl co dělat, aby se neudusil vlastními slinami a ve snaze nepoprskat celý stůl se hlasitě rozkašlal. Naštěstí mu méně šokovaná Hermiona přispěchala na pomoc a několikrát ho praštila do zad a následně mu podala sklenici vody.

„V pořádku?“ zeptala se ho s obavami o jeho zdraví.

Její muž na to však nereagoval a obořil se na svou dceru.

„Přitažlivý? Vždyť je skoro jednou tak starý jako ty!“ rozčiloval se Severus.

„Tati, jestli mi něco neuniklo, tak jste na tom ty a mamka s věkovým rozdílem podobně, jako bych byla já a Draco,“ opáčila Selie a v tom rozhořčení z reakce svého otce vypustila z úst ne zrovna vhodné oslovení svého profesora.

„Draco? Ty mu tykáš? A co ten Evans? To bylo řečí a najednou o něm nevíš!“ soutil dál Severus.

„Ale tati! Jasně, že mu netykám. Jen mi to ujelo. A David je chudák. Má z tebe žaludeční vředy. Dřív než se rozhoupe, vždycky se objevíš ty!“

„Ten malej budižkničema se nemá co rozhoupávat. Je vám šestnáct. Jste ještě děti!“

„Jasně! Děti, který by měli ještě x let věřit tomu, že děti nosí čáp, nebo kouzelník na koštěti. A nemrač se na mě, tati, ještě teď si pamatuju, jak jste se s mamkou nemohli dohodnout, kdo že to ty mimina vlastně nosí. Kdybyste mi řekli hned pravdu, bylo by to jednodušší, než si vymýšlet teorie o čápech. No, nemám pravdu, mami?“

Hermiona se do debaty nijak nezapojovala. Jen si v podstatě užívala jejich výměnu názorů, protože to bylo lepší než leckterá kniha. Teď, když jí Selie oslovila, reagovat musela.

„Jistě máš svým způsobem pravdu, ale až budeš sama rodič, pochopíš, proč jsme na to šli tak složitě,“ mrkla na ni Hermiona.

„Hmm, opět diplomatické vysvětlení,“ zamračila se Selie na způsob svého otce.

„Když už jsme u té diplomacie. Mám pro tebe návrh. Pokud tedy ještě pořád stojíš o to jet k Evansovi na Vánoce. Pokud mi řekneš, že bys radši k Malfoyovi, počítej s tím, že tě ještě dnes vydědím,“ sdělil jí Severus vážně.

„Vážně, tati? To je skvělé!“ zaradovala se Selie.

„Co máš konkrétně na mysli?“ zeptal se Severus a v jeho hlase byla slyšet obava, že by si jeho dcera mohla přeci jen vybrat Malfoye.

„Ten návrh, samozřejmě! Ale jak tě tak znám, už teď je mi jasný, že to bude nemožný splnit,“ povzdychla si Selie.

„Co se ti zdá nemožné, není nereálné (pozn.: autorkou citátu je A-SISI a já jí za něj moc děkuji),“ odvětil.

„Tak povídej, jsem jedno velké ucho,“ vyzvala ho Selie.

A dokonce i Hermione nastražila uši, protože netušila, kam její manžel míří. Nevěděla od něj, že by snad změnil názor, proto přemýšlela, zda náhlou změnu v jeho smýšlení zapříčinila Selieina slova o Dracovi, nebo jestli měl tuhle akci v plánu již dříve.

„Pokud se nepletu, píšeš před vánočními prázdninami takový menší test, že ano?“

Selie protočila oči.

„Jo, tati, opravdu se nepleteš, a pokud se nepletu já, máš ten test na starosti ty a ještě nikomu se nikdy nepodařilo získat víc než devadesát bodů ze sta.“

„Skvělé. Máš velmi dobré informace. Takže můj návrh. Pokud tu písemku napíšeš alespoň na devadesát sedm bodů, dovolím ti jet na týden k Evansovým.“

„Ale tati,“ vzdychla si Selie. „Víš, že to se ještě nikomu nikdy nepovedlo.“

„Teď se pleteš, Selie, někomu už se to povedlo.“

„Jo, tobě, předpokládám.“

„Ale no tak, vlastní dcera a tak mě podceňuje. Když jsem ten test psal já, zadával ho profesor Křiklan a já ho samozřejmě napsal na maximální počet bodů, ale to sem nepleť. Myslím někoho, kdo psal test zadaný mnou.“

„Nevím o žádné jiném mozku na lektvary než o tobě,“ povzdychla si zničeně Selie.

„To já taky ne,“ odvětil teatrálně Severus, ale pak už normálně pokračoval, „tvoje matka ten test napsala jako jediný student, kterého jsem kdy učil na devadesát šest bodů. Pokud se tobě podaří napsat ho o bod líp než jí, dveře k Evansům jsou ti otevřené.“

„A proč to musím napsat líp než mamka? Nestačilo by těch devadesát šest bodů?“

„Devadesát sedm.“

„Tati, to je jako kdybych po tobě chtěla, ať mi zpíváš ukolébavku.“

Hermiona se rozesmála. Věděla, že Selie má pro lektvary nadání po otci a velmi dobře věděla, že má buňky na to ten test napsat. Překvapilo jí, jak s otcem smlouvala. Zároveň se jí vybavily vzácné chvíle, kdy Severus nad postýlkou pobrukoval pomalé melodie za účelem uspat křiklouna uvnitř.

„Mami, a ty se tomu ještě směješ, místo aby ses přimluvila,“ obvinila ji Selie.

„Sel, já být tebou, jsem ráda, že otec vůbec zvážil tvou žádost a dal ti vcelku velkorysý návrh. Záleží jen na tobě. Jak moc to, co si přeješ, chceš. Je to v tvých rukách stejně jako celý tvůj život.“

Selie si povzdychla, protože pochopila, že tohle je jediná možná nabídka, které se jí dostane a dostalo.

„Beru,“ řekla nakonec a už teď si rozmýšlela, které knihy si bude muset půjčit v knihovně, aby měla šanci na úspěch.

„Výborně!“ uzavřel to Severus a napil se již vychladlé kávy.

Selie se pustila do své téměř rozteklé zmrzliny, na kterou v zápalu přemýšlení o výhodách či nevýhodách otcovy nabídky téměř zapomněla. Zato Hermione byla se svým čokoládovým dezertem skoro v půlce. Když si opět kousek nabrala, neušel jí mlsný pohled jejího manžela a rozhodla se ho trochu potrápít. Dezertní vidličku se soustem vložila do úst a labužnický přivřela oči. Než je stačila na moment zavřít úplně a smyslně olíznout příbor, neušel jí Severusův pohled.

Rozhodla se ho dále netrápít. Nabrala na vidličku další kousek.

„Ochutnáš, Severusi? Je výborný,“ poznamenala a jen tak mimochodem si přejela jazykem po dolním rtu.

Ani nečekala, že by si snad opravdu vzal. Proto ji překvapilo, že se k ní bez jediného slova naklonil. Hermione se usmála a vidličku mu přiložila ke rtům. Počkala až pootevře rty a poté mu čokoládovou lahůdku vložila do úst.

V ten moment se oběma vybavila naprosto stejná událost z dob, kdy byl Severus v nemocnici a Hermione ho krmila pralinkami. A protože se oba znali velmi dlouhou dobu, nemuseli se nikterak domlouvat. Stačil jeden hluboký pohled a oba okamžitě věděli, na co ten druhý myslí.

Ze zamyšlení je vytrhl až hlas jejich dcery.

„Tak co, půjdeme? Nebo tady ještě začnete za chvíli vrkat a to bych asi nepřežila,“ rozesmála se.

„Vrkat?“ nechápal Severus.

„Jo, vrkat. Jste totiž jako dvě hrdličky, jestli vám to nedošlo. Ne že by mi to vadilo, ale dělat vám křena mě nebaví. Už jsem se mohla učit na ten test.“

„To je mi najednou aktivita. Zajímalo by mě, kdypak bys s učením začala, kdyby nebylo mé nabídky,“ zeptal se Severus raději přešel poznámku o hrdličkách.

„To nechceš vědět, tati, věř mi,“ culila se Selie.

Severus se zamračil, protože mu okamžitě bylo jasné, že by se na to jeho dcera podívala nejdřív den před písemkou. Nechtěl to ale dál rozebírat a raději kývl na procházejícího číšníka.

Jakmile vyšli z restaurace, Selii jako zázrakem přešli choutky na učení.

„Mami, tati, nemohli bychom se projít? Nechce se mi hned do Bradavic,“ koukla na ně Selie prosebnýma očima.

Severusovi to bylo vcelku jedno. Sice ho zítra čekal nepříjemný pátek se vším všudy, ale na druhou stranu vzácných chvil s rodinou nebylo tolik, že by jimi byl přesycen. A když se naskytla podobná příležitost, rád ji využil k chvíli strávené s manželkou a dcerou, byť by to měly být chvíle bez jediného slova. Stačila mu jejich přítomnost, protože ho život naučil těšit se z maličkostí. Netušil ale, jak je na tom Hermiona, proto se otočil na ni v očekávání posledního slova.

„Ráda se projdu,“ zareagovala, aniž by musel cokoli říct.

Pomaloučku se tedy rozešli k jejich bytu. Selie šla před nimi, poskakovala, prsty přejížděla po povrchu plotů, kolem kterých procházeli a snažila se volit takové cesty, které by nevedli přímo k bytu, který tu měli jako prostředek okamžitého spojení mezi jejich komnatami v Bradavicích a Londýně. Severus krácel po boku své ženy a sledoval chování své dcery. Přišla mu najednou tak roztomile dětská.

Ze zamyšlení ho vytrhla studená ruka jeho ženy. Hermiona nebyla na podobné procházky úplně připravená. Předpokládala, že tam i zpět si vezmou taxi, proto si vzala jen lehký trenčkot. Podzim, který však zaplavil Anglii s příchodem října byl ve večerních hodinách studený a jí začaly po několika minutách zábst ruce.

Moc dlouho se nerozmýšlela a studenou rukou vklouzla do Severusovy dlaně. Ten se na ni letmo překvapeně podíval, ale nekomentoval to. Naopak ji uchopil pevněji a palcem přejížděl po její ruce.

„Není ti zima?“ zeptal se po chvíli.

„Ne, jen mě začaly zábst ruce,“ usmála se měkce.

Severus se ironicky ušklíbl jako by chtěl říct: tohle vyprávěj sovám v sovinci, ty ti na to možná skočí. Bez řeči si sundal svůj kabát a přehodil ho Hermioně přes ramena. Když pak zpozoroval, že chce Selie postranní uličkou opět prodloužit procházku, zarazil ji.

„Mladá dámo, rovně,“ zvýšil Severus trochu hlas, aby ho Selie slyšela.

„Ale tati-“ chtěla oponovat, ale jakmile se otočila, okamžitě zmlkla, když si všimla, že otec je jen v saku a jeho kabát má na sobě její matka.

Bez dalších řečí a trochu svižnějším tempem se opravdu vydala k jejich bytu.

Za necelých deset minut už byli všichni v Bradavicích. Jakmile se s nimi Selie rozloučila, vydala se do své věže, aby si napsala seznam knih, které potřebuje na studium, dříve než to všechno pozapomíná.

„Udělám čaj. Jsi úplně zmrzlá,“ poznamenal Severus a vydal se do kuchyně.

„Přeháníš,“ volala za ním Hermiona. „Jen mi byla trochu zima. Půjdu si dát horkou sprchu, ano? Ale ten čaj si dám ráda,“ zavolala ještě a zmizela v koupelně.

Severus mezitím opravdu uvařil ovocný čaj a plnou konvici zakouzlil tak, aby nevychladla dřív než přijde Hermiona. Sám se šel převléknout do něčeho pohodlnějšího a hlavně se chtěl konečně zbavit toho lasa kolem krku. Oblékl si ležérní černé kalhoty a košili zbavenou kravatou povolil o dva horní knoflíčky. Pak ještě zatopil v krbech, které měli v ložnici i v obývacím pokoji a konečně se posadil do křesla, které si šikovně

natočil tak, aby pohodlně viděl na Hermionu, která, jak předpokládal, se schoulí na pohovku.

Nemusel čekat ani pět minut. Hermiona opravdu zamířila k pohovce a se šálkem čaje se na ni uvelebila. Severus se nemohl ubránit pohledu na ni. Horká pára ji zkroutila vlasy a ten žlutý župánek byl tak...

„Dneska se mi to líbilo,“ promluvila. „Byl to příjemný večer. A překvapil jsi mě, Severusi. Myslela jsem, že jsi na tu Seliinu prosbu už dávno zapomněl.“

„Nezapomněl, jen jsem ji umístil do přihrádky vyřízeno. Myslím, že teprve včera jsem se nad tím zamyslel vážněji a jakmile dnes prohlásila, že je Malfoy přitažlivý, byl jsem rozhodnutý. Nerad bych, aby se do něj pobláznila.“

„Myslím si, že to nehrozí. Má podle mě Davida opravdu ráda.“

„Není důležité, aby měla ráda ona jeho, ale aby měl rád on ji. Nerad bych, aby byla později nešťastná.“

„Selie není dívka, která by se po jednom neúspěchu uzavřela do sebe a zanevřela na celý svět.“

„To možná ne, ale přeci jen by ji to oslabilo. Víš, že jsem z ní nikdy nechtěl mít protekční dítě, ale pokud budu moci zabránit tomu, aby byla nešťastná, udělám to. Pokud má dítě dobré dětství, je z něj i dobrý člověk.“

„Jistě to k tomu přispívá, ale není to jen o tom,“ oponovala mu mírně a napila se čaje.

Severus ji napodobil.

„Asi máš pravdu,“ připustil po chvíli.

A pak, jakoby ho něco napadlo, odložil hrnek na stůl a zvedl se. Několika kroky překonal tu kratičkou vzdálenost k pohovce a naklonil se nad Hermionu.

„Co kdybychom dokončili to, co jsme před pár hodinami dokončit nestihli?“ zeptal se jí otevřeně.

„A ty to dokončit chceš?“ oplatila mu laškovně.

„Myslíš, že kdybych to nechtěl, ptal bych se tak hloupě?“

„To já nemůžu vědět,“ dobírala si ho.

„Koleduješ si!“

„A doufám, že i něco vykoleduju,“ smála se.

„Smích? Přejde,“ odvětil jí a než se mohla opět rozesmát, rychle se přesunul nad ni a rukama, které umístil podél jejích ramen ji pod sebou uvěznil.

„Severusi, neblázni. Rozliju ten čaj,“ vypískla, ale pozdě.

Hrníček v ruce se jí zvrtil a zbylý obsah se jí vylil na žlutý župánek.

„Vidíš, co děláš?“ ptala se ho naoko vyčítavě.

„Já? Chceš říct, že můžu i za tvou nešikovnost co se týče udržení tekutiny v nádobě?“ řekl trochu ironicky, ale v rozporu s jeho slovy byla jeho další reakce.

Vzal jí hrnek z ruky a natáhl se, aby ho mohl odložit na stolek. Pak se zadíval na její mokrý župan.

„Vzhledem k předejití jistým nežádoucím účinkům, jako je kašel, rýma a podobně, bych by pro ten mokrý kus oblečení svléknout. A pokud bys potřebovala pomoci, jsem k dispozici.“

„Že ty hned dokážeš využít situaci ve svůj prospěch,“ bavila se nad jeho slovy.

„Přirozeně,“ řekl ještě a konečně se sehnul, aby ji políbil.

Hermiona mu naprosto samovolně vyšla vstříc a nechala ho, aby jí z ramen stáhl onen mokrý kus látky. Hned potom vpletla prsty obou rukou do jeho vlasů a přitáhla si ho blíž. Severus v ten moment ztratil rovnováhu a definitivně Hermionu povalil na pohovku.

Jazykem zkoumal každíčký kousíček jejích úst a naprosto se poddal síle okamžiku. Hermiona po chvíli vypletla ruce z jeho vlasů a aniž by přerušila polibek, začala mu rozepínat zbylé knoflíčky na košili. Jako by to měli domluvené, byl to tentokrát Severus, kdo začal čechrat její vlasy. Miloval ten pocit, kdy mu mezi prsty protékaly ty kaštanově zbarvené hedvábné prameny. Nenuceně začal rty sjíždět níž na její krk.

Během chvíle se dostal na místo jejího dekoltu, který byl krytý stejně zbarvenou košílkou, jako byl župan.

Mučivě pomalu jí začal stahovat jedno z ramínek přičemž se rozhodl laskat její usní lalůček. Hermiona se pod ním prohnula a polohlasně vzdychla. Byl ve fázi stahování druhého, když se ozvalo bušení na dveře, které by vzbudilo i mrtvého.

Severus si v ten moment nefalšovaně vzdychl.

„Přísahám, že tu osobu zabiju,“ zavrčel.

„A co kdybychom dělali, že jsme to neslyšeli?“ zeptala se ho Hermiona a znovu si přitáhla jeho hlavu k polibku.

Severusovi se její nápad zalíbil a opět se ponořil do velmi příjemné činnosti jakou mámení slastných vzdechů ze své manželky bezesporu bylo.

Nebylo mu však přáno věnovat se této činnosti delší dobu.

Bušení se ozvalo znovu, tentokrát snad ještě hlasitěji.

Dokonce doprovázeno hlasitým křikem.

„Je tady sotva týden a už mám chuť ho zabít,“ prohlásil Severus v momentě, kdy z hlasu poznal, že osobou za dveřmi je Malfoy.

Velmi neochotně se zvedl a aniž by snad měl snahu pozapínat si knoflíčky na rozhalené košili, prudce otevřel dveře.

„Severusi, musíš-“ Draco se odmlčel, protože za Severusovými zády zpozoroval na pohovce sedící spoře oděnou Hermionu. A zároveň si všiml Severusovy rozepnuté košile.

„Ruším?“ zeptal je jako totální tupec.

Severus se v tu chvíli podívoval, kde se v tom Zmijozelovi bere tolik inteligence vysušených mločích oček.

„Ne, Draco, vůbec nerušíš,“ promluvil Severus zlověstně potichu. „Jen jsem měl v plánu se právě pomilovat se svojí ženou, a ty jsi-“ v ten moment začal Severus naprosto neuvěřitelně zvyšovat hlas „-tak nepředstavitelný ignorant, že to nemá obdoby! Ono nestačí, že je tobě podobných vycucnutých mozků celá škola, ona musí Minerva přijmout další s inteligencí kobyliho trusu! Jestli nechceš, aby se ti něco stalo, urychleně vypadni, nebo řekni pádný, opakuji pádný důvod, proč mě otravuješ!“

„Severusi, já se omlouvám,“ dostal ze sebe Malfoy, který stál jako opařený.

Hermiona se podívovala nad jeho výdrž. Nejen že nevzal nohy na ramena, jakmile mu k tomu dal Severus příležitost, ale dokonce se snažil přilévat olej do ohně omluvou.

„Jde o pár jedinců z tvé koleje. Zkoušeli nějaká kouzla a vymklo se jim to z rukou. Pět jich je na ošetřovně v docela nepěkném stavu a zbývajících šest je lehce poraněno. Je tam i Minerva a poslala mě pro tebe. Vážně bych nerušil, ale-“ nestačil dokončit, protože byl přerušen. A to hned oběma.

Hermiona v okamžiku, kdy z Malfoyových úst vyšla slova kouzla, ošetřovna, zranění a nepěkný stav vyskočila z pohovky a vyděšeně se podívala na Severuse. Draco se v tu přestože dramatickou chvíli nemohl ubránit hodnotícímu pohledu a musel uznat, že z té Grangerové je vážně kost.

Měl velké štěstí, že Severusovi jeho pohled ušel. Ten si totiž v tu chvíli vyměnil pohled s manželkou.

„Byla u toho Selie?“ vyhrkli oba téměř současně.

„Ne, nebyla.“

Hermioně i Severusovi se v té chvíli neskutečně ulevilo.

„Dobře, Hermiono, půjdu to vyřídit, nečekej na mě, asi se to protáhne,“ řekl nevesele a po jejím souhlasném kývnutí za sebou zavřel dveře zvenčí.

A nepletl se. Když se o dvě hodiny později vracel zpět do svých komnat, ty trolly ze své koleje přímo proklínal. Sami se mohli přesvědčit, jak to dopadá, když čtvrtáci zkouší kouzla pro sedmý ročník. Byl vytočený natolik, že byl skoro rád, že někteří skončili v bezvědomí. Jinak by je tam on sám s největší pravděpodobností dostal.

Přestože Hermioně řekl, ať na něj nečeká, našel ji schoulenou na pohovce před dohasínajícím krbem.

Smutně se usmál a opatrně, aby ji nevzbudil, ji vzal do náruče a odnesl do ložnice.

Následující ráno bylo vše při starém. Jen s tím rozdílem, že se po delší době opět sešli ke společné snídani.

Ale jakoby se něco stalo. Severus cítil z Hermiony podivné napětí. Ale jeho podezření nebylo neopodstatněné. Hermionu napadlo, že by v závislosti na událostech několika předchozích dní mohla vyjít na světlo s otázkou, na kterou chtěla znát odpověď. Jen nevěděla, jak na to. Jestli se ho má zeptat hned, nebo to nechat na lepší příležitost. Znovu si ale připomněla včerejší polibky a jeho nenucené ba přímo toužebné chování v intimních chvílích, do kterých se dostali minulého dne několikrát. A to byla v poměru s předešlými měsíci, kdy se nic nedělo naprosto úžasná situace. A to ji utvrdilo v tom, položit svou otázku.

„Severusi?“ ozvala se nesměle...

12. Netopýr k zulíbání (flashback)

Celý následující týden byl pro Severuse více než hektický.

Když neučil, praktikoval pošetilé mávání hůlkou, aby připravil komnaty na příchod své budoucí ženy a dítěte. Ve Velké síni se objevoval minimálně a přestože se ho Minerva pokoušela sehnat, aby zjistila další detaily z jeho soukromého života, neměla nejmenší šanci, pokud ho nechtěla vyrušovat přímo v hodině.

Ve chvílích, kdy ani neučil a neběhal zrovna po Příčné, aby sehnal to a to, snažil se trávit co nejvíce času s Hermionou a Selií.

První tři dny tam dokonce strávil i noc, aby jim byl nablízku co možná nejvíce a mohl Hermioně kdykoliv s čímkoliv pomoci. Kamenem úrazu se však staly Seliiny stravovací návyky, které byly uzpůsobeny i na noční krmení. Severus toho tedy příliš nenaspal a třetí den ráno to na něm bylo i vidět.

Ve chvíli, kdy Hermiona spatřila tmavé kruhy pod jeho očima a pohled zastřený únavou, kategoricky mu zakázala trávit s nimi noci v Londýně. Důrazně mu vysvětlila, že si toho užije do sytosti, a ať je rád, když se může ještě následujících několik dní vyspat v klidu.

Severus jí zpočátku odporoval, ale jakmile pak pohlédl do zrcadla, musel uznat, že na tom něco bude. Ostatně ještě několik málo dní a bude je mít už napořád u sebe.

A že těch několik dní uteklo přímo vražedným tempem si uvědomil v okamžiku, kdy Hermioně se Selií v náručí otevíral dveře do teď již jejich společných komnat.

„Prosím,“ řekl a přidržel Hermioně dveře, aby mohla pohodlně vejít.

Raději totiž zvolil přemístění, i když u Selie hrozila nevolnost. S Hermionou se ale domluvili, že krb by nebyl nejlepší řešení a když se malé dá najíst až v Bradavicích, nemusel by se jí obrátit žaludek naruby. Kupodivu to i fungovalo.

„Víš to, že jsem v tvých komnatách vlastně nikdy nebyla?“ uvažovala Hermiona nahlas.

„Ano, ale teď už to jsou naše komnaty a ty se tu, prosím, chovej jako doma.“

Hermiona mu věnovala milý úsměv a rozhlédla se po velkém obývacím pokoji.

„Tak nás tu proved,“ požádala ho, protože nechtěla tápat.

Severus ji nejprve zavedl do dětského pokoje. Místnost to byla poměrně velká, Hermiona by řekla, že pro malé dítě až příliš, ale neviděla v tom problém. Už proto, že pokoj byl i přes svou velikost velmi prakticky uspořádaný a zařízený.

Převládaly v něm prozatím hračky, ale našel se tu i praktický stůl, který v budoucnu jistě bude třeba, několik skříní a poliček a zejména knihovna, která zabírala celou jednu stěnu pokoje a ačkoliv to bylo k neuvěření, byla již teď téměř plná.

Jak mohla Hermiona zaznamenat z rychlého prozkoumání titulů, jednalo se převážně o mudlovskou literaturu. Větší část zabíraly dětské knihy, ale našly se i encyklopedie, romány a jiná beletrie.

Hermiona se na Severuse překvapeně podívala.

„Myslím si, že tohle je dobrý začátek. Nechtěl jsem do její knihovny cpát kouzelnické knihy, natožpak nějaké poučné knihy, nedejbože učebnice. Nejen, že je na to ještě malá a nám by se jí před spaním asi nechtělo číst návody jednotlivých lektvarů, ale tyto knihy najdeš ty i později ona, až o to projeví zájem, v knihovně, nebo pak v knihovně v obývacím pokoji, popřípadě v mé laboratoři. Tobě i jí jsou kdykoliv k dispozici.“

„Číst před spaním?“ podivovala se dál Hermiona. „Nečekala bych, že by jsi se snad někdy chtěl zhostit uspávání Sel.“

„Nevím, čemu se podivuješ. Číst jsem ještě nezapomněl a nakonec to může být docela příjemné vytržení z té děsivé rutiny jako je opravování a vztekání se nad pracemi těch tupých budižkničemů.“

„To je od tebe hezké,“ neudržela Hermiona pochvalu za zuby a musela mu to říci. Neskutečně ji jeho slova překvapila.

„Dobrá, dobrá. Nech těch pochvalných řečí na mou adresu a pokračuj vedle do místnosti. To je ložnice. A přes zed' je moje laboratoř. Všechno ti je samozřejmě kdykoliv k dispozici, ale domníval jsem se, že by nemuselo být od věci, abychom měli každý své pracovní místo v obývacím pokoji. Je dostatečně velký a dva stoly se tam perfektně vejdu. Pokud bys ale chtěla využívat laboratoř, bránit ti nebudu, ale buď, prosím tě, opatrná.“

„Severusi, myslím, že laboratoř teď opravdu potřebovat nebudu. A co se týče pracovního místa, děkuji, že jsi s tím počítal, ale nemyslím si, že bych ho v následujících dnech nějak zvlášť využila. Stejně budu trávit převážnou část s malou. Ale je milé, že jsi na to myslel. Do budoucna se jistě bude hodit.“

„Přestaň mi děkovat, buď tak laskavá. Připadám si, jako bych snad dělal něco výjimečného.“

„Už mlčím, ale teď mě napadlo, co na to říkála Minerva? Ptal ses jí jestli tu vůbec můžeme bydlet?“

„Na to nebyl čas,“ odpověděl bez obalu Severus.

„Ale to nejde, Severusi, musí to vědět.“

„Však ona to ví. Vždyť jsem ti říkal, jak mě zpovídala, když jsem přišel z nemocnice.“

„No ale stejně, měli bychom jí to oficiálně oznámit.“

„A to tam chceš jít teď? Se Selií? Uvidí nás půlka hradu,“ povzdechl si zoufale. Už teď se podíval tomu, že jejich přesun do sklepení ušel zrakům obyvatelů hradu.

„Tobě to vadí?“ zeptala se zaskočeně.

„Ale samozřejmě, že mi nevadí, když mě kdokoliv uvidí v tvé přítomnosti, ale domníval jsem se, že bychom to mohli vyřešit jednoduše až svatebními oznámeními,“ zadoufal Severus nahlas.

„To takhle nemůžeš řešit. Protože než se vezmeme, bude to nějakou dobu trvat a já se do té doby nebudu schovávat v podzemí. Už proto, že malá potřebuje každý den čerstvý vzduch a pozemky okolo Bradavic jsou naprosto ideální k procházkám.“

„Počkej, proč bychom se nemohli vzít třeba zítra?“ nechápal.

„Nikdy by mě nenapadlo, že někdo jako ty bude tak žhavý do sňatku s někým jako jsem já,“ rozesmála se Hermiona.

„Hermiono, doufám, že nenarážíš na svůj původ. Myslím, že bys mohla vědět, že nesdílím názor toho fanatika, který hnije v pekle. A co se týče svatby, myslel jsem, že i ty bys to ráda měla za sebou.“

„To jistě, ale přesto bych nechtěla nějaký unáhlený sňatek. A navíc, podívej se na mě. Jsem dva týdny po porodu a potřebuji shodit přebytečná kila.“

„Mě se takhle líbíš,“ prohlásil Severus po krátkém rentgenujícím pohledu, kterým si změřil celou postavu své budoucí ženy.

Hermiona se neubráníla úsměvu. Jeho slova ji neuvěřitelně zahřála u srdce. Dávala jí tušit jeho lásku, ve kterou by ještě před několika dny ani nedoufala.

„To mě samozřejmě těší, ale já spokojená nejsem. A na plánování svatby budeme mít ještě čas. Teď zajdeme za Minervou,“ prohlásila již nekompromisně a sama se stále ještě s dcerou v náruči první vydala ke dveřím.

„Ukaž, vezmu ji,“ předběhl ji Severus a vzal si od Hermiony dceru do své náruče.

„To jsi nemusel. Ztratíš tím respekt, kdyby nás někdo potkal,“ strašila Hermiona Severuse.

„Když jsme nikoho nepotkali cestou sem, je pravděpodobné, že nepotkáme nikoho ani cestou tam. Většina je v Prasinkách. A co se týče respektu, ten bych si zase hodně rychle vydobyl zpět, toho se neobávej.“

„No jen jestli,“ pochybovala Hermiona. „Asi si to nepřipouštíš, ale měla bych ti říci, že s dítětem v náruči působíš naprosto neškodně a jsi-“ najednou se zarazila, protože netušila, jestli je vhodné aby řekla to, co říci zamýšlela.

„Pokračuj,“ vybídl ji Severus a pohodlněji si umístil Selii na ruce. Jak si mohl všimnout, ta mezi tím usnula a vůbec jí nevadilo, že nedostala najíst.

„Chtěla jsem říci, že jsi k zulíbaní,“ vyhrkla Hermiona potichu s pohledem zavrtaným do země a lehce červenými tvářemi.

Severus nechápal, proč se zdráhala říci to hned. Že by snad přeci jen v té osobce před ním zůstával nějaký respekt ze školních let? Bylo by to vůbec možné po tom, co spolu prožili? Nebo se obávala jeho reakce?

Pomaloučku a něžně chytil jednou rukou Hermionu za bradu a donutil ji podívat se na něj.

„Tak až se vrátíme, můžeš mi to zulíbaní předvést, co ty na to,“ zeptal se jí téměř šeptem, aby neporušil tu vzájemnou symbiózu a zároveň aby ji nevylekala.

Věděl, že umí být pěkně divoká, když chce, ale také moc dobře tušil, že nejen, že je v období šestinedělí, ale zároveň nezapomínal na skutečnost, že se od doby početí jejich dcery nijak výrazně nedostali k žádným intimnostem. Když tedy nepočítal polibek po jejím ano, které následovalo po jeho žádosti o ruku.

Trochu nevěřicně, trochu zaskočeně na něj koukala, ale nedovolil jí to dlouho.

„Půjdeme,“ řekl konečně a znovu jí otevřel dveře.

Cesta do ředitelny probíhala až moc hladce, napadlo ho v momentě, kdy byly zhruba v půli cesty a stále nikoho nepotkali.

Selie si spokojeně spala v otcově náruči a nevěděla o okolním světě. Hermiona kráčela mlčky po jeho boku a měla zamyšlený výraz. Severus to odhadoval na přípravu rozhovoru s Minervou.

Své smýšlení o bezproblémové a v rámci možností utajené cestě však musel Severus po pár krocích změnit. Jakmile totiž zašli za jeden roh dlouhé chodby, objevil se před nimi Bezhlavý Nick.

Ten by je byl býval minul bez povšimnutí, ale jeho pohled spočinul na uzlíčku v Severusově náruči. Duch se s pohledem upřeným na to něco v závislosti na setrvačnosti „letu“ stále pohyboval směrem dopředu. Přes svůj upřený pohled na naprosto opačnou stranu pak nemohl reagovat na ze zarohu vynořivšího se Krvavého Barona, který jako ostatně málokterý duch též nedával pozor na cestu.

Jejich srážka na sebe nedala dlouho čekat. A protože srážka dvou duchů funguje jako srážka dvou lidí, oba se za dvojhlasného klení zřítily k zemi.

Dřív než se stačili vymotat, byli už Severus s Hermionou daleko z jejich zorného pole. To poslední, co by oba chtěli bylo, aby o tom věděli duchové první. To už by se o nějakém utajení jen stěžít mohlo mluvit.

Přesto však překvapení toho dne nebrala konce. Najednou se totiž před nimi objevil jeden studentík, jak to Severus odhadoval, zhruba třetí ročník, ale z hodin si ho moc nevybavoval.

Celá situace se jevila více než komicky.

Severus dělal jako by to, že chodí s atraktivní ženou po svém boku a dítětem v náruči praktikoval téměř dennodenně a ubohý chlapec zůstal stát s otevřenou pusou a nevěřicně sledoval svého profesora procházejícího okolo něj.

Severus ani Hermiona to nijak nekomentovali a raději oba přidali do kroku, aby byli v ředitelně co nejdříve.

Ale opět jim nebylo přáno. Několik metrů před nimi se objevil hlouček chychotajících se dívek.

Severus okamžitě vycítil problémy a opět se pokusil nasadit masku „mě se to netýká“. Tentokrát mu to však neprošlo jen tak.

Jedna z dívek totiž zaregistrovala svého profesora a po delším zkoumání toho něčeho v jeho náruči nevěřicně vykřikla: „Holky, Snape nese dítě!“

Aniž by si uvědomila hlasitost svého projevu, dál koukala na svého profesora a teď už nebyla sama. Dívky ze skupiny se aktivně přidaly.

Za jiných okolností by si Severus ty naprosto udivené a nechápavé pohledy užíval, ale jakmile ucítil, že se Selie zavrtěla a následně zjistil, že se probudila, neskutečně ho to rozčílilo.

„Takže to máme třicet bodů za probuzení mé dcery, slečno Shirlengová. A přestaňte na mě civět, slintáte si na trička, dámy!“ prskl naštvaně a mírně se Selíí pohupoval, aby se nerozplakala.

Hermiona ho lehce vzala za loket a naznačila mu tak, aby se zbytečně nerozčiloval. Pochopil její snahu a bez dalších řečí, ale zato s pohledem, který sliboval v nejbližší hodině lektvarů hodně krutou pomstu, opustil hlouček stojících dívek.

Nebylo pochyb, že již u večere budou po jeho prohlášení všichni vědět, co je Hermiona a to malé zač.

Zbytek cesty do ředitelny už proběhl více méně v klidu, ale to Severus ještě netušil, jaké pozdvižení vyvolá jejich návštěva u ředitelky.

„Jémináčku, to je roztomilé děťátko. Celá maminka!“ vyhrkla Minerva jakmile otevřela dveře a zhodnotila situaci.

„Je spíš podobná Severusovi, má jeho oči. Vybarvily se jí překvapivě velmi brzo,“ podotkla Hermiona.

„No hlavně aby nebyla i morous po něm,“ neodpustila si ředitelka.

Severus výhrůžně zavrčel, Selie upřela kukadla na to černé velké cosi před sebou a Hermiona se nadechla k odpovědi.

„Minervo, mohli bychom, prosím, dovnitř?“

„Ale jistě, drahouškové,“ švitořila dál.

Severus opět zavrčel.

„Dáte si čaj? Sušenky?“

„Minervo, nebudeme se tu zdržovat, jen jsem vás chtěla ještě osobně požádat, zda by bylo možné, abychom tu se Selíí bydlely.“

„Ale Hermiono. To je samozřejmé. Vzhledem k tomu, že rodinným příslušníkům je povoleno bydlet na Hradě, opravdu je to maličkost. A kdy plánujete svatbu?“

„Minervo, to jsme zatím ještě neměli čas prodiskutovat. Ale jak jsem Vám již jednou řekl, pozvánku dostanete,“ zdělil Severus své nadřizené nevrle.

„Ano, jistě, už se moc těším. Hermiono, kdybyste potřebovala s čímkoliv pomoci, stačí říci.“

„Děkuji, Minervo, za laskavou nabídku,“ usmála se vděčně Hermiona.

Za to Selie přestala být benevolentní k neustálému přehlížení a dala to hlasitě najevo.

Severus za to byl vcelku rád, bral to jako skvělou příležitost vytrazit se z ředitelny.

„Minervo, malá má hlad a musí být unavená, takže když nás omluvíte, tak-“ konec věty nechal vyplynout do prázdna, protože nepochyboval o intelektu své nadřizené.

„Ano, jistě. Jen běžte. Snad jen, Severusi?“ zastavila ho přede dveřmi. „Plánujete nějaké prohlášení?“

„Proč bych měl plánovat prohlášení? Těm tupcům nemám co oznamovat. Prostě se budou muset smířit s faktem, že i netopýři zakládají rodiny,“ odpověděl s narážkou na přezdívku, kterou si od svých studentů vysloužil.

Pak jen otevřel dveře a pobídl Hermionu, aby ho následovala.

13. Na ostří nože

„Severusi?“ ozvala se nesměle...

„Hermiono, myslím, že to, na co se chceš zeptat jsme probrali už několikrát. Nehodlám to dále rozebírat.“

„Jak můžeš vědět, na co se chci zeptat? Lezeš mi do hlavy?“ ptala se zaraženě.

„Nemusím ti lézt do hlavy a dokonce nemusím být ani extrémně vnímavý, abych si všiml, že už dobrých sedm, osm minut nehnutě sleduješ moji levou ruku. Hádám, že konkrétně tě zaujal prsteníček,“ dokončil trochu trpce.

„A co je na tom?!“ naježila se Hermiona.

„Nic,“ odpověděl prostě.

„Ano, nic. Tvoje klasická odpověď,“ vyštěkla.

„Chceš se hádat?“ zeptal se naproti ní klidně a v otázce pozvedl i pravé obočí.

„Nechci a ty to dobře víš. Chci vědět, proč nenosíš snubní prsten?!“

„Jak jsem řekl. Tohle už jsme probrali a ne jednou.“

„Ne, Severusi, ty jsi to probral. Vždy to uzavřeš bez toho, aniž abys mi to rozumně vysvětlil.“

„Nevím, co na tom nechápeš. Jasně jsem ti řekl, že-“

„Jasně jsi mi před šestnácti lety řekl, že se obáváš, aby ti prsten náhodou nesklouzl do kotlíku s lektvarem. Chápala jsem to, ale doufala jsem, že tě to přejde. Tak trochu tě to i přešlo, ale když jsem se tě ptala znovu, dozvěděla jsem se, že jsi alergický na bílé zlato. Jak si jistě dobře pamatuješ, nechala jsem ti vyrobit kopii prstenu ze žlutého zlata. A ejhle! Najednou se tvá alergie na bílé zlato změnila na celkovou alergii na zlato. Nezdá se ti to divné? Nevadí ti, že ze své ženy děláš blbce?!“ křičela už ke konci Hermiona.

„Nedělám z tebe hlupáka, Hermiono. Své důvody jsem ti vysvětlil,“ hovořil její muž stále naprosto klidně.

„To, že jsi mi řekl tvé, jak ty říkáš důvody, ještě neznamena, že já ti na ty absurdnosti skočím!“

„Ale já-“ chtěl se bránit Severus, ale žena mu opět skočila do řeči.

„Severusi, už šestnáct let mě v tomhle vodiš za nos. Dokonce už i Selie si toho všimla; ptala se mě na to. Ani nekomentuji fakt, že když spolu někam jdeme, lidé si myslí, že jsi můj milenec. A to proč?! Protože ty samozřejmě nemáš prsten!“

„A tobě to snad vadí? Potřebuješ, abych ti dokazoval fakt, že tě miluji prstenem na ruce? To jsi vážně tak povrchní?“ křičel už i on, protože její obvinění urazila jeho mužskou ješitnost.

„Připadá ti povrchní, když chci, abychom jako rodina vypadali i na veřejnosti? Copak ti unikají všechny ty pohledy rentgenující tvůj i můj prsteníček?“ křičela frustrovaně.

„Nebud' hysterická,“ vyprskl i on naštvaně.

„Já nejsem hysterická, ale řekni mi konečně proč jsi ten prsten po svatbě sundal a schováváš ho v šuplíku? Jeden jediný rozumný důvod a dám ti pokoj.“

„Rozumný důvod? To ti nestačily všechny ty předchozí důvody? Bylo jich málo?“

„Důvody to možná byly, ale ne rozumné. Na to by ti neskočil ani senilní Brumbál. Tak mi řekni, a ptám se naposledy, proč máš ten zatracený prsten od naší svatby v šuplíku?!“ vyprskla poslední slovo rozezleně.

„Aby se neodřel,“ vyhrkl Severus první co ho napadlo a v momentě, kdy ta věta opouštěla jeho ústa, věděl, že řekl hloupost.

Hermiona se prudce postavila, až razance vložená do tohoto pohybu způsobila pád židle, na které před momentem seděla. Zvuk onoho dopadlého kusu nábytku tupě rezonoval do ohlušujícího ticha.

„Fajn, jak myslíš,“ prohodila s ledovým klidem a došla si pro kabát a kabelku.

Aniž by mu pohlédla do čí, zamířila ke krbu.

„Kam jdeš?“ zeptal se překvapeně nad její náhlou změnou chování.

„Jdu si najít někoho, komu bych stála za to, aby si jednou za uherský rok vzal snubní prsten,“ prskla ironicky.

„Myslím to vážně,“ zamračil se a taky vstal.

„Já taky,“ vrátila mu nakvašeně a nabrala si hrst letaxu.

„Nemůžeš odejít,“ vystřelil od boku další co ho napadlo, ale vzápětí pochopil, že to nebyl moudrý tah.

„A to říká kdo? Člověk, který není schopný vzít si prsten ani na naše výročí? Nechtěj mě rozesmát. A uхни mi laskavě z cesty,“ dořekla ještě, když jí zastoupil cestu.

„To nemůžeš myslet vážně. Přece neodejdeš kvůli takové hlouposti?!“

„Severusi, tobě asi nedošlo, že pro mě to taková hloupost není. Zvlášť když nejsi schopný říci mi pravý důvod. A teď když dovolíš-“

„Ty jsi se zbláznila!“ zakřičel na ni. „To je z tvé strany konec? Jen díky pitomému prstenu? A že máme přijít pozítří na Minervinu oslavu narozenin? Na to jsi také zapoměla? Nebo tam nakráčíš a všem oznámíš, že se rozcházíme, protože nenosím prsten?“

„Nebud' směšný,“ ušklíbala se.

Využila jeho překvapení, proklouzla kolem něj a za doprovodu hučení plamenů zmizela v krbu.

Severus nevěřícně koukal do opět klidných plamenů a nebyl schopen jakékoli reakce.

Po několika dlouhých minutách povolil strnulý výraz ve své tváři a nechápavě se rozhlížel okolo. *Ona opravdu odešla*, blesklo mu hlavou.

Zatraceně, proč jí to neřekl, nadával sám sobě v duchu. To si vážně myslíš, že by to Hermiona nepochopila? Že by se ti vysmála?

„Tak pokud sis tohle myslel, teď jsi tomu vážně nasadil korunu,“ řekl sám sobě nahlas a unaveně si prohrábl vlasy.

Netušil, co si o tom má myslet. Sice se s Hermionou několikrát na toto téma pohádali, ale nikdy to nekončilo jejím odchodem.

Sakra! Zaklel v duchu.

Věděl, že nemá cenu za ní chodit. Ve svém Londýnském bytě už jistě není a protože má v práci čtyři dny volna, nebude nejspíš ani tam. Nebo právě proto tam bude. Ale on má jiné věci na práci, omlouval sám sebe přesvědčivě.

Nezbývalo tedy nic jiného než čekat, a to bylo něco, co on přímo nesnášel. Momentálně byl rád, že může jít učit. Věděl totiž naprosto jasně, že to je činnost, při které zapomene i na neshody s manželkou.

Se zachmuřeným výrazem nechal několika letnými pohyby hůlkou zmizet nádobí po snídani, přehodil si přes ramena svrchní plášť a s náručí plnou pergamenů vyrazil na vyučování.

Téměř každý, studenty začínaje, Filchem konče, mohl toho dne pocítit, že Severus Snape není ve své kůži.

I Selie, která na svého otce náhodou narazila na chodbě, postřehla změnu jeho chování. Přeci jen se nestávalo běžně, aby se jí jako odpověď na pozdrav dostalo odpovědi: „Běžte do třídy, slečno!“ Zvlášť tedy v momentě, kdy on znal rozvrh své dcery téměř lépe než ten svůj a za normálních okolností věděl, že má v tuto chvíli dvě hodiny volna.

Selie nad jeho chováním raději jen zakroutila hlavou a nevyjadřovala se zbytečně nahlas. Neměla nejmenší zájem na tom, aby se stala tím, na kom si nakonec její otec vybije svou zlost.

Hermiona se toulala Londýnskými ulicemi a hlavou jí vířily události několika minulých minut. Možná neudělala dobře, když tak náhle odešla. Měla mít několik dní volna a po včerejšku to vypadalo, že by si je se Severusem mohli opravdu užít, ale pak...

Prostě to nevydržela se nezeptat. Copak toho chtěla tolik? Věděla, že jí neříká pravdu, ale nikdy z něj pravý důvod jeho averze k nošení prstenu nedostala. To jí opravdu tak málo důvěřoval, že se rozhodl jí své tajemství nesvěřit?

Neměla v plánu se s ním kvůli takové banalitě rozejít, ale svým odchodem chtěla vyjádřit, že jí na tom opravdu záleží. Alespoň jednou za rok, na den jejich výročí, by si přeci ten zatracený prsten vzít mohl, nebo ne?

Jak tak procházela kolem obchodů, které lemovaly chodníky, došla až ke květinářství. Obvyčně si výlohy moc neprohližela, protože na to neměla moc času, ale teď nikam nespěchala. Dovolila si tedy prozkoumávat výlohy obchodů, které míjela a právě výloha květinářství jí více než zaujala.

Nečekala, že by Severus sháněl pro svou nadřizenou nějaký dárek. Vždycky to byl úkol Hermiony vymyslet něco originální, pokud možno něco, co Minerva už dávno nevlastnila a pokud by ta věc Minervě udělala nefalšovanou radost, bylo to ideální. Teď stála Hermiona před výlohou a věděla naprosto přesně, že to, na co kouká, vyvolá u Minervy nadšení. Neváhala a vešla do květinářství.

A když už byla v tom nakupování, rozhodla se porozhlédnout se po nějakém tom novém kousku oblečení. Nakonec to nedopadlo moc slavně. Nesehnala ani černé společenské kalhoty na svou postavu a ani

halenky, které si dnes prohlížela ji nijak nezaujaly.

Ale přece jen si domů, do Londýnského bytu, přinesla víc než jen dárek pro Minervu. Koupila si kostýmek. Kostýmek, který na Minervině oslavě jistě upoutá pozornost nejednoho hosta...

Následující dva dny uběhly skoro nadzvukovou rychlostí. Tedy minimálně pro Severuse.

Hermiona se od hádky ani neukázala a on neměl tušení, jestli se na Minervin večírek vůbec dostaví. Zrovna znovu přemýšlel o tom, že je sice pěkné, když Minerva zrušila páteční odpolední výuku, čímž se Severus zbavil povinnosti vzdělávat stádo nevzdělanců, ale zároveň byl nucen navštívit narozeninový večírek. Večírek, který by za normálních okolností nevyměnil s dvouhodinovou tupých hlav ani omylem. Teď ale přijít musel. Přeci jen choval ke své nadřizené jistou úctu, a proto byl pevně rozhodnut se tam ukázat alespoň na pár minut. Jen ještě úplně netušil, jak vysvětlí nepřítomnost své ženy.

V momentě, kdy se onen páteční podvečer blížil k jejich soukromým komnatám, došlo mu, že pro Minervu nemá žádný dárek. Což byl vcelku zásadní problém. Vždycky měla podobné věci na starosti Hermiona, ale teď oprávněně pochyboval, že se obtěžovala něco vymýšlet.

Výborně, skvěle, úžasně! Ať už chováš ke své nadřizené jakoukoliv úctu, Severusi Snape, tu Minervě k narozeninám asi nezabalíš.

Se svraštlým obočím a zachmuřenou tváří za sebou zavřel dveře. Shodil z ramen svrchní plášť a následně i kabátec. Obojí hodil přes opěradlo svého křesla a začal si rozepínat i košili. Při tom se pomalu, beze spěchu, přesouval do koupelny, aby ze sebe mohl spláchnout starosti a problémy dnešního dne.

Na půli cesty do koupelny a s již úplně rozepnutou košilí se zarazil, jako by si najedou něco uvědomil.

Prudce se otočil a se zcela nesneapovsky pootevřenými ústy zíral na... Na co vlastně?

Vypadalo to jako bonsaj, ale přišlo mu to docela velké. Ať už to bylo cokoliv, věděl naprosto jistě, že když před necelou hodinou odcházel na večeri do Velké síně, ten strom na jeho stole nestál.

Trochu váhavě se rozhlédl po místnosti a nahlas zavolal: „Hermiono?“

Nic.

Odpovědí mu byla neznatelná ozvěna jeho hlasu a posléze ohlušující ticho. S ještě zachmuřenějším výrazem než před malým okamžikem se vydal prozkoumat ten listnáč na svém stole.

V momentě, kdy přišel blíž, zahlédl Hermioniným písmem psaný lístek.

Na večírek dorazím o něco později.

To je dárek pro Minervu.

Citronovník.

H.

To nemůže Hermiona myslet vážně? Přece si nemyslí, že přijde na večírek s touhle palmou v náručí? Merline, za co ho trestáš? Rozhodla se ho Hermiona zesměšnit? Pokud ano, rozhodně má zajímavou strategii. Zároveň si ale uvědomil, že Hermiona vždy drží slovo. Znamenalo to tedy, že ji dnes uvidí. A snad ne naposledy, blesklo mu hlavou.

S povzdechem se vydal konečně do koupelny.

14. Svatba (flashback)

„Minerva, Sybila, Kratiknot-“

„Hermiono, ten seznam čteš už potřetí a stále se mi zdá delší a delší,“ povzdechl si Severus.

„Neříkal jsi náhodou, že je ti jedno, kdo přijde, ale hlavně, abych k oltáři dorazila já?“ smála se Hermiona.

„Nevzpomínám si,“ pokrčil rameny. „Ale mám takový nápad. Nechceš prostě rozeslat pozvánky všem obyvatelům Hradu? Stejně už máš dobrou půlku na seznamu a každým dalším předčítáním přicházíš na další a další jména. Tohle by to zjednodušilo. Už proto, že máme svatbu na famfrpálovém hřišti. Všichni se tam pohodlně vejdou.“

„A tobě by to nevadilo?“ ptala se Hermiona užasle. „Sledovalo by tě tolik tvých žáků a kolegů...“

„Hermiono, je mi to jedno. Je pro mě důležité, že ti budu moct slíbit svou věrnost a oddanost. Ostatní ať mi vlezou do kotlíku.“

„Dobrá, takže to vyřešíme hromadným kouzlem, ale co ostatní? Co Kingsley?“

„Vzhledem k tomu, že je oddávající, troufám si tvrdit, že ten by měl dorazit i bez pozvánky. Docela bych to ocenil. Ale nemluvila jsi o Weasleyových,“ pohlédl na ni tázavě.

Hermiona vstala od svého stolu a šla nakouknout do ložnice, kde v postýlce spala jejich dcera. Pak se vrátila a sedla si k Severusovi na pohovku. Ten složil rozečtené noviny a přitáhl si ji k sobě. Položila mu hlavu na hrud' a vzdychla si.

„Nevím, jestli jim mám napsat. Poslední dobou se naše korespondence omezila na přání k narozeninám a k ostatním svátkům v roce.“

„Hermiono, myslím, že by rádi sdíleli tvé štěstí s tebou. Patřila jsi těch několik let skoro do rodiny. Molly s Arturem jistě rádi přijedou, jak je na tom mladý pan Weasley, nevím. Nerad bych, aby tě odsoudil za to, že jsi se zapletla se mnou. Takže konečné rozhodnutí nechám na tobě.“

„Nemyslím si, že by mě chtěl odsoudit. Je to už dospělý muž s rodinou. Veškerá příkoří a spory už snad byly zapomenuty. Máš pravdu, napíšu jim. Ráda bych je viděla. Přemýšlel jsi už nad svědkem?“ zeptala se Hermiona po chvíli a vychutnávala si jeho blízkost a atmosféru toho okamžiku.

„Ano,“ odpověděl jednoduše.

„A? No tak, nenapínej mě! Komu jsi řekl?“ ptala se zvědavě jeho budoucí žena a on se musel usmát nad její horlivostí.

„Nikomou.“

„Jak nikomu, teď jsi řekl, že-“

„Ptala jsi se, zda jsem o tom přemýšlel, nikoli, zda jsem někoho požádal. A co ty? Už o někom víš?“

„Chtěla jsem říct Paule. Docela dost jsem se s ní před svým odjezdem do Plymouthu spřátelila. Jenže je to nemožné. Jsou s Teddem mudlové,“ povzdychla si smutně. „A kdo napadl tebe?“

„Tedd,“ přiznal po chvíli váhání Severus.“

„Tedd?!“ ptala se Hermiona šokovaná jeho odpovědí.

„Řekněme, že jsem měl během tvé nepřítomnosti dost příležitostí poznat ho blíž. Je to sympatický člověk.“

„Ale není kouzelník,“ vydechla překvapeně.

„Hermiono, nejsem fanatik toužící vybit' mudly,“ řekl Severus trochu příkře.

„Tak jsem to nemyslela. Jen že je nemůžeme vtáhnout do našeho světa. Ale-“

„Ale co?“ ptal se ostražitě Severus, protože zahlédl rozpustilé ohníčky v jejích očích, kterými k němu vzhlédla.

„Co kdybychom jim to řekli?“ vypálila a upřela na něj prosebná kukadla.

„V žádném případě. Víš moc dobře, že to nejde. Nemůžeme prozradit náš svět. Jakkoliv rád bych to udělal, nemůžu. Ohrozil bych existenci našeho světa.“

„Severusi, jsi nejmocnější žijící kouzelník. Neříkej mi, že bys nedokázal vymyslet, nějakou formu Fidelliova zaklínadla, kterou bychom mohli použít i na Tedda a Paulu? Prosím.“

„Ty víš, jak lichotit muži. Přemýšlím, jestli bych neměl začít žárlit. Jestli takhle lichotíš všem mužům, musíš být neodolatelná.“

Hermiona se zasmála.

„Můžu ti slíbit, že budeš jediný, komu budu lichotit. Bereš?“ usmála se něj a natáhla se, aby mu mohla vtisknout polibek na tvář. Severus blahosklonně pusy přijal, ale zachmuřil se.

„To byl dost ubohý úplatek, nemyslíš?“ ptal se s úšklebkem.

Hermiona na něj nejprve překvapeně pohlédla, ale následně pochopila.

„No když myslíš,“ ušklíbila se a opět ho políbila. Tentokrát na rty. „A co teď?“ zeptala se zvědavě.

„Pořád to nebylo ono,“ pokrčil rameny.

Takže ty si chceš hrát, pomyslela si Hermiona a narovнала se. Stačil jediný rychlý pohyb a ona seděla obkročmo na jeho stehnech a za límeček rozhalené košile si ho přitahovala blíž. Ani si nestačil uvědomit rychlost, s jakou se mu Hermiona dostala na klín a už cítil její hbitý jazyk, který se mu dobýval do úst.

Popravdě ho překvapila. Sice spolu bydleli už skoro čtvrt roku, ale pořád mezi nimi byla nevysvětlená propast. Jakoby sami nevěděli, jak navázat na tu noc, kdy se spolu poprvé milovali. Severus se sice snažil, letmé polibky byly na denním pořádku, ale zatím se nedostali dál. Nechtěl na Hermionu moc tlačit, dával jí maximum prostoru, aby se vše odehrálo v její režii, ale ona se k tomu zatím nikdy neměla. Proto ho teď prudkost a odhodlanost, kterou do polibku vložila, naprosto zaskočila.

Ale vzpamatoval se vskutku rychle. Rukama ji objal kolem boků a přitáhl si ji co možná nejbliž k sobě. Vnímal, jak se její prsty proplétají v jeho vlasech a naplno si vychutnával nastalou situaci. Byl to neuvěřitelný zážitek cítit její vůni a opět ochutnat tu lahodnou sladkost jejich úst. Cítil se jako smyslů zbavený, když propletla svůj jazyk s jeho a jednou rukou mu zajela pod košili.

Neubráníl se tichému stenu, který unikl z jeho úst, když polibek znenadání ukončila. Stále byl mírně konsternován, proto první pokus dostat z něj odpověď na její položenou otázku vyšel vniveč.

„Severusi, posloucháš mě?“ zeptala se ho se smíchem. „Ptala jsem se, jestli to teď bylo v pořádku?“

Tentokrát Severus sice zaslechl otázku, ale nedokázal si rychle vybavit, o čem se to vlastně bavili. Až po několika nekonečných vteřinách, kdy vstřebával předchozí zážitek, odpověděl.

„Ehm, ano. Řekl bych, že toto bylo ucházející, ale přesto bych doporučoval ještě trochu zapracovat na technice,“ dokončil hlasem stále ještě zastřeným vzrušením.

„Takže řekneme Paule a Teddovi o našem světě a půjdou nám za svědky?“ vyhrkla rychle.

„Dobrá, promyslím si to, ano?“

„Děkuju, jsi skvělý,“ objala ho v návalu radosti.

„Skvělé bylo to, co jsme dělali před chvílí,“ neodpustil si rýpnutí Severus.

Hermiona se od něj odtáhla a on si všiml, že se jí zablýsklo v očích.

„Tak co kdybychom se přesunuli do ložnice a zapracovali na té technice?“ zapředla mu do ucha.

„A ty bys... chtěla?“ zeptal se nevěřícně. Přeci jen to na něj byl vcelku rychlý sled událostí, které by ani ve snu neočekával.

„Já chci už skoro celý měsíc, ale ty jsi mi přišel, jako kdybys neměl zájem. A nebo sis nevšiml?“ šeptala mu dál.

Severus si v duchu vynadal do blbců. Jak mohl ksakru vědět, že ty krátké noční košilky symbolizovaly návrhy? Nikdy nic nenaznačila, jen mu párkrát nabídla společnou koupel, ale on ve snaze udržet svoje vzrušení na uzdě raději odmítl. Až teď mu došlo, proč byla poslední dobou tak zamyšlená a někdy i smutná, když ji jen políbil na dobrou noc a hned se zahrabal pod peřinu.

Ona chtěla víc a myslela si, že on nemá zájem. A on se raději snažil co nejdříve usnout, aby nemusel vnímat teplo vycházející z jejího těla, vůni jejích vlasů, které ho čas od času zašimraly ve tváři, když se k němu tiskla a křivky jejího těla, které se rýsovaly pod pokrývkou a doslova vybízely k dotekům.

„Myslel jsem-“ promluvil po chvíli. Ale pak jako by si to rozmyslel. Nechtěl ani přemýšlet kolik dní již mohli...

Výborně, skvěle, úžasně.

Raději se s hledáním vhodné odpovědi neobtěžoval. Jako lepší řešení se mu jevilo co nejrychleji dostat Hermionu do ložnice a nevzbudit následujících několik desítek minut Selii.

„Já, Severus Snape, беру si tebe, Hermiono Grangerová, za svou ženu. Jsi mým dechem, myšlenkou, vědomím i nevědomou intuicí. Mou láskou, smyslem života, jeho naplněním. Ty jsi mě probudila pro lásku a

život. S tebou chci prožít a sdílet všechny dny svého života a s tebou chci zestárnout. Budu při tobě vždy stát a milovat tě.“

Jakmile Severus utichl, ozvalo se několikeré popotáhnutí a Minerva si bez výčitek vyndala kapesník a hlasitě se vysmrkala. Dokonce i Kingsley vypadal, že je naměkko, když po něm Severus po svém výkonu hodil rychlý pohled.

Dál už se ale nedíval na nikoho, protože středem jeho vesmíru byla v té chvíli pouze jedna jediná osoba, která teď stála po jeho boku, vypadala jako anděl a od společného příjmení je dělilo jen několik málo slov a minut.

I Hermiona věnovala veškerou svou pozornost muži vedle sebe a byla jeho slovy naprosto dojatá. Manželský slib byl jejím přáním, protože nechtěla strohé ano a Severus ještě dnes ráno přes zavřené dveře vyhrožoval, že si to nepamatuje. Ale ona tušila, že to je jen jeho poslední snaha o klasický průběh obřadu a věnovala mu jen svůj zvonivý smích.

A přestože si ta slova řekli už několikrát, když se je vzájemně učili, až teď jí naplno dojaly a ona měla co dělat, aby se nerozplakala naplno. Už tak stačilo, že jí po tvářích stekly dvě zbloudilé slzy. Severus se na ni v tu chvíli povzbudivě usmál a palcem jí ony dvě kapky něžně setřel. To už se ale sebral i Kingsley a vybídl Hermionu k jejímu slibu.

„Já, Hermiona Grangerová, беру si tebe, Severusi Snape, za svého muže. Jsi mým dechem, myšlenkou, vědomím i nevědomou intuící. Mou láskou, smyslem života, jeho naplněním. Ty jsi mě probudil pro lásku a život. S tebou chci prožít a sdílet všechny dny svého života a s tebou chci zestárnout. Budu při tobě vždy stát a milovat tě.“

„A nyní si vzájemně vyměňte prsteny,“ pronesl do ticha zvučným hlasem Kingsley hned, jakmile Hermiona dořekla. Ta mu za to byla vcelku vděčná, protože sama měla slzy na krajíčku a jak sledovala Severuse, zazdalo se jí, že se mu v jedné chvíli zalesklo v očích.

Jako první se navlékání prstenu chopil Severus. Hermiona zpozorovala, že se mu trochu třesou ruce, ale přišlo jí to v tu chvíli roztomilé. Už proto, že věděla, že na tom nebude jinak.

„S tímto prstenem ti dávám i příslib mé lásky a věrnosti.“

S těmito slovy jí navlékl nádherný prsten z bílého zlata na prsteníček a čekal, až totéž udělá i ona.

„S tímto prstenem ti dávám i příslib mé lásky a věrnosti.“ zopakovala i ona a nakonec mu bez větších problémů také nasadila prsten.

„Prohlašuji vás za muže a ženu. Nyní polibte nevěstu,“ dokončil Kingsley a neznatelně si oddech. Byl rád, že celý obřad pod jeho vedením proběhl tak, jak měl a ti dva byli konečně svoji. Teď už jen stejně jako všichni přítomní čekal na novomanželský polibek.

A očividně na něj čekali i novomanželé, protože se bez jakéhokoliv ostychu přiblížili ke rtům toho druhého.

Už už si chtěl Kingsley opravdově odychnout, když si všiml, že se do toho novomanželé vrhli víc, než by bylo normální. A to nejen délkou polibku.

Severus s Hermionou nejspíše zcela ztratili představu o místě, kde se momentálně nacházejí, protože z letmého dotyku rtů se stával pomalu ale jistě hluboký polibek. Severus neodolal a vklouzl jazykem do jejích úst, které ho k tomu zrovna vybízely. Zároveň si svou ženu přitáhl do náruče a mírně ji zaklonil, aby získal lepší přístup. A ani Hermiona nezůstávala pozadu. Ale v momentě, kdy mu začala vplétat prsty do vlasů je z poslední fáze svatebního obřadu vyrušilo hlasité kašláním ze strany oddávajícího a ještě hlasitější hvízdání ze strany studentů, kteří se přišli podívat na svatbu svého profesora.

Jen neochotně se od sebe odtrhli.

V ten moment se na ně sesypali nejdříve Paula s Teddem, následně Minerva a několik odvážných studentů a v závěsu za nimi cupitala Poppy s kočárkem.

Severus si stoupl za Hermionu a bez ptaní jí objal kolem pasu. Jako by tím snad chtěl vyjádřit, že už mu teď navěky patří a je jen a jen jeho. Hermiona zaklonila hlavu a mile se na něj usmála.

Několik následujících minut pak přijímali gratulace, ale pak už nic nebránilo tomu, aby se rozběhla volná zábava. Šampaňské teklo proudem, stoly se prohýbaly pod všemožnými laskominami a taneční parket zase trpěl pod přívalem tancechtivých svatebčanů.

Když se o několik hodin později začala Hermiona shánět po Poppy, která se nabídla, že po dobu svatby

pohlídá jejich dceru, našla je obě pod nedalekým dubem. Selie si bezstarostně pochruovala a Poppy si četla nějakou knížku.

„Poppy, běžte se taky chvíli bavit. Moc vám děkuji, že jste mi malou pohlídala, ale nemůžu vás už déle obtěžovat.“

„Hermiono, drahoušku, tohle je tvůj velký den, tak si ho koukej náležitě užít. O malou se neboj, postarám se o ni,“ usmála se povzbudivě lékouzelnice na mladou ženu.

„Ale to opravdu nejde. Ne že bych vám nevěřila. Víím, že je u vás Selie v dobrých rukách, ale nerada vás obtěžuji déle než je nutné.“

„Drahá, myslím to vážně. Běž a bav se. Selii zatím nic nechybí a až začne, tak se o ni postarám.“

Hermiona se nadechovala k odpovědi, ale byla přerušena manželem.

„Tady jsi, hledal jsem tě, Hermiono. Poppy, jak to, že se nebavíte. Běžte, my už se o malou postaráme.“

„Severusi, zrovna jsem říkala Hermioně, že o malou se nemusíte bát. A tenhle den byste si oba měli náležitě užít. Jak vidíte malé nic nechybí, takže můžete být opravdu v klidu,“ usmívala se Poppy, protože ji dojala starostlivost obou rodičů.

„Ale-“ vyhrkli oba naráz, ale lékouzelnice je oba umlčela pohybem ruky.

„Myslím to vážně, vy dva. A už běžte, nebo ještě malou vzbudíte.“

Hermiona se chtěla ještě pokusit o slabý odpor, ale jakmile se k ní Severus zezadu nahnul a zašeptal jí do ucha:

„Měli bychom té velkorysé nabídky využít. Poppy se o Selii postará, a já bych se teď moc rád postaral o svou ženu. Takže co kdybychom se nenápadně vypařili?“

„Myslíš, že se nám to podaří?“

„Určitě,“ ušklíbl se a pokynul Poppy na pozdrav.

„Ještě jednou vám děkuji,“ usmála se Hermiona.

„Tak už utíkejte,“ kývla jim oběma na pozdrav a vrátila se zpátky k rozečtené knize.

Severus chytil Hermionu za ruku a snažil se dostat nenápadně k hlavnímu vchodu do hradu. Jakmile byli uvnitř, nic jim nebránilo vydat se k jejich komnatám.

„Severusi, neblázni!“ vypískla Hermiona v momentě, kdy ji znenadání vzal do náruče a překročil s ní práh ložnice.

„Vítejte doma, paní Snapeová,“ pronesl trochu teatrálně aniž by reagoval na její předchozí slova a postavil ji na zem těsně před jejich velkou postel.

Hermiona na něj upřela své velké oříškové oči a silně se k němu přimkla. Objala ho kolem krku a přitáhla si k sobě jeho hlavu.

„Děkuji,“ zašeptala mu do ucha něžně.

„Já děkuji tobě,“ odvětil jí. „Ale dost už nostalgie, paní Snapeová. Dnešní noc je krátká a já mám v plánu s vámi dělat strašně moc věcí,“ zapředl jí do ucha a aniž by si všímal jejího zvonivého smíchu, povalil ji do postele...

15. Donucen k žárlení

Odevzdaně zaklepal na dveře, zpoza kterých se ozývalo bujaré veselí, radostný smích a pokřikování. A ještě odevzdaněji si přehodil ten obrovský citronovník z objetí pravé ruky do levé. To pro případ, že by jeho nadřizená stála o to, potřást si s ním rukou.

Ale žel Merlinovi mu obyčejné, a pro Minervu očividně fádňí, potřesení rukou nebylo přáno. Dostalo se mu mnohem vřelejšího přijetí.

„Severusi! Jak milé překvapení,“ vykřikla jeho nadřizená, ostentativně přehlédla napřaženou pravici, pověsila se Severusovi kolem krku a mateřsky ho políbila na tvář.

Severus měl v tu chvíli co dělat, aby nepustil citronovník na zem a nezačal si okamžitě po propuštění z

Minerviných spárů otírat tvář.

Obojí se mu podařilo překonat, ale než se stačil dostatečně vzpamatovat, byl vtažen do víru oslavy.

„Severusi, kde máte Hermionu?“ otázala se zvědavě Minerva, protože se ještě nestalo, že by někdy přišel na obdobný večírek jen jeden z nich.

„Moc se omlouvá, ale dorazí o něco později. Tohle je dárek pro Vás, Minervo,“ dokončil stručně a jal se předávat ten obrovský strom do Minerviny náruče s vcelku průhledným úmyslem co nejdříve se ho zbavit.

„Och, Severusi, to je citronovník! Mám pravdu? Ten je báječný. Udělal mi obrovskou radost. Ani netušíte jakou.“

„Dovedu si to představit,“ odušil Severus.

„Hned ho nechám donést k sobě do kanceláře. Snad se mu tam bude dařit,“ štěbetala pořád dokola jeho nadřízená.

Aby ji Severus alespoň na moment umlčel, luskl prsty a přivolal si tak skřítkka.

„Odnes tohle do ředitelny a opovaž se s tím něco udělat. Jasně?“ Vrazil skřítkovi do náruče obrovský květináč. Skřítek, kterého v ten moment přestalo být vidět, zamumlal jen své obvyklé: „Ano, pane.“

A byl pryč.

Severus si v duchu oddychl. Tu palmu má z krku. Teď se ještě nějak decentně zbavit všetečné Minervy, odebrat se k baru a vyčkat tam příchodu své ženy. A pak už jen děj se vůle Merlinova.

Měl to naplánované vsutku pěkně, ale než vůbec stačil realizovat druhou fázi, překvapil všechny přítomné příchod Hermiony, jejíž oblečení, respektive barva oblečení, si vyžádalo chvilkovou pozornost žen a upřené zírání mužů.

„Ach, Hermiono,“ probrala se dřív Minerva než Severus, který na svou ženu nepokrytě zíral a snažil se uklidnit své vzbouřené hormony.

Věděl, že Hermioně sluší žlutá, ale že až tak...

„Moc Vám to sluší,“ vydechla Minerva a až po těchto slovech se teprve začala zábava znovu rozbíhat.

I když pravdou zůstává, že několik mužů stále neodvrátilo svůj pohled od mladé paní Snapeové.

„Děkuji, Minervo,“ odvětila zdvořile Hermiona a uhladila si na svém sáčku neviditelné ohyby.

Severus nedokázal pochopit, kde k tomuto kostýmku Hermiona přišla. Nikdy dřív ho neviděl ani na ní ani ve skříni.

Ale musel uznat, že ať už si ho koupila kdykoliv, byla v něm kouzelná. Zářivě žluté saténové bokové kalhoty doplněné krátkým sáčkem ušitým ze stejného materiálu se zapínáním na jeden jediný knoflík měly však jednu jedinou nevýhodu. Přitahovaly pohledy všech přítomných mužů, a to se Severusovi ani za mák nelíbilo. Zato jeho žena si tu pozornost očividně užívala. Což ho štvalo.

„Minervo, tady je od nás ještě jeden dárek. Předpokládám, že Severus Vám již citronovník předal?“

„Jistě, drahá. Neměli jste si s dárky dělat takovou škodu,“ brblala Minerva, ale v rozporu se svými slovy se vrhla na nevelký balíček, který jí Hermiona podávala.

Jakmile se dostala pod nános balícího papíru, vzdychla nadšením.

„Ta je krásná!“ rozplývala se nad umně vyrobenou stříbrnou sponou do vlasů.

„Jsem ráda, že se Vám líbí,“ poznamenala Hermiona a hned na to se zamračila na Severuse v domnění, že ho tím přinutí něco říct.

„Jistě, oba jsme rádi,“ dostal ze sebe neochotně a ještě neochotněji odvracel podhled od upnuté látky na manželčině těle.

„Ale já se tu rozplývám nad tou nádherou a nedopřeji vám ani polibek na uvítanou. Jistě jste se dlouho neviděli, tak se nestyďte,“ postrčila je Minerva blíž k sobě.

„Nemyslím si, že-“ začali oba současně vyjadřovat nesouhlas s jejím nápadem.

„Ale děti,“ usmála se vševědoucně Minerva a věnovala jim shovívavý úsměv, který jasně říkal: je mi úplně jasné, že byste se na sebe nejradši vrhli.

Severus i Hermiona svorně potlačili zavrčení, kterým chtěli častovat slovo „děti“ a raději se na sebe podívali.

Pohled, který si vyměnili mluvil za vše – dáme Minervě co chce, i kdybychom před chvílí podepsali rozvodové papíry. Jinak nebudeme mít klid.

Hermiona si neznatelně vzdychla.

Severus se ušklíbl, protože se mu tento vývoj vcelku líbil.

Udělal krok směrem ke své ženě a sklonil se, aby ji mohl políbit na rty. To se nejspíš moc nezamlouvalo Hermioně, která si umínila hrát ještě alespoň malou chvíli na uraženou. Milisekundu před setkáním jejich rtů uhnula obličejem na stranu. On už nestačil zareagovat a jeho rty se sklouzly po její tváři.

Překvapením otevřel přimhouřené oči a jak byl skloněný, tak mu pohled sklouzl do hlubokého výstřihu své ženy. Ztuhl na místě a nemohl uvěřit tomu, co viděl.

Jeho žena pod tím titěrným sakem nic neměla!

Tedy alespoň tu žlutou krajkovou podprsenku, která ukryvala alespoň to nejpodstatnější z jejich ňader nepovažoval za vhodné oblečení. A když k tomu připočetl délku saka a fakt, že jí kalhoty končily těsně nad zadečkem, čímž odhalovaly výraznou část jejího břicha. A ještě ke všemu, že to sako bylo na jeden knoflík!

Ztuhle se narovnal a než stihl promluvit nahlas, hlavou mu prolétla jediná myšlenka. Má Hermiona ve stejné barvě i druhou část spodního prádla? A- ach, Bože, ani si raději nepředstavoval, že by tuto část oblečení vynechala.

„Není ti zima?“ otázal se škrobeně.

„Ne. Měla by mi být, miláčku?“ neodpustila si rýpnutí a hodila po něm vyzývavý pohled.

Severus se zamračil a raději se vzdálil s úmyslem přinést sobě i Hermioně sklenku vína a začít se konečně chovat normálně.

Jaké však bylo jeho překvapení, když zjistil, že jeho žena se zařídila podle slov Minervy, která je vybízela, aby se skvěle bavili, a právě se něčemu smála v přítomnosti Draca Malfoye.

Hermiona sice pochopila, že Severus odešel pro víno, ale nemínila mu jejich poslední hádku odpustit tak snadno. A proto se rozhodla trošku ho potrápít. I to byl účel vcelku odvážného kostýmku. A jak mohla soudit, docela se to dařilo.

Když se tak rozhlížela po místnosti, pohledem spočinula na nové posile bradavického profesorského sboru a rozhodla se, že se pokusí zapomenout na dětské roztržky a udělá první krok na cestě za snesením se s tím aristokratickým floutkem.

„Je tu volno?“ zeptala se mile a posunkem ukázala na volnou židli po jeho pravici.

Draco se málem pocmrndal vínem, když mu došlo, kdo že to má zájem o jeho společnost.

„Grangerová, jaké milé překvapení. Sekne ti to.“

„Díky, Malfoyi,“ odvětila s úšklebkem a posadila se. „A dej pokoj konečně s tou Grangerovou. Jsem Snapeová. A nebo mi mí známí a přátelé říkají Hermiono. Co ty na to, Draco?“ usmála se.

Otázkou bylo, jestli se víc smála ze zdvořilosti, nebo zda ji pobavil Dracův výraz v momentě, kdy zapomněl zavřít ústa.

„Život se Severusem asi není lehký, ale nikdy bych do něj neřekl, že na tebe bude používat Imperio,“ řekl váhavě a zkoumavě si ji prohlížel.

„Nech toho. Víš moc dobře, že nejsem pod Imperiem. Jen si myslím, že už bychom se mohli začít chovat jako dospělí lidé. Jmenuju se Hermiona,“ dokončila a natáhla k němu ruku.

„Nikdy bych nečekal, že dnešek přinese takové zásadní změny. Ale musím připustit, že máš pravdu, Gran-“ Hermiona se na něj zamračila.

„-Hermiono,“ opravil se rychle. „Draco,“ dořekl ještě. A její nabízenou ruku sice uchopil, ale neudělal to, co

Hermiona čekala, že udělá.

Místo lehkého stisknutí si ji přitáhl blíž a naprosto nečekaně přitiskl své rty na ty její ve stvrzujícím polibku.

Jakmile se od ní oddálil, Hermiona zalapala po dechu.

A nebyla sama.

Severus, který celou tu scénku sledoval, vztekle praštil na druhém konci místnosti sklenicí s vínem a úspěšně ji rozlil na bílý ubrus. Nic však nevypovídalo tomu, že by si toho všiml. Jediné, co zmerčil naprosto přesně, byl chtivý polibek na ústa jeho ženy a vilný pohled do jejího výstřihu.

Nasupeně se vydal k místu, kde oba seděli. Cestu mu však zastoupila ovíněná Minerva, která toužila po tanci s ním. Aby nevzbudil podezření, musel jí vyhovět.

Mezitím se Hermiona trochu zhrozila.

„Draco, bylo to nutné?“ poukazovala na polibek.

„No tak, přeci nejsi tak staromódní, abys trvala na třesení pravicí. Tohle je, řekl bych, příjemnější alternativa. Jen doufám, že jsem ti to u manžílka nezavařil,“ ušklíbl se.

„Mě ne, ale sobě možná jo,“ oplatila mu Hermiona stejně ironicky.

„Snad ne,“ usmál se Malfoy a pozvedl svou sklenku vína. „Tak to stvrdíme ještě přípitkem, co ty na to?“

„Jsem pro,“ potvrdila Hermiona. Až pak jí došlo, že vlastně ještě svoje pití nemá.

„Skočím ti pro něco,“ zvedal se ochotně Draco, až to Hermionu překvapilo. Ale neměla důvod ho brzdit.

Jenže to už utichla hudba a těch několik tanečních párů se z parketu opět rozmístilo po celé místnosti.

A Severus vystartoval k Hermioně.

„Myslím, že už bychom měli jít,“ chytil svou ženu za loket a pokusil se ji tak přimět k odchodu.

„Ale mě se nikam nechce. Dobře se bavím,“ oponovala mu.

„Hermiono, je ve tvém vlastním zájmu odejít se mnou,“ zavrčel výhružně.

„Ne. V mém vlastním zájmu je zůstat tady a skvěle se bavit, místo toho, abych koukala na tvůj zamračený a našťvaný obličej až do bůh ví do kdy,“ oplatila mu a trhnutím se pokusila vymanit svou paži z mužova sevření.

„Severusi, myslím, že Hermiona své přání vyjádřila naprosto jasně,“ upozornil ho Draco, který se vrátil i se sklenkou vína pro Hermionu.

„Ty se do toho nepleť,“ zasyčel starší muž.

Draco položil sklenku na stůl a v gestu značícím poraženost zvedl obě ruce.

„Severusi, nedělej scény,“ vložila se do toho opět Hermiona.

„Jediný člověk, který tady dělá scény jsi ty, když se jako vdaná žena necháš olizovat od tohoto nabubřelého aristokrata,“ prskal dál Severus.

„Vdaná žena?“ protáhla sladce a nehezky se ušklíbla. „A ty snad někde vidíš symbol mého závazku?“ triumfovala konečně Hermiona.

Severus se okamžitě zarazil a pohledem vyhledal levou ruku své ženy.

Po prstenu nebylo ani památky.

Šokovaně zíral na to prázdné místo na jejím prstu a nemohl uvěřit svým očím.

Hermiona si vychutnávala své malé vítězství.

„Takže jestli dovolíš, ráda bych si tenhle večer dál užívala jako doposud,“ pokračovala nevzrušeně a věnovala mu milý úsměv.

„Mohli bychom si promluvit mezi čtyřma očima?“ otázal se Severus po chvíli a sekl pohledem na Malfoye.

Hermioně už ho začínalo být líto, tak se raději bez řečí zvedla a následovala ho na nevelký balkon.

„Můžeš mi vysvětlit, na co si to tu hraješ? Trestáš mě za to, že nenosím prsten, nebo o co ti jde?“ spustil Severus v momentě, kdy na prostor, ve kterém se nacházeli zakouzlil Silencio.

Hermiona se přehnaně vážně zamyslela.

„Ne,“ odvětila potom prostě.

„Takže mi chceš říct, že tvoje víc než přitažlivé oblečení a následné flirtování s Malfoyem byla jen náhoda?“

„Chceš říct, že jsem dnes přitažlivá?“ promluvila Hermiona tlumeně a upřela na něj pohled svých upřímných oříškových očí.

Kdyby se zrovna nenacházeli uprostřed hádky, Severus by měl co dělat, aby tomu pohledu odolal.

„Ano, jsi přitažlivá. A nejen dnes,“ prozradil neochotně po chvíli.

„A bylo by opravdu tak těžké říct mi to jen tak? Nebo tě k tomu musím pokaždé vyprovokovat?“ zeptala se ho smutně.

„Chceš říct, že jsi-“

„Ano. Oblékla jsem se tak jen kvůli tobě. A ne proto, aby tě naštvaly pohledy ostatních mužů, ale proto, abys ve mně zase viděl přitažlivou manželku.“

„Hermiono, jak tě napadlo, že ji v tobě nevidím?“ zeptal se překvapeně nad vývojem událostí a informací, které se tak nečekaně dozvěděl.

„Jak? Stačí mi to, že si mě poslední dobou sotva všimneš. A kdybych se nesnažila, tak mi nedáš ani tu pitomou pusou,“ postěžovala si Hermiona a znova na něj upřela ublížený pohled.

„Zatraceně!“ zaklel nahlas.

Pak ale udělal dva kroky, aby se ocitl těsně před svou ženou. Uchopil její levou ruku do své a palcem něžně přešel po prázdném místě na jejím prsteníčku.

„A ten prsten?“ zeptal se s povzdechem. „to je taky část mého uvědomění si, jakou mám přitažlivou manželku?“

„Ne,“ zavrtěla Hermiona hlavou. „Když jsem se sprchovala, tak mi sklouzl z prstu a zmizel v odpadních trubkách.“

Severus se rozesmál. Nefalšovaně, přesto však tlumeně, ale zato hřejivě a mile. I Hermiona se rozpačitě usmála.

„Nevím, jestli to pro tebe nebude překvapení, ale řekl ti už někdo, že jsi čarodějka?“

„Nedobírej si mě,“ ohradila se dotčeně. „Když jsem od tebe tak rychle odcházela, zapomněla jsem si hůlku v obýváku.“

„Já se z tebe zblázním,“ usmál se nad její roztržitostí, ale musel uznat, že je rád, jak se věci vcelku jednoduše vrátily do starých kolejí.

„Takže, co kdybychom teď oba odešli do našich komnat a odtud se odletaxovali do Londýna najít ten prstýnek? Hm?“

Hermiona jen kývla a spolu se Severusem opustila balkon.

„Draco, měj se pěkně, já nakonec přeci jen půjdu,“ usmála se na zmateného Malfoye, který nebyl moudrý ze změny, která u těch dvou nastala. Nejdřív žárlivá scéna a pak společný odchod?

„Nezůstaneš?“ zkusil se pro jistotu zeptat.

„Draco, věř mi, že nezůstane. Vážně si myslíš, že bych tu svou sexy manželku nechal bez dozoru?“ odpověděl za Hermionu Severus.

Ani jeden už nečekal na odpověď, vytratili se z místnosti a za sebou již podruhé v uplynulém měsíci nechali překvapeného Draca Malfoye.

„Tak sexy, jo?“ šťouchla Hermiona do Severuse rozpustile.

„Ani nevíš, jak děsně přitažlivá v tom kostýmku jsi,“ odvětil a ztlumil smích, který se linul z jejich úst,

vášnivým polibkem.

16. Poletíme? (flashback)

„Severusi, už jsi přemýšlel, kam pojedeme na dovolenou?“ zeptala se Hermiona několik měsíců po svatbě svého muže, který se právě skláněl nad postýlkou s malou Selíí.

„Ne, vždyť prázdniny jsou až za čtvrt roku,“ podívoval se on.

„Nemyslím dovolenou o letních prázdninách. Budou i jarní prázdniny. A navíc, mám na mysli svatební dovolenou,“ vysvětlila mu a mírně se o něj opřela, aby také viděla do postýlky.

„Selí, koukni se sem,“ zamával Severus své dceři před obličejem jedním z mnoha nových plyšáků.

Ta se na modrou obludku v jeho ruce zašklebila bezzubými ústy a rozverně po ní hrábla drobnou pěstičkou. Severus ji nechtěl trápit, proto jí plyšového tvora vložil do náruče a pozoroval, jak si s ním nemotorně hraje.

„Svatební dovolenou? Hermiono, to asi nebude jen tak možné. Nemůžu si ze školy odjet, kdy se mi zlíbí a navíc, kam bychom dali Selii?“ otočil se pro změnu na svou ženu.

„Nemyslím hned, už proto, že ještě nejsem spokojená se svojí postavou. Ale ráda bych někam vyrazila. Jenom s tebou,“ zašeptala a nepřestávala se na něj tisknout. „O prázdninách už bude Selii osm měsíců. Věřím, že by nám ji Poppy pohlídala. Jen na pár dní. Severusi,“ prosila ho.

„Pro mě za mě. Přemístění je otázka několika vteřin. Nevidím v tom problém. Poppy je jediný člověk, kterému bych Selii svěřil. Věřím jí. A taky bych s tebou chtěl být chvíli sám a hodně daleko,“ dořekl jí smyslně do ucha.

Hermiona se zasmála, pak ale zvažněla.

„Víš, Severusi, ale já bych chtěla letět letadlem. Ne se přemístit.“

„Proč proboha?“ zděsil se při té představě.

„No tak. Nic na tom není. Létání je super.“

„Nepovídej,“ ušklíbl se. „Zajímavé, že létání na kostěti ti tak fajn nepříjde.“

„To je něco jiného,“ ohradila se.

Pak se ale rozhodla použít jinou přemlouvací taktiku. Rukama vystoupala k nejdříve zapnutému knoflíčku jeho košile a aniž by nějak komentovala své počínání, upřela na něj své oříškové oči.

„Prosím, Severusi. Uvidíš, bude se ti to líbit,“ usmála se na něj a knoflíček zručně uvolnila.

„Bude se mi líbit co?“ zajiskřilo mu v očích, když si uvědomil, že asi bude očitým svědkem Hermioniných přemlouvacích metod.

„Myslím samozřejmě to létání,“ šibalsky na něj mrkla a rozepnula další knoflíček.

„Nejsem si tím tak jistý,“ pronesl, jako by se nic nedělo, ale měl co dělat, aby tuhle malou hru neukončil hned v zárodku.

„Já myslím, že jo. A jsem přesvědčená, že mi ještě dnes bude patřit tvé "ano".“

„Jsi si tím nějak moc jistá,“ provokoval ji tím, že na sobě nedával znát své rozpoložení z jejích doteků.

„Ano, to jsem,“ potvrdila a rychle rozepnula zbývající knoflíčky, přičemž mu košili vykasala z kalhot.

Severus měl v plánu ironickou odpověď, ale v momentě, kdy se Hermiona přisála svými horkými rty k jeho bradavce, měl co dělat, aby nezasténal na hlas.

Jeho žena si svým počínáním byla očividně více než jistá. Svými rty mapovala cestičku od jeho hrudníku přes krk až k jeho obličejí.

Čelist mu posázela drobnými polibky, ale Severusově snaze o navázání orálního kontaktu se stále vyhýbala. Až ve chvíli, kdy to nečekal, protože zrovna vydýchal její ruku na zapínání svých kalhot se k němu přisála.

Nečekala na pozvání a mrštně se vetřela svým jazykem do jeho úst.

Ted' už to Severus nevydržel a unikl mu tichý vzdech.

„Tak co? Poletíme?“ zeptala se ho v momentě, kdy se od něj odtrhla.

„Jen přes moji mrtvolu,“ pronesl zastřeným hlasem a přitáhl si ji k dalšímu polibku.

Hermiona však byla rychlejší. Prudce se vymanila z jeho sevření a jediným rychlým pohybem se ocitla za jeho zády. A nezapomněla s sebou vzít i jeho košili, kterou mu tak pohotově stáhla z ramen.

Stoupla si na špičky a jeho šíji pokryla nespočtem drobných letmých polibků. Spokojeně se usmála proti jeho zádom v okamžiku, kdy on slastně zaklonil hlavu dozadu.

„Pojď ke mně,“ požádal ji svůdným hlasem.

Hermiona jeho přání vyslyšela, ale jen pro to, aby do něj mohla strčit a usadit ho tak na postel. Obkročmo si sedla na jeho stehna a dál se věnovala jeho ústům. Severus to už nechtěl nechat jen na ní, proto i on zapojil své ruce do průzkumu jejího těla.

Avšak ona ho, aniž by polibek přerušila, jemně, ale přesto rázně zadržela.

„Dokud nebudeš souhlasit s letadlem, tak na doteky zapomeň,“ zapředla mu do ucha.

„To je vydírání,“ protestoval.

„Není, to je vzájemná domluva,“ ušklíbla se. „A opovaž se to porušit,“ pohrozila mu.

Neměl sílu na odpor, zvláště v okamžiku, kdy se velmi účelně zavrtěla na jeho klíně.

„Ještě máš možnost říct ano.“

„Nikdy,“ dostalo se jí odpovědi, se kterou ona stejně počítala.

„Jak myslíš,“ usmála se a začala mu rozepínat pásek na kalhotách.

Následně ho zmíněného kusu oblečení zbavila a aby mu to nebylo líto, sama si svlékla halenku a kalhoty, přičemž zůstala jen ve spodním prádle.

Severus z ní nespouštěl oči, ale snažil se její podmínku splnit a přestože měl sto chutí prozkoumat její žádostivé tělo, neudělal to. Počkal, až se k němu ona sama opět skloní a políbí ho. Jazykem mu obkroužila horní ret a když jím doputovala až k tomu dolnímu, mírně ho kousla.

Opět mu unikl sten.

Prsty svých rukou zajela za lem jeho boxerek a horní polovinou těla se otřela o tu jeho.

„Ne?“

„Ne,“ potvrdil přesto však již trochu nepřesvědčivě.

Hermiona to nijak nekomentovala a začala pomalu směřovat svými rty přes jeho hrudník a břicho až do jeho slabin.

Severus to nevydržel a vpletl své prsty do jejích vlasů. Dal tak jasně najevo, ať pokračuje a že by bylo více než skvělé, kdyby svými rty putovala ještě o pár centimetrů níže.

„Severusi, něco jsem si domluvili,“ promluvila sladce, protože si byla vědoma svého vítězství.

„Hermiono,“ vydechl frustrovaně.

„Poletíme?“

Už už se nadechoval k další negativní odpovědi, ale v tu chvíli ucítil na svém nejcitlivějším místě horký dech své ženy a následně pocítil vlhkost jejích úst.

„A- ano,“ vydralo se mu ze rtů.

Ačkoli si byla Hermiona vědoma své lsti a bylo více než očividné, že jeho odpověď byla jen stěží mířena na její otázku, věděla, že má nad ním navrch.

Její muž se právě zavázal k letu letadlem...

„To bylo podlé a zmijozelské,“ řekl jí o několik desítek minut později.

„Ale účinné,“ oponovala mu se smíchem.

„Měl bych zlepšit své sebeovládání.“

„Já myslím, že nemusíš. Byl jsi úžasný,“ řekla mnohoznačně a vzápětí se zvedla, aby vzala z postýlky vrtící se Selii.

Položila ji mezi ně do postele a věnovala jí kouzelný úsměv.

Severus se cítil božsky. Měl vedle sebe ženu a dceru, které miloval nade vše a byl tak příjemně naladěný, že se mu ani nechtělo přemýšlet, jak je možné, že ho potkalo takové štěstí.

„Vy dvě jste také úžasné,“ potvrdil a věnoval oběma jeden ze svých vzácných úsměvů.

17. Ještě ne...

Během hodinky byli ti dva z Londýna zpátky i se ztraceným prstenem.

Severus se sice snažil přemluvit Hermionu, zda by se nechtěla jít projít, ale ona nesouhlasila. Měla ještě nějaké povinnosti do práce a přestože měla volno, tohle nemohla již déle odkládat.

„Vrátíme se?“ otočila se na něj v momentě, kdy on se snažil využít příjemně rozjetý večer ve svůj prospěch.

„Když to musí být,“ povzdechl si, ale neprotestoval.

Věděl, že přestože byla hádka zažehnána, ještě nemá úplně vyhráno. Musel našlapovat více než opatrně a rozhodně nechtěl Hermionu znovu vyprovokovat.

Vzal ji tedy za ruku a společně se odletavovali do jejich bradavických komnat.

„Půjdu se převléct a pustím se do těch papírů, budeš tu, nebo si půjdeš lehnout?“ ptala se Hermiona svého muže.

Při tom si rozepnula ten jeden jediný žlutý knoflík na svém saku, který Severuse celý večer tak dráždil a bez ostychu kolem něj prošla do ložnice.

Severus se neubráníl tomu, aby se za svou ženou otočil. A v tu chvíli se mohl přesvědčit, že jeho předtucha byla správná. I druhá část jejího spodního prádla byla tak hříšně a vyzývavě žlutá.

„Žlutá ti sluší,“ zalichotil jí a rozešel se k ní.

„Na to jsem se neptala,“ zasmála se Hermiona a než on stihl zakročit proti jejímu oblečení, přetáhla si přes hlavu dlouhé tričko s nějakou obludkou na přední straně. Následně si oblékla i volné kalhoty

Aby mu to nebylo líto, vtiskla mu polibek na tvář a zamířila si to ke svému pracovnímu stolu.

Severus si povzdychl. Právě mu docela jasně došlo, že ani dnešní večer, potažmo noc, nebude naplněna manželským sexem.

„Mám ještě něco na práci v laboratoři, takže budu tam,“ odpověděl jí konečně a také se převlékl.

Pokud tedy výměna jedné černých kalhot za druhé a vyhrnutí rukávů na košili může být bráno za převlečení.

Když kolem ní procházel do své laboratoře, Hermiona se neubráníla zvednout svůj pohled od papírů.

Jak tak svého muže pozorovala, věděla moc dobře, že už tuhle netečnou taktiku moc dlouho nevydrží. A o to víc doufala, že jakmile mu dá najevo svůj zájem, přijdou na řadu vytoužené chvíle extáze v jeho náruči.

Ze zamyšlení ji vytrhlo krátké vrznutí. Známkou toho, že Severus za sebou přivřel dveře. Nikdy je nezavíral na kliku. Nechtěl, aby si myslela, že je pro ni tato místnost tabu. A ačkoliv Hermiona ten pocit nikdy neměla, on si to nechtěl nechat vymluvit. Takže bylo nepsaným pravidlem, že on dveře nikdy nezavře a ona ho tak může kdykoliv rušit.

Sama pro sebe se usmála a opět se ponořila do lékařských složek a výkazů.

V momentě, kdy se z nich opětovně vynořila, hodiny ukazovaly něco málo po půlnoci. Severus byl stále v laboratoři a podle občasných šramocení a častého klení usuzovala, že se vrhl do opravy esejí.

Přeběhl jí mráz po zádech. Krb pomalu vychládal a ona tu seděla jen v tričku a tenkých kalhotách. Trochu

se zatřásla, ale vstala a kouzlem nechala opětovně rozhořet oheň.

Přemýšlela, jestli by měla zajít za Severusem a trochu mu zvednout náladu, ale nebyla si jistá, jestli by se udržela na něj nevrhnout. Byl dnes tak sladký.

Nakonec se však rozhodla jinak. Tedy jak se to vezme.

Když totiž zamířila do ložnice a otevřela prádelník s úmyslem vzít si košilku na spaní, pohled jí sklouzl na kus oblečení, který si koupila chvíli po tom, co jí Paula poskytla cenné rady ohledně svádění vlastního muže.

Spokojeně se usmála a onen kus oblečení vyndala.

Dnes skuteční předposlední fázi své svádivé mise. Pak už bude následovat jen... Jak to ta Paula říkala? Nabourat stereotyp a vrhnout se na něj v nečekanou chvíli a na nečekaném místě?

Ano, tak přesně to bude následovat.

Se stále zvlněnými rty ve slabém úsměvu se i s velmi rafinovanou košilkou zavřela do koupelny.

Rychle osprchovala a umyla si vlasy. Následně je provoněla růžovým olejem, aby tak zvýšila jejich lesk.

Zběžně se osušila a z vlasů jen vytřela přebytečnou vodu, s jejich sušením se nenamáhala. Pak je ještě po stranách sepnula, ale jen tak, aby jí krajní prameny nepřekážely.

Nakonec si přes hlavu přetáhla saténovou dlouhou košilku, která působila ze předu velmi decentním dojmem.

Naposledy se koukla do velkého, ještě trochu zamíženého zrcadla a opustila koupelnu.

Několika kroky překonala vzdálenost mezi ložnicí a dveřmi laboratoře a potichu zakleपालa.

„Hermiono, víš že nemusíš klepat, když chceš vejít,“ ozvalo se zevnitř.

Severusův hlas zněl už mírně unaveně, přesto ne však podrážděně. Opravě esejí se musel věnovat už minimálně tři hodiny a ona ho za tu obrovskou trpělivost s těmi bláboly, které se v nich objevují nikdy nepřestane obdivovat.

Nakoukla za dveře a spatřila svého manžela téměř po ramena zavaleného v pergamenech.

„Nechci tě rušit, přišla jsem si jen pro jednu knihu. Půjdu si už lehnout a ráda bych si ještě něco přečetla.“

Severus k ní vzhlédl. Přestože stála stále víceméně za dveřmi, zpozoroval, že už je připravená jít spát.

„Nerušíš,“ řekl sametovým hlasem a věnoval jí výmluvný pohled směrem k pergamenům.

Hermiona vklouzla do jeho laboratoře a jako by nic se vydala ke knihovně, která zabírala celou stěnu za Severusovými zády. Ten jen rychlým pohledem přelétl její postavu zahalenou do černého splývavého materiálu. Ačkoliv mu přišlo, že podobnou košilku na ní vidí prvně, nijak se nad tím nepozastavoval. Měla jich podle něj tolik, že je ani nestíhal všechny evidovat. A navíc ji stejně raději většinou viděl bez nich.

A tahle dle jeho okamžitého názoru patřila do těch méně vyzývavých. Neodhalovala ani nejmenší kousek jejího dekoltu a už vůbec ji nezdobila krajka a další nesmysly. I ta barva byla v pořádku.

Sklonil tedy hlavu zpět k esejí před sebou a smočil brk svírající mezi svými štíhlými prsty do kalamáře s červeným inkoustem.

O vteřinu později úspěšně pokaňkal práci jednoho druháka. A to v okamžiku, kdy se Hermiona těsně kolem něj prosmýkla a začala studovat publikace za jeho zády.

Ten pohyb samotný by ho tolik nerozrušil, ale zadní část její košilky ho naprosto vyvedla z míry.

Ono vlastně bylo dost zavádějící mluvit o nějaké zadní části.

Ona totiž žádná nebyla!

Její záda byla naprosto nahá. Ale úplně!

Vykrojení košilky končilo těsně nad jejím zadečkem a zbývající látka pak splývala přes onu část těla až na zem.

Tak ďábelsky rafinované.

Nasucho polkl. Zmizela mu ze zorného pole a on tušil, že je přímo za jeho zády. Nevěděl, jak reagovat.

Bylo možné, že to Hermiona udělala schválně, aby ho vyprovokovala. Někdy se dokázala chovat jako nefalšovaný Zmijozel. Teď bylo ale docela možné, že ani neví, co způsobila.

Podle toho, jak se dnes v Londýně chovala odmítavě usuzoval spíše na druhou variantu.

Rozhodl se přestat o tom přemýšlet a raději to zjistit.

„Hledáš něco konkrétního?“ ozvalo se jí za zády.

„Hm,“ zněla odpověď.

Ano, komunikaci na úrovni malého dítěte jeho žena také ovládala.

„Tehle titul jsem minulý týden půjčil Selii.“

Hermiona pochopila narážku na svou odpověď.

„Ráda bych něco zábavného,“ vylepšila předchozí sdělení. „Jenže ty tu nic takového nemáš,“ posteskla si.

„A co třeba Lidské omyly při přípravě lektvarů?“ nadhodil.

„Jo, to by mohlo být ono,“ zaradovala se a začala zmíněnou publikaci hledat.

„Asi budu potřebovat tvou pomoc,“ ozvala se po chvíli.

Severus se ušklíbl. Věděl totiž moc dobře, že pokud si tuhle knihu bude chtít půjčit a nebude se chtít vracet pro hůlku, musí ho znovu oslovit.

Byl na sebe pyšný. Fakt, že si pamatuje umístění všech knih v knihovně mu hrál do karet.

Hermiona se během jeho úvah snažila svépomocí dostat knihu z poličky. Znesnadňoval jí to však nepatrný, přesto velmi podstatný fakt a to ten, že na ni se svými necelými sto sedmdesáti centimetry jednoduše nedosáhla.

„S čím pak?“ otázal se líně v momentě, kdy se ona odhodlala dokonce k výskoku.

V ten moment jí došlo, že to Severus udělal schválně. Byla si naprosto jistá jeho orientací v jakékoliv knihovně, kterou vlastnili. Ať už se jednalo o tu na Hradě, nebo snad tu v jejím Londýnském bytě či dokonce na jejich sídle v Dartmooru*.

A teď mu na to naletěla!

Jak chceš, pomyslela si a vyslovila svou prosbu.

„Nedosáhnu na tu knihu. Mohl bys mi ji prosím podat?“ zeptala se sladce.

„Samozřejmě,“ nedal na sobě Severus cokoliv znát.

Vstal a otočil se. Ocitl se tak tváří v tvář Hermioně, která se mírně opírala o hřbety knih a vyzývavě na něj koukala.

„Dovolíš?“ zeptal se a naznačil jí, aby se mu uhnula.

„Tobě cokoliv,“ odpověděla mnohoznačně a neodpustila si mrknutí.

Pak se jako by nic otočila, ustoupila o půl krok stranou a se zájmem si pročetla názvy knih.

Severus si několik vteřin vychutnával pohled na její nahá záda. Už si byl téměř jistý tím, že ho jeho žena provokuje. A to nehodlal nechat jen tak.

Celým svým tělem se na ni přitiskl. Do nosu se mu vloudila vůně růžového oleje a on na okamžik slastně přivřel oči. Následně ho v obličeji zašimraly její ještě ne zcela suché vlasy, když k němu otáčela svou tvář.

„Můžeš mi říct, co právě teď děláš?“ ptala se ho zcela klidně, ale lesk v jejích očích prozrazoval její rozrušení.

„Právě teď? Podávám ti tu knihu,“ zašeptal jí do ucha a opravdu se natáhl pro zmiňovanou publikaci.

Ale přestože byla jeho výšková převaha patrná, i na něj byla kniha příliš vysoko. Přitiskl se k Hermině ještě víc ve snaze konečně se zmocnit černého přebalu knihy.

Hermiona vycítila větší tlak a pro své větší pohodlí se raději otočila čelem k němu. Nebylo dvakrát příjemné být natlačená tváří na knihovnu.

Za to teď si nemohla stěžovat. Severus k ní byl přitisknutý celým svým tělem a v jeho obličejí panovalo soustředění.

Neubráníla se úsměvu.

„Bavíš se dobře?“ ptal je on.

„A ty?“

„Měl bych?“

„To já nevím,“ pokrčila rameny.

„Tady je,“ podíval jí knihu bez reakce na její předchozí komentář.

„Díky,“ vzala si ji od něj a vtiskla mu polibek na tvář.

„To bylo za co?“

„Za vaši šlechtnost, můj rytíři,“ zašklebila se a jako lasička se kolem něj prosmýkla.

„Kam jdeš?“ ptal se zmatený Severus.

Přeci jen doufal, že knihu nechá knihou.

„Do postele. Číst si, vzpomínáš?“ zapředla a byla se svým dnešním výkonem spokojená.

„Aha,“ dostalo se jí ne příliš chytré odpovědi.

Následně za sebou Hermiona přivřela dveře a on osaměl. Ale rozhodně se s tím nehodlal smířit tak snadno.

Už bylo dost toho chození kolem horké kaše. Prostě tam půjde a dá jí jasně najevo, že by nebylo na škodu zase jednou plnit manželské povinnosti.

Tak! A je to!

S touto myšlenkou vyšel ze své pracovny.

Mezitím si Hermiona dávno zalezla do postele a rozevřela knihu. Sice ji mrzelo, že nemohla svůj plán uskutečnit už dnes, ale nebylo to možné, musela počkat.

Ona i on.

Poměrně rychle se začetla do jím vybrané knihy a opravdu se u ní i bavila. Ale během chvíle ji přerušil rázný příchod jejího muže do ložnice.

„Stalo se něco?“ ptala se zaraženě, protože ji ráznost jeho příchodu zarazila.

„Něco jsem si zapomněl,“ prohodil na půl úst a mířil k ní.

„Zapom-“

Nedokončila. Severus byl rychlejší.

Přitiskl tvrdě a nesmlouvavě své rty na její a drsně si vyžádal vstup do jejích úst. Hermiona se zpočátku lekla, ale jeho razance, s jakou do polibku šel pomalu opadala a měnila se v něžnou hru jejich jazyků.

Odhodil z ní peřinu a aniž by opustil její ústa, rukama vyhledal spodní lem její košilky.

Hermiona se v tom okamžiku probrala z transu, do kterého ji uvedlo jeho chování a jeho ruku zarazila.

Severus se zarazil a nepatrně se od ní odtáhl.

„Stalo se něco?“ zeptal se ostražitě?

Její chování se mu ani v nejmenším nezamlouvalo.

„Já nemůžu,“ řekla trochu stydlivě a sklopila oči.

Severus už vůbec nic nechápal.

„Udělal jsem něco špatně?“

„Ne. Ale nejde to, Severusi.“

„Ale proč?“

„Mám své dny.“

„Každý má někdy své dny, věř mi, bude ti hned líp,“ nepochopil její sdělení a opět se začal dobývat do jejích úst.

Odpovědí mu bylo odstrčení a upřímný úsměv.

„Nejde to, miláčku,“ zvolila u nich méně frekventované oslovení, aby ho donutila věnovat jí pozornost.

„Co ti brání?“ vyhrkl už trochu podrážděně. Stále jaksi nechápal, co se mu jeho žena snaží říct.

„Biologický cyklus,“ řekla a pohlédla mu tentokrát už zpříma do očí.

Snad pochopí...

„Ty jsi... ty máš... nemůžeš...“ nedokázal se souvisle vymáčkout, když mu to konečně došlo.

„Ano,“ potvrdila mu jeho skvělou dedukci.

„Aha,“ dostal ze sebe toho večera podruhé tohle úžasné slůvko.

„Půjdu se osprchovat,“ řekl ještě, vyhrabal se na nohy a zmizel v koupelně.

Hermiona se tlumeně rozesmála. Ačkoliv by se na svého muže také nejraději vrhla, musí to ještě počkat.

Ale pak to bude stát za to, slíbila jemu i sobě a opět se začetla do vybrané knihy.

**Ačkoliv je Dartmoor národní park v Anglii (poblíž Plymouthu na jihu Anglie), existují zde i původní obydlené usedlosti. A rozhodně to nejsou nějaké chatičky. Proto jsem si dovolila umístit jejich hlavní sídlo sem. Věřím, že by se jim tu oběma moc líbilo.*

18. Jak znásobit frustraci Severuse Snapea

„Ahoj, Sel, něco bych od tebe potřebovala,“ vyhrkla Hermiona na svou dceru ve chvíli, kdy ji toho dne zahlédla na chodbě.

„Čau, mami, jsem jedno velký ucho,“ smála se Selie na svou matku.

„Ty začínáš zítra v devět dvouhodinovou lektvarů, vid?“ vyzvíдалa Hermiona.

„Jasně. A možná tomu nebudeš věřit, ale učí je táta,“ ušklíbla se dívka.

„Selie, nebuď ironická, příliš mi tím připomínáš svého otce. I když do něj máš ještě hodně daleko. A teď k věci: Otec se zítra na hodinu nedostaví. Respektive dostaví, jen řekněme, že možná až o několik desítek minut později.“

„Počkej, mami. Jak to můžeš vědět? Táta na minulé hodině nic neříkal a navíc máme psát tu velkou písemku. Nechápu proč, ale táta ji přesunul o měsíc dopředu. Měli jsme ji psát až těsně před Vánoci a je z toho půlka listopadu. A já musím dostat víc než 97 bodů a-“

„Sel, uklidni se. Tu písemku určitě psát budete, jen ne zítra.“

„Ale jak to můžeš vědět? Táta ti něco říkal?“

„Neříkal, ale vím to. A navíc: neříkej mi, že ti to tak vadí. Jak tě znám, určitě ses ještě pořádně nenaučila. Nechápu, že si vždycky všechno necháš na poslední chvíli. Docela by mě zajímalo, po kom si ten nešvar zdělila. Po mě určitě ne. A že by byl takový Severus, když byl mladý... O tom taky pochybuji,“ zamyslela se Hermiona.

„Mami, zadrž, prosím tě. Já se to naučím. Skloubením tvé a tátovy genetické výbavy vznikl člověk s naprosto dokonalými paměťovými schopnostmi. Tím člověkem myslím sebe, že ano? Jsem tak dokonalá, že mi bude stačit pár hodin, abych dohnala, co jsem se do teď naučit nestihla,“ mávla rukou Selie. „Takže se neboj, stíhám to, i kdyby písemka byla zítra. Ale pořád jsi mi neřekla, jak to chceš udělat? Zabavíš tátovi“

pergameny?“

„Selie, jsi velmi naivní, když si myslíš, že by tvého otce zastavila absence pergamenů. Ne, ne, budu na to muset použít účinnější zbraně.“

„A to? A proč to vlastně děláš? Mami, nebuď tak tajnůstkářská,“ žadonila Selie.

„Nebuď zvědavá, zlatíčko,“ mrkla na ni Hermiona šibalsky. „A radši mi slib, že se pořádně naučíš na tu písemku,“ pozvedla v němém otázce obočí. „Nejen že by nás tvůj neúspěch moc mrzel, ale nemohla bys ani k Davidovi. A to přeci nechceš, vid? Tak se pořádně snaž. Určitě to zvládneš. Ale abys neřekla, že ti nic nepovím, tak věř, že to má něco společného s naším rozhovorem na začátku školního roku.“

„Ha! Já to tušila! Je to ta „naše“ věc, vid? Že jo, že mám pravdu?“

„Tak to prrr, mladá dámo, nic jsi netušila, nic netušíš, a o ničem nevíš, jasné?“ podívala se Hermiona přísně na svou dceru.

„Jasně!“ pokývala Selie souhlasně. „Mlčím jako hrob. Ale je to skvělý. Budu mít brášku nebo ségru,“ radovala se Selie.

„Selie!,“ zhrozila se Hermiona. „Jak jsi na to přišla?“ ptala se trochu zděšeně. „Nic takového jsem ani omylem nenaznačila!“

„Ale říkala’s, že to má něco společného s naším rozhovorem. A my jsme se přece bavily o-“

„Bavily jsme se o tom, že se pokusím zaměstnat tvého otce, abyste s Davidem měli víc příležitostí. To, že jsi navrhla zabavit otce mým těhotenstvím je věc jiná. Ale rozhodně ji nemám v úmyslu. Jen si se Severusem musíme něco vyříkat,“ dodala Hermiona spíš pro sebe.

Selie pochopila, že ze své matky víc nedostane a navíc, že to je očividně jen mezi rodiči a ona by se do toho neměla příliš plést.

„Fajn, takže táta se zítra zpozdí. A po mě se žádá co?“

„Tebe bych ráda poprosila, abys udržela klid před učebnou. Věřím ti, že to zvládneš bez problémů.“

Selie se rozzářila.

„No jasně! Že váháš. Budeme jako beránci. Hlavně aby na nás byl jako beránek i táta, až mu dojde, že jsme prošvihli písemku.“

Hermioně se zablesklo uličnický v očích, což Selie nemohla zpozorovat.

„Tak v tomhle věř zase ty mě, ano?“ mrkla na svou dceru povzbudivě.

„Když to říkáš ty,“ zasmála se Selie.

„Takže jsme domluvené. Měj se a pozdravuj Davida,“ zavolala ještě Hermiona na svou dceru a otočila se k odchodu.

Byl nejvyšší čas naplánovat svádění svého manžela.

Zatímco Hermiona mířila do jejich komnat s úmyslem promyslet všechno na zítřek, mířil její muž na hodinu.

Už třetí den byl poněkud frustrovaný z nekonečné sexuální abstinence, které byl už nějakou dobu vystavován, studenti ho štváli snad ještě víc než kdykoliv před tím a do toho měl ještě dokončit přípravu velké ročníkové písemky.

Mračil se jako obvykle na celý svět a lidé v jeho okolí vycítili, že bude velmi dobré vyhýbat se mu s větší obezřetností než kdy jindy.

„Na co ještě čekáte?“ zeptal se ostře, když dorazil před třídu. „Zapadněte dovnitř,“ štěkl ještě.

Skupinka šestáků se začala hrnout do otevřených dveří, ale v očích některých se zračilo čiré zoufalství. Severus se zrovna chystal projít dveřmi za nimi, ale vyrušil ho zvuk běhu.

„Slečna Snapeová,“ zamračil se na svou dceru. „Pět bodů dolů za pozdní příchod,“ oznámil jí suše.

„Promiň, mluvila jsem s mamkou,“ usmála se omluvně a proklouzla kolem něj do třídy.

„Strana 394. Přečtěte si návod, uvařte lektvar a doneste mi vzorek. Vyvarujte se roztavených kotlíků, o výbuchu ani nemluvím. Pokud se něco takového přihodí, viník bude hodně,“ zlověstně se rozhlédl po třídě, „zdůrazňuji hodně, litovat. Dejte se do práce.“

Třídou to zašumělo. Několik odvážnějších stočilo svůj zrak k Selii. Ta jen bezradně pokrčila rameny, neměla nejmenší tušení, co přelétlo jejímu otci přes nos.

Severus se posadil za katedru a začal zběsile přeškrtnout obsah esejí, které mu studenti odevzdali na začátku hodiny jako domácí úkoly. Žáci poslušně a skoro nehlučně studovali návod na přípravu zadaného lektvaru a jen občas se ozvalo tiché povzdechnutí nad jeho náročností. Nikdo se však neodvážil jakkoliv to komentovat. Strach jim to nedovolil.

Mezi prvními se pro přísady již tradičně odebrala Selie. Lektvary jí po praktické stránce šly. Ještě aby ne, když ji k tomu otec vychovával od útlého věku. Hned po ní se pak zvedl David Evans. Což samo o sobě bylo docela podezřelé, protože tenhle mladík měl v lektvarech mezery velké jako pozemky Bradavic.

Severus ho koutkem oka zpozoroval a nastražil uši. Tohle nevěstilo nic dobrého.

„Už jsem ti dnes řekl, že ti to moc sluší?“ zeptal se tiše Selie, když se k ní dostal u police s přísadami.

Selie se trochu začervenala.

Vypadá to, že David už se malinko otrkal, ale že si troufl zrovna v tuhle chvíli, bylo o život. A nejen o ten jeho.

„Jo, ale-“ nedořekla, byla přerušena zahřměním svého otce.

„Ale já nevidím důvod, abyste podobné informace ventiloval zrovna v hodině lektvarů a už vůbec ne, abyste je směřoval k mé dceři. Dvacet bodů dolů, a jestli váš lektvar nebude mít minimálně přijatelnou barvu, bude to dalších padesát. Nemáte se v hodině co vybavovat,“ dokončil Severus a ošklivě se zamračil nejen na Davida, ale i na Selii.

Třídou to zašumělo. Stávalo se jen málokdy, že by Snape přímo označil Selii za svou dcera a když se tak stalo, všem bylo jasné, že se musí mít na pozoru.

David začal zběsile kývat, v rychlosti nabral potřebné přísady a už o něm nebylo slyšet. Za to Selie jen zavrtěla hlavou.

Nikdy nepochopí, jak to její otec dělá. Někdy měla vážně podezření, že při svých proslulých proslovech vůbec nedýchá.

Naprostu v klidu a bez emocí (čímž svého otce dováděla k šílenství) si nabrala co potřebovala a ještě klidněji se usadila na své místo v jedné ze zadních lavic vedle Davida.

Severusovi se to moc nelíbilo, ale zároveň musel uznat, že mu tím ubylo starostí. Věděl, že jeho dcera to nebezpečné nebelvírské individuum ohlídá a on se tak nebude muset potýkat s jedním roztaveným kotlíkem navíc, což bylo při běžné frekvenci minimálně čtyři kotlíky za hodinu docela užitečné. Proto i víceméně přehlížel napovídání a rady, které Selie Evansovi dávala. Mělo to své výhody, a ač by to nepřiznal, neslo to i plody. Kotlíky mu nebouchaly, už více než rok jeho lektvarové postupy neposlaly nikoho na ošetřovnu a on měl klid od hloupých otázek. Bohužel jen ze strany Evanse.

Severus ještě jednou počastoval celou třídu zamračeným pohledem a vrátil se k opravování. Překvapivě měl až do konce hodiny klid. Bez zbytečných řečí mu všichni přinesli více či méně vyhovující vzorky a on byl spokojený. I když pravda, více spokojenější by byl, kdyby těch více vyhovujících bylo více než jeden. Ten jeho dcery.

Počkal, až všichni odejdou a i on se začal chystat k odchodu.

Selii i jejím spolužákům už se podivné chování jejich profesora vypařilo z hlavy a s hlasitým hovorem mířili na oběd do Velké síně.

„Selie, neříkal ti náhodou otec, co bude v té zítřejší písemce?“ ptal se jeden z nebelvírských.

„Olivere, jako bys neznal mého otce. To, že jsem jeho dcera, neznamena, že mi vyzvoní zadání testu. Víš, že oproti ostatním nemám žádná privilegia.“

„Což je dost k vzteku,“ povzdechl si chlapec.

„Proč, prosím tě? Vždyť byste mě sežrali, kdybych u něj měla protekci,“ smála se dívka.

„To máš asi pravdu, ale jen kdybys nám nenosila informace,“ šklebil se Oliver.

„Co nadělám. Protekce není, takže nejsou ani informace. A navíc, tobě jen prospěje, když se budeš učit,“ zakončila Selie a obrátila se na chlapce jdoucího po jejím druhém boku.

„Davide, to bylo od tebe strašně pěkný,“ ocenila dodatečně jeho odvalu projevit se zrovna v hodině lektvarů před jejím otcem.

„Ale přiznám se, měl jsem z tvýho táty docela nahnáno,“ připustil mladík.

„To neměj, on jen svolává hromy a blesky, ale není zlý.“

„Docela ti to i věřím, ale pro nás ostatní, kteří ho jinak než jako věčně zamračenýho a našťvanýho profesora neznají, je to trochu jako science fiction.“

„No tak,“ napomenula dívka nebelvírského chlapce. Přesto se neubráníla smíchu.

„Však ho určitě někdy poznáš blíž. Co kdybych se domluvila s mamkou a přišel jsi k nám někdy na večeři?“

„Selie, nemyslím si, že je to dobrý nápad. Raději bych se od tvého otce držel co nejdál,“ bránil se David.

„Jak myslíš. Nutit tě nebudu.“

„A co myslíš, Sel, zvládneš ten test napsat? Vážně bych rád, abys mohla k nám na Vánoce.“

„To já taky, ale čert ví,“ vzdychla dívka. „U taťky je strašně těžký vůbec odhadovat co by tam mohl dát, ale každopádně se pokusím. Ale však víš, je to skoro nemožné to napsat.“

„Mě osobně přijde chtít po tobě 97 bodů krutý. To se nikdy nikomu nemohlo povést.“

„Vím o jednom člověku, kdo to napsal na 96,“ zašklebila se Selie.

„A to byl tvůj táta!“

„Neblázni! Ten kdyby tě teď slyšel, tak se urazí. On to psal u Křiklana a napsal to na stovku. Na 96 to napsala moje mamka.“

„No vidíš, tak to máš nejlepší dispozice k tomu, na těch 97 to napsat. Věřím ti,“ zašeptal jí David důvěrně do ucha a vtiskl jí pusku na tvář.

„Díky za dův-“

„Slečna Snapeová. Jsem rád, že vás vidím, mohl bych s vámi mluvit?“ uslyšela za sebou hlas nového profesora a nestihla tak dokončit větu.

Ona i David hleděli do usměvavé tváře Draca Malfoye.

„No, tak já na tebe počkám ve Velký síni. Zatím ahoj,“ rozloučil se s ní David, a ačkoliv se mu dvakrát nechtělo nechávat svou kamarádku, která by za nedlouho mohla být přítelkyní, ve společnosti toho hezouna, pomalu se začal šourat pryč.

„Co potřebujete, pane profesore?“ ptala se bez většího zájmu Selie.

„Nic zásadního, jen jsem se chtěl zeptat, jak se daří Hermioně. Chci říct, vaší matce.“

„Já vím, jak se jmenuje moje mamka. A má se dobře. Proč se ptáte?“

„Řekněme, že jsem ji chtěl někam pozvat,“ připustil Draco s širokým úsměvem.

„Což o to, pane profesore, to klidně můžete, ale nejsem si zcela jistá, zda by se to líbilo i mému otcí.“

„Tak mladá a už tak drzá,“ prohodil muž naproti ní, „ale není divu, jste vskutku dcerou vašich rodičů.“

„Potřeboval jste ještě něco, profesore?“ zeptala se Selie trochu rozladěně.

To poslední, co chtěla řešit, byl profesor Malfoy prahnoucí po její matce.

„Ani ne. Jen mě tak napadlo...“ schválně nedokončil a jakoby mimochodem se opřel levou rukou o zeď v úrovni jejího obličej, čímž jí zablokoval jednu únikovou cestu.

„... co kdybychom...“ palcem druhé ruky přešel po tváři šokované Selie, která jen nevěřícně sledovala počínání svého profesora a nedostávalo se jí slov. Bylo to všechno skutečné? Nebo to byl jen hodně hloupý

sen?

„...někam zašli?“ dokončil a palcem klouzal až na její krk.

Už-už se nadechovala k odpovědi či dokonce k obrannému manévru v podobě pořádného kopance, ale Draco ji opět překvapil. Sklonil se k ní ještě níž, téměř se otřel o její rty svými, které nakonec stočil k jejímu uchu a tiše řekl:

„Jen my dva...“

Teď už se ale opravdu začínal přibližovat k jejím rtům a nijak nevěnoval pozornost jejím doširoka otevřeným očím plným nefalšovaného strachu. Selie nebyla schopna se pohnout.

Z hlubokého transu ji vytrhl až hřmotný výkřik.

„Odstup od ní, ty parchante!“

„Tati!“ vykřikla v tu chvíli Selie a okamžitě se vrhla do náruče svého rozezleného otce.

Severus ji nechal schoulit se mu na prsou a jednou rukou ji objal kolem ramen, aby si ji mohl ještě víc přitisknout k sobě. Druhou, s hůlkou v ruce, nemilosrdně namířil na Malfoye.

„Severusi, neblázni. Jen jsme si povídali.“

„Povídali? Tak, že u toho byl nutný i fyzický kontakt? Tak, že se ti podařilo naprosto a zcela očividně vyděsit moji dceru? Ty zatracený hovado, cos jí udělal?!“ zvýšil Severus opětovně hlas a protože během svého řečnění postupoval stále blíže ke kolegovi, mohl mu teď již pohodlně přitlačit hůlku pod krkem.

„Nic. Severusi, uklidni se. Jen jsem si říkal, že-“

„Ty si nemáš co říkat, je jí šestnáct! A já rozhodně nestojím o to, aby někdo jako ty manipuloval s city mojí dcery. Ještě jednou se jí dotkneš byť jen chlípným pohledem a přísahám, že se ti stane něco moc ošklivého. Rozumíš?“ zasyčel mu do tváře a hůlkou ještě víc přitlačil na jeho krk.

„Jasně, jen už dej tu hůlku dolů,“ vyhrkl prosebně Malfoy.

„Vypadni,“ vyprskl ještě Severus.

Draco na nic nečekal a vzal nohy na ramena. Severus se sklonil ke své dceři.

„Můžeš mi říct, jak se věčně obletovaná holka jako ty dostane do společnosti toho zmetka, aniž by u toho byl někdo jiný?“ zavrčel stále ještě rozezleně.

„Tati, nezlob se, prosím. Já jsem šla s Davidem a ostatními, ale pak nás zastavil on, že chce se mnou mluvit. Ptal se na mamku, a pak začal... no, začal... s tím...“

„Neublížil ti?“ ptal se Severus starostlivě.

„Ne. Já chtěla utéct, ale prostě to nešlo,“ upřela na něj pohled stále plný obav a strachu z jeho zloby.

„Nezlobím se. Alespoň ne na tebe,“ ujistil ji, když viděl, že má obavy z jeho chování. „Kde je pan Evans?“ změnil zdánlivě nepochopitelně téma.

„Ve Velké síni? Proč? Tati, on za to nemůže!“ bránila Selie kamaráda.

„Neříkám, že za to může, potřebuji s ním mluvit. Pojd' se mnou!“

Aniž by čekal na její reakci, chytl ji jemně, aby jí neublížil, za paži a vydal se najít Davida. Nutno podotknout, že ten, když spatřil rozzlobeného profesora, vedoucího svou dceru a neomylně mířícího k němu, měl poměrně nahnáno.

„Pane Evansi,“ oslovil ho Severus.

„A- ano, pane?“ zakoktal se mladík.

Severus nechtěl před ostatními dělat divadlo. Přestože byl v Síni jen šestý ročník Nebelvíru a Zmijozelu, všichni měli nastražené uši. Proto se mírně sklonil k mladíkovi a tlumeným hlasem promluvil.

„Ode dneška nespustíte moji dceru z očí, je vám to jasné? Ona vám to jistě všechno vysvětlí. Budte tak laskav a nezklamte mě, Davide.“

Na to se na něj upřely dva páry překvapených očí. David ty svoje doslova vytřeštil. Ještě se totiž nestalo,

aby hlava Zmijozelu oslovila někoho křestním jménem. Chlapec jen nasucho polkl.

„Ano, pane.“

„Výborně. Selie, kdyby se cokoliv stalo, okamžitě přijď za mnou, nebo za matkou, je to jasné?“

„Ano, tati,“ šeptla ona a oba pak už jen sledovali vzdalující se černý plášť.

„Tak povídej,“ vyzval ještě trochu otrěsený David neméně překvapenou Selii. Ta se nenechala dlouho vybízet a bez váhání si k němu přisedla, aby mu mohla říct, co se vlastně stalo.

Severusovi tahle událost na jeho psychickém stavu nepřidala. Tvářil se snad ještě hůř než kdy jindy a metal blesky všude okolo sebe. A protože školní tam-tamy fungovaly opravdu bleskově, vyhýbali se mu nejen žáci, ale i kolegové s Filchem v čele.

Do svých komnat se toho dne dostal vcelku pozdě. Hermiona už ležela v posteli a nedělala si žádné starosti. Selie jí během dne zaskočila seznámit s novinkami, které se staly, a ona tak trochu čekala, že Severus přijde později.

Většinou si v takovýchto případech odskočil buď do Londýna, nebo do Dartmooru, aby se tam trochu odreagoval, prohlédl usedlost, prošel se po okolí a zase se vrátil domů. Její předpoklad se potvrdil, když zaslechla hučení plamenů. Vstala a šla ho přivítat.

„Ahoj, Severusi. Jsi v pořádku?“ ptala se starostlivě.

„Ahoj. Ano, jen-“

„Vím o tom,“ řekla tiše a přerušila ho přiložením prstu na jeho rty.

„Měl jsem chuť ho zabít,“ přiznal po chvíli a přitáhl si ženu do náruče.

Potřeboval cítit blízkost člověka, který mu rozuměl. Hermiona se slabě usmála a objala ho kolem krku. Stáli tam možná několik vteřin, nebo možná celou minutu. To vzácné ticho a vnitřní klid přerušila Hermiona.

„Pojď si lehnout,“ vyzvala ho.

„Půjdu se osprchovat a přijdu,“ přislíbil.

Toho dne usínali po dlouhé době stuleni k sobě ve vzájemném objetí plném pochopení.

19. Jsme rodina (flashback)

„Severusi! Miláčku, vylez! Nemůžeš na té toaletě strávit celou dobu letu. Pojď ven, už ti bude líp, uvidíš,“ snažila se Hermiona dostat svého muže ze sociálního zařízení v letadle, kam se zavřel krátce po vzletu.

Zmoženě se opřela o dveře toalety a vrhla soucitný pohled na postarší dámu, která podupávala kousek od ní a zřejmě stále doufala, že se ten strašpytel přeci jen rozhoupe a uvolní tolik potřebnou místnost.

„Víte co, mladá paní, zkusím to na druhé,“ nevydržela to nakonec dáma a houpavým krokem se rozešla na druhou stranu letadla.

Hermiona si v tu chvíli oddechla a děkovala Bohu, že si připlatili za letenky v první třídě. Tok myšlenek jí přerušil nenadálý pohyb a ona se ocitla ani nevěděla jak ve stísněné kabině spolu se svým mužem ve výšce deset tisíc metrů nad mořem.

„Co to děláš?“ vydechla překvapeně.

„Potřebuji psychickou podporu a navíc jsem někde slyšel, že sex v letadle je ... řekněme zajímavá zkušenost,“ protáhl líně.

„Severusi!“ obořila se na něj a zapíchla mu pohoršeně prst do hrudi. „Ty jsi to celé jen hrál! A já umírala strachy a vyčítala si, že jsem tě k tomu donutila,“ vzdychla si.

„Vážně? To mě mrzí. Kdybych to tušil, nechal bych tě ještě chvíli zpytovat svědomí.“ Mrkl na ni zcela nesnapeovsky a začal si rukama prodírat cestičku pod její halenkou.

„Sev...ach...to nejde,“ snažila se ho odstrčit, ale na tak malém prostoru to bylo jako házet hrách na zeď.

„Hermiono,“ vydechl šeptem její jméno a přisál se k jejímu krku, „musí to jít, protože já už nemůžu jen tak vylézt,“ upozornil ji jemně a přitiskl si na svůj klín její ruku, aby pochopila.

„Jsi strašný a nevypočitatelný,“ upozornila ho.

„A přesně proto mě miluješ,“ pronesl samolibě a nepřestával se na ni tisknout a dobývat se jí pod sukni.

„A ještě tak namyšlený,“ vydechla, ale vzápětí hodila všechny starosti za hlavu a užívala si toho úžasného pocitu, který je oba obklopoval.

„Nechci tě poučovat, ale v té černé se brzy upečeš,“ podotkla Hermiona, když zpozorovala, že se Severus již druhý den jejich dovolené nehodlá vzdát černých kalhot a opět je doplňuje černou košilí.

„Zato tobě by mohlo být chladno,“ odsekl trochu naštvane, když si všiml, že má na sobě jen dvojdílné plavky a okolo pasu zavázaný průhledný květovaný šátek.

Jeho odpověď vyvolala pobavený smích.

„Venku je přes třicet stupňů, jsme v Karibiku, miláčku,“ upozornila ho něžně a rozepnula mu alespoň jeden knoflíček u krku.

„Ale ti zírající chlapi by rozhodně potřebovali zchladit,“ poznamenal nabručeně a Hermioně v tu chvíli došlo, kam že to vítr vane.

„Ty žáríš?“ zeptala se ho s úsměvem na rtech.

„Ne, to rozhodně ne,“ řekl až příliš rychle na to, aby mu to Hermiona mohla uvěřit. „Já jen... no dobře, tak žárím,“ přiznal neochotně, když se setkal s šibalským pohledem své ženy.

„Ale to přeci vůbec nemusíš. A navíc, kdyby ses nechoval jako moje tělesná stráž, ale jako můj muž, třeba by těch pohledů bylo méně,“ upozornila ho na fakt, že místo toho, aby si užívali blízkosti toho druhého, on při každé příležitosti rentgenuje okolí a hledá potenciální nebezpečí.

„Chovám se jako tvůj manžel,“ oponoval jí dotčeně.

„Ano, ale jen když jsme sami. Zkus to také přenést i do společenského života. Máme se rádi a za to se stydět nemusíme,“ snažila se mu vysvětlit a přitom ho jemně pohladila po tváři a prsty se pokusila vyhladit vrásky na jeho čele.

„To není tak jednoduché, když vypadám jako tvůj otec,“ prohlásil sklíčeně.

„Severusi, máme krásnou dceru, já tě miluju i přes tvé věčně nabručené nálady, věř mi, že je mi jedno, jestli jsi o pár let starší. Pro mě jsi úžasný a ostatní jsou mi ukradení. Tak už se přes to konečně přenes,“ požádala ho.

„Pokusím se,“ souhlasil neochotně.

„A teď mi dovol malou úpravu tvého oblečení,“ uculila se potutelně a než ji stihl Severus zarazit, měl na sobě bílé plátěné kalhoty a plátěnou košili stejné barvy rozhalenou do půlky těla.

„Hermiono, to nemůžeš myslet vážně!“ zděsil se při pohledu na své oblečení. „Okamžitě mi vrať hůlku,“ žádal ji, když si uvědomil, že ji i s tou svojí svírá pevně ve své dlani.

Odpovědí mu bylo zavrtění hlavou.

„Hermiono, myslím to vážně. V bílé se necítím dobře.“

„Tak si zvykej, sluší ti a já nechci, abys vedle mě celou dobu chodil jako maskovaný terorista.“

„Jsi strašně panovačná ženská,“ upozornil jí ale to, že to nemyslí tak úplně vážně prozradilo drobné zacukání koutků.

„Já vím, ale musíš uznat, že jinou bys mě nechtěl,“ zakřenila se na něj.

„Koukám, že když se rozdávalo sebevědomí, byla sis přidat, vid?“

„Nech toho dobírání si mě a pojď už konečně ven. Mimochodem, ráda bych tě připravila na to, že procházky po pobřeží mi přestávají stačit,“ oznámila mu a v očích jí plály rošťácké ohníčky.

„Dobře, pokud si přeješ, můžeme do našeho programu zařadit více postelového působení,“ prohodil ledabyly, za což si vysloužil herdu do zad.

„Tak jsem to nemyslela a ty to víš. Já nevím, proč se pořád tolik bráníš chodit mezi lidi.“

„Protože jsem raději jen s tebou,“ odpověděl prostě a přitáhl si ji do náruče.

Hermiona už se nezmohla na žádné protesty a nechala ho, aby vyhledal svými rty ty její.

Nakonec ten týden nestrávili jen procházkami po pobřeží a v hotelovém pokoji, respektive posteli. Severus se nechal přemluvit i ke koupání a návštěvě tamního zábavního centra. Na atrakce ho Hermiona však už nedostala. Z uctivé dálky sledoval, jak jeho žena sjíždí jeden tobogan za druhým a se zdviženým obočím respektoval její šílený jekot, když padala do vody. Každý večer si vyšli do nedalekého města na dobrou večeři a našli si čas i na nějaké ty památky.

Když se pak vrátili domů, nikdo nebyl na pochybách, že manželé Snapeovi si své opožděné líbánky náležitě užili. Hermiona byla krásně opálená a rozdávala úsměvy na všechny strany. Ani Severusovi se nevyhnuly sluneční paprsky, takže jeho pokožka též získala tmavší odstín a vypadala zdravěji. I on si dovolil uvolnit ztuhlost ve své tváři a spolu s rodinou si užíval fakt, že ho čeká ještě minimálně měsíc bez toho, aniž by dennodenně musel něco vysvětlovat nechápavým studentům.

Dny pomalu plynuly a oni si společné prázdniny náramně užívali. Spoustu času trávili s Teddem a Paulou, kteří se koncem srpna rozhodli vzít a požádali je o svědectví při svatebním obřadu. Jejich sňatek nebyl nic neobvyklého, zvláště když si Severus povšiml, že se Teddova přítelkyně začíná poněkud zakulacovat a zpravil o svém mínění i Hermionu. Paula byla ve čtvrtém měsíci těhotenství.

Ani začátek roku s sebou nepřinesl žádné změny. Severus si při první hodině s prváky odbyl své každoroční řečnění o stáčení slávy a pošetilém mávání hůlkou a zadal jim za úkol třiceti palcovou esej, aby si zvykli. Naopak u vyšších ročníků udělal bububu až po tom, co jim zadal opakovací test a srazil zhruba dvě stě bodů během hodiny.

Po návratu do sklepení se jako vždy přivítal se ženou a dcerou a zasedl k opravování. Chtěl to mít co nejdříve hotové, aby se pak mohl věnovat rodině. Hermiona vzala většinou Selií na bradavické pozemky, aby se malá nadýchala čerstvého vzduchu a zároveň proto, aby nerušily Severuse. Hermiona věděla, že by nikdy on sám neřekl, že ho žvatlání, hihňání a plakání jejich dcery ruší, a už jen proto mu chtěla dopřát chvilku klidu. A Severus to tiše přijímal.

Domníval se, že ne jinak tomu bude i dnes, když po příchodu do komnat zahlédl svou ženu, jak se snaží uvázat vztekajícímu se dítěti čepeček na hlavičku. A protože Selie byla jako deseti měsíční batole již velice aktivní, velmi rychle se přesouvala po posteli z Hermioniny vzdálenosti, po peřině se sklouzla na zem a po čtyřech si to pelášila z jejího dosahu.

„Kampak, mladá dámo?“ Zvedl ji znenadání do výšky její otec, kterému se přibatolila pod nohy.

Selie se na něj zašklebila tak, že mohl postřehnout dva zoubky, které se měly čile k světu, a když se klubaly z dásní, daly zabrat nejen malému dítěti, ale i věčně nevyspalému Severusovi.

„Ahoj, miláčku,“ dostalo se mu milého přijetí v podobě usměvavé ženy, která mu vyšla v ústrety a políbila ho na rty.

„Ahoj, Hermiono. Chystáte se na procházku?“

„Ano, ale je to dneska boj. Vůbec se nechce oblékat a tu růžovou čepičku od Minervy si pořád strhává z hlavy,“ povzdychla si Hermiona.

„Já se jí nedivím. Zkoušela jsi jí dát tu tmavě zelenou?“ zeptal se, ale nečekal na odpověď.

Odnesl malou do ložnice a položil ji na postel. Rychle se vytratil do dětského pokoje a v komodě našel to, co hledal. Ani ne za minutu byl zpátky, ale spatřil už jen Seliin zadeček, jak mizí za rohem postele. Neubráníl se úsměvu.

Hermiona pro jistotu stála ve dveřích pokoje opřená a zárubeň, ale zatím nezasahovala, jen sledovala Seliin pokus o útěk.

„Říkám ti, že dneska se jí do oblékání moc nechce. Má zaječí úmysly,“ prohodila.

„Je po mamince,“ zamumlal Severus a ušklíbl se na Hermionu. Té bylo okamžitě jasné, že naráží na její úprk do Plymouthu. Než se však stačila zamračit, vtiskl jí polibek na semknuté rty a zašeptal jí do ucha: „Nečerti se.“

Nato se odvrátil od své ženy a zamířil do míst, kde zmizela jeho dcera.

„Selie, kdepak tě mám?“ ptal se zcela zbytečně, ale Hermionu při jeho slovech příjemně hřálo u srdce.

Severus byl skvělý otec. Na malou sice nikdy nešíšlal, ale dělal spoustu jiných věcí, při kterých si ho ve chvíli, kdy zjistila změnu svého stavu, vůbec neuměla představit.

Z rozjímání ji vytrhlo dětské zavýsknutí a to ve chvíli, kdy Severus malou překvapil a aniž by ho zpozorovala, ji opět vyzdvihl do vzduchu. Neúnavně ji znovu posadil na postel a nahnul se nad ní.

„Sel, líbí se ti tahle čepička? Líbí, vid? Je mi to jasné, tohle je barva hodná malého Zmijozela a ne ta protivná růžová,“ mluvil na ni a mezitím ji onu pokrývku nasadil na hlavu. „A teď ti ji pořádně zavážu, abys nenastydla, ano?“ pokračoval a sledoval, jak se Selie zahýhňala.

Potom ji postavil na postel, a aniž by ji jednou rukou přestal přidržovat, druhou jí urovnal tričko s dlouhými rukávy, které měla na sobě. Malé se ještě malinko podlamovaly nohy, ale když měla pevnou oporu, dokázala se sama postavit.

„Severusi, nechceš jít s námi?“ napadlo Hermionu náhle. Vlastně si uvědomila, že jako rodina spolu na procházce ještě nebyli. Netušila, jak je možné, že si to neuvědomila dřív.

„Myslíš?“ podíval se na ni najednou nejistě.

„No jistě. Proč ne?“

„Já... nevím, mám pocit, že to není dobrý nápad.“

„A proč by nebyl? Severusi, jsme rodina. Lidé tady na Hradě o nás ví, a-“

„Ale co řeknou ti ostatní?“ zeptal se a obočí stáhl do jedné linky.

Selie v jeho náručí, jako by vycítila, že se její otec trápí, přimkla se k němu a drobnou ručkou mu přejela po čele. Toho se chytila Hermiona.

„Vidíš, i Sel ti naznačuje, aby ses netrápil. Nemůžeš pořád dělat, že k nám nepatříš. Pokud jsi to chtěl praktikovat, měl jsi na to myslet dřív, než sis nás vzal,“ upozornila.

„Sama dobře víš, že se tebe ani malé nestraním, ale-“

„Žádné ale, shod' ze sebe ten kabátec a pojď. Venku je teplo, fouká tam jen slabý vítr. Projdeme se do Prasinek a zpátky. Potřebuješ se po celém dni ve sklepení provětrat,“ rozhodla Hermiona nesmlouvavě a rázným švihnutím hůlky zmenšila kočárek, aby ho mohli pohodlně vynést před brány Hradu.

Severus jí neoponoval. Když nepočítal zdi Bradavic a pobyty v Londýně nebo u Tedda a Pauly Becketových, bude to úplně poprvé, kdy se objeví na veřejnosti s rodinou. On, bývalý Smrtijed a vrah. Dělal mu to vrásky, ale nakonec se rozhodl hodit to za hlavu. Jak mu radila Hermiona, shodil ze sebe vrchní část oděvu a s dcerou v náručí vyšel jako první z jejich komnat.

Ještě ani nestačil na pozemcích vložit Selii do kočárku a už se k nim hrnula skupinka chichotajících dívek. Před jejich prokletím ho zastavila Hermionina ruka na jeho paži a tiché zašeptání: „Nech je.“

Pokusil se zachovat klid.

„Jé, pane profesore, můžeme se podívat?“ hnaly se dívky ke kočárku jako stádo krav. Dodatečně ještě pozdravily i Hermionu. Nejspíše ta a její úsměv jim právě dodaly odvalu. Jinak by se ke kočárku nepřiblížily ani na sto metrů.

Severus chtěl zamumlat něco alespoň trochu ironického, ale předběhla ho Selie, která se s nesrozumitelným žvatláním vyklonila z kočárku na nově příchozí.

„Jé, ta je krásná.“

„Jů, ta je vám podobná.“

„Páni, ta má krásný oči.“

„Jejda, ta umí krásně žvatlat,“ ozývalo se ze všech stran a Selie si svou chvilku slávy náležitě užívala a rozdávala úsměvy na všechny strany.

Severus protočil oči a skupinku Zmijozelek zachránila od jeho ironie Hermiona.

„Děvčata, nezlobte se, ale jdeme se projít. Selie potřebuje na čerstvý vzduch a také se vyspinkat.“

„Samozřejmě,“ ozvalo se zase mnohohlasně. „Na shledanou paní Snapeová, pane profesore,“ rozloučily se s nimi a zmizely do Hradu.

Severus Selii znovu uložil do vodorovné polohy a Hermiona se ujala řízení kočárku. Než došli do Prasinek, malá spokojeně chrupkala.

20. Akce SSS

Probudil se jako první a když shledal, že to, co ho jemně šimralo pod nosem, jsou neposedné Hermioniny kudrlinky, ještě víc si ji přitáhl do náruče a v náznaku polibku zabořil hlavu do jejích vlasů. Zavrtěla se, protáhla a nesrozumitelně něco zamumlala.

„Taky ti přeju dobré ráno,“ ušklíbl se a namotal si jednu její loknu na prst a mírně zatahal, aby ji poškádlil.

„To už je ráno?“ zeptala se rozespale a dlouze zívla.

„Bohužel. A mě čeká banda tupců s inteligenčním kvociem uschlé tykve. Nesmím dnes přijít pozdě, přišou ten test. Doufám, že se Selie naučila,“ dokončil spíše pro sebe, ale to už Hermiona stejně neslyšela. Došlo jí, že dnes je den D. Když ne dnes, tak už nikdy. „Ale ty můžeš ještě ležet, máš přeci volno,“ připomněl jí Severus, nahnul se nad ni, aby jí mohl vtisknout letmé políbení na tvář a začal se zvedat z postele.

Hermiona ho s přimhouřenýma očima sledovala, jak mizí v koupelně a pomalu si opakovala svůj plán. Když se pak z koupelny přesouval do jejich kuchyňského koutu, předstírala naprostou nezúčastněnost. Zaslechla cinkání hrnečků a v paměti si přehrávala Severusův rituál, když měla ona volno a on práci.

Pokaždé ji něžně probudil, šel do koupelny a pak uvařil oběma čaj nebo kávu. Zavolal skřítky, aby jim připravili něco k zakousnutí a nechal ji, aby se ještě nějakou dobu rozvalovala. Sám se nasnídal, přečetl denní tisk, který se poštovní sovy naučily nosit do jejich komnat, a přesně pět minut před začátkem hodiny vyrazil ze sklepení. Pokud naopak musela vstávat ona a on nikoliv, probíhalo to naprosto obráceně. Když pak museli vstávat oba, nebo měli naopak oba volno, vychutnali si společnou snídani. Do Velké síně už ráno dávno nechodili. Ale teď mělo být všemu malinko jinak.

Počkala, až zaslechne šustění novinového papíru, jako znamení toho, že Severus už sedí na svém místě u stolu. Vytratila se do koupelny, aby se osprchovala a upravila.

Byl začtený do ranního tisku a poslepu hledal na stole hrnek s čajem, když se za ním ozvalo:

„Smím si přisednout?“

„Občas si říkám, že jsi musela mít ve škole velmi špatné profesory, když tě ani nenaučili, že pokládat hloupé otázky je ztráta času pro tebe, ale i pro toho chudáka, který je musí vyslechnout,“ zamrmal polohlasně, aniž by odvrátil zrak od novin.

„A víš, že jsem si zprvu myslela, že ses dnes dobře vyspal?“ odpověděla mu se smíchem, ale on už na to nestačil reagovat.

Tedy jistě by reagoval, kdyby se mu noviny nezavlnily před očima a následně se mu na stehnech obkročmo neuvelebila Hermiona.

Její gesto ohodnotil hlasitým povzdechem a teatrálně si urovnal zmuchlané tiskoviny.

„Kolem stolu jsou další tři židle, je nutné, aby sis vybrala tu, na které zcela očividně sedím já?“ otázal se ironicky a zcela ignoroval fakt, že mu jeho žena z druhé strany šťouchá do novin.

„Ano, protože právě tahle židle se mi líbila ze všech nejvíc,“ opáčila. „A nechceš už konečně složit ty noviny? Nebo ses rozhodl mě dnes ignorovat?“ ptala se se smíchem.

Za novinami se ozval opět hlasitý povzdech, načež je Severus začal pomalu skládat do úhledného balíčku.

„Hermiono, jsem rád, že jsi se dnes dobře vyspala, ale budu muset jít a-“ nedokončil, protože v tom momentě složil papír úplně, pohlédl na ženu na svém klíně a naprosto mu vyschlo v ústech.

Nebylo na ní nic neobvyklého, ale v ten moment mu její vlhké vlasy nedbale shrnuté na jednu stranu a odhalující tak její šíji připadaly neskutečně přitažlivé. Nemluvně o černém saténovém župánku, který končil jeho majitelce sotva pod zadečkem a odhaloval titěrné kalhotky, které měla na sobě. Tomu všemu korunoval sotva dostatečně utažený pásek v kombinaci s výstřihem, který mnohé odhaloval, ale jen málo skrýval. Hermiona se na něj usmála a klidně položila své dlaně na jeho stehna.

Naprázdko polkl.

„Vlastně jsem ti dnes ještě nepopřála dobré ráno,“ promluvila po chvíli a naklonila se k němu.

Svými rty přejela jen letmo po těch jeho, ale neušlo jí, že přivřel oči a své rty pootevřel. Spokojená vývojem situace je polaskala jazykem. Severus mírně zaklonil hlavu a začínal ztrácet zdravý rozum. Nakonec se však přeci jen částečně vzpamatoval.

„Herm...ach...Hermiono...zadrž,“ pokusil se jí zabránit v dalším „přání dobrého rána“ a jemně ji odstrčil. „Musím na hodinu,“ vypadlo z něj a Hermiona by přísahala, že to znělo sklíčeně.

„A jaké jsou tvé další rozumné důvody pro to, abych toho nechala?“ ptala se s jen velmi špatně předstíraným zájmem.

„Mačkáš mi kabátec,“ opáčil on a ona se musela chtě nechtě rozesmát.

„Tak to je asi na čase ho sundat,“ prohodila a dlaněmi přejela po jeho stehnech, přes břicho až na hrud. Tam se zastavila a štíhlými prsty vyhledala první zapnutý knoflíček.

„Počkej,“ přerušil ji potichu a její dlaně skryl do těch svých. „Hermiono, nezlob se, tak strašně rád bych, ale-“

Čekala, že to řekne a byla ráda, že se nemýlila, mohla tak nerušeně pokračovat ve svém plánu a v radách, jaké ji radila Paula – divoký sex na netradičním místě. Proto mu skočila do řeči a připomněla tak dávno zapomenuté.

„Já vím, máš hodinu,“ zatvářila se rozumně a naopak mu urovnala límeček košile. „A zvlášť, když píšou ten test. To bys neměl přijít pozdě,“ dokončila moudře, načež se Severus zděsil.

„Zatraceně, ten test. Úplně jsem zapomněl!“

„Uklidni se, máš čas akorát na to, abys tam v klidu došel, srazil po cestě pár bodů a rozdal písemky,“ chlácholila ho a v duchu si gratulovala, jak to má dobře spočítané.

„Dobře, takže-“ gestem naznačil, že s ní na klíně by se mu zvedalo těžko.

„Jasně, promiň,“ usmála se na něj omluvně, sama se zvedla a cudně si upravila župánek.

Severus v tu chvíli proklínal snad všechny živé tvory na planetě, proč zrovna na dnešek naplánoval ty pitomé testy. V duchu si slíbil, že jakmile mu dnes skončí výuka, první co udělá, bude ukončení té neskutečné pauzy v jejich intimním životě.

„Hermiono, až se vrátím-“

„Já vím,“ pokývala chápavě hlavou. „Budu se těšit,“ mrkla na něj a vlepila mu školáckou pusku na tvář.

Už radši nic neříkal, protože by si tu cestu do třídy taky mohl rozmyslet. Ale tentokrát nemohl. I když už mu nezbyvalo příliš času, raději volil chůzi rychlejším tempem bradavickými chodbami než použití krbu a interní letaxové sítě, která vedla z jejich obývacího pokoje do jeho kabinetu na druhém konci Hradu, pár metrů od učebny lektvarů.

Hermiona za ním spokojeně zavřela dveře a rychle se vrhla do ložnice. Tušila, že si vybere raději chůzi napříč Hradem, což jí opět náramně nahrávalo do karet. Rychle vyměnila župan za jiný kousek oblečení a rozešla se ke krbu.

Se slovy: „Kabinet profesora Snapea“ se odletaxovala do jeho pracovny. Spokojeně se uvelebila v jeho židli a čekala na příchod pána těchto prostor.

Severus si celou dobu nadával do blbců. Měl se na celou písemku vykašlat. Ono by se to ne... nezbláznilo, kdyby jí napsali jindy. A on si mohl teď zatraceně dobře užívat pozorností své ženy. Kruci! Mračil se na studené kameny, kolem kterých procházel a plachtil si to svižným krokem na hodinu. Už z dálky slyšel polohlasné klábosení svých studentů a některé poučky, které si před testem opakovali.

S povzdechem se zastavil u svého kabinetu, aby si odtud vzal písemné práce, které měl již delší dobu připravené, a společně s nimi zamířil zkrotit tu divou zvěř.

Ještě než stačil pronést heslo, zaslechl zpoza rohu hlas své dcery, který říkal: „Budte zticha, blbečci!“ S úsměvem na rtech musel uznat, že respekt si zjednat uměla.

Sotva slyšitelně zašeptal kouzelnou formulí a vešel do důvěrně známé místnosti. Zcela samozřejmě zamířil ke stolu, kde měl pergameny uloženy, ale ztuhl v půli pohybu.

Neschopen jediného slova zíral na svou židli. Na té seděla pohodlně opřená Hermiona, která černý župánek vyměnila za jeho bílou košili, kterou se neobtěžovala zapnout ani na jeden jediný knoflík. Nohy v

jednoduchých černých lodičkách měla položené na jeho stole, smyslně přehozenou jednu přes druhou a vyzývavě na něj koukala. Severus však víc než její oči vyhledával ony cípy jeho košile, které byly ledabyly rozprostřené na její pokožce a pod kterými se dmula její nepříliš velká, ale pro něj naprosto žádoucí, ňadra.

Hermiona byla sice potěšená jeho očividným zájmem, ale malinko ji překvapilo, že se nevzmohl na slovo. Tady končí plán, začíná improvizace, pomyslela si a pomalu nechala nohy spustit na zem. Aniž by z něj spustila zrak, vstala a nespěchajíc se k němu rozešla.

Severus jako v hypnóze sledoval jemně se vlnící kraje bílé košile, která, ač pro ni příliš velká, působila na jejím těle patřičně. Ticho v místnosti bylo přerušované jen rytmickým klapáním podpatků. Ale jen do chvíle, dokud se před ním nezastavila.

Cudně sklopila zrak a jen jako by mimochodem přešla prsty po jeho zapnutých knoflících na kabátci. Pak oči zvedla a on v nich viděl odhodlání, vášně a přesvědčení.

„Měl bych-“ promluvil tiše a rukou naznačil kamsi za sebe, kde tušil nedalekou učebnu.

„Nikam nepůjdeš,“ skočila mu prudce do řeči a než se stačil vzpamatovat, neuvěřitelně rázně ho přišpendlila zády na dveře, přitáhla si jeho hlavu níž a přísála se na jeho rty.

A to byla ona pomyslná poslední kapka v jeho sebeovládání. Rozum hodil za hlavu a ponořil se do jejích úst. Ruce nechal vklouznout pod volné cípy košile a za pas si ji přitáhl blíž k sobě. Levou ruku nechal sklouznout na její zadeček a odtud pak na stehno, které si přitáhl ke svému pasu.

Dravě si prodral cestu do jejích úst. Jejich jazyky zápasily v divokém rytmu vášně, ve kterém nebylo vítěze. Drobné štíplavé polibky kombinované s hlubokým nořením se do úst toho druhého burcovaly každický nerv v jejich těle. Severus se na chvíli odpoutal od jejích rtů, ale jen proto, aby mohl sjet na její krk. Zvrátila hlavu dozadu a nabídla mu tak své hrdlo. Chtivě se do něj zakousl a zuby přejížděl po vystouplé pulzující tepně. Její stehno si nepřestával tisknout k boku. Hermiona zcela jasně cítila jeho vzrušení. Na víc ale myslet nedokázala, zvlášť když ve své dlani sevřel její ňadro a palcem začal dráždit bradavku. Svými rty se z krku přesunul na její ušní lalůček a jemně skousl. Ze rtů se jí vydralo slastné zasténání.

Jak jen to bylo možné, tiskla se k němu co nejbliž. Oba z toho druhého cítili, že na předehtu teď není čas. Pustil její nohu a začal jí systematicky směřovat pozpátku ke svému stolu. Příliš to nevnímala. Oči měla zavřené a rty zajaté v jeho vášnivém polibku. Místností se rozléhaly jen pomalé kroky a přerývané vzdechy, které vzrušením nabíraly na intenzitě.

Jakmile narazila zády do jeho pracovního stolu, nechala sklouznout své ruce doteď zabořené do jeho vlasů na přezku pásku a zručně ji rozepnula i s těmi několika knoflíky na jeho kalhotách. Než mu je stačila stáhnout, on ji vysadil hbitým pohybem na stůl a sám nechal kalhoty i s boxerkami klesnout ke kolenům.

Zatlačil na vnitřní stranu jejích stehen a donutil ji tak, aby je pro něj oddálila daleko od sebe. Vklínil se mezi její nohy a rukou vklouzl do jejích kalhotek, aby se ujistil, že jí neublíží. Neobtěžoval se svlékáním jejího spodního prádla. Shrnul tu hedvábnou látku na stranu, své ruce obtočil kolem jejích boků a prudce si ji vzal.

Zasténala. To bylo přesně to, co potřebovala. Ona i on. Znovu a znovu přirážel, bral si ji tvrdě a jemně zároveň s vášní sobě vlastní. Její vzdechy mu rezonovaly v hlavě. Pobízely ho, aby nepřestával. Zatínala nehty do látky na jeho ramenou a vycházela mu svými boky vstříc. On vyhledal svými rty její, aby tak mohl stvrdit jejich naprosté spojení. Ještě několikrát prudce přirazil a pak už nemohl zabránit vyvrcholení, které je oba zachvátilo téměř ve stejnou chvíli. Zatočil se s ním svět a ze rtů mu splynulo její jméno. Topil se v ní, ale zároveň to byla jen a jen ona, kdo mu v té chvíli poskytoval hmotnou oporu. Nohy měla obtočené okolo jeho boků a stále ještě ho svírala v sobě. Hlasitě oddechovala a hlavu si položila na jeho hrud.

Když její sevření povolilo, vyklouzl z ní a upravil se. I ona se zahalila do jeho košile a konečně na něj pohlédla. Tváře měla červené, v očích jí plály nezbedné ohníčky. Ani on nedokázal ve svém pohledu skrýt potěšení z předešlých minut a jeho výraz odrážel naprostou spokojenost.

Vzal její obličej do svých dlaní a měkce, v rozporu s předešlými divokými polibky, ji něžně políbil na čelo.

„Báječné,“ zašeptal jí do ucha.

Hermiona se na něj podívala s něžným úsměvem a přešla mu dlaní po čele a tváři. Urovnala mu rozčuchané vlasy a palcem obkroužila konturu jeho rtů. Pak sklouzla ze stolu a postavila se těsně před něj.

„Asi bys měl jít,“ šeptla tiše, když i do jeho kabinetu začaly doléhat hlasy čekajících studentů.

„Ani nevíš, jak moc se mi teď nechce,“ odvětil jí též potichu.

„Vím,“ usmála se. „Tak jdi už,“ mrkla na něj a sama se otočila ke krbu, aby si nabrala hrst letaxu.

„Jdu, ale jen tak lehce se mě nezbavíš, čarodějko,“ řekl. Pak už zaslechl jen smích a hučení zelených plamenů, které ženu pohltily.

Musel se hodně přemáhat, když zabočil za roh a strhl symbolicky pár bodů za hluk, který jeho studenti na chodbě dělali, aby nedovolil vkrádajícímu se úsměvu usadit se na jeho tváři. Všichni se tvářili dotčeně, vždyť to nebyla jejich vina, že se on zpozdil. Jen Selie měla na tváři potutelný úsměv a tvářila se, jako by věděla něco víc.

Vzhledem k tomu, že čas na test téměř z poloviny strávil plněním jiných a příjemnějších záležitostí, oznámil svým studentům, že se písemná práce přesouvá na dobu neurčitou. Všichni na něj zírali jako na nemocného a nějak nechápali, s jakým klidem jim to oznamuje. To bylo snad poprvé v bradavických dějinách, co profesor Snape odložil písemku na jiné, ani jemu neznámé, datum a dokonce za to nikomu nevynadal. Do konce hodiny jim dal na samostudium a dál si jich nevšímal. Měl teď daleko jiné myšlenky, kterými se chtěl zabírat.

A nebyl sám. I Hermiona se v klidu usadila na pohovku a o samotě si v duchu přehrávala těch několik velmi vydařených minut minulých. Nemohla tušit, že v tuhle chvíli už není jen ona sama. Nemohla tušit, že v jejím těle začíná vyrůstat nový život.

21. Nějak se to komplikuje

Dny a týdny pomalu utíkaly, všichni měli pořádnou hromadu práce a nikdo se nezastavil. Studenti se v rámci svých možností učili na poslední písemky, které je tento rok čekali, učitelé připravovali testy, opravovali hory esejí a někteří se aktivně podíleli na přípravě vánočního večírku. Ačkoliv tu byl teprve začátek prosince, přípravy byly v plném proudu, aby se všechno stihlo.

Nová posila učitelského sboru se také zabydlela velmi rychle. Draco byl studenty přijat převážně dobře, jen někteří měli problém s tím, že je potomek jednoho z nejkrutějších Smrtijedů, který mučil a zabil příliš mnoho přátel, partnerů, milenců a dětí. Ale i přes to se těch pár jedinců brzy přeneslo a Draco se stal v rámci možností oblíbený. V jistém smyslu se usmířil i se Severusem, všechno si to vyříkali a Draco se omluvil. Neměl tušení, že Selii je teprve šestnáct a usoudil, že od něj nebylo kompetentní, flirtovat s ní. Slíbil, že už se to nebude opakovat a Severus mu to blahosklonně uvěřil, ovšem Davida upozornil, aby i přesto nespouštěl zrak z jeho dcery. Nutno podotknout, že tomu mladému Nebelvírovi to ani v nejmenším nevadilo. Mít povolení od samotné hlavy Zmijozelu nacházet se neustále ve společnosti Selie bylo víc než o čem se mu kdy snilo. A zcela zřejmě si tuto skutečnost užívala i Selie.

Draco se teď musel smát sám sobě, když si vzpomněl, že by snad chtěl pobláznit hlavu Severusově dceři. To byla holá sebevražda a navíc to bylo zbytečně komplikované. Zvláště, když se mu nabízelo zcela něco jiného; kolegyně Silvia Frölová. Byla to štíhlá sympatická žena menší postavy, a když ji tak pozoroval, připomínala mu Hermionu. Měla přibližně stejné proporce, jen vlasy měla rovné a černé. Líbili se mu, proto ho vcelku překvapilo, že se krátce po začátku prosince objevila na poradě s kaštanově hnědými vlasy zkroucenými do milionů kudrlin. Ale proč ne, bylo mu vcelku jedno jaké má vlasy, důležité bylo přestat s tím pomrkáváním a dostat ji rychle do postele. O to mu teď šlo momentálně nejmíc a jí očividně také, jinak by s ním tak okatě neflirtovala.

Ani manželé Snapeovi si neměli na co stěžovat. Do jejich života se vrátilo pravidelné intimní vyžití a Severus si jen v duchu pochvaloval manželský život. Jediné, co mu teď dělalo starosti, byl očekávaný test, na který jaksí pozapomněl nejen on, ale i jeho studenti. Kdyby záleželo na něm, dal by ho až po Vánocích. Chtěl mít klidně svátky bez rozčilování se nad hloupými žvásty těch ignorantů. Problém byl v tom, že na tom testu závisel pobyt Selie u Davida. A když už to jednou slíbil... Oznámil test na poslední týden před Vánoci. Sklidilo to vlnu nevole, ale stačilo jedno zdvižené obočí spolu s poznámkou o tom, že si to klidně mohou napsat hned a protesty umlkly.

Jediný, kdo konec listopadu a následně příchod prosince nekvitoval s povděkem, byla Hermiona. Začaly jí trápit ranní nevolnosti a pokaždé než odešla do práce, strávila nějakou tu chvíli ve společnosti záchodové mísy. Naštěstí se tyhle stavy dostavovaly až po odchodu Severuse a ona tak nemusela řešit, zda si má dojít na ošetřovnu nebo ne. Přisuzovala to špatnému zažívání, které ji trápilo i v minulých letech. Většinou se to po pár minutách uklidnilo a ona mohla v klidu odejít do práce. Moc nad tím nepřemýšlela, neměla na to čas. Co jí přimělo, byl nedávný rozhovor s Paulou, kdy se jí svěřila, že si se Severusem užívají skoro denně.

Doma se pak nad svou odpovědí zamyslela a zděsila se. Ano, užívali si téměř denně a to bylo v rozporu s tím, že ho svedla před dvěma měsíci a mezitím se nedostavila ona pravidelná měsíční pauza. Zachovala chladnou hlavu a rozhodla se navštívit svého lékaře. Odtamtud však odcházela s mírně roztřesenými

koleny, ale zároveň s myšlenkou, že si rozhodně nemusí dělat starost s vánočním dárkem pro Severuse. Čekala dítě a byla... šťastná.

Nevěděla, jak to Severus přijme, nikdy se o druhém dítěti nebavili, nebylo v plánu. Jenže osud tomu chtěl nejspíš jinak. S úsměvem na rtech a rukou bezděčně položenou na prozatím plochém břichu se vracela domů.

Chtěla si ten okamžik náležitě vychutnat a pořádně zpracovat myšlenky, aby se udržela a hned to svému muži neprozradila, protože si to chtěla nechat pro oba, pro Severuse i Selii, jako překvapení u vánočního stromku. Rozhodla se tedy nevyužít letaxové spojení, ale jednoduše se přemístila na bradavické pozemky. Ještě nějakou dobu se po nich procházela, než se konečně rozhodla k návratu do sklepení.

V tu samou chvíli si vedl Severus do svého kabinetu jednoho z hříšníků. Byl jím sedmák z Mrzimoru, kterému se podařilo během jedné dvouhodinovy lektvarů roztavit dva kotlíky a při pokusu o zmizení jejich obsahu propálil Severusovi kalhoty i hábit tak, že vypadal, jakoby na něj zaútočilo hejno molů. Není třeba zmiňovat, že hlava Zmijozelu pěníla.

„Takže, pane Salivene,“ spustil děsivě potichu v momentě, kdy se ve smluvených šest hodin ozvalo klepání na soukromé komnaty Severuse Snape, „půjdete se mnou do mého kabinetu a tam už se pro vás nějaká práce jistě najde. Dáváte přednost pitvání menších akromantulí za živa nebo získávání jedu z jedových zubů Naja kaouthia, což jak jistě víte, je krajta monoklová?“ otázal se Severus konverzačním tónem. Mladík jdoucí za ním jen hlasitě polkl. „Dobrá, rozhodnete se na místě,“ okomentoval to Severus a sám pro sebe se ušklíbl. Nebylo na škodu studenty čas od času pořádně vyděsit, nehledě na to, že těch sedm akromantulí od Hagrida už vážně musel zpracovat.

Když došly k jeho kabinetu, který byl dveřmi propojen s učebnou lektvarů, otevřel dveře a pokynul mladíkovi, aby vešel první.

„Počkejte tady,“ přikázal mu Severus a zanechal stát chlapce u dveří. Sám se vydal k těm druhým, vedoucím do třídy, které však příliš nepoužíval. Raději děsil studenty ze zálohy. Objevit se ve dveřích nemělo takové kouzlo.

Teď se mu však rozhodně nechtělo obcházet kabinet z vnějšku. Automaticky zamířil ke dveřím a prudce je rozrazil. Jenže v ten moment se ještě rázněji zarazil. Okamžitě zapomněl, pro co vlastně šel. Jediné, co v tu chvíli byl schopen vnímat, byla záda jeho ženy, její vlasy, do kterých se bořily pazoury Draca Malfoye, jeho tělo přitisknuté na to její a vášnivé líbání, díky kterému nevěděli o okolí.

Naprázdko polkl a dveře s hlasitým bouchnutím zavřel. Tohle bude řešit za chvíli, nejdřív se musí zbavit toho kluka, rozhodně neměl v plánu, aby o nevěře jeho ženy věděla v momentě celá škola.

„Vypadněte,“ zasyčel zlověstně na mladého čaroděje.

„Pro...prosím, pane?“

„Řekl jsem, vypadněte. Okamžitě mi zmizte z očí!“ zakřičel frustrovaně.

„Ale...já...“ koktal mladík a absolutně nechápal změnu profesorova chování.

„Hned!“ zařval Severus a po mladíkovi v ten moment zůstal jen zvířený prach.

Severus se zhluboka nadechl a otočil se na patě. Rázným krokem se opět vydal ke dveřím, které otevřel s ještě větší razancí, než poprvé.

Ovšem učebna zela prázdnotou. Ve vzduchu se vznášela jen předzvěst sexu; jinak nic. Severus zbrunátněl ve tváři. Z něj nikdo nebude dělat blbce, z něj ne! Nabral letax a s hlasitým „moje komnaty“ se odletaxoval.

Prohledal všechny místnosti a shledal je prázdnými. Jak také jinak, Hermiona se za tu krátkou chvíli domů dostat nemohla. Teď zbývalo jen čekat na to, s jakou výmluvou přijde. Hlavou mu rezonovalo spousta nevyřčených otázek, ale všechno to přebíjelo vědomí, že se jeho žena tahá s Dracem Malfoyem!

Jejího příchodu se dočkal překvapivě brzy. Jen o několik minut po jeho příchodu se ozvalo štrachání za dveřmi, a pokud si doteď nebyl zcela jistý, teď věděl na sto procent, že ten, kdo se tam v té učebně tak vášnivě líbal s Malfoyem byla opravdu jeho žena. Jinak by stejně jako vždycky, když přicházela z práce, zahučely plameny, ona by vystoupila z krbu, věnovala mu úsměv a políbení na tvář a vše by bylo jako dřív. Teď tomu však bylo jinak.

Hermioně se konečně povedlo dostat dovnitř a s úlevným povzdechem za sebou zavřela dveře. Netušila, že bude Severus doma. Touhle dobou se většinou zabýval tresty s hříšníky toho dne, proto ho vítala trochu

překvapeně.

„Ahoj, Severusi,“ pozdravila ho vesele a zakousla se do jablka, pro které se stavila v kuchyni cestou sem.

„Kdes byla?!“ vyštěkl na ni bez váhání a tyčil se před ní jako bůh války.

Hermiona se zarazila, neměla nejmenší tušení, proč je její muž rozzlobený.

„V práci. Nepoužila jsem krb, chtěla jsem se projít a cestou jsem se ještě stavila v kuchyni,“ poznamenala a bezděčně mu ukázala nakousané jablko.

„Vidím! Přinesla sis i rekvizitu!“ prskal.

Překvapeně zamrkala.

„Severusi, nevím, co tě rozčílilo, ale-“

„Hermiono, nedělej ze mě blbce!“ zahromoval. „Dávám ti poslední šanci, abys mi sama řekla pravdu, kdes byla. Jestli ti to budu muset říct já, bude to velmi zlé. Zlé pro tebe,“ pronesl zlověstně.

„Byla jsem v nemocnici. Kde bych podle tebe měla být?“ nechápala.

„Ty se mě budeš ptát, kdes byla jo? Takže jsem to já, kdo ti musí oznámit, že se válíš s Malfoyem, protože ty máš očividně velmi krátkou paměť!“

Hermiona na něj překvapeně vykulila oči.

„Cože?!“ zeptala se naprosto konsternovaně z toho, z čeho ji tu otec jejích dvou dětí obviňuje.

„Zahříváš Malfoyovi postel a ještě ze mě budeš dělat blbce?! Copak sis myslela, že se ti to podaří tajit věčně, co?! A já vůl si myslel, jakou nemám milující ženu. A ty zatím chrápeš s-“

Nedořekl. Na tváři mu přistála její dlaň. Polovina obličeje se mu začala barvit do ruda a ten, kdo teď zvyšoval hlas, byla Hermiona.

„Zatracený Snape, prober se! Nevím, co ti přelítlo přes nos, ale nenechám se tady obviňovat z něčeho, co není ani v nejmenším pravda. A už vůbec ne teď, když-“ zarazila se, v tuhle chvíli mu o dítěti říct nechtěla. Ne ve vzteku a zlobě. „Budu dělat, že ses nadýchal nějakých lektvarových výparů a ty ti zastřely smysly. Jdu teď do ložnice, ty zůstaň tady a až se uklidníš a budeš ochoten se mi omluvit a vysvětlit mi, co se stalo, tak víš, kde mě hledat,“ dokončila, otočila se na podpatku a s pořádným bouchnutím zmizela za dveřmi ložnice.

Severus nevěřičně hleděl na zavřené dveře. Nevěřil by, že mu bude až takhle zatloukat. Nejhorší na tom bylo, že její oči ho nutily uvěřit, že ji opravdu obviňuje neprávem, ale to co viděl v tom kabinetě...

Ovládl ho vztek. Vztek na ni, vztek na Malfoye, vztek na to, že mu manželka zahýbá a vůbec se mu nestydí podívat bez začervenaní do očí, vztek na sebe sama, že se nechal bůhví jak dlouho tahat za nos.

Vztekle se rozešel k baru a popadl první lahev, která mu přišla pod ruku. Shodou okolností to byla nedávno koupená kvalitní whisky, ale bylo mu to jedno. Vhodil do sklenky několik kostek ledu, ačkoliv to jindy nedělal a nalil po okraj zlatavé tekutiny.

Zhroutil se s lahví v jedné a sklenkou v druhé ruce do křesla u krbu a přihnul si. Hlavou mu vířily myšlenky; pokoušel se zapomenout na to, co viděl. Snažil se uvěřit, že se mu to jen zdálo, že Hermiona nelže, že je bez viny. Ale nešlo to. Představa, jak ji Malfoy svírá v náručí, byla příliš živá.

Čím víc pil, tím byly jeho myšlenky živější. Zíral do plamenů a alkohol stoupající mu do hlavy způsoboval, že obraz dvojice viděl i v plamenech. Bili se v něm dva lidé. Dva názory. Chtěl jí uvěřit, opravdu chtěl, ale druhý hlas mu našeptával, že si Hermiona bůhví jak dlouho bez jeho vědomí užívala s Dracem. Naštval se. Dlouhé desítky minut strávené ve společnosti několikaletého zlatavého moku mu zatemnily mysl. Rozhodl se. Nechal zvítězit ten druhý hlas, který mu našeptával, že když ji může mít kdykoliv Malfoy, může ji mít i on kdy se mu zachce. Malátně vstal a potácivým krokem se vydal k ložnici. Ale narazil na zamčené dveře.

„Otevři!“ zakřičel s opileckým akcentem a ramenem vrazil do dveří.

„Jsi opilý. Ustel si na gauči a vyspi se,“ ozvalo se z ložnice.

To Severuse vytočilo na maximum. Tomu cucákovi bude držet a jemu ne? Naštvaně si vytáhl hůlku z rukávu a mávl.

Nic se nestalo, protože švihnutí hůlkou se mu díky nemotornosti způsobené alkoholem nepovedlo

napoprvé. Švihl podruhé.

„*Bombardo!*“ zamumlal a tlakovou vlnou se nechal odhodit na protější stěnu.

Rukou se odrazil ode zdi a na posilněnou si přihnul z lahve, kterou stále svíral v ruce. Se zklamáním shledal, že je prázdná. Naštvaně ji odhodil stranou a rozešel se do ložnice.

„Severusi, ty ses pomátl,“ vztekala se Hermiona sedící na posteli a ze zvířeného prachu se zakuckala.

„Přišel jsem si pro to, co Malfoyovi dáváš bez váhání,“ řekl přímo a šel rovnou k ní.

„Ty ses snad vážně zbláznil!“ nevycházela Hermiona z údivu.

Na to už Severus nereagoval, přiklekl k ní na postel a dravě si uzmul polibek. Drsně si vydobyl vstup do jejích sevřených rtů, ale musel si pomoci sevřením její čelisti.

„Pustť!“ okřikla ho, když se jí konečně podařilo vymanit z jejího sevření. „Jsi nasáklý alkoholem a nevíš, co děláš!“

„Vím to moc dobře,“ pronesl zlověstně, znovu ji drsně políbil a nalehl na ni, načež se začal dobývat pod její noční košili.

„Severusi, nedělej nic, čeho budeš později litovat!“ vykřikla zoufale.

„To ty budeš litovat, miláčku,“ odvětil zlověstně a začal jí vyhrnovat noční oblečení.

„Nech toho, Severusi, nedělej to,“ prosila zoufale a snažila se vymanit z jeho moci.

Nereagoval na to. Naopak. Začal si nemotorně rozepínat kalhoty, neměl v prstech takový cit, jako obvykle.

Hermiona využila jeho nepozornosti a ačkoliv jí to bylo proti mysli, prudce ho koplá kolenem do rozkroku.

Zaúpěl bolestí a svalil se na stranu, Hermiona okamžitě vyskočila.

„Jsi cvok,“ vmetla mu ještě do zkřiveného obličeje a pak odběhla do obývacího pokoje, odkud se odletaxovala do svého londýnského bytu.

Ve stejnou chvíli se na stranu odvalil i někdo jiný. Byl to Draco, kterému se konečně podařilo dostat do postele tu hříšně svůdnou Frölovou. Musel uznat, že ty hnědé a kudrnaté vlasy k tomu jí slušely ještě víc, než ty černé rovné. Líně se na ni otočil a se zalíbením si ji prohlížel.

„Myslíš, že nás Snape poznal?“ zeptala se ho náhle.

„Proč myslíš?“

„No, však víš, vloupali jsme se mu do kabinetu. A to prásknutí dveří byl určitě on,“ poznamenala a prsty mu kroužila po nahé hrudi.

„Neboj, já to s ním eventuálně proberu. Pochopí, že jsme chtěli mít soukromí,“ poznamenal Draco a aniž by tušil, co flirtem s Frölovou v Severusově kabinetě způsobil, přitáhl si zmiňovanou dámu blíž do své náruče a znaveně usnul.

22. Předčasný dárek a první slůvko (flashback)

Hermiona se tak jako obvykle vracela se Selii z procházky po bradavických pozemcích v době, kdy předpokládala, že už bude mít Severus vše hotové, ony ho nebudou rušit a on se jim bude moci věnovat. Nemýlila se.

S úsměvem na rtech zavřela dveře a pustila doposud za ruku držící Selii. Děvčátko se na zatím vratkých nohách zakymácelo a raději se sesunulo na všechny čtyři a s nabytou jistotou zamířilo k otci sedícímu za stolem. Ten se s hřejivým pohledem upřeným na dítě odsunul od stolu a vyrazil mu naproti.

Jakmile ji vyzvedl vysoko nad hlavu, Selie mu ukázala dva přední zoubky v širokém úsměvu.

„Dede,“ oznámila mu a drobnou dlaní ho poplácala po tváři.

„Taky tě zdravím, mladá dámo,“ odvětil klidně a udělal několik kroků směrem ke své ženě. „A tebe taky, Hermiono,“ pronesl měkce a políbil ji na rty.

„Jaký jsi měl den?“ zeptala se, aniž by musela předstírat zájem.

„Šest hodin s Nebelvírem. Stačí tahle odpověď?“ odvětil s jemnou ironií. „Ale to teď není důležité,“ začal znovu dřív, než mu stihla Hermiona oponovat. „Rád bych tobě a Selii něco ukázal,“ pronesl tajemně.

„A co?“ vyhrkla Hermiona a zvědavost ve svém hlase už potlačit nevládla.

„Nebud' tak nedočkavá, miláčku,“ odpovídal stále tajemně s úsměvem na tváři. „Oblečená jsi vhodně, malé také zima nebude, tak můžeme vyrazit,“ dokončil, pohodlněji si v náruči umístil Selii sedící mu na ruce a vesele mu čechrající vlasy na temeni a galantně podržel Hermioně dveře.

„Vhodně oblečené? Severusi, kam to jdeme?“ ptala se zvědavě, ale poslušně ho následovala.

Až teď si však všimla, že má Severus na sobě teplý hábit, který se k počasí panujícím na počátku prosince hodil nejlépe. Napadlo ji, že to celé už dávno plánoval.

„Proč zrovna já si musel vzít tak zvědavou ženskou,“ povzdechl si naoko a dál mířil na zasněžené pozemky.

Poslušně cupitala po jeho boku a hlavou ji vířily myšlenky na to, co chystá.

„Hermiono, věříš mi?“ otázal se, jakmile překročili hranici určenou pro přemístění.

„Samozřejmě,“ vzhlédla k němu překvapeně.

„Tak podrž na moment Selii,“ požádal ji, předal dítě ženě a obešel ji. Z kapsy vytáhl saténovou černou pásku a jemně jí s ní zavázal oči. Hermiona jen překvapeně vydechla. Pak ucítila, jak si od ní Severus dceru zase bere a pevně ji chytá za ruku.

„Teď nás přemístím,“ upozornil ji a než stihla odpovědět, ucítila známý pocit smrsknutého žaludku a při přistání se malinko zapotácela. Muž ji obezřetně podepřel a počkal, až získá ztracenou stabilitu.

Hermionu okamžitě ovanul ostrý chladný vítr. V Bradavicích sice byla zima, ale tohle bylo o něčem jiném. Ve vzduchu cítila sychravo a chlad. Ani nevěděla proč, ale uvědomila si, že se pomalu blíží Vánoce. Jejich druhé Vánoce, které oslaví jako rodina. Z těch prvních Selie nic neměla, ale teď už jí bylo třináct měsíců a mnohé vnímala. Na její první slůvko čekali oba každým dnem. Z přemítání ji vytrhl jeho hlas.

„Teď ti sundám tu pásku,“ informoval ji a opravdu jí za ně kolik okamžiků zmizela z tváře příjemně hebká látka. Hermiona musela několikrát zamrkat, aby odehnala mžitky před očima způsobené nedobrovolným zahalením do tmy.

Před jejím zrakem se rozléhala obrovská honosná usedlost. Nevěřicně hleděla na prostorný objekt a nedostávalo se jí slov.

„Líbí se ti?“ ozvalo se vedle ní.

„Severusi, to je nádhera! To jo kouzelné a-“

„A naše, Hermiono. Veselé Vánoce,“ řekl tiše a políbil ji na rty.

„Vánoce? Naše? Já nerozumím,“ přiznala se stále ještě příliš překvapená.

„Říkal jsem si, že naše komnaty v Bradavicích jsou sice velmi pohodlné a prostorné, ale pro Selii nevhodné. Nevhodné ve smyslu stálého setrvání. Proto jsem se porozhlédl po nějakých domech, které jsou mimo okolní svět, budete tu obě v bezpečí a všem se nám tu bude líbit. Chtěl jsem ti dům ukázat až o Vánocích, ale přiznám se, nevydržel jsem čekat tak dlouho,“ usmál se téměř provinile. „Je to jedna z původních usedlostí v Dartmooru. Doufám, že se ti líbí,“ vyslovil své přání.

„Severusi, je nádherný!“ vydechla nadšeně a měla co dělat, aby se jí po tváři nezačaly kutálet slzy dojetí. Nikdy si nestěžovala, že by se jí v Bradavicích nelíbilo, ale častokrát si pomyslela, že bradavické zdi nejsou to pravé pro malé dítě a neškodilo by, kdyby se občas mohli uchýlit na klidnější místo někde v přírodě.

Její muž postavil Selii na zem a poskytl jí svou velkou dlaň jako oporu, aby se udržela. Svou ženu si pak přitáhl blíž, a objal ji kolem ramen.

„Mám ještě jedno překvapení,“ zašeptal jí do ucha.

Zvědavě na něj pohlédla.

„Vidíš tam ten dům?“ ukázal na budovu ne o moc honosnější a vzdálenou sotva sto metrů od té jejich.

„Sousedí?“

„Ne tak ledajací,“ zatvářil se tajuplně. „Dbal jsem též na to, aby sis mohla se svou nejlepší přítelkyní

sdělovat nejnovější a naprosto nezbytné informace a nemusela se kvůli tomu přemisťovat kilometry daleko. Ten dům patří Teddovi a Paule.“

„Oh, Severusi! Ale jak jsi... chci říct, Becketovi nemají tolik peněz, aby si mohli podobný dům dovolit,“ dokončila smutně.

„Hermiono, opravdu si myslíš, že mám tak zabeđené myšlení? Přesvědčil jsem ženu z realitní kanceláře o tom, že zlevnit ten dům téměř o osmdesát procent a prodat ho Becketovým je ten nejlepší nápad, jaký kdy mohla dostat,“ ušklíbl se svému plánu. Ano, byl ješitně pyšný na svůj intelekt.

„Ty jsi můj Zmijozel, víš o tom?“ zeptala se ho láskyplně a přitiskla se na jeho rty. „Miluju tě,“ zašeptala. Její slova okamžitě rozfoukal vítr, ale přesto se donesla až k Severusovi.

„Skoupil bych celou Anglii, jen abych tě slyšel říkat to znovu,“ pronesl vážně a přitáhl si ji k sobě.

„Nemusíš,“ ujistila ho a její pohled ho plně přesvědčil o tom, že svá slova myslí vážně.

„Je chladno, nepůjdeme se podívat dovnitř?“ změnil téma a znovu si vzal Selii, která si něco spokojeně broukala, do náruče.

„Dedede,“ upozornila na sebe.

„Jdeme, i Selie by ráda viděla, co se skrývá uvnitř,“ uzavřela to Hermiona a společně se vydali do jejich nového domu.

Celou tu dobu, kdy jí Severus seznamoval s domem Hermiona jen nevěřičně hleděla na vše kolem a představovala si, jaké to bude tu přechodně pobývat. Dům byl velký a zcela podsklepený. Větší část těchto prostor si už stihl Severus přetvořit k obrazu svému a udělal tam velmi rozsáhlou laboratoř. V přízemí se pak nacházel obrovský obývací pokoj, jídelna, kuchyně, přijímací salonek a menší knihovna. Tady Hermiona mírně svésila ramena, ale Severus ji okamžitě ujistil, že v patře je další a mnohem větší.

Měl pravdu.

V prvním patře se nacházely dva pokoje pro hosty, dvě pracovny, ložnice a dětský pokoj. Severus myslel na vše, takže Hermiona překvapeně vydechla, když shledala svou pracovnu plně připravenou pro novou majitelku. Uprostřed stál prostorný dřevěný stůl, zdi byly vymalovány světle zelenou barvou a jedna stěna byla plně vyhrazena majestátné knihovně, ke které náležely i schůdky.

Dokonale připraveny byly i ostatní pokoje. Ty pro hosty byly zařízeny v jednoduchém stylu, zato na dětském pokoji se Severus očividně vyřádil. Všude bylo spousta hraček, stavebnic, plyšáků a chrastítek, nechyběla však bezpečná dětská postýlka, videochůvička, která se jim osvědčila i v Bradavicích, dále pak přebalovací pultík, komody na oblečení a proutěné koše na pohodlné sklizení hraček.

Malá se okamžitě rozeběhla doprostřed všech těch hraček a to, že bez jakýchkoliv pádů používá své nohy, si uvědomila až před cílem. S výskotem spadla na velkého plyšového medvěda.

Hermiona chytila Severuse za ruku a donutila ho tak odvrátit zrak od jejich dcery. Hřejivě na ni pohlédl.

„Severusi, moc ti děkuju. Tohle je ten nejkrásnější dům, jaký jsem kdy viděla.“

„Těší mě, že se ti líbí. Snad nebudeš mít nic proti, když tu strávíme vánoční svátky? Mluvil jsem s Teddem a také se sem s rodinou chystá. Zařídil jsem pro ně letaxové spojení od nich z bytu do domu. Přeci jen je to z Londýna zhruba šest hodin cesty a to by bylo zbytečné. Zvláště, když už ví, že jsme kouzelníci.“

„Ty jsi vážně úžasný,“ zapředla.

„Proto sis mě také vzala, ne?“ opáčil samolibě.

„A taky ješitný,“ neodpustila si.

Měkce se zasmál.

„Který muž není,“ pronesl a zamířil k Selii, která si jich vůbec nevšímalá. Klekl si před ni na jedno koleno a vyrušil ji ze zápolení s plyšovým dráčkem.

„Selie, můžu tě o něco poprosit?“ zeptal se jí, jako by mluvil s dospělým a ne s batoletem.

Hermiona se zájmem sledovala jejich rozhovor.

Malá upřela na svého otce černá kukadla podobná těm jeho a skutečně vypadala, že mu věnuje plnou pozornost. Pak k němu natáhla jednu ruku, a aniž by to v tu chvíli některý z jejich rodičů čekal, vydala ze

sebe dvě slabiky: „Táta.“

Severus byl v tu chvíli natolik ochromený, že nebyl schopen slova. Hermioně se na tváři kutálela jedna osamělá slza dojetí a rychle přispěchala k své dceři.

„Miláčku, ty jsi řekla táta.“ Klekla si k ní a objala ji.

Dítě, jako by ji rozumělo, potvrdilo svá slova: „Táta.“

Severus se naklonil k těm dvěma a vtiskl své dceři na čelo drobné políbení.

„Je úžasná,“ řekl nahlas.

„Je,“ souhlasila Hermiona a pustila dceru z náručí, protože ta se, nevědomá si natolik, jak se jí podařilo ozčarovat oba rodiče, začala znovu dožadovat přístupu k hračkám.

Severus se naklonil ke své ženě a také ji políbil. Avšak na rty a velmi brzy se mu podařilo vydobýt si přístup do jejích úst. Skoro se skulili na koberec, ale Hermiona se v poslední chvíli odtáhla a se zarudlými tvářemi upozornila muže naproti sobě: „Tady nemůžeme.“

„Máš pravdu. A jsme zase u toho, o co jsem tě chtěl požádat, Selie,“ vyslovením dívčího jména si opět vyžádal její pozornost. „Sel, myslíš, že si tu budeš hrát jako doteď a já mamince zatím ukážu ložnici, ano?“ zeptal se vážně.

Hermiona se jeho slovům zasmála. Selie se na něj vážně podívala a opět zopakovala slůvko, které slavilo u rodičů takový úspěch: „Táta.“

„Asi souhlasí,“ podíval se Severus na Hermionu. Zvedl se a pomohl na nohy i své ženě.

„Počkej, Severusi, nemůžeme ji tu nechat samotnou, co kdyby-“

„Nic se nestane. Budeme ji mít na příjmu a uvidíme na ni,“ poukázal na chůvičku stojící na komodě. „A navíc jsem zakouzlit pokoj tak, aby nás na jakoukoliv změnu upozornil. Nic se nestane, neboj se,“ ujišťoval ji a svými rty začal klouzat po jejím krku k dekoltu.

Hermiona se částečně utěšená jeho vysvětlením nechala odvést do pokoje hned vedle. Tam jí Severus nedovolil ani prohlédnout si místnost a okamžitě ji povalil do obrovské postele.

O několik měsíců později

„Vážně to zvládneš?“ ujišťovala se Hermiona ještě jednou a v rychlosti si zapínala sukni.

„Samozřejmě, že to zvládnou. Selie už je velká holka, takže určitě nebude problém. Vždyť už jí jsou tři roky,“ poznamenal Severus a zpoza novin sledoval od jídelního stolu svou ženu pobíhající po bytě.

Malá Selie si nevsímalala ani jednoho a spokojeně si rozmazávala svou snídani po bryndáčku a rukávech pyžamka. Fakt, že dnes bude muset strávit celý den se svým otcem, přijala více než vlažně. Stále jí víc zajímaly ty úžasně bouchající kotlíky, které jí dal otec k Vánocům, než fakt, že její matka jde dnes po téměř čtyřech letech do práce a vrátí se až večer.

„Dobře, ale kdyby něco, tak mi pošli patrona, ano?“ vyžadovala si Hermiona slib od svého muže.

„Co by se mělo dít? Je sobota. Půlka Hradu je v Prasinkách, a druhá půlka pracuje na eseji, kterou jsem zadal,“ mrmlal za novinami Severus, ale raději se rozhodl ještě svou ženu nakonec uklidnit. „Ale slibuji, že kdyby se cokoliv dělo, dám ti vědět.“

„Tak jo. Ještě jsem ti napsala seznam, co je třeba udělat, máš ho na stole,“ upozornila ještě Severuse a rozešla se ke krbu. Pak jako by si na něco vzpomněla, rychle odběhla zpátky do kuchyně.

„Opatruj tady tatínka, miláčku,“ šeptla Selii do ucha a vtiskla jí polibek na čelo. Přitom se ještě umně vyhnula jejím zapatlaným ručkám od jahodové přesnídávky, kterými se dožadovala objetí.

„A já utřu?“ ozvalo se hlubokým hlasem za novinami.

Hermiona se usmála a poodešla pár kroků ke svému muži. Ten okamžitě složil noviny a rychle se postavil, aby si to ještě nechtěla rozmyslet. Přitáhl si ji do náruče a palcem přešel linii její tváře až k bradě.

„Sluší ti to,“ složil jí kompliment a zlehka políbil na rty.

„Mám strach vás tu nechat samotné,“ svěřila mu své obavy.

„Zvládneme to,“ ujistil ji a palcem vyhladil vrásku, která se jí objevila uprostřed čela. „A už jdi, nebo přijdeš pozdě,“ vyháněl jí, protože věděl, že by se loučení brzy mohlo zvrhnout a náležitě protáhnout.

Hermiona se s lehkým povzdechem otočila a došla ke krbu. Nabrala hrst letaxu a s adresou svého londýnského bytu na rtech zmizela v zelených plamenech.

23. Ztráta

Na tváři ho zašimraly kadeře jeho společnice. Zlehka se usmál, natočil jednu vlánu na prst a mírně zatahal. Zabořil tvář do vlasů, nasál jejich vůni a nakonec do nich vtiskl polibek. Žena v jeho náruči se mírně zavrtěla.

„Silvie?“ oslovil ji Draco.

„Hmm,“ zamumlala rozespale a otočila se čelem ke svému milenci.

„Řekni mi, proč sis nechala změnit vlasy? Vypadáš teď jako Gran...vlastně Snapeová.“

„Já vím,“ zavrňela Silvie spokojeně a protáhla se.

„Počkej, tys to udělala schválně?“

„Jo, jinak by sis mě totiž nevšiml. Mohl jsi na ní oči nechat,“ prskla najednou o poznání jiným tónem.

„U Merlinu!“ zabědoval Draco a okamžitě vyskočil z postele. Začal na sebe soukat džíny a přes ramena si přetahoval na některých místech mírně natrženou košili.

„Počkej, kam jdeš?“ nechápala Silvie změnu v jeho chování. „To jsem pro tebe byla jen holka na jednu noc?“ zeptala se dotčeně.

„Drahoušku, to rozhodně ne, ale jestli nás včera viděl Severus ve svém kabinetě, jako že viděl, a jestli mu, tak jako mně teď, došla tvoje podobnost s Hermionou, tak mu musím co nejdřív vysvětlit, jak se věci mají. A pokud možno dřív, než mě stačí zabít,“ vysypal ze sebe Draco rychle a hnal se ke dveřím, pak se zarazil a ještě se spěšně otočil. „Ale slibuju, že až se vrátím, tak ti vyženu z hlavy ty řeči o Hermioně. Jen mi budeš muset slíbit, že si dáš vlasy zase do pořádku,“ broukl ještě a než stačila překvapená Frölová cokoliv říci, byl pryč.

Buch. Buch. Buch. Třeštila mu hlava a právě teď měl pocit, že si někdo postavil vedle postele kovadlinu a patřičně do ní mlátí kladivem. Až po několika dlouhých vteřinách mu došlo, že to jen někdo buší na dveře. Otočil se. A zaúpěl bolestí.

Začaly se mu vracet události včerejšího večera. Ještě teď cítil Hermionino koleno ve svém rozkroku. Ale nezasloužil si to snad? Merline, vždyť on se opil a pak málem znásilnil vlastní ženu!

Posadil se a promnul si zarudlé oči. Nasál do plic nový vzduch a píchlo ho u srdce, když v něm neucítil její přítomnost.

Odešla. Ale dalo se snad očekávat něco jiného? Vždyť to nebyla jeho chyba, že se tahala s tím aristokratickým blondákem! A ještě ke všemu se muchlovali v jeho kabinetě!

Rány na dveře se ozvaly znovu a snad i naléhavěji. O to hlasitěji se mu rozezněly v hlavě. Pohledem sklouzl na hodiny. Šest ráno, a pokud se nepletl, byla sobota. Člověk za dveřmi musel mít hodně pádný důvod ke svému počínání, nebo to musel být sebevrah.

Mátožně se zvedl a potlačil chuť dojít nejdřív do koupelny a udělat ze sebe člověka. Neměl najednou důvod.

Neholený, rozcuchaný, se zarudlýma očima a výrazem vraha na tváři otevřel dveře. A zalapal po dechu.

Civěl na něj stejně neholený a rozcuchaný Draco Malfoy. Ten, který podle něj mohl za všechny jeho starosti.

Instinktivně zašátral v rukávu ve snaze najít hůlku a toho cucáka proklít. Bohužel neúspěšně. Ale pořád měl ještě ruce.

Nečekaně prudce se na Draca vrhl, chytil ho za klopy rozhalené košile a vtáhl do komnat. Mladší z mužů nečekal tak bouřlivé uvítání, proto jen zalapal po dechu, když s ním Severus praštil o zeď. Ještě nestačil ani chytit vyražený dech a už se po něm znovu sápal.

„Severusi, uklidni se,“ zasípal.

Marně.

„Já se mám uklidnit? Já? Jak dlouho mě vodiš za nos? Co? Jak dlouho? Začalo to tvým příchodem do školy nebo ses s ní tahal už dřív, co? Tak sakra, mluv, ty parchante,“ řval mu neovladatelně do tváře a ani nevnímal rudnoucí Dracovu tvář.

„Škrtíš mě,“ bylo to jediné na co se přidušený Malfoy vzmožil.

Severuse to probralo z transu a stisk povolil. Draco se zhroutil na zem a lapal po dechu.

„Severusi, špatně sis to vysvětlil. Já s Hermionou nic nemám. Včera to byla Frölová. Až dneska ráno mi došlo, že má stejné vlasy jako tvoje žena. Netušil jsem, co jsme včera způsobili. Došlo mi to před chvílí.“

Teď lapal po dechu Severus. S prázdným výrazem udělal několik kroků dozadu a jen nesouhlasně kroutil hlavou, již se mu začaly míhat události z minulého dne.

Draco líbající Hermionu... Hermiona tvářící se, že o ničem neví... láhev whisky... Bombardo... násilné uzmutí polibku... kopanec do rozkroku... A teď tu stojí Draco a říká tohle...

Najednou to všechno začalo dávat smysl. Hermionin nechápavý výraz a pocit ublížení. Překvapení z jeho zloby a nakonec její odchod. Vždyť to on sám ji vyšťval!

Schoval tvář do dlaní. Tohle se nemělo stát...

„Severusi, jsi v pohodě? Slibuju, že si Silvie dá vlasy zase do pořádku. Byl to jen takový její rozmar. Nechtěli jsme tím cokoliv způsobit.“

„Na to už je pozdě,“ zašeptal černovlasý muž. Teď musel udělat jediné. Najít Hermionu a prosit o prominutí ať už to bude znamenat jakékoliv ponížení.

„Co jsi říkal?“ nerozuměl mu mladší z mužů.

„Nic, nic. Draco, odejdi,“ požádal svého kolegu najednou klidně. Dracovi přišel jeho hlas najednou zlomený, možná i odevzdaný.

Vycouval z jeho komnat. Věděl, že se mezi Severusem a Hermionou muselo něco stát, protože po ní tu nebyla ani památka. A také si byl jist, že za to mohla Silviina podobnost s Hermionou a Severusova výbušnost. Jen doufal, že to půjde dát zase do pořádku. Tíše za sebou zavřel dveře zvenčí.

Severus si zničeně prohrábl vlasy a rychle přešel ke krbu. Nedbal zmačkaného oblečení ani neupravení tváře. Musel najít Hermionu.

Odletaxoval se do jejího londýnského bytu, ale nenašel ji tu. Jen zmuchlané povlečení dávalo znát, že tu snad někdo strávil noc.

Dalším cílem jeho hledání byl dům Becketových. Přemístil se kousek od domu a stačilo mu několik kroků, aby mohl rozeznít zvonek. Nepřemýšlel nad tím, kolik je hodin ani co je za den.

Jen držel prst na tlačítku a vnímal bzučák. Až dětský pláč, který se ozval na protest tak vtíravému zvuku, ho zarazil a on konečně stáhl ruku dolů.

O chvíli později mu otevřela Paula s dítětem na ruce.

„Kde je Hermiona?“ vyhrkl.

„Severusi, co se stalo?“ ptala se nechápavě a snažila se uklidnit stále ještě vzlykajícího syna. „Hermiona je v nemocnici. Myslela jsem, že o tom víš,“ zírala na něj nechápavě.

„Co se jí stalo?“ dostal ze sebe přes rostoucí úzkost, která ho zachvátila. Před očima se mu míhaly všemožné scénáře až po ten, kdy si Hermiona bere život.

„Nevím,“ zakroutila žena hlavou. „Uprostřed noci vzbudil Tedda telefon, že je Hermiona na sále. Okamžitě tam jel, ale ještě se mi neozval. Promiň,“ křikla ještě Paula, ale to už Severus nejspíš neslyšel, protože se bez váhání přemístil k nemocnici.

„Hermiona, Hermiona Snapeová. Kde ji najdu? Kde je moje žena?!“ křičel o chvíli později na recepční v Královské nemocnici.

„Pane, nejsou návštěvní hodiny. Nemohu vás k ní pustit,“ pokoušela se mu vysvětlit postarší žena, ale

neúspěšně.

„Zatraceně, já jsem její manžel! Musíte mě k ní pustit! Ať mi tady aspoň někdo řekne, co se stalo!“ Severus kolem sebe metal blesky. Byl frustrovaný z toho, že mu nikdo nedal vědět a ještě víc ho zaplavila vlna strachu o Hermionu.

„To je v pořádku, já už pana Snapea seznámím s tím, co se stalo,“ ozval se za jeho zády známý hlas a Severus Tedda snad nikdy neviděl tak rád, jako teď. Byl v tu chvíli jediným člověkem, který mu konečně mohl říct, co se událo.

„Tedde, kde je Hermiona?“ ptal se a v jeho hlase bylo přímo hmatatelné zoufalství. Už dávno se ho nesnažil skrývat.

Muž v bílém plášti vzal Severuse kolem ramen a vedl ho tichou chodbou pryč, aby měli alespoň trochu soukromí. Následující rozhovor nepotřeboval dalších svědků.

„Severusi, je mi to líto.“

„Co tím chceš říct? Hermiona žije, nebo snad ne?“ nechápal Severus. „Vždyť ta ženská v recepci říkala, že žije, že je na-“

„Ano, Hermiona, žije. Ale přišla o dítě. Moc mě to mrzí, Severusi,“ řekl tiše a jen díky své pohotovosti stihl podepřít muže po své pravici, kterému se najednou udělalo slabo, dřív než upadl na zem.

Dovedl ho k nejbližší židli, kam ho usadil. Nebyl schopen jediného slova, jen zíral do prázdna.

„Hermiona byla těhotná?“ hles nakonec bolestně.

„Ty jsi o tom nevěděl? Byla na začátku druhého měsíce. Podle záznamu tu byla včera u lékaře. Bohužel došlo k chybě lidského faktoru,“ povzdechl si lékař, „a on nepoznal, že už je dítě vlastně mrtvé. Byla to otázka času. A jestli tě to alespoň trochu uklidní, ten chlap tu už nepracuje a o další kariéře si může nechat jen zdát,“ snažil se ho Tedd alespoň trochu povzbudit, i když věděl, že je to zbytečné.

„Neřekla mi to. Tvrdila, že byla v práci. A já jí nevěřil. Je to moje vina!“ začal se obviňovat Severus.

Tedd se na muže po své pravici zmateně podíval. Tmavé kruhy pod očima, neupravená tvář a pomačkané oblečení. V obličejí výraz zoufalství a beznaděje. Nikdy ho neviděl tak zlomeného.

„Není to tvoje vina. Ať už se včera stalo cokoli, není to tvoje vina. Zárodek se už od začátku nevyvíjel správně a nakonec došlo k diagnóze Missed abortion, tedy zamklému potratu. Poté došlo k jeho vypuzení. Byla to otázka času, Severusi. A ani včerejší prohlídka tomu nemohla zabránit,“ řekl muž klidně.

„Zatraceně, jak můžeš být tak klidný?! Oznamuješ mi to, jako bych přišel o práci. Ale já přišel o dítě!“ rozkřikl se Severus frustrovaně. Právě se nacházel na pokraji nervového zhroucení. Už snad nemohla přijít horší zpráva. Vždyť on včera v jediném okamžiku zničil všechno dobré, co měl na dosah.

„Severusi, tohle se prostě stává. Hermiona teď potřebuje oporu, ale za nějaký čas na to zapomenete a pokud budete chtít, v početí dalšího dítěte vám nebude nic bránit. Věř mi, vím jak ti teď je a taky vím, že to bude nějaký čas trvat, ale že to nakonec překonáte,“ snažil se ho lékař uklidnit.

„Jak můžeš vědět, jak se cítím?“ prskl Severus našťvaně.

V okamžiku, kdy Teddovi zeskelnatěl pohled, si uvědomil, že přestřelit. Tedd opravdu věděl, jaké to je. Vinou leukémie přišli Becketovi o šestiletou dceru. A on s Hermionou byl u toho, když prožívali největší bolest.

„Omlouvám se,“ řekl tiše.

Tedd nepřítomně zavrtěl hlavou, jako by odháněl zlé myšlenky.

„To je v pohodě, zapomeň na to. Ted' bys měl být s Hermionou. Pustím tě k ní. Oba teď musíte být hodně silní a ty jí musíš být velkou oporou. Dohlídni na to, aby se moc nerozrušovala,“ poučil ho lékař a vstal, aby mohl Severuse dovést k Hermionině pokoji.

I druhý muž vstal, ale jen proto, aby mohl lékaře zarazit.

„Tedde, nemyslím si, že je to dobrý nápad. Včera jsme se mou vinou nepohodli,“ přiznal kajícně, „a moje návštěva by ji jen rozrušila. Myslím, že jsem ten poslední, koho chce teď vidět.“

„Tomu nevěřím. Jsi jediný člověk, který jí teď může psychicky podržet. Psychologa k sobě nepustí a já jí

nepomůžu tolik, jako ty. Potřebujete si promluvit a-“

„Ty to nechápeš, Tedde, i kdybych nastokrát chtěl, akorát ji rozruším. Není dobrý nápad se jí teď ukazovat na očích. Možná až jí bude líp,“ pokusil se z toho Severus ještě vycouvat. Nechtěl, aby se jeho ženě ještě víc přitížilo.

„Žádné takové, právě tebe teď chce jistě vidět nejvíc. Potřebuje se ujistit o tom, že ji budeš milovat i když nebyla schopná donosit tvé dítě. A nikým si teď nenechá rozmluvit, že to nebyla její vina. Potřebuje slyšet tvé ujištění, rozumíš? Takže jestli ji miluješ, a já vím, že ano, tak tam teď vejdeš a přesvědčíš o tom i ji, ano?“

Severus už neměl sílu odporovat. Jen přikývl, zhluboka se nadechl a vešel do dveří, které mu Tedd otevřel.

„Ty?!“ vyjela na něj Hermiona ostře, jakmile ho uviděla.

„Hermiono, chci se ti omluvit. Včera jsem se choval jako hlupák a-“

„Ne, ty ses tak nechoval! Ty totiž blbec jsi!“ křičela na něj Hermiona a jemu nemohly uniknout její zarudlé oči a červený nos. Plakala. A zase byl na vině on. „Nenechal sis nic vysvětlit a zase jsi to řešil s lahví v ruce! Už tě nikdy nechci vidět, slyšíš? Nechci!“

„Hermiono, já-“

„Vypadni!“

„Ale-“

„Zatraceně přišel jsi o sluch? Vypadni a už se nevracej! Nikdy, už nikdy tě nechci vidět!“ křičela, ale její hlas slábl a vkrádaly se do něj vzlyky.

Severus se ještě pokusil něco namítnout, ale Hermiona ho ke slovu nepustila. Popadla malou skleněnou vázu na stolku vedle postele a mrskla ji po něm.

Jen tak-tak stihl udělat dva kroky vzad. Zvuk tříštícího skla už zaslechl jen za zavřenými dveřmi.

Otočil se na zmateně se tvářícího doktora. Tedd se v ten moment probral z šoku.

„Asi jsi měl pravdu. Přiznávám, nečekal jsem takovou reakci,“ zatvářil se lékař překvapeně. „Na jednu stranu je dobře, že z toho neobviňuje sebe, ale na stranu druhou je myslím vhodný čas na šálek kávy. Musíš mi vysvětlit, co se vlastně stalo a-“ zdviženou rukou zarazil případné námitky, „-a to bez debat. Pak ti pomůžu vymyslet, co dál,“ uzavřel lékař a odvedl Severuse do své kanceláře.

Ještě však zavolal úklid na pokoj č. 26 a zavolal Paule, aby přijela promluvit s Hermionou.

24. Zase bude dobře

„Hm,“ bylo všechno, na co se zamyšlený lékař vzmožil, když mu Severus v kostce převyprávěl, co se vlastně mezi ním a Hermionou stalo.

„Nemůžeš mi pomoci. Bylo úplně zbytečné ti to tady vyprávět,“ povzdychl si Severus. Jindy by se k něčemu podobnému nesnížil, ale teď to nebylo podstatné. Navíc věděl, že Tedd je na jeho straně a doufal, ve skrytu duše věřil, že mu tenhle o pár let mladší doktor poradí, jak získat Hermionu zpět. Teď jen odmítavě zavrtěl hlavou, bylo to zbytečné.

„To bych netvrdil. Sice jsem s Hermionou nikdy nebyl ženatý, ale znám ji docela dobře na to, abych ti mohl radit. A navíc se ženami je to všechno stejné.“

„Nemůžeš Hermionu přirovnávat k ostatním ženám, ona si nenechá nic namluvit a druhou šanci nedává,“ zamítal Severus Teddovy řeči hned v počátku.

„To netvrdím, ale když ti dala druhou šanci tenkrát v Plymouthu, dá ti ji teď taky. Už proto, že nechce rozbít váš rodinný život. Je na tebe našťavaná, ale uvědomuje si, že tím nic nevyřeší. Dříve či později si budete muset promluvit. Teď je u ní Paula, věřím, že jí také řekne svůj názor a ty se hlavně uklidni. Vrať se domů, dej se do pořádku a přijď znovu odpoledne s pořádnou kytkou, jasné? A bonboniéra by taky neuškodila. Teď si, kamaráde, budeš muset zase chvíli hrát na dobyvatele a vyhazovat peníze za věci, které ji určitě potěší,“ radil mu Tedd a Severus by přísahal, že radí z vlastní zkušenosti.

„Dobře, ale co potom? Až ji pustíte z nemocnice? Co mám teď říct Selii, až se bude ptát, kde je matka?“ ptal se černovlasý muž zoufale, protože v tuhle chvíli neměl nejmenší tušení, jak se chovat, co dělat. Vždy

racionálně uvažující Severus Snape byl náhle v koncích.

„Zatím bych jí nic neříkal. Rozhodně ne pravdu. Tohle je dost osobní věc, kterou, jak znám z praxe kolegů, ženy vnímají jako něco hodně intimního. Nech ji, ať se s tím vypořádá a sama rozhodne, jestli to vaší dceři řekne, nebo ne.“

„Takže mi radíš lhát vlastní dceři?“ ptal se udiveně.

„Ne, radím ti nechat to na Hermioně.“

Severus jen zamyšleně pokýval hlavou. Nikdy mu nedělalo problém klamat druhé, ale s příchodem rodiny se jeho život změnil. Ale teď měl pravdu Tedd. Tohle je na Hermioně. A on udělá nejlíp, když se bude držet rad Tedda Becketa. Alespoň věřil, že kyticí to víc pokazit nemůže. A navíc věděl, že na stolku vedle Hermioniny postele už není nic, co by po něm mohla vrhnout.

Spěšně se rozloučil a s příslibem návratu se přemístil do Bradavic.

Rozbrečela se. Jako malá holka, které vzali oblíbenou panenku. Ale ona přišla o mnohem víc. Přišla o dítě, možná i o manžela. Včera odcházela od lékaře s úsměvem na rtech a jen o pár hodin později se dozví, že to byl omyl. Že se spletl. Že žádný tlukot srdce nemohl slyšet. Že její - jejich - dítě bylo už dávno mrtvé.

Když od Severuse předešlou noc utekla, doufala, že se během pár dnů zase všechno urovná. Byla si jistá tím, že mu jen něco přelétlo přes nos. Pak začala krvácet. Už když volala záchranku, věděla, že tolik krve je špatné znamení, hodně špatné znamení. A pak omdlela.

Jakmile se před pár hodinami probudila, řekli jí to, co ona podvědomě tušila. Potratila. Obvinila Severuse. On ji rozčílil, on ji napadl, byla to jen a jen jeho chyba. Bylo tak snadné to na něj svést. Bylo tak snadné ze sebe smést vinu právě tímhle způsobem. Ale pak jí řekli, že dítě bylo mrtvé několik dní. Nebyla to jeho vina. Byla její. Někde hluboko ve svém podvědomí věděla, že se obviňuje zbytečně, že nešlo nic dělat. Takové případy se stávají. Ale nechtěla to slyšet. Raději se utápěla ve svém žalu. Bylo to mnohem jednodušší než ležet a uvědomovat si, že to, co si tolik přála - druhé dítě - je minulostí.

Doufala, že přijde a bude ji utěšovat a když se tu nakonec objevil, vyhodila ho. Co když už nebude mít chuť se vracet? Co taky s hysterickou ženskou, která není schopná ani donosit dítě? Usnula. Ani příchod Pauly Becketové ji z trhaného spánku nevytrhl.

Žena nahlédnuvší do útroh nemocničního pokoje za sebou tiše zavřela dveře. Rozhodla se vyhledat manžela. Neměla totiž nejmenší tušení, co se tu vlastně dělo, ale hlas Tedda, když jí volal, zněl dostatečně naléhavě na to, aby se zvedla a odjela do nemocnice. Teď však byl jediný, kdo jí mohl poskytnout odpovědi.

„Můžeš mi říct, co se to tu vlastně děje?“ ptala se nechápavě v okamžiku, kdy za sebou zavírala dveře manželovy pracovny. „Nejdřív mě ráno vyburcuje Severus a pak o chvíli později voláš, abych si promluvila s Hermionou. Co se stalo, Tedde?“

„Včera se ti dva nějak nepohodli a k ránu Hermiona potratila. Severus se s ní pokoušel promluvit, ale neuspěl. Myslel jsem, že bys mohla být úspěšnější,“ zadoufal muž a neubrnil se povzdechu.

Paula při zmínce o potratu zalapala po dechu. Vzápětí zavrtěla hlavou nad manželovou neuvážeností. „Tedde, a to tě nenapadlo, že zrovna tohle není to nejlepší řešení? Zvláště, když jsi mi před tím neřekl ani ň? Ještě štěstí, že Hermiona usnula. Jediné, co potřebuje, je pořádný odpočinek,“ napomenula svého muže. „Až potom jí můžu dělat vrbu, pokud o to bude stát. A ať už se mezi těmi dvěma stalo cokoliv, měli by si to vyříkat jen oni dva. My do toho nemůžeme zasahovat,“ upozornila ho jemně.

Tedd přikývl. Chtěl všechno honem rychle vyřešit, ale málem to celé pokazil. Paula měla pravdu, musí si to vyříkat oni sami, až na to budou připravení.

„Máš pravdu, jako obvykle,“ usmál se na svou ženu. „Severus by se tu měl ukázat odpoledne. Poslal jsem ho domů, aby se dal do kupy,“ řekl ještě.

„To jsi udělal dobře. Vypadal přišerně. Ale věřím, že se z toho dostanou. Je to jen otázka času. Vždyť víš,“ pohlédla Paula na muže a on pochopil, že naráží na jejich ztrátu.

„Vím,“ přitakal, přešel k ní a pevně objal.

Severus se po příchodu domů sesunul do křesla a pohled stočil do vyhaslého krbu. Měl o čem přemýšlet. Uvažoval, proč mu Hermiona neřekla o dítěti včera. Obávala se snad jeho reakce? Nikdy se o dalším dítěti

nebavili, ale to snad nebyl důvod k tomu, aby se mu obávala sdělit, že je těhotná. Nebo snad ano? Nebo ho jen chtěla překvapit a přijít s tím ve vhodnější chvíli? Třeba mu to chtěla říct, ale on jí vlastně vůbec nedal šanci. Zoufale složil hlavu do dlaní.

Netušil, jak dlouho takhle seděl. Probral se v okamžiku, kdy ho začaly pálit oči, a na prstech ucítil vlhkost. Napřímil se a zhluboka se nadechl, aby zahnal slzy, které se bez pozvání vkrádaly do jeho očí. Snape nebrečí. Ne Snape.

Prudce vstal, rozhodnut, že ještě dnes dá věci do pořádku. Minimálně se o to pokusí.

„Teda, tati,“ ozvalo se za ním pochvalné hvízdnutí, když o pár hodin později opouštěl toho dne podruhé bradavické komnaty a chystal se navštívit svou ženu. Tentokrát již upravený, v čistém, nezmuchlaném mudlovském oblečení. Ačkoliv on sám na černých kalhotách a bílé košili neviděl nic zvláštního, jeho dcera byla nespíš jiného názoru.

Zastavil se a překvapeně se na ni otočil.

„Vážně fešák,“ neodpustila si další hodnotící pohledy. „Nedivím se mamce, že tě sbalila, tahle nedbalá elegance ti sluší,“ pochválila ho dcera.

„Selie, nebud' vulgární,“ neodpustil si malé napomenutí jejího slovníku a přehodil si kabát z jedné ruky do druhé.

„Nejsem vulgární,“ oponovala mu, „jen se ti snažím říct, že je fajn tě zase někdy vidět jen v košili a ne věčně sešněrovaného v těch tvých hábitech. Musí v tom být děsný vedro,“ odfrkla si pohoršeně.

Severus se neubráníl drobnému úsměvu. Bylo milé slyšet od vlastní dcery, že ještě není na odpis.

„Těší mě, že se tak pečlivě zajímáš o můj šatník, drahá dcero,“ prohlásil teatrálně, „ale přesto bych ocenil, aby ses více než o mé svršky zajímala o studium. Jinak bych se já v dohledné době mohl pozastavit nad stále se zmenšující délkou tvých sukni, což bys jistě nerada,“ zakončil svůj výstup a zkoumavě na ni pohlédl.

Zazubila se a on věděl, že pochopila. Ona nebude řešit jeho upnuté kabátce s desítkami knoflíčků a on bude blahosklonně ignorovat stále se zvyšující počet jejích minisukni.

„Dohodnuto,“ souhlasila. „A kam vlastně jdeš? Vyrazili jste si někam s mamkou?“ ptala se zvědavě.

Zachmuřil se. Tušil, že tomu bude muset čelit, jen doufal, že ne tak brzy.

„Právě za ní jdu,“ řekl popravdě.

„Paráda, a můžu s tebou? Jdeš do Londýna, že jo? Nutně potřebuju na vzduch.“

„Bradavické pozemky jsou ti málo?“ otázal se s pozdviženým obočím, ačkoliv si byl až moc dobře vědom, že slovní spojení 'potřebuju na vzduch' znamená v řeči jeho dcery 'chci obhlédnout nějaké obchody a pokud možno s tvou mudlovskou kreditní kartou'.

„Ale tati, víš jak to myslím,“ mrkla na něj a poté přidala další ze svých pohledů, kterým většinou nemohl říci ne. Dnes však bylo všechno jiné.

„Dnes ne, Selie,“ řekl jí nekompromisně a ona se zarazila. Ať už měl její otec namířeno kamkoliv, nechtěl ji vzít s sebou a dokonce ji nechtěl vzít ani do Londýna. Něco bylo špatně.

„Co se stalo?“ zeptala se podezřívavě, ale on v jejím hlase rozpoznal i obavy.

„Tvoje matka je v nemocnici,“ rozhodl se nelhat. Tedy alespoň ne ve všem.

„Dobrej pokus tati, to je mi jasný, že je v nemocnici, když tam pracuje.“

„Je hospitalizovaná,“ opravil ji a sledoval její náhlou proměnu výrazu.

„Co se jí stalo?“ vyhrkla okamžitě. „Jdu za ní s tebou!“

„Nejdeš,“ odbyl ji až moc příkře na to, aby si toho nevšimla.

„Proč?!“

„Protože to není nutné. Včera se jí udělalo nevolno a skoro omdlela, tak jsem ji přesvědčil, aby si zašla k lékaři. Je u ní Tedd, je o ni dobře postaráno,“ snažil se uklidnit dceru. „Nechájí si ji tam jen na pozorování, ale podle všeho to bylo z přepracovanosti a nedostatečného pitného režimu. Nic se neděje,“ dodal ještě a

nevěděl, koho uklidňuje víc. Jestli Selii nebo sebe.

„Nelžeš mi?“ zeptala se ho dcera podezřívavě. Něco v otcově rozpravě jí nesedělo.

„Ne,“ zalhal pohotově a děkoval za léta praxe jako špeh. Lhát vlastní krvi bylo daleko těžší než lhát samotnému Pánu Zla.

„Fajn, ale kdyby se něco dělo, řekl bys mi to?“ ujišťovala se.

„Věděla bys to jako první, ale neměj strach. Všechno je v pořádku.“

„Tak už jdi, ať jí tam není smutno,“ popoháněla ho najednou. „A nezapomeň ji ode mě pozdravovat, jo? Já se u tebe večer stavím, abych věděla co a jak.“

„Budu tě čekat,“ ujistil ji ještě a posunkem ruky se s ní rozloučil.

Tak tohle by bylo.

Cestou do nemocnice se stavil v květinářství. Když se snažil rozhodnout mezi růžemi, gerberami a slunečnicemi, uvědomil si, že je to už hodně dávno, kdy dal Hermioně květiny. A přitom je měla tak ráda. Copak se muselo stát zrovna tohle, aby pochopil, že svou ženu už dávno nezahrnuje maličkostmi, které vyjadřovaly, že si na ni jednoduše vzpomněl? Vždyť ani jemu to nebylo proti srsti, tak jak se stalo, že to všechno ustalo? Kdy se vlastně začal do jejich života vkrádat ten odporný stereotyp? Nevěděl to, ale doufal, že pokus o nápravu bude Hermionou přijat.

Po krátkých úvahách zvolil žluté růže. Věděl, jak má jeho žena tuto barvu v oblibě, proto jich nechal svázat rovný tucet, aby projasnily nemocniční pokoj a vyhnaly z něho obyčejnou šed'. Když procházel kolem cukrárny s váženými bonbony, dostal nápad. Není nad to zavzpomínat na staré časy, pomyslel si a nechal si do celofánového kornoutu odvážit pořádnou porci pralinek.

Do nemocniční budovy vcházel zdánlivě sebejistě, ale lidé, kteří ho znali, by dokázali říci, že vráska uprostřed jeho čela značí obavy. A nebyli by daleko od pravdy. Obával se, že ho Hermiona opět vyhodí a pro tento případ už neměl žádný záložní plán.

Dveře jejího pokoje otevíral tiše a obezřetně a skoro si úlevně oddychl, když shledal, že Hermiona spí. Potichu za sebou zavřel a přešel k její posteli. Vypadala neskutečně bezbranně a křehce. V robustní konstrukci postele a pod neforemnou přikrývkou se téměř ztrácela.

Květiny položil prozatím na noční stolek a sám si přitáhl k posteli židli. Jemně vzal Hermionu za ruku, kterou měla bezděčně položenou na přikrývce a nepřestával přitom sledovat její klidnou tvář.

Nevěděl, jak dlouho tam takhle seděl. Venku se začalo pomalu smrákat a je vyrušil jen čas od času příchod sestry, která přinesla vázu nebo kontrolovala Hermionin stav. Byl by takhle nehnutě seděl ještě mnohem déle, ale jeho žena se začala probouzet. Zavrtěla se, v polospánku ještě něco zamumlala a pak konečně otevřela oči.

„Ahoj,“ promluvil Severus první a instinktivně jí stiskl ruku, kterou stále držel.

„Ahoj,“ odpověděla mu překvapeně a až stisk ruky jí upamatoval na události minulé. Rychle se snažila vymanit z jeho sevření, ale neuspěla. Ačkoliv ji držel jemně, jeho stisk byl pevný a neoblomný.

„Myslím, že jsem se vyjádřila dost jasně, když jsi přišel poprvé,“ začala znovu zkoušet odháněcí taktiku.

„Naprosto, ale zapoměla jsi, že jsem děsně tvrdohlavý,“ pokusil se o úsměv. Pak ale zvážněl. „Hermiono, choval jsem se jako idiot, připouštím to a žádám tě o prominutí. Udělám cokoli, jen mi to odpusť,“ odříkával překotně, aby mu snad neskočila do řeči a přitom z ní nespouštěl svůj prosebný pohled.

Mlčela. Pohledem klouzala od jeho očí až po jejich spojené ruce a uvědomovala si, že další šance už přijít nemusí a on by její odhánění mohl vzít vážně. A to nechtěla. Jemně opětovala stisk ruky.

„Nevím, co tě vedlo k tomu, že ses včera choval jako blázen, Severusi,“ šeptla tiše. „Ale vím, že tě nechci ztratit,“ dořekla a její oči se zalily slzami. „Promiň, trošku se mnou cloumají hormony,“ snažila se vysvětlit a rychle si utírala oči.

„Miláčku, ty se nemáš za co omlouvat,“ ujišťoval ji láskyplně a zastrčil jí uvolnivší se pramen vlasů za ucho.

„Můžeš pro mě něco udělat?“ pípala nesměle.

„Cokoliv,“ ujistil ji.

„Prosím tě, obejmi mě,“ požádala ho a jako malé dítě ke svým rodičům k němu vztáhla ruce.

Trochu zaskočeně vyplnil její přání. Přitiskl si její hlavu na prsa a pevně objal. Cítil, jak mu prsty křečovitě zatíná do zad a následně si uvědomil, že se mu chvěje v náručí potlačovaným pláčem.

„Moc mě to mrzí,“ začala vzlykat a proudem slz máčet jeho košili.

„Mě taky, Hermiono, ale spolu to zvládneme, uvidíš,“ uklidňoval ji a konejšivě hladil po zádech.

„Myslíš to vážně? Spolu?“ ujišťovala se, jestli dobře slyšela.

„Smrtelně vážně.“

Trochu se od něj odtáhla a upřela na něj své uplakané oči. Něžně jí setřel zbloudilé slzy z tváře a povzbudivě se na ni usmál.

„Ale budeš mi někdy muset vysvětlit, co se to s tebou včera dělo, takového tě neznám,“ upřela na něj svůj ztrápený pohled.

„Vysvětlím ti to klidně hned,“ vyhrkl rychle.

„Ne, dnes ne, ještě se na podobný rozhovor necítím.“

„Dobře, ale vím o něčem, co by ti mohlo zlepšit náladu,“ usmál se tajuplně a podal jí sáček s cukrovinkami.

„Pralinky?“ zeptala se užasle, když ho otevřela.

„U mě jako podpora léčby zabíraly, tak jsem si říkal, že by mohly i u tebe,“ vysvětlil a během okamžiku jí jednu strčil do úst.

„Jsou mnohem lepší než ty, které jsem ti kupovala já,“ zahuhlala s plnou pusou.

„Jak víš, jak chutnaly ty pro mě?“

„Jednu jsem ti uzmula, když ses nedíval,“ odvětila šibalsky.

„Tak tomu říkám černý humor, paní doktorko, protože je vám doufám jasné, že já se nedíval nikdy?“ narážel na svůj tehdejší handicap.

„Naprosto,“ ujistila ho a poprvé toho dne se zasmála.

Nevydržel to. Musel se usmát také a pokusil se ji opět přivinout do náruče. Nechala si to líbit, ale když se k ní sklonil, aby ji políbil na rty, odtáhla se.

„Severusi, dej mi čas,“ požádala ho a on pochopil, že to nebude tak jednoduché, jak mu to zpočátku přišlo.

„Kolik jen budeš chtít,“ ujistil ji. Pak raději odvedl řeč jinam. „Pozdravuje tě Selie,“ vzpomněl si na vzkaz od dcery.

„Tys jí to řekl?“ zhrozila se Hermiona nefalšovaně.

„Ano, pokud myslíš to, jak se ti včera udělalo nevolno a málem jsi omdlela, tak ano. Řekl jsem jí, že si tě tu nechávají na pozorování. Je jen na tobě, jestli jí řekneš pravdu.“

„Děkuju.“

Severus jen pokýval hlavou. A možná chtěl ještě něco říct, ale přerušil je příchod sestry.

„Pane Snape, budete už muset jít. Návštěvní hodiny už dávno skončily a paní doktorka potřebuje odpočívat.“ Tvářila se nesmlouvavě a Severusovi připomínala ve své neoblomnosti Poppy. Raději se zvedl k odchodu. Ještě se však sklonil k Hermioně a vtiskl jí letmý polibek na čelo.

„Miluju tě,“ zašeptal tak tiše, aby to slyšela jen ona a překvapilo ho, když za sebou po chvíli uslyšel: „Já tebe taky.“

S příslibem zítřejšího návratu za sebou zavřel dveře. Její nemocniční pokoj opouštěl toho dne podruhé, ale tentokrát s pomyšlením, že by všechno mohlo být zase jednou tak, jak má být.

I Hermioně se koncem dne na tváři konečně usadil mírný úsměv. Když svého muže vyprovodila pohledem ze dveří, byla si najednou jistá, že jí dnes říkal pravdu a samotnou jí v tom nenechá.

Naklonila se k růžím, které jí přinesl, a nasála jejich opojnou vůni. Žluté měla nejraději, nezapomněl. Usmála se té představě. Až pak si všimla nenápadného lístečku mezi květinami. Rychle se pro něj natáhla. Stála tam jen dvě krátká slůvka, ale byla to právě tato dvě slova, která jí dokázala potěšit ze všeho nejvíc.

Chybíš mi.

Ty mě také, Severusi, pomyslela si a opět se propadla do říše snů.

25. Výsledky testů

Spokojeně se uvelebila na pohovku před krbem a přikryla se kostkovanou dekou. Nechala si od Severuse naservírovat čaj a když k ní vztáhl ruku, aby jí přešel po lícní kosti, vystřela se proti tomu dotyku a tím mu dala najevo svou spokojenost. Hřejivě se na ni usmál a ona ho pohledem vyprovodila až ke stolu, kam se usadil a svůj zrak zavrtal do nespočtu esejí, seminárních prací a neopravených písemek, které se mu za několik dní nahromadily.

Byly to už dva týdny, co se vrátila z nemocnice. Jejich život se pomalu ale jistě vracel do starých kolejí, i když to nebyla zas tak docela pravda. Severus se v mnoha ohledech změnil. Neustále se jí ptal, zda něco nepotřebuje, staral se o ni jak o malé dítě a v neposlední řadě jí nosil různé maličkosti, byť to byla mnohdy jen zcela obyčejná květina. Podezírala ho, že je krade ze skleníku profesorky Prýtové, protože předevcírem na večeri zaslechla, jak si stěžuje Minervě, že jí nějakí holomkové otrhali právě vykvetlé kosatce. Hermiona měla co dělat, aby se neudusila rýží, když si vzpomněla na vázu s tmavě fialovými kosatci na jejím pracovním stole.

A tak to bylo každý den. Jednou to byla květina, podruhé se zastavil v Londýně a přinesl jí pralinky. Včera jí dokonce dal knihu její oblíbené mudlovské autorky, která svým žánrem spadala více do červené knihovny než čehokoliv jiného. Teď se Hermiona spolu s knihou zavrtala pod deku a chtěla se ponořit do nového příběhu populární spisovatelky. Mohla si číst v ložnici, přesto podvědomě vycítila, že by to nebylo nejlepší řešení. Nechtěla se Severuse stranit. Bála se, že by mu tak nevědomky naznačila, že mu neodpustila jeho bláznivé chování před několika dny. Opak byl pravdou. Odpustila mu hned, když jí vše vysvětlil, ale zároveň ho požádala, aby jí dal příště také možnost na obhajobu, dřív než začne popouštět uzdu své fantazii. Toho dne se zapřísahal, že žádné příště už nikdy nebude.

A přesto přese všechno byl v jejich vztahu nadále patrný chlad a nejasná nejistota pramenící z nich obou. Hermiona strážila každý jeho prudký pohyb a Severus s ní zacházel jako s porcelánovou panenkou. Když usínali, tiskl ji k sobě stejně vroucně jako dříve, ale od neúspěšného polibku v nemocnici se jí už nikdy nepokusil políbit. Alespoň ne na rty. Opatrná políbení na čelo se stala naopak denní rutinou, příjemným zpestřením po jeho příchodu z práce nebo naopak, když učit odcházel. Přemýšlela, jestli je to způsobené její žádostí o čas. Tušila, že ano a obávala se nutnosti udělat první krok, až bude stát o víc.

Otevřela knihu na první stránce, ale místo na text upřela zrak na svého muže. Severus rázně proškrtával jednu esej za druhou, občas se někomu povedlo „zaujmout“ ho natolik, že zanechal na jeho pergamenu pár ne zrovna lichotivých poznámek. Hermiona s mírným úsměvem na rtech sledovala jeho profil, černé vlasy spadající téměř na ramena, ruku svírající brk ladně klouzající po pergamenu.

Severus si jejího zkoumavého pohledu nevyšiml. Byl dokonale zabrán do opravy a z naprostého soustředění ho vytrhl až pramen vlasů sklouznuvší mu do tváře. Mírně sebou cukl, ale více pozornosti tomu nevěnoval. Chtěl mít veškeré resty v opravách dohnané do Vánoc a už mu moc času nezbyvalo. Dnes psaly šesté ročníky onen očekávaný test, který mohl Selii zajistit pár dní u Evansových a on musel všechny práce do zítřka opravit. Samozřejmě, že tu své dcery stačil pročíst hned po vyučování ještě ve třídě, ale výsledek ho vskutku překvapil a způsobil jisté dilema. Proto si vzal Selii stranou na slovíčko a nemohl mu uniknout pohled Davida Evanse, v němž se zračilo očekávání spolu s napětím. Dostal jistý nápad, ale zatím přemýšlel, zda ho předem prokonzultovat s Hermionou nebo obě postavit před hotovou věc. Ale do večera času dost. Přednější je ta hora pergamenů.

Hermioně nemohlo ujít, že její muž nad něčím přemýšlí. Znala ho už dost dlouho na to, aby rozeznala, kdy se plně věnuje opravě a kdy jeho mysl zaměstnává něco dalšího.

Odložila knihu na konferenční stůl vedle šálku s čajem a vstala z pohovky. Pomalým krokem se rozešla k muži. Obešla ho, stoupla si za jeho záda a mírně se naklonila, aby viděla na svitky pergamenů.

„To jsou ty předvánoční testy?“ oslovila ho.

Mírné trhnutí naznačovalo, že ho vytrhla z koncentrace. Prudce se na ni otočil, až nohy židle, na které seděl, zaskřípaly o parkety.

„Říkala jsi něco?“ ptal se zmateně.

Hermiona se mírně opřela o jeho ramena a tvář přiblížila k té jeho. Donutila ho tak znovu obrátit pozornost na plochu stolu. „Ptala jsem se, jestli to jsou ty předvánoční testy,“ zopakovala.

Severus její slova vnímal, ale přesto si dovilil vychutnat chvíli, kdy se k němu po delší době sama a z vlastní iniciativy tiskne. Proto odpověděl až po krátké odmlce. „Ano, jsou. Selie nepřekvapila, ani nezklamala. To se ale nedá říct o panu Evansovi,“ dořekl a nabídl Hermioně výhled na pergamen, v jehož záhlaví se vyjímalo velké červené H v kolečku.

„Každý nemůže mít pro lektvary nadání,“ bránila mladíka, v jehož práci převládala nad černou tuží červený inkoust ze Severusova kalamáře.

„No dobře, Hermiono, ale podívej se třeba na tuhle odpověď,“ ukázal na řádek černého textu zakončený rudým vykřičníkem a poznámkou: *Doplňte si piliny, ať máte čím přemýšlet. Očividně se vám již všechny vysypaly.*

Hermiona se neubránila smíchu. Když si pak přečetla otázku i s Davidovou odpovědí, musela už smích tlumit v dlani. „Dobrá, uznávám, že považovat bezoár za francouzské označení pro kobylí trus je dosti,“ odmlčela se, aby našla vhodný výraz, „řekněme abstraktní myšlenka, ale jinak se ten mladík snažil,“ zastávala se Hermiona dceřina kamaráda dál.

„Podle čeho tak usuzuješ?“ zeptal se a v jeho hlase byl patrný zájem.

„Jinak bys mu nedal 'háčko', ale rovnou Trolla,“ štouchla ho.

„Jen se nenech mýlit, miláčku,“ protáhl sladce, „Trolla nedostal jen proto, abych neměl horší celkový průměr šestého ročníku vyšší, než měla Minerva od těch samých tupců z testu v přeměňování. Kratiknot se vsadil s Firenzem o to, že za něj bude deset dní dělat dozor na chodbách, a to kdykoliv, kdy si kentaur určí, že výsledky šestáků budou tradičně nejhorsí z lektvarů.“

„Ještě bych pochopila, proč chceš trumfnout Minervu, ale co je ti po tom, kdo vyhraje sázku?“ ptala se nechápavě a zvědavě zároveň.

I když to Hermiona nemohla vidět, ďábelsky se ušklíbl. „Firenze mi slíbil padesátiprocentní podíl na výhře, když ho nechám vyhrát. Takže jsem si právě zařídil volno na celé vánoční prázdniny a nebudu se sem muset vracet, abych ještě o Vánocích dohlížel na ty duté palice,“ odfrkl si, ale hned pokračoval, „což znamená, že plných 14 dní strávím v pohodlí a klidu doma ve společnosti své rodiny,“ dokončil spokojeně a uvolněně se opřel ve svém křesle.

„Jak zmijozelské,“ ohodnotila jeho počínání Hermiona a vtiskla mu školáckou pusku na tvář.

Severus zvedl ruku a nahmatal na svém rameni její dlaň. Něžně ji překryl svou a po chvíli si ji přitáhl ke rtům, aby jí mohl do měkké prohlubně, kterou tvořila, vtisknout polibek. Hermiona se nepatrně zachvěla a prsty mu přešla po kontuře rtů.

„Udělal jsem to pro vás,“ řekl po chvíli, myslíc na svou dceru a ženu.

Hermiona ho pevným objetím ujistila o tom, že uděl dobře. Až poté se konečně narovнала, protože ji z dlouhého předklonu začínala bolet záda.

„A jak vlastně dopadla Selie?“ zeptala se náhle a snažila se pohledem najít dceřinu práci.

Severus se nahnul, aby mohl vytáhnout z hromady pergamenů ten se jménem jejich dcery. Bez řečí ho rozložil na stůl.

„97 bodů je dobrý výkon,“ zhodnotila Hermiona uznale.

„Ano, ale není to těch 98, které by ji zajistily prázdniny u pana Evanse.“

„Ty jí to vážně nepovolíš kvůli jednomu bodu?“ ptala se Hermiona užasle.

„Znáš mě,“ pokrčil rameny, jako by to byla odpověď na její otázku. „Nemůžu ji pustit, když nedodržela dohodu,“ našpulil nesouhlasně rty. „Ale uznávám,“ začal ještě dříve, než mu stihla žena oponovat, „že je to dobrý výsledek a bylo by ode mě příliš despoticke ji za něj neodměnit,“ připustil.

Hermiona si byla jistá, že Severus už má plán a zvědavě čekala, jak bude pokračovat. Ovšem dalších slov se nedočkala. Severus místo toho znovu rozložil Davidův test a urovnal ho tak, aby ležel těsně vedle pergamenu Selie. Zamyšleně na oba hleděl a vyčkával, zda jeho žena pochopí.

Hermiona přejížděla pohledem z jednoho testu na druhý a přemýšlela, co má Severus za lubem. Pak jí zrak sklouzl na hodnocení obou testů a jí najednou všechno došlo. „To je spíš trest, než odměna. Minimálně pro

toho chlapce," utrousila nesouhlasně, když pochopila Severusův plán.

Severus si spokojeně odfrkl. „Jsem vážně neskonale šťastný, že mám tak inteligentní manželku,“ řekl uznale a konečně shrnul obě práce na stranu. „A co se týče Selie a pana Evanse,“ pokračoval dál bezbarvě, „ať berou, nebo nechají být. Dle mě je to více než velkorysá nabídka.“

„A kdy jim to chceš říct?“

„Řekl jsem Selii, aby s námi dnes povečeřela tady dole, že bych s ní rád probral výsledky testu. Navrhu jí svou nabídku a ona ať se rozhodne jak, či zda vůbec, ji bude panu Evansovi interpretovat,“ pokrčil rameny na znamení, že to už není jeho starost.

Hermiona se ušklíbala. To je celý Severus, něco si naplánuje a ona se to dozví na poslední chvíli. „A kdy jsi chtěl říct mně, že dnes budeme večeřet tady? Hm?“

„Právě jsme ti to řekl,“ odvětil s lehkou ironií.

„Jak typické,“ neodpustila si rýpnutí a odvrátila se od něj, aby ho obešla.

Rychle vstal a chytil ji za ruku, aby mu neutekla dřív, než se stihne ospravedlnit. V tu chvíli se chybně domníval, že svou samolibostí ženu rozzlobil. Hermiona překvapeně vypískla, když se ocitla v jeho objetí.

„Nechtěl jsem tě rozzlobit,“ řekl smířlivě.

„Já vím,“ uculila se na něj a pokusila se mu vysmeknout. „Pust,“ požádala ho, když se jí to příliš nedařila.

„Kam chceš jít? Ani čaj jsi nevypila,“ zamumlal, a ačkoliv to neměl v úmyslu, Hermiona v jeho hlase postřehla známku výčitky.

„No přeci jít si vypít ten čaj,“ oplatila mu jeho nedávnou ironii.

Severus odevzdaně zavrtěl hlavou a uvolnil objetí. Předtím se ještě sehnul a vtiskl ženě polibek do vlasů. „Dokončím ty opravy, Selie tu bude každou chvíli, tak ať mám alespoň něco hotového,“ povzdychl si a vrátil se k rozdělané práci.

Hermiona kývla hlavou na znamení souhlasu a přešla ke konferenčnímu stolku, aby si vypila čaj, než docela vychladne.

Krátce po sedmé hodině se ozvalo štrachání za dveřmi, načež do místnosti vpadla rozesmátá Selie.

„Jdeš pozdě,“ ozvalo se od Severusova pracovního stolu.

„Tati, nejdu sem na trest, ani za trest,“ potřásla Selie hlavou a div, že neprotočila oči.

„Vážně? A to sis vydedukovala z čeho, smím-li se zeptat? Výsledky testu ještě nevíš, tak bych si být tebou nebyl tak jistý v kramflecích,“ pokusil se ji znejistit.

Velký úspěch však neměl.

Selie se rozesmála. „Jen se nedělej, je mi jasný, že mi chceš poblahopřát k nově vytvořenému bodovému rekordu v tebou vymyšleném písemném testu,“ překypovala Selie sebevědomím.

„Vskutku?“ podivil se hraně. „Abys nebyla zklamaná. Á propos, můžeš mi sdělit, kde jsi přišla k tak neskonale obrovskému sebevědomí? Že bych si tam taky zašel?“ zeptal se vážně.

„Severusi, ty nikam chodit nemusíš. Se Selii si můžete podat ruce. Vaše ega jsou vyšší než hradby Bradavic“ ozvala se Hermiona z kuchyně a ti dva na sebe spiklenecky mrkli. „A pojdte už jíst, vystydne to,“ popoháněla je ještě.

Oba se poslušně přesunuli do kuchyně a usadili se za připravený stůl, zatímco jim skřítko servírovala večeři.

„Ahoj, mami,“ ozvala se Selie, jakmile uviděla matku. „Jak ti je?“ starala se.

„Ahoj Sel, je mi fajn, proč se ptáš?“ podivila se nad nečekanou otázkou.

„No jen tak. Chtěla jsem vědět, že se nechystáš zase zmizet v nemocnici.“

„Do nemocnice se chystám zítra, ale pracovně,“ uklidnila dceru.

Severus po této odpovědi pozvedl obočí v náznak nevyřčené otázky, dožvýkal, polkl a teprve poté se

konečně ozval: „Neřekla jsi mi, že se chystáš znovu do práce. Myslel jsem, že si budeš chtít trochu odpočinout a vrátit se až po novém roce,“ dokončil a významně na ženu pohlédl.

„No tak ti to říkám teď,“ zašklebila se na něj.

Severus protočil oči.

Selie se zatvářila nechápavě. „Mám pocit, že mi něco uniká,“ ozvala se.

„Nic podstatného,“ ubezpečil ji Severus.

„Tati, tak povídej, jak jsem dopadla?“ zeptala se Selie dychtivě v okamžiku, kdy polkla poslední sousto.

Severus s odpovědí nikam nespíchal. Složil příbor ke straně talíře a ubrouskem si otřel rty. Také Hermiona dojedla a napodobila svého muže. Spokojeně se opřela a čekala na následující rozhovor.

„Takže,“ promluvil Severus konečně, „nebudu to protahovat. Máš 97 bodů.“

Selii poklesla čelist. „Ale já se vážně učila,“ vyhrkla překotně připravena za prázdniny u Davida ještě bojovat.

„Já vím, já vím,“ přerušil ji Severus, „ale taky vím, co jsme si domluvili.“

„Tati, prosím. Vždyť je to jen o bod,“ škemrala jako malé dítě.

„Vzhledem k tomu, že i 97 je ucházející výsledek,“ promluvil, aniž by reagoval na dceřiny prosby, „a vzhledem k tomu, že pan Evans dopadl přímo katastrofálně, mám pro vás oba návrh.“

Selie mu visela pohledem na rtech, tak se rozhodl zbytečně ji nenapínat.

„Nedovolím ti jet k Evansovým, ale jsem ochoten Davida uvítat na pár dní mezi Vánoci a Novým rokem v našem domě v Dartmooru. Pod podmínkou, že se v zájmu vylepšení svých tragických výsledků bude mimo pokusy o *jakýkoliv* fyzický kontakt s tebou,“ povzdychl si, načež jeho dcera zrudla rozpaky a Hermiona se málem utopila v šálku čaje, „denně učit teorii lektvarů a když to uznám za vhodné, pod mým dohledem byste něco uvařili v mé laboratoři. Tato nabídka je neměnná a konečná,“ zakončil nekompromisně.

Selie se zakuckala a svraštila čelo na znamení, že usilovně přemýšlí. „Myslím, že přijímám,“ rozhodla se nakonec. „A bude moct spát u mě v pokoji?“ zeptala se nevinně.

Teď se pro změnu ve svém hrníčku topil Severus. „V žádném případě,“ vyštěkl a vykašlávat přitom z plic lipový čaj. „Jestli ho uvidím v blízkosti dveří tvého pokoje v době, kdy má dávno zařezávat, tak bude doma tak rychle, že ani nebude vědět jak. Pokojů pro hosty máme myslím dost.“

Selie se na otce zazubila. Jeho odpověď na tuhle otázku jí byla více než jasná, jen ho chtěla trochu pozlobit. A tak jako pokaždé jí na to skočil. Spokojeně se zvedla ze židle.

„Takže jsme domluveni. S Davidem všechno vyřídím a dvacátého šestého bych se pro něj odletaxovala. Může být?“ sjednávala přesné datum.

Severus kývl na souhlas.

„Díky tati,“ projevila Selie svůj vděk, přešla k otci a vtiskla mu pusu na tvář. „Jsi skvělejší, i když Davida o tom budu muset ještě přesvědčit,“ zašklebila se. „Až mu řeknu, že může jet k nám, tak mu z představy, že možná uvidí obávaného profesora v pyžamu, naskáču pupínky.“

Hermiona se chtě-nechtě rozesmála, Severus si odfrkl. „Radši už jdi, nebo budu nucen změnit podmínky Davidova pobytu,“ zakroutil pobaveně hlavou.

„To bys neudělal. Snape svá rozhodnutí nemění,“ připomněla mu to, co ji učival. Pak se rozloučila i s Hermionou a též jí neopomněla vtisknout na tvář školáckou pusou. Byla si vědoma toho, že bez matčina zásahu, by o společně strávených prázdninách s Davidem dál jen snila.

„Tak dobrou noc,“ mávla na pozdrav a s neurčitým mumláním, že těch šest dní do Štědrého dne snad nevydrží, opustila komnaty.

„Nečekal jsem tak horečný souhlas,“ připustil Severus, když Selie odešla.

„Nediv se, má Davida ráda. A pokud má rád i on ji, tak bude souhlasit. Ani vidina toho, že tě možná uvidí v pyžamu, ho neodradí, věřím tomu,“ použila Hermiona dceřiny slova a znovu se nad tvou představou usmála.

„To mi může být jedno,“ ujistil svou ženu. „Já kvůli tomu mladému Nebelvírovi rozhodně nebudu měnit své domácí návyky. Jen doufám, že to neodradí tebe, protože mám v plánu jít se osprchovat a spát. Mám toho za dnešek plné zuby,“ narážel na dvouhodinovku s Nebelvírem a Zmijozelem.

„Mě určitě ne. Zavolám skřítky, aby to tu poklidili, a taky si půjdu lehnout.“

O několik desítek minut později si Hermiona přilehla ke svému muži a pohodlně se uvelebila v jeho náručí. Severus si ji přitáhl ještě blíže, zabořil obličej do jejích kadeří a stejně jako ona spokojeně usnul.

26. Štědrý den

„Kšc!“ dostalo se mu nelichotivého citoslovce od vlastní ženy a tentokrát si neodpustila ani výchovný políček přes natažené prsty, jimiž se pokusil nenápadně uzmout trochu lákavě vypadajícího čokoládového krému.

Nataženou ruku mrzutě stáhl zpátky a zamračil se.

„Neměl bys ochutnávat, tati,“ ozvala se za ním rozverně jeho dcera. „Neuvidíš večer zlaté prasátko,“ zasmála se a proklouzla kolem něho s podnosem již nazdobeného cukroví.

„Nestojím o to vidět v noci na stropě kus vepřového,“ ohradil se a mlsně se zahleděl na krém, kterým Hermiona plnila vanilkové košíčky.

„Měl ses pořádně nasnídat,“ poučila ho žena. „Večeře bude v sedm večer a do té doby je ještě moře času,“ poznamenala při pohledu na hodiny, které ukazovaly čtvrt na deset.

„Oběd nebude?“ vyzvídal.

„Můžeš si vzít vánočku,“ pokrčila Hermiona rameny.

Severus rozmrzele ohrnul ret. „Vánoce mají být svátky dobrého jídla a ne mučení manželů hladu,“ rýpl si.

„Nemučím tě. To ty si každý rok po svátcích stěžuješ, že se ti srazily hábity,“ štouchla ho do žeber.

Zamračil se a demonstrativně sklouzl prsty do misky s pochoutkou. V rychlosti nabral na ukazováček krém a jen o chlup se stihl uhnout dalšímu plesnutí přes prsty spěšným ústupem do obývacího pokoje.

Vyjma těchto občasných napomenutí probíhal Štědrý den u Snapeů jako obvykle. Hermiona pobíhala po kuchyni a chystala večerní tabuli, zatímco Severus se Selii měli na starosti stromeček a výzdobu obývacího pokoje. Na Selii pak zbylo ještě nenápadné doplňování mizejících cukrovinek, o což se staral její otec.

Lehce před šestou hodinou se celým domem nesla směsice vůní, které naznačovaly, že už je vše hotovo a připraveno. Hermiona naposledy zkontrolovala rybí polévku a švihnutím hůlky ji začarovala tak, aby po čas jejich tradiční procházky nevychladla. Spokojeně vyšla do haly, kde už nedočkavě přešlapovala její dcera.

„Kde je otec?“ zeptala se Hermiona překvapeně, protože vždy to byla ona, na koho se čekalo.

„Nemám tušení, asi se převléká z černého hábitu do ještě černějšího,“ ušklíbala se Selie.

Hermiona to nijak nekomentovala. Urovnala si neexistující záhyb na pouzdrových šatech světle fialové barvy a obula si zimní boty s kožíškem. Sice se k šatům příliš nehodily, ale přes dlouhý kabát, který si následně přehodila přes ramena, nebylo nic poznat. Přešla k velkému zrcadlu, které vévodilo celé hale, aby si urovnala límeček a zkontrolovala svůj vzhled. Dceři nevěnovala pozornost, proto sebou mírně trhla, když za sebou zaslechla hlasité:

„Tatííí, děléééj! Dneska je i mamka rychlejší než ty!“ zakřičela Selie kamsi do útrob domu. Odpovědí jí bylo jen ticho a matčin káravý pohled.

Severus seděl v ložnici na posteli. Byl už dávno připravený, ale již nějakou dobu si jeho prsty hrály s černou sametovou krabičkou a myšlenky se zatoulaly kamsi daleko. Teprve hlas jeho dcery ho vytrhl z rozjímání a on prudce nasál vzduch do plic.

Rázně vstal a znovu pohlédl na zavřenou krabičku ve své dlani. Dnes byl ten správný den. Pokud to chtěl v nejbližších dnech udělat, věděl, že atmosféra dnešního večera je k tomu jako stvořená. Rozhodně rozevřel krabičku a druhou rukou z ní vyjmul snubní prsten. S posvátnou úctou se o něj otřel pohledem a s mírným povzdechem ho navlékl na levý prsteníček. Vzápětí se natáhl pro kožené rukavice a konečně vyšel na chodbu, aby mohl sejít schody a připojit se k manželce a dceři.

„No konečně,“ neodpustila si Selie a první se hnala ke vchodovým dveřím.

„Ty někam spěcháš?“ podivil se její otec hraně. „Že by ses nemohla dočkat čerstvého vzduchu?“

„Řekněme, že se nemůžu dočkat toho, co mi bude naděleno pod stromek,“ zakřenila se na něj.

„Tak už radši jdi, nebo si to rozmyslím a dárky dostane jen ten, kdo byl celý rok hodný. Tedy já,“ pronesl samolibě.

To už nevydržela ani Hermiona a lehce se zasmála. Severus využil její rozvernou náladu a samozřejmě uvěznil její dlaň ve své ještě před tím, než by to mohl svést na chlad, který venku panoval.

Selie protočila oči, ale raději už nic neříkala a poslušně čekala, až rodiče projdou a ona za nimi bude moci zavřít dveře.

Hermiona neprotestovala. Bylo to od něj milé a zároveň byla ráda, že nemusí dělat první krůčky k jejich opětovnému sblížení. Alespoň tentokrát ne. Zavrtala proto svou dlaň hlouběji do jeho sevření a stisk opětovala. Jeho nevyřčenou otázku, kterou bezděky naznačil pozvednutým obočím, přešla drobným úsměvem.

Tak jako každý rok zamířili nejprve k sousedům a dobrým přátelům. Jejich přítomnost v domě dávalo znát světlo, které vrhalo stíny na všudypřítomný sníh. Bylo nepsanou tradicí, že se tu Snapeovi vždy zastavili a vzájemně si s Becketovými popřáli krásné svátky. Dál pak zamířili do údolí, k malému kostelíku, kde se o půlnoci scházeli místní mudlové. Tady své kroky stočily zpátky k domovu, a ačkoliv se to nezdálo, domů se vraceli o necelou hodinu později, a čím více se blížili, tím byla chuze jejich dcery rychlejší, až se nakonec neovládla a několik posledních metrů nedočkavě doběhla.

„Jako malé dítě,“ poznamenal Severus.

„Jsem ještě dítě,“ zasmála se Selie.

„Ano, zejména když jde o dárky, vid', mladá dámo?“ ušklíbl se na ni.

„Selie, nic si z otce nedělej, on už není žádný mladík a stejně je zvědavý, co se pod stromečkem najde pro něj,“ chlácholila dceru Hermiona. Jen o chvíli později vypískla, když ji Severus hodil za krk trochu čerstvého sněhu.

„Neprovokuj Zmijozela,“ pohrozil jí naoko vážně. Hned si ji však udobřoval polibkem na tvář.

Její dcera protočila oči a odložila svůj kabát na věšák. Severus pomohl z pláště ženě a teprve poté si i on odložil. Když si sundával rukavice, v záři umělého světla se zaleskl prsten na jeho ruce. Pousmál se a vydal se do obývacího pokoje, aby pod stromeček umístil dárky pro své nejbližší zatímco Hermiona se Selií zamířily do kuchyně.

Zanedlouho si už nabíral na talíř pořádnou porci bramborového salátu, čímž si vysloužil od dcery pohoršený pohled, který jasně dával najevo nesouhlas s tím, že bude muset s dárky čekat, dokud otec nedojí. Víc si toho ale nevšímal a přihodil si na talíř několik kousků ryby. Tohle typické jídlo pro vánoční čas prostě zbožňoval, a jakmile se pustil do své porce na talíři, zcela zapomněl na staronový znak manželského svazku na své ruce.

O to víc si ho všimla jeho dcera, která však tento fakt přešla s mlčením. Netušila, co tím její otec zamýšlí, ale její intuice jí dávala znamení, že to je něco mezi jejími rodiči, do čeho by se neměla plést. Proto raději rychle spořádala svou porci a pak jen hypnotizovala krabice v pestrobarevných papírech, které se nacházely pod vzrostlou borovicí uprostřed jejich obývacího pokoje.

„Mohu ti dolít, Hermiono?“ promluvil Severus ve chvíli, kdy složil příbor ke straně a natáhl se po karafě s vínem, aby doplnil svou prázdnou sklenici.

Jeho žena přikývla a svou číši popostrčila jeho směrem, aby se nemusel tolik natahovat. V tu chvíli se na mužově prstu zaleskl šperk, který zde působil až nepatřičně.

Hermiona překvapeně zalapala po dechu a trhnutím se jí podařilo převrhnout svou sklenici se zbytkem vína.

„Omluvte mě,“ vyhrkla vzápětí a spěšně odběhla od stolu.

Selie se zatvářila zmateně, Severus zaraženě. Netušil, že jeho gesto vyvolá takovou odezvu. Pokynutím hlavy naznačil Selií ať zůstane kde je a sám se vydal za svou ženou. Dostatek rozumu ho přiměl zakouzlit *Silencio* dřív, než by případný křik přilákal jejich dceru.

Našel stát Hermionu v kuchyni u okna, zády k němu. Nehnutě sledovala krajinu zahalenou do sněhové pokrývky.

„Proč teď?“ hlesla tiše, když za svými zády zaslechla jeho kroky.

„Protože jsem si až teď uvědomil, jaký jsem byl sobec, když jsem ti nikdy neřekl pravý důvod,“ připustil. Než stihla na jeho slova zareagovat, otočil ruce kolem jejího pasu a přitáhl si ji do náruče. Obličej zabořil do jejích vlasů, vdechl opojnou vůni květin a sjel na její krk, který jemně polaskal rty.

„Mrzí mě to,“ zašeptal jí do ucha. „Nikdy jsem si neuvědomil, že to pro tebe tolik znamená. Báł jsem se, že mě jednou opustíš díky mladšímu, hezčímu, ... Bylo by pro mě pak mnohem jednodušší zvykat si žít bez tebe, aniž by mi to stále připomínal prsten na mé ruce.“

„Ale Severusi,“ vydechla Hermiona překvapeně. Takové přiznání od něj nikdy nečekala.

„Vím, že mluvím zmateně, ale lépe už to asi vysvětlit nedokážu,“ přiznal a znovu přešel rty po pulzující cévě na jejím krku.

Hermiona se k němu přimkla ještě víc, pokud to vůbec bylo možné, a hlavu si pohodlně opřela o jeho hrud'. Prsty vyhledala jeho ruce, které ji objímaly v pase, a bezděčně po nich přejížděla, dokud nenarazila na jednoduchý zlatý kroužek na jeho prsteníčku.

„Děkuju,“ šeptla a prsty propletla s jeho. Pomalu se otočila čelem k němu, aby mu mohla pohlédnout do očí. Zrcadlily se v nich obavy, ale i úleva. Něžně ho pohladila po tváři, prsty kopírovala křivku jeho rtů.

„Chci, abys věděl, že tvoje gesto pro mě moc znamená, ale zároveň nechci, abys nabył dojmu, že tě k tomu nutím. Pokud je ti nošení prstenu nepříjemné, nenos ho. Celou tu dobu mi šlo jen o to, abys mi řekl pravý důvod, rozumíš?“ podívala se na něj s otazníky v očích.

Na znamení souhlasu kývl a sehnul se k ní, aby ji mohl políbit na čelo.

„A taky si zapamatuj, Severusi Snape, že není nikdo, kvůli komu bych tě opustila,“ řekla rázně a zpříma mu pohlédla do očí. „A už nikdy tě nechci slyšet říkat takové nesmysly. Miluju tě,“ ujistila ho.

V tu chvíli měl pocit, že se konečně rozplynuly veškeré obavy, které ho zaplavovaly celých šestnáct let. Náhle měl pocit, že už není nic, co by je mohlo rozdělit a ať přijde cokoli, oni to překonají spolu. Jejich vyznání pro něj znamenalo mnoho.

Ještě víc se k ní sehnul s úmyslem políbit ji na tvář. V tu chvíli jeho žena trhla hlavou a jeho rty se místo s tváří setkaly s těmi jejími. Zcela samozřejmě mu obtočila ruce kolem krku a prsty zabořila do havraní černé jeho vlasů. Nevzmoohl se na jinou reakci, než omámené přivření víček a ponoření se do úst své ženy.

„Ehm, ehm,“ ozvalo se za jejich zády.

Překvapeně se od sebe odtrhli a s očima zastřenýma nejen touhou, ale i pochopením a láskou pohlédli nejprve na sebe a teprve poté na narušitele jejich intimní chvíle.

„Nechci vás rušit z vaší zcela očividně důležité konverzace, ale domnívám se, že bychom se měli přesunout ke stromečku a začít rozbalovat dárky, protože některé krabice začínají samy od sebe pochodovat po našem obývacím pokoji, což mě mírně znepokojuje,“ zakončila jejich dcera důležitě svůj proslov a aniž by čekala na jejich reakci, sama první zmizela v obývacím pokoji.

Hermiona překvapeně pozvedla obočí v nevyřčené otázce. Byla si vědoma toho, že ani Severusovi ani Selii nenadělila nic, co by bylo byt' jen zdánlivě živé. A pokud byla překvapená i Selie, musel v tom mít prsty poslední člen rodiny.

Severus jen neurčitě pokrčil rameny a s tajuplným úsměvem a slovy: „Nech se překvapit, miláčku.“ Vzal ženu kolem ramen a konečně i oni dorazili k vánočnímu stromku. Spokojeně se usadili na pohovce před krbem a pobaveně sledovali pobíhání jejich dcery od jedné krabice ke druhé.

„No, tak už začni,“ pobídla ji Hermiona. Selie se nedočkavě vrhla po nejbližší krabici, ale vzápětí ji trochu zklamaně podávala otcí.

„Pro tebe, tati,“ sdělila mu, když si přečetla cedulku na tmavě červeném papíru.

Severus se pro ni jen neochotně nahnul, protože mu více vyhovovalo věnovat pozornost své ženě a její ruce, kterou svíral ve svém sevření. Dost ho překvapila váha onoho balíčku. Zkoumavě se podíval na Hermionu, ta se jen tajemně usmála a pokynula mu, aby ho rozbalil.

„Tak honem, tati, rozbaluj,“ popoháněla ho i dcera, která ne příliš trpělivě čekala, až si otec dárek rozbalí a ona bude moci přečíst jmenovku na dalším balíčku.

Severus tedy věnoval svou plnou pozornost balíčku na svém klíně a tak, aby na papíru napáchal co

nejmenší škody, ho šetrně rozbaloval. Po několika vteřinách na něj vykoukla sada tří platinových kotlíků, po kterých již delší dobu pomrkal v katalogích, které mu chodily. Překvapeně zamrkal.

„Hermiono, to jsi neměla,“ otočil se rozpačitě na ženu, protože mu bylo jasné, že je to její práce.

„Líbí, nebo nelíbí?“ zeptala se.

„Líbí, ale to je čistá platina, stojí spoustu peněz a-“

„-a ty o nich už celý půlrok básníš,“ uzavřela to a jeho další protesty zarazila polibkem na rty.

„Děkuju,“ vyjádřil svůj vděk a opatrně položil kotlíky vedle sebe.

Selie přesně na tohle čekala a konečně se sehnula pro objemnou krabici, která se začala pomalu a trhaně šinout doprostřed pokoje. Oči se jí rozzářily, když si na jmenovce přečetla své jméno a na rozdíl od svého otce začala nesystematicky trhat balící papír.

Jakmile otevřela horní víko krabice, objevila se v nově vzniklém otvoru chundelatá psí hlava a olízla své vysvoboditelce děkovně obličej.

Selie vyjeveně zírala na štěně, které se okamžitě začalo drát z krabice. Hermiona stočila zrak z chlupaté koule na spokojeně se tvářícího muže.

„Tati, ten je boží,“ vykřikla Selie, jakmile se probrala z počátečního šoku. Vzápětí na to se vrhla na kolena ke zvířeti, které si očichávalo nové prostředí.

„Je to čistokrevný retriever. Jeho předci jsou už několik generací zvyklí na čaroděje a kouzelnické prostředí, takže ani s tímhle prckem bychom neměli mít problémy,“ dořekl samozřejmě.

„Ale Severusi, neříkal jsi náhodou, že doma nechceš žádné zvíře?“ ptala se šokovaně Hermiona.

Ne že by jí přítomnost nového člena rodiny nějak vadila, ale stále nemohla uvěřit tomu, že to je právě Severus, kdo přivedl do jejich rodiny psa. Byl totiž kategoricky proti jakémukoliv živému stvoření od prvních prosebných pohledů jejich dcery.

„Myslím, že bylo na čase změnit názor. A navíc je Selie jednou z mála studentů, kteří nevlastní zvíře, když nepočítám sovu. Bude jí dělat společnost a hlídat ji, když nebude na blízku pan Evans,“ uzavřel spokojeně.

„Tati, moc děkuju,“ pobíhala Selie nadšeně za štěnětem, které si právě usmyslelo zlikvidovat jejich dlouhé záclony.

„Není zač, jen doufám, že ho brzy vychováš, aby nedělal Snapeům ostudu. Mimochodem, jméno ještě nemá,“ mrkl na dceru.

Selie kývla na souhlas a okamžitě začala přemýšlet nad vhodným pojmenováním. Byla tak zaujatá, že zcela zapomněla na další dárky, proto ji Severus nechal a sám se sehnul pro nevelký balíček zabalený do černého papíru a opatřeného zlatou stuhou.

„Pro tebe,“ podal ho ženě a se zatajeným dechem sledoval, jak ho s ohníčky zvědavosti v očích rozbaluje.

Pod papírem narazila na černý samet, jímž byla pokryta podlouhlá krabička. Opatrně nadzvedla víko a překvapeně vydechla, když spatřila blyštivý šperk, který se pod ním skrýval. Zlehka přejela prsty po té nádheře, a když se ujistila, že se jí to nezdá, stočila svůj pohled na muže.

„Severusi, to je-“

„Ano, přesně ten náhrdelník, jehož obrázek sis schovala do svého stolu a myslela sis, že jsem si toho nevšiml,“ okomentoval její rozpaky.

„Ale-“ snažila se něco namítnout, ale opět jí to nebylo dovoleno.

„Žádné ale,“ napomenul ji Severus rázně. Tušil, že jeho dar nebude chtít tak snadno přijmout, protože se domnívala, že tak drahý a luxusní šperk nepotřebuje, ale on byl jiného názoru. Rád dělal Hermioně radost a v poslední době víc než kdy jindy. A těch několik tisíc liber bylo nic v porovnání s leskem jejích očí, když dárkovou kazetu otevřela a spatřila na černém sametu ležet brilantový náhrdelník se smaragdy, o kterém už nějakou dobu snila.

Nahnul se k ní a šperk vytáhl z krabičky, načež Hermioně posunkem naznačil, aby si shrnula vlasy stranou. Jakmile tak učinila, zručně jí náhrdelník zapnul a neodpustil si letmý polibek na šiji.

„Děkuji, Severusi.“ šeptla a v očích se jí nebezpečně zaleskly slzy. „Je nádherný.“

„Omyl, Hermiono, ty jsi nádherná,“ opravil ji a zlehka políbil na rty.

Rozbalování dalších dárků se obešlo již více méně bez větších překvapení. Štěně, které se spokojeně batolilo kolem, se zanedlouho stalo miláčkem i pána domu, ten by to ovšem nikdy nepřiznal nahlas. Jeho gesto, kdy si štěně na malý okamžik vysadil na klín a podrbal ho za ušima, však hovořilo za vše.

Do svých pokojů se rozcházeli až o několik hodin později s úsměvy na rtech a vánoční náladou v srdcích. Spokojené bylo i štěně, které si vysloužilo jméno Falco a jakmile se všude setmělo, váhavým ťapkáním si to namířilo do ložnice svých páníčků. Čumáčkem si otevřelo nedověřené dveře, vyškrábalo se do peřin svých lidí a spokojeně se zahrabalo do peřin mezi spící Hermionu a Severuse.

27. Příjemné probuzení

Na své tváři ucítil horký dech. Neznatelně se usmál, stále ještě omámen doznívajícím spánkem. Nabyl dojmu, že je to stejně jako předešlého rána Hermiona, která ho něžně budí polibkem. Taková rána miloval. A dnes tomu nejspíš nemělo být jinak. Alespoň nějaké dobré skutečnosti, když ho dnes čeká pan Evans, kterého Selie brzy přivede. Nechtěl na to teď myslet, naopak. Rozhodl se plně vychutnat laskání své ženy.

Slastně se protáhl, a aniž by otevřel oči, něžně ji oslovil.

„Miluju tahle probouzení, miláčku,“ protáhl toužebně.

Odpovědí mu byl vlhký jazyk, který zmapoval jeho pravou tvář a náruživě polaskal ušní lalůček.

„Hmm, ty víš, jak na mě,“ neudržel se a tiše vzdychl.

Už nevydržel jen pasivně přijímat Hermionino laskání. Vztáhl domnělým směrem k ní ruku a prsty zajel do jejích vlasů. Byly nečekaně hebké a navíc mu přišly nějaké krátké. Skoro jako Falcovy chlupy...

Chlupy...CHLUPY!!!

Bleskově otevřel oči a jeho zornice se rozšířily úlekem, když se setkaly s dobráckým pohledem štěněte. To radostně otevřelo tlamu a vyplázlo jazyk, když shledalo, že je i poslední z jeho lidské smečky vzhůru.

Severus stále v šoku sledoval, jak na něj pes civí a než ho stihl jakkoliv okřiknout, Falcovi se svezla z jazyka slina a přistála na jeho nahém rameni. To byla ona pověstná poslední kapka do Severusova kotlíku. Anebo se spíše konečně probral a došlo mu, že tohle není zlý sen.

„A ven, ty jedna chlupatá potvoro!“ rozkřikl se na nebohé zvíře a prudce se posadil. „Zatraceně, co děláš v mojí posteli?! Vystřel odsud, než se mi podaří najít hůlku,“ vyhrožoval štěněti, které seskočilo z postele a vesele štěklo v domnění, že si s ním chce Severus hrát. Ten se jen zbrkle rozhlížel po nočním stolku a hledal svou hůlku.

Tohle už Hermiona, která do teď stála opřená o zárubeň dveří jejich ložnice, nevydržela a hlasitě se rozesmála. Tím na sebe upoutala manželovu pozornost, jež doteď zcela patřila Falcovi.

„Ha!“ vyrazil ze sebe vítězoslavně, jako by snad objevil pravého viníka celé téhle frašky. „Tak tomuhle mudlové říkají domácí násilí, ale já,“ rukou se teatrálně dotkl nahé hrudi, „já tomu říkám spiknutí vlastní ženy a psa!“

Hermiona se nevzmohla na slovo, jen se snažila nezalknout přemáhaným tlumením vlastního smíchu. Když se malinko vzpamatovala, rozhodla se svého muže ještě trochu popíchnout. „Já nabyla dojmu, že si to náležitě užíváš, miláčku.“ Znovu se škodolibě zasmála.

„Jen počkej, já ti dám, smát se cizímu neštěstí,“ pohrozil jí a než se stihla vzpamatovat, držel ji ve svém náručí a rozhodně ji nemínil pustit. Zvláště proto, že se jí župánek při vpádu do jejího osobního prostoru rozevřel a odhalil tak tělo ve světle zelené košilce a sametovou pokožku jejích nohou.

Spokojeně zapředl a naklonil se k ní ve snaze uzmout si konečně ranní políbení. Po tom, co se odehrálo na Štědrý den, si byl až nebývale jistý, že ho neodežene.

„Ne, Severusi, počkej,“ vypískla stále s širokým úsměvem.

„No tak, Hermiono, alespoň jednu pusu,“ škemral jako malé dítě. „Takové malé odškodné za to, že mi ta chlupatá koule poslintala tvář, rameno a polštář.“

„Právě proto, že tě Falco tak důkladně prozkoumal, nedostaneš nic,“ ujistila ho a konečně se jí podařilo vymanit z jeho sevření. Bylo jí ovšem jasné, že se nenechá jen tak odbýt, tak ještě raději dodala: „Ale pokud uděláš něco, abych neměla pocit, že se líbám se psem, tak bych o malém odškodnění mohla

uvažovat," přejela mu laškovně nehty po nahém hrudníku.

Severus útrpně zasténal. Když vzápětí na to mizel v koupelně, sjel pohledem Falca žužlajícího cíp příkrývky. „Příšero," neodpustil si a konečně za sebou zavřel dveře.

Hermiona se s úsměvem sklonila ke štěněti a podrbala ho za ušima. Urovnala si povolený pásek županu a vydala se za doprovodu čtyř tichých tlapek dolů do kuchyně, aby sobě i Severusovi udělala čerstvou ranní kávu. Selie už nějakou dobu nebyla doma. Když Hermiona poprvé toho rána zamířila do přízemí jejich domu, dcera do sebe zrovna házela cukroví a zapíjela to studeným mlékem. Hermiona si neodpustila výchovné sdělení, že ji bude bolet žaludek. Selie však jen zakroutila hlavou a s plnou pusou zamumlala: „Nebude. Spěchám, jdu pro Davida." A na to zmizela za zvuku hučení zelených plamenů v krbu.

Raději jen zavrtěla hlavou a postavila vodu na kávu. Připravila na stůl máslo, džem a pomerančový džus a do trouby vložila na rozpečení několik kousků pečiva. Pak se opět vydala nahoru do ložnice, aby Severuse probudila stejně příjemným způsobem, jako minulého rána. To ovšem ještě netušila, že se o to tentokrát postará jejich nový člen rodiny.

Teď, když opět scházela do kuchyně, pořád jí na tváři zůstával úsměv. Rozhodla se Falca odměnit za náramnou ranní zábavu a nasypala mu do misky přídavek oblíbených granulí. Štěně se na ně spokojeně vrhlo a Hermiona mohla v klidu dokončit snídani.

Zatímco zalávala kávu, Severus se zbavoval Falcových slin. Dopřál si blahodárnou ranní sprchu, oholil jednodenní strniště a vyčistil si zuby. Mokré vlasy jen nahodile vysušil ručníkem a prsty je sčesal dozadu. Oblékl si boxerky, ponožky a kalhoty, vše v černé samozřejmě. Přes ramena si ovšem přehodil košili bílé barvy a nedbale zapnul prostřední čtyři knoflíčky. Konečně byl hotový a mohl si jít vyžádat od Hermiony to, co mu bylo před chvílí kvůli tomu psisku odepřeno.

Jakmile se objevil v kuchyni, spatřil ji, jak si u ledničky nalévá do kávy mléko. Byla k němu otočená zády a pobrukovala si nějakou pro něj neznámou melodii. Župánek se jí ladně vlnil v úrovni kolen a vlnité vlasy měla shrnuté na jednu stranu, takže tak částečně odhalovaly přitažlivé křivky její šíje. Neodolal.

Překonal těch několik kroků, které je dělily, a přitiskl se k jejím zadům. Sklonil se a vroucně sjel rty po jejím krku. Horký dech ji pošimral a ona se mírně zachvěla. Ještě víc se k němu přitiskla, zadečkem se otřela o jeho klín a ponořila se do pevného objetí. Severus žádostivě vydechl a jazykem polaskal její ucho. Jeho ruce při tom začaly putovat po jejím těle. Levou povolil pásek, který držel pohromadě oba cípy županu a zastavil se až na jejím boku. Pravá dlaň přitom začala neohroženě stoupat k jejím ňadrům. Ani Hermiona nezůstávala pozadu. Jedna její ruka spočívala na jeho levé a tou druhou putovala přes mužův bok až k temeni hlavy. Zde se pohodlně zabydlela. Prsty mu vetkala do stále vlhkých vlasů a přitiskla si jeho tvář blíž. Podvolil se tomu tlaku a rty přitiskl na její šíji, laskaje při tom jazykem hebkou pokožku. O tom, že dělá správně, ho přesvědčil zesílený stisk ruky ve vlasech a tlumený ženský vzdech.

„Možná bychom mohli pokračovat někde jinde," zapředl jí do ucha svůj návrh, protože začínal v kalhotách cítit vzrůstající tlak a horečnost, s jakou mu Hermiona odpovídala na jeho polibky a doteky, signalizovala, že by nemusela být proti.

„To byste mohli. Anebo byste toho mohli vůbec nechat, protože tím narušujete nejen moji mravní výchovu," ozvalo se za jejich zády pobaveně.

Z toho, jak Selie zdůraznila slůvko *nejen*, Severusovi okamžitě došlo, že není sama. Kdyby byl o samotě a ve zvukotěsné místnosti, dovolil by si možná takový přepych, že by zoufale zaskučel. Takhle jen popaměti zavázal Hermionin župánek a dovolil si téměř neslyšně: „Mám problém." Svá slova doplnil nepatrným otřením klína o Hermioninu zadní část těla, což jí dalo okamžitě najevo, *jaký* problém má její muž na mysli.

Ustoupili od sebe jen na malý krok a Hermiona se začala pomalu otáčet. Severus velmi nenápadně kopíroval její krůčky, aby zůstal stát za jejími zády. Pohled na dceru, která už byla podobným událostem mnohdy nechtěně svědkem, raději vynechal. Věděl, že jí stačí malý podnět a začne se tu svíjet smíchy. Holt byla ještě dítě. Zato si vychutnal rozpaky pana Evanse. Chlapec stál rudý až za ušima po Seliině boku, s vytřeštěnými očima hypnotizoval svého profesora v rozhalené košili a s vlhkými vlasy a pokoušel se vstřebat prožitý šok.

Severus nasadil svůj typický pohled 'odečítám Nebelvíru dvacet bodů' a jemným tlakem na manželčin pas ji nasměroval ke stolu, aby se sám mohl posadit a zbavit se tak alespoň vizuálně svého problému.

„Dobrý den," vypadlo z mladíka, kterého musela Selie probrat štouchnutím do žeber.

Severus jen neurčitě kývl jeho směrem a přitáhl si hrnek s kávou, který před něj Hermiona postavila. Ta se k mladíkovi zachovala zdvořileji. „Dobrý den, Davide, dáš si s námi čaj? Nebo piješ kávu?"

„No...já...“ nedokázal se mladík vymáčknot, protože ho představa společné snídane s profesorem lektvarů mírně děsila.

„Jasně, posedíme,“ rozhodla za něj Selie a naštěstí pro něj mu přenechala židli po pravici své matky. Usoudila, že kdyby ho posadila vedle otce, museli by volat v brzké době lékouzelníka.

„Koukám, že sis s přivedením pana Evanse značně pospíšila,“ rýpl si Severus a pohledem sjel opětovně rudnoucího chlapce.

„Severusi, nech toho,“ napomenula ho Hermiona a zcela tak zbořila jeho autoritativní postoj. „Těšili se na sebe, tak se nediv, že jsou tu tak brzy.“ Svá slova podpořila ještě dloubancem do jeho lopatky a významným pohledem, když před něj pokládala rozpečené pečivo. „Davide, dáš si tedy čaj nebo kávu?“ zkusila tentokrát pobledlému chlapci zopakovat nabídku.

„Prosím, čaj, paní Snapeová,“ řekl nesměle a snažil se přitom dívat matce své spolužačky do očí místo na nohy.

„Říkej mi Hermiono,“ upozornila ho vlídně a položila před něj hrnek s horkým nápojem.

David jen překvapeně zamrkal. Tím si vysloužil od Selie další dloubanec. „Říkala jsem ti, že nekoušou,“ rýpla si a sama si namíchala svůj oblíbený černý čaj s mlékem.

„Co se týče vašeho programu tady,“ vložil se do hovoru opět Severus, „předpokládám, že vás Selie seznámila s mým záměrem?“ naznačil otázku a pronikavě se na mladíka zadíval.

„Ano, pane profesore.“ zakýval David hlavou.

„Omezte se jen na 'pane'. Nejsme ve škole,“ utrousil Severus a jen málo ho dělilo od toho, aby protočil oči. „Jsem toho názoru, a vy mi jistě dáte zapravdu, že vaše lektvarové znalosti nejsou nejlepší a váš pobyt zde je to nejlepší, jak je zlepšit.“

„Ale tati,“ vyhrkla Selie, protože se jí nelíbilo, kam tím její otec směřuje.

Ten ji přerušil odmítavým gestem ruky.

„Nechci vás zavřít do laboratoře na celé prázdniny, ale rád bych, aby si pan Evans osvojil alespoň základní postupy při výrobě lektvarů. A tobě,“ namířil prst na dceru, „jejich zopakování taky neuškodí.“ Jen se zvlněním koutků přešel kývání obou mladých lidí a s chutí si vychutnal poslední doušky černé tekutiny. Poté vstal a nechal odlevitovat použité nádoby do dřezu.

„Za čtvrt hodiny vás čekám v laboratoři,“ odušil suše. Následně zcela jiným tónem promluvil ke své ženě. „Budeme tam do oběda,“ seznámil Hermionu se svým programem a něžně ji políbil na čelo. Neměl v plánu před Seliiným spoluzákem omezovat tyhle praktiky. To tak. On je tu přeci doma.

O pár hodin později se opět sešli u společného stolu a nechali si od skřítky naservírovat oběd. Oba mladí měli ještě teď zarudlé tváře od tepla sálajícího z kotlíků, ale tvářili se spokojeně. A to i David. Nevybuchl mu ani jeden kotlík a profesor se k němu choval víc jako k sobě rovnému, pokud byl tedy Severus Snape něčeho podobného schopný. Mladík musel uznat, že se vážně překonával. Zákonitosti a postupy při vaření mu vysvětloval sice s ironií a občasnými rýpnutími, ale zato srozumitelně, jednoduše a hlavně polopaticky. Ačkoliv byl z počátku dosti vyděšený, co ho u Snapeů čeká, teď musel uznat, že to třeba nebude tak hrozné.

„Už máte nějaké plány na odpoledne?“ zeptala se Hermiona a přerušila tak ticho, jež narušovalo jen cinkání příborů. Svou otázku směřovala na dceru a Davida.

„No,“ ujala se slova Selie, „chtěli jsme jít ven a uspořádat sněhovou bitvu,“ pronesla tajemně. „Půjdete s námi?“ zeptala se bezelstně. Ovšem nedomyslela následky svého činu.

„V žádném případě,“ zamítl okamžitě Severus ten bláznivý nápad a tentokrát se protočení očí neubráníl.

„To víš, že jo,“ vypískla Hermiona nadšeně současně s negativní odpovědí manžela.

David se na slovní reakci nevzmohl vůbec. Jen se pokoušel popadnout dech a vykašlat kus vepřového, které mu zaskočilo v momentě, kdy si představil, jak se na svahu kouluje se Snapem.

Ačkoliv se to zdá být k neuvěření, o dvě hodiny později se všichni čtyři vydali na procházku v zasněžené krajině a užívali si blízkosti svého partnera. Selie s Davidem kráčeli před dospělými a očividně jim to vůbec nevadilo, protože Selie si dodala po několika metrech odvahy a vklouzla svou dlaní do té Davidovi.

Severus, ač ostřížím zrakem strážící každý jejich pohyb, nic neřekl. Sám tiskl ruku své ženy a naopak se

velmi spokojeně usmíval tím svým, nepatrným úsměvem, který naprosto vyjadřoval jeho rozpoložení a spokojenost. Už ani příliš nevnímal to, že se jeho dcera tiskne k Davidovi o dost víc, než se sluší na pouhé spolužáky. Po dopoledni stráveném v chlapcově přítomnosti si konečně připustil fakt, že ačkoliv je chlapec naprostý břídil v lektvarech, je to dobrý a čestný mladý muž. On to mohl říci. Jako Smrtijed a dvojí špión uměl lidi prokouknout a odhalit jejich úmysly.

Když se vraceli k domovu, začali po sobě mladí házet sněhové koule. Tušil, že to je jen otázka času, když už o tom hovořili i u oběda, jen nepředpokládal, že bude nucen se zapojit. Jenže to nepočítal s iniciativou své ženy, která přešla na stranu dětí a začala organizovat jejich strategii ve zkoulování Severuse Snapea.

Jakmile do jeho blízkosti začaly dopadat sněhové patvary, rozhodl se s těmi třemi udělat rychlý konec. Mávnutím hůlky si vyčaroval stabilní sněhové hradby a následně začal krátkými švihnutími tvořit koule a posílat je na protivníky. Druhou ruku měl bezděčně ponořenou v kapse a celkově se tvářil, že se ho to vůbec netýká.

„Odvracejte palbu, pokusím se ho zneškodnit zezadu,“ zavelela Hermiona rozesmátě a plíživými kroky se vydala k ústupu, aby mohla obejít dům a překvapit muže zezadu.

Selie a David opravdu zintenzivnili své počínání, takže Severus už se musel začít tvářit, že se ho to týká a místy opravdu uhýbat, aby ho nějaká koule nezasáhla. Zcela tak ztratil přehled o tom, co se děje kolem něj. Plnou pozornost věnoval jen těm dvěma. To, že jeho žena chybí, mu došlo až v momentě, kdy mu s válečným pokřikem skočila na záda a svalila ho do sněhu.

„A mám tě!“ zvolala vítězoslavně a obkročmo se na něj posadila.

„Uh!“ vydal ze sebe zaskočeně a pokoušel se ji setřást.

„Mě se jen tak nezbavíš,“ komentovala jeho počínání a rukama se zapřela za jeho hlavou, aby ji nemohl jen tak shodit.

„Já se tě zbavit nechci,“ ujistil ji, vztáhl k ní ruku a vpletl prsty do vlasů. Ani se nemusel moc snažit, sama se k němu sklonila a nechala jejich rty splynout v polibku.

Severus využil její nepozornosti, nabral hrst sněhu a hodil ho ženě za límec kabátu.

„Jaj,“ vykřikla Hermiona. „To bylo podlé,“ obvinila ho, ale se smíchem si vyklepávala sních, který jí nestačil sklouznout až za rolák.

„Naprosto zmijozelské a já jsem si toho zcela vědom,“ ujistil ji samolibě a překulil se na ni. „Ale jsem připraven své podlé chování odčinit, má ledová královno.“

Opět nabral trochu sněhu a zmačkal ho do neforemného tvaru, kterým Hermioně zlehka přejel po rtech. Zvědavě sledovala jeho počínání a vůbec se nebránila, když se sklonil a prokřehlými rty uvěznil ve spalujícím polibku.

„Myslím, že mamka tatku definitivně odrovnala,“ pronesla Selie zamyšleně, když se zpoza hradby po delší čas nikdo neobjevoval.

„Nemohlo se jim něco stát?“ ptal se opatrně David.

„Nemohlo, ale nám by mohlo, pokud bychom je zase vyrušili,“ pokývala Selie zkušeně hlavou a spolu s Davidem se odebrala do domu zatopit v krbu. Bylo jí jasné, že to její rodiče náležitě ocení, až se uráčí přijít.

28. Padá hvězda

Probudil se sotva několik minut po tom, co se mu podařilo usnout. V krku cítil začínající bolest a ústa měl vyprahlá. Něco na něj lezlo a klidně oddechující Hermiona vedle něj to nebyla. Potichu, aby ženu nevbudil, se zvedl, popadl župan přehozený přes okraj postele a tiše se vykradl z ložnice. Bylo mu jasné, že to odpolední válení ve sněhu není zrovna zdraví prospěšná věc, ale když s ním byla Hermiona, házel zdravý rozum za hlavu. Proto teď bylo víc než nutné, aby do sebe vpravil lektvar proti nachlazení, pokud tedy neměl v úmyslu celý zbytek volna promarodit. Což vskutku neměl.

Ledabyly si přehodil župan přes nahá ramena a ani se nesnažil obě jeho strany svázat páskem dohromady. Obezřetně se vyhnul místu na pátém schodě, které po sešlápnutí nepříjemně vrzalo, a vydal se do laboratoře. Vzal si odtud dvě dávky lektvaru a vyrazil do kuchyně. Natočil si plnou sklenici vody a zapil jí první dávku lektvaru. Druhý flakónek položil vedle na kuchyňskou linku, aby na něj ráno nezapomněl. Znovu naplnil sklenici vodou a za pomoci bodových světél, které Hermiona nechala nainstalovat na schody, se vydal opět nahoru do ložnice. Zrovna se vyhýbal pátému schodu, když zaslechl neznatelné

vrznutí dveří.

Zbystřil. Uslyšel tiché kroky, jejichž původce vyšel zcela jistě z pokoje pro hosty. Ani si nemusel dávat jedna a jedna dohromady. Vyběhl těch posledních několik schodů a ležérně se postavil doprostřed chodby. Nic netušící David k němu stál zády a neomylně našlapoval směrem k Seliinu pokoji.

„Ehm, ehm,“ odkašlal si Severus teatrálně a ledabyle upil ze sklenice, jako by bylo na denním pořádku, že se uprostřed noci prochází po domě a upíjí vodu z vodovodu.

David zamrzl v půli pohybu a Severus si vychutnával svůj okamžik.

„Hledáte nějaké konkrétní dveře, nebo jen chcete vědět, jak bydlím?“ otázal se zkoprnělého chlapce.

„No... já...“ David horečnatě přemýšlel nad vhodnou odpovědí a jen velmi pomalu a neochotně se otáčel na svého profesora, „...jsem hledal koupelnu,“ vyblekotal posléze a oddychl si.

„Jistě, chápu. Ta koupelna, která přísluší k vašemu pokoji, nestojí za nic,“ pokýval Severus chápavě hlavou a užíval si chlapcovy rozpaky. „Jsem rád, že jste mi to vysvětlil, téměř jsem nabyl dojmu, že se plížíte do pokoje mé dcery,“ zakončil Severus s nadhledem a nepatrně pokrčil rameny.

„Ne... ne... pane,“ drmolil zoufalý mladík, kterému celá situace přišla o dost horší tím, že tu rozmlouvá se svým profesorem a oba jsou v pyžamu.

„Tak to je pak vše v nejlepším pořádku, nerad bych na vás měnil svůj názor,“ pokýval Severus hlavou. Nejprve měl v plánu chlapce pořádně podusit, ale pak došel k závěru, že mu ukáže svou důvěru. A pokud se v něm při svém dnešním celodenním zkoumání nespletl, tak ho mladík nebude chtít zklamat. Zdálo se mu to jako mnohem lepší varianta, než ho zastrašovat. To si schová pro prváky. „Snad mi jen dovolíte poznámku,“ zadíval se na Davida tak pronikavě, jak jen mu to tma panující kolem dovozovala, „koupelna je tímhle směrem,“ naznačil chlapci na opačný konec chodby a zmizel v ložnici.

Tiché vrznutí dveří pokoje pro hosty, které se vzápětí ozvalo, mu dalo na vědomí, že pan Evans vážně nebude tak tupý, jak předpokládal. Znovu upil trochu vody a spokojeně se přitiskl ke své ženě.

Ráno se probudil první. Rozespale se protáhl a otočil se na stále spící Hermionu. Ležela čelem k němu, na tváři jí pohrával mírný úsměv. Nevydržel se jen tak koukat, sklonil se a políbil jí na rty. Něco zamumlala a v polospánku si jeho hlavu přitáhla blíž k sobě, jako by to byl nějaký plyšák.

„Umačkáš mě,“ prohodil a jemně ji kousl do krku. „Dobré ráno,“ dodal ještě, když na něj příliš nereagovala.

„Já ještě nechci vstávat,“ opáčila. Odstrčila ho od sebe a schovala hlavu pod deku.

Uškíbl se a vytrhl jí přikrývku z ruky. „A kdo říká, že já ano?“ protáhl smyslně a překulil se na ni. Jeho ruce se v tu chvíli rozeběhly po jejím těle a vyloudily tak z Hermiony očekávanou reakci. Vzdychla a zabořila mu ruce do vlasů. Žádostivě si přitáhla jeho obličej k polibku.

„Jsem ráda, že jsi mi dal dnes přednost před Falcem,“ pošádčila ho trochu a s pobaveným výrazem sledovala kyselý škleb svého muže.

„To nebylo vtipné,“ ujistil ji o svém názoru a znovu přisál své rty k jejímu hrdlu. Záklonem hlavy mu umožnila lepší přístup.

„V noci... jsem chytil Evanse ... jak se plíží k Selii ... do pokoje,“ sděloval své ženě čerstvé novinky mezi jednotlivými polibky.

„Hmm,“ splynulo Hermioně ze rtů, když jí polaskal naběhlou cévu na krku. „A ty se divíš?“

„Popravdě ano,“ odušil a jazykem polaskal ušní lalůček. „Bude jim sedmnáct,“ sdělil ženě svůj objev a dál se nerušeně zabýval její pokožkou.

„Ach,“ vydechla omámeně, ale snažila se nepřerušit konverzaci. „Jestli čekáš, že si až do dvaceti budou hrát s kotlíky, asi tě zklamou. Takhle už to u dnešních mladých nechodí,“ dokončila s vypětím všech sil souvislou větu a tlakem drobných dlaní donutila Severuse, aby se otočil na záda. Nedočkavě se vydala na průzkum jeho hrudi.

„No ale...“ pokusil se o souvislé pokračování dialogu, ale nebyl toho příliš schopen. Hodil to za hlavu, o tom si mohou promluvit později. Instinktivně vyhledal spodní lem Hermioniny noční košilky a jazykem vklouzl do žádostivých úst své ženy.

„Mamíí, tatíí, snídaně!“ ozvalo se v tu chvíli za dveřmi ložnice.

Severus frustrovaně odfrkl a Hermiona utlumila povzdech na jeho prsou. „Já to dítě jednou uškrtním,“ konstatoval otráveně.

„Mám lepší nápad,“ mrkla na něj žena a s jiskřičkami v očích pohlédla na svého muže.

Zvědavě pozvedl obočí.

„Co kdybychom ji pustili na Silvestra k Evansovým? Chtěla bych být pár dní jen s tebou,“ zapředla mu smyslně do ucha a on bez dalších rozmyslů okamžitě svolil.

Nakonec pobyl David u Snapeů jen tři dny a devěťadvacátého se zase Selie stěhovala k němu. Nadšeně se vyvalila jako velká voda ze svého pokoje a s taškou přes rameno se řítila ke krbu, kde na ni čekal David i její rodiče.

„Budeš Evansovi poslouchat a nebudeš zlobit,“ poučoval ji otec.

Selie protočila očima. „Tati, není mi deset, jsem už velká!“ upozornila na očividné otce.

Severus se zamračil. Nejradši by vzal svá slova zpět, ale už nemohl. Slíbil to Hermioně a na druhou stranu už se nesmírně těšil na těch pár nerušených dní v její společnosti. Ale teď musel udělat ještě jednu věc.

„Ještě než oba odejdete... Pane Evansi, vezměte si, prosím, k srdci má slova z nočního dialogu,“ věnoval chlapci významný pohled, pod jehož tíhou mladíkovi zčervenaly tváře. „A rád bych vás oba,“ položil na poslední slovo zvláštní důraz, „upozornil na to, že se ani já, ani má žena, ještě necítíme na to, stát se prarodiči.“

Po těchto slovech znachověly tváře i Selii. To ale očividně nebylo vše, co měl Severus v plánu, protože vnořil ruce do kapes a vzápětí z nich vytáhl neprůhledný flakónek a drobnou krabičku. Hermiona ho obdivně sledovala. Vždycky si myslela, že on se od obdobných věcí bude distancovat a bude chtít po ní, aby je řešila.

„Tohle je pro vás, pane Evansi,“ podal Severus mladíkovi krabičku kondomů. David zavrával a Severus nabyl dojmu, že je mladík rudý až na patách. „A tohle pro tebe, mladá dámo,“ vtiskl dceři do dlaně lektvar. „Za nás všechny doufám, že ani jedno nebudete nuceni použít,“ pronesl spíše už jen pro sebe a zhluboka si oddech. Ani pro něj tohle nebylo nejjednodušší. Ne, nešlo o Evanse, ten mladík se mu zamlouval a jeho dceru měl opravdově rád, to jako otec vycítil. Jen pro něj bylo těžké připustit si, že jeho malá holčička už je velkou slečnou, která brzy bude patřit někomu jinému...

Selie jako by vycítila otcovy obavy, rozešla se k němu a silně ho objala. Tušila, jak moc se musí přemáhat a nesmírně si toho, co udělal, vážila. „Díky, tati. Mám tě moc ráda,“ ujistila ho a líbla na tvář. Pak přešla k Hermioně, která jen zpovzdálí přihlížela. „Mami, díky, že jsi tačku přemluvila, aby mi dovolil jet k Davidovi,“ šeptla jí tiše do ucha, aby to nikdy jiný nezaslechl.

„Nemáš zač, miláčku. A snaž se nás nezklamat,“ požádala ji a láskyplně pohladila po vlasech.

Selie přikývla, chytila Davida za ruku a spolu s ním zmizela v zelených plamenech.

„Nejsem si jistý, že jsem udělal dobře,“ zapochyboval o svém rozhodnutí Severus, když se plameny uklidnily.

„Zachoval ses báječně,“ ujistila ho žena a políbila jej na rty. „Mají se rádi a nebudou chtít nic uspěchat. Věř mi,“ pohladila ho po tváři a úsměvem ho ujistila o svých slovech.

„Severusi! Hermiono! Nezdržujte a pojdte, za chvíli je to tu!“ zavolal na své přátele Tedd, který rozlil do čtyř skleniček na vysoké stopce šampaňské a teď spokojeně objímal svou ženu.

Stejně jako každý rok čekaly tyto dvě rodiny na příchod nového roku společně. Dnes s tím rozdílem, že malý Tedd Becket zůstal u prarodičů v Londýně a Selie byla u Evansových. Byli tu jen oni čtyři dospělý.

„Už jsme tu,“ oznámila přátelům rozesmátá Hermiona a vzala si od Pauly obě sklenky. Jednu podala muži.

„Já nechápu, že si s tím ocucáváním nedáte aspoň na chvíli pokoj,“ komentoval jejich pozdní příchod Tedd, kterému neušlo mírné zadýchání obou příchozích.

„Mohl by ses jimi inspirovat,“ plácla ho do hrudi Paula.

„Chceš mi snad něco naznačit, drahá?“ obrátil se lékař na ženu, ale odpovědět ji nenechal. Náruživě ji před příchozími políbil, aby snad nenabyla dojmu, že si jí málo všímá. Paula se ho se smíchem pokoušela

odstrčit. Přeci jen, příchod nového roku je jen jednou za tři sta šedesát pět dní.

„A pak kdo tady zdržuje,“ rýpl si i Severus, ale také si přitáhl Hermionu blíž k sobě.

„Tak ale dost už,“ rozhodl Tedd a postavil na stůl obrovský budík, aby mohli odpočítat poslední vteřiny.

„Tři! Dva! Jednááá!“ spustili všichni naráz, načež se začali objímat a přát si vše nejlepší. Svá přání stvrdili velkolepým přípitkem. Severus a Hermiona se mohli konečně vyřádit, chopili se svých hůlek a v tom okamžení byl na nebi ohňostroj hýřící všemi barvami. Dokud slavili v Londýně, nebylo možné, aby na sebe mudly přehnaně upozorňovali, ale teď, ve sněhové pustině, si mohli dovolit popustit uzdu svým fantaziím. Tedd s Paulou jen užasle sledovali exkluzivní představení.

Po několika minutách sklonili manželé Snapeovi své hůlky a nechali z oblohy zmizet poslední známky oslavy. Nový rok byl tu a s ním mnoho otázek, co s sebou přinese.

Severus vzal ženu něžně za ruku a odvedl ji o pár kroků dál. Stoupl si za její záda a přivinul si ji do náruče. Svou tvář zabořil do jejích vlasů.

„Krásný nový rok, miláčku,“ zašeptal jí láskyplně do ucha.

„Krásný nový rok i tobě, Severusi,“ oplatila mu žena a spokojeně se opřela o jeho hrud'.

Bez hnutí sledovali tmavě modrou oblohu posetou nekonečným množstvím hvězd, které tvořily nejrozmanitější souhvězdí a rozprostíraly se v širé galaxii. Uživali si klid, jenž naplňoval jejich nitra a spokojenost, která z nich přímo sálala.

„Je jasné nebe. Mohly by padat hvězdy. Přál by sis něco, Severusi?“ oslovila Hermiona svého muže znenadání. Sama nevěděla, proč ji napadla zrovna tahle myšlenka.

Usmál se proti jejím vlasům.

„Myslím, že ano.“

Zarazila se. Čekala, že jeho odpověď bude negativní. Domnívala se, že mu snad už nic nechybí. Měli spokojené manželství, krásnou dceru a společně překonali mnohé překážky..

Severus vycítil její obavy. Nechtěl ji trápit. Dvěma kroky ji obešel a vzal její obličej do dlaní. Palci vymazal objektivší se vrásky a zlehka ji políbil na rty.

„Miluji tě a přál bych si mít s tebou ještě jedno dítě,“ promluvil do ticha.

„To myslíš vážně?“ zeptala se Hermiona užasle.

„Naprosto, lásko. Chci být s tebou každý okamžik tvého těhotenství. Chci prožívat to, co jsem nemohl, když jsi mi zmizela. Chci, abys byla šťastná,“ zašeptal do ztemnělé noci své přání.

Hermioně se svezla po tváři osamělá slza dojetí. Sehnul se k ní, a něžně slíbal slanou cestičku, kterou si při svém krátkém putování vytvořila. Jeho rty našly své útočiště na těch jejích. Okamžik před tím, než mohl polibek prohloubit, ujistila ho svými slovy o tom, že neudělal chybu.

„Miluju tě, Severusi a chci ti dát druhé dítě,“ vydechla očarovane a nechala ho, aby spálil případné pochyby horoucím polibkem.

Už jen z dálky k nim dolehl křik Pauly Becketové:

„Podívejte, padá hvězda!“

ZAZVONIL ZVONEC A POHÁDKY JE KONEC

A je to tu. Definitivní konec povídky Člověk mívá, život mění. Někteří z Vás si jistě oddychnou (autorka se řadí do této skupiny), někteří třeba zamáčknou slzu dojetí.

Děkuji všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na tvorbě této povídky. Ať už to jsou komentující, kteří mi občas vnukli nějaké nápady a motivovali mě ke psaní, nebo betareadři, kteří se u této povídky vystřídali.

Děkuji všem, kteří dočetli až sem!

Wixie